

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
ELISE KOVA

ELF KRALI ile ANLAŞMA

YABANCI

“Hobbit izleyip Thranduil’i arzuladıysanız,
Elf Kralı ile Anlaşma tam sizlik.”

—Syfy Wire

“Eşsiz dünyası, incelikli karakterleri ve hedefini onları en
vuran yakıcı romantizmiyle eksiksiz bir roman. Keşke bu
hikâyenin içine girebilsem ve vahşi büyüyü kendi gözümle
görebilsem. Gerçi Elise Kova görsel duyulara o kadar hitap
eden bir yazar ki tam da bunu yaptığınıza inanabilirsiniz.”

—ALISHA KLAPHEKE

“Elf Kralı ile Anlaşma kendilerini büyüde kaybetmek
isteyen okurlar için harika bir fantastik romans. Bu güzel
hikâye bana tüm duyguları yaşattı, öyle ki bu dünyaya
ait daha fazla kitap okumak için sabırsızlanıyorum. Elise
Kova’nın kullandığı her kelime altına dönüşüyor.”

—KARPOY KINRADE

“Elf Kralı ile Anlaşma’da masallara dair en sevdiğim
elementler var: huysuz bir erkek ile güçlü kadın, düşmandan
âşıklara dönüşmelerinin yavaş gelişen ateşli hikâyesi ve
gözelici, iz bırakan bir büyü sistemi!”

—RAYE WAGNER

ELFLER YALNIZCA İKİ ŞEY İÇİN GELİR:

SAVAŞ YA DA EVLİLİK

HER İKİSİ DE ÖLÜMÜ ÇAĞIRIR

Elflerle insanlar arasında üç bin yıl önce bozulmaz bir anlaşma yapılmıştı. Her yüzyılda bir, İlk İnsan Kraliçe'nin büyüüne sahip olan genç kız, Elf Kralı'nın yanında yer almak üzere Ortadünya'ya götürülüyordu. Hayatını bitkibilime adanmış Luella yaşını geçirdiği için minnettardı. Artık kasabasının tek şifacısı olarak görevlerine odaklanabiliyordu.

Ta ki Elf Kralı, kraliçesini bulmak için gelene kadar.

Luella'nın kendisi hakkında bildiği her şey yalandı. Ancak Ortadünya'nın ölümün eşiğinde olduğunu gördüğünde, hiç hazır hissetmediği bu sorumluluktan kaçamayacağını anlamıştı. Tek sorun, nihai bir seçim yapması gerektiğinde sadakatini nereye sunacağıydı – ona hayatı boyunca destek olmuş yuvasına mı yoksa başından beri istemediği aşka mı?

“Aman TANRIM, bu çok iyiydi! Gerçi hiç şaşırmadım – Elise Kova kötü bir kitap yazamaz.

Bu hikâye HADES ve PERSEPHONE havası taşısa da bir yeniden anlatım değil.”

—LAURA THALASSA

ELISE KOVA

ELF KRALI ile ANLAŞMA

Büyülü Evlilik Serisi

1. Kitap

Çeviren
Onat Özyılmaz

Elf Kralı ile Anlaşma
Özgün Adı | *The Deal with the Elf King*
Elise Kova

Yabancı Yayınları | 441

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayına Hazırlayan | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-44-5

© Elise Kova, 2020
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Onat Özyılmaz, 2022

Sertifika No: 63989

Bu eser Silver Wing Press, LLC aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Cafertepe Mah. Neşe Sok. 1907 Apı. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknotta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

*biraz molaya ve ikinci bir
kadeh şaraba ihtiyacı olanlara*

bir

Elflerin dünyamıza gelmesinin yalnızca iki nedeni olurdu: savaş ya da evlilik. Her ikisinde de beraberlerinde ölümü getirirlerdi. Ve gelecekleri gün bugündür.

Sıradaki kavanoza uzanırken ellerim titriyordu. Rahatlığım ve sakinliğim bedenimi terk etmiş, dükkânımdaki içleri otlarla dolu sıra sıra kapların arasında bir yere saklanmıştı. Eğer hepsini yeterince kurcalar, aralarına bakmaya ve içindekileri birbirine karıştırmaya devam edersem belki bir nebze huzur bulabilirdim. Yapılması gereken iki lapa, bir uyku ilacı, bir güçlendirici iksir, birkaç şifalı merhem daha vardı... Hepsini hazırlamak yaklaşık beş saat sürerdi ancak yalnızca iki saatim kalmıştı.

İnsan Kraliçe, Capton kadınları arasından bulunmazsa savaş üzerimize bir gölge gibi çökecek ve tüm insanlığın elflerin vahşi büyü gücü altında yok olmasına yol açacaktı. Kraliçeyi bulmak anlamayı tamamlayacak ve insanların güvenliğini bir asır daha koruma altına alacaktı. Ama eğer o *kraliçe sensen* kendini çoktan ölmüş sayabilirdin.

Ben de dahil bütün şehrin diken üstünde olmasının nedeni kraliçenin yokluğuydu.

Dükkânımın kapısının üstündeki çanın çınlaması işime verdiğim dikkatimi dağıttı.

“Kusura bakmayın, yalnızca acil durumlarla ilgileniyorum, bugün...” İçi kediotu kökü dolu ağır kavanozu tezgâhıma bırakırken donakaldım. Bakışlarım kabın yüzeyinden yansıyan tanıdık görüntüye takıldı – açık kahverengi saçlı, ceylan gözlü, ağır bir çanta taşıyan adama. Hızla başımı kaldırdım, şüphemde haklıydım. “Luke! Bu kadar erken bir saatte burada ne işin var?”

Luke, bir Karaltı Muhafızı olarak genellikle giydiğinden daha geleneksel kıyafetler içindeydi. Koyu renkli pantolonu yeni ütülenmişti ve masmavi tuniğinde tek bir leke bile yoktu. Karaltı Muhafızları, şehrin dışındaki büyük dağın eteğinde bulunan tapınağa ve ormana göz kulak olurdu. Elflerle ilgilenmek ve Capton’da yaşayan insanların kazara Karaltı’dan –dünyamızı elfler diyarından ve vahşi büyüden ayıran bariyerden– geçmesini önlemek onların göreviydi.

İşlerim hızla aklımdan uçup gitti. Tezgâhın arkasından çıkıp ona doğru ilerledim. Luke çantayı büyük bir gürültüyle yere indirip beni kollarına aldı. Sarılması, birbirini selamlayan sıradan arkadaşlarınkinden biraz daha uzun sürdü.

Tutuşu gevşedi ama beni tamamen bırakmadı. Luke’un kolları belimdeydi ve ben ellerimi nereye koymam gerektiğinden emin değildim. En sonunda omuzlarında karar kıldım. Gerçi asıl durmalarını istediğim yer göğsüydü.

“Seni görmeye geldim.” Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Başımı geriye attım ve zorlukla yutkundum.

Onu öpmek istiyordum.

Bunu yapmayı en az altı aydır –muhtemelen daha uzun süredir– istiyordum. Soğuk bataklıkların derinliklerinde kışkoku bulmak için çıktığım yolculukta bana eşlik ettiğinde bundan emin olmuştum. Bana İnsan Kraliçe’nin yokluğunun, Karaltı Muhafızlarından biri olarak görevinin üç katına çıkmasına neden olacağını ve benimle eskisi kadar zaman geçirmesini engelleyeceğini söylediğinde bundan emin olmuştum.

Onu öpmeyi, öpüşmenin *tam olarak* ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan beri istiyordum – ömürlük dostluğumu-

zun başlangıcında, ormanda oynayan küçük çocuklar olduğumuz zamandan beri. Ancak birini öpmek *istediğini* fark etmek her şeyi acı verici hâle getiriyordu. Onu *yalnızca* arkadaşım olarak görsem, bir meydan okumayla, sırf o an kafama estiği ya da o istediği için Luke'u defalarca öpebilirdim. Midem taklalar atmadan yanımda olmasının keyfini çıkarabilirdim.

Ancak bu *istek* her hareketimizi dayanılmaz hâle getiriyordu. Özellikle de onu öpememem yüzünden. Bunu yapmak acımasızlık olurdu... ikimiz için de.

"Eh, beni gördün." Nihayet ondan ayrılıp önlüğümü düzelttim. Yanımda o varken kendimle cebelleşiyordum. Geçen her saniye canımı yakıyordu. Beni tekrar kollarıyla sarmalamasını istiyordum. Ama bunu *isteyemezdim*. Bunu adım gibi biliyordum. Ona ayıracak vaktim yoktu, sorumluluklarım beni bekliyordu. Sadece arkadaşımken bile dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. "Bugün Muhafızlarla meşgul olduğundan eminim, bu akşamki elf heyetinin gelişine hazırlanıyorsunuzdur. Ormana yarın gidebiliriz." Yarının geleceğini varsayarsak tabii.

"Seni şimdi götürmek istiyorum," dedi yalnızca rüyalarımdaya duyabileceğimi sandığım bir tonla. "Ama ormandan daha ötesine gitmeye niyetliyim."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum, tezgâhın arkasına geri dönüp çeşitli kuru otları en değerli eşyalarımdaya birine –gümüş çaydanlığıma– doldurmaya devam ederken.

Bu, Luke'un bana verdiği iki hediyeden biriydi. Çaydanlığı, anakaraya giden dar boğazın karşısında yer alan Lanton'daki bitkibilim eğitimimden mezun olduğumda armağan etmişti. Diğer hediyeysiyse bana henüz küçük bir kızken verdiği ve o zamandan beri asla çıkarmadığım kolyeydi. İkisi de nefes kesiciydi.

Ancak elflere özgü eşyalar genelde göz kamaştırıcı olurdu ve çok nadir bulunurlardı. Elf yapımı iki parçaya sahip olduğum gerçeğine dikkat çekmemek için kolyeyi genellikle gizli tutardım. Luke'un başının beni kayırdığı için derde girmesini istemiyordum.

“Seni kaçırmaya geldim.” Ayağının dibinde duran çantaya uzandı. “Yolculuk için gereken her şeyi hazırladım. Limanda bizi bekleyen bir tekne var.”

Başımı sanki Luke’un sözlerini mantık çerçevesine sığdırmama yardım edecekmiş gibi iki yana salladım. “Yolculuk mu? Tekne mi?”

“Tabii ki önce Lanton’dan başlayacağız. Okul günlerinden kalma arkadaşların vardır, değil mi? Rotamızı belirlerken belki eski dostlarından birinde kalabiliriz,” diye önerdi Luke umursamaz bir tavırla, sanki şehrin güneyindeki kayalıklara doğru bir gezintiye çıkmaktan bahsediyorduk. Ama gözlerini benimkilerden ayırmıyordu — söylediklerinde ciddi olduğunu böyle anladım. Dehşetin de korku gibi metalik bir tadı vardır. “Daha sonra kim bilir nereye gideriz. Uçsuz bucaksız güney çöllerini keşfetmek ilginizi çeker mi? Ya da kuzeydeki Arduvaz Dağları’nı mı tercih edersin?”

Kendimi kahkaha atmaya zorladım. Keşke şaka yapıyormuş gibi davranabilseydim. “Senin içine ne kaçtı böyle? Öylece alıp başımızı gidemeyiz. Burada yerine getirmem gereken sorumluluklarım var — senin de öyle. Eğer ben çekip gidersem kırık kemikleri kim kaynatacak, yüksek ateşleri kim düşürecek ya da Zafiyet’i kim uzak tutacak?” *Gerçi sonuncusu için benim bile elimden çok az şey geliyordu.* Zafiyet, Capton halkına musallat olmuş salgın bir hastalıktı. Onunla savaşmak için tüm teşebbüslerimi her seferinde alaşağı ediyordu.

“İşlerimiz yalnızca yaptığımız şeyler, onlardan ibaret değiliz. Bizi burada kalmaya zorlayan hiçbir şey yok. Sadece Karaltı Nehri sayesinde hayatına devam edebilen yaşlı kasabalılar gibi değiliz. Gidebiliriz. Bunu başarabiliriz.”

“Söylediklerinde haklı olsan bile elfler bugün geliyor. Elf heyeti belediye binasına varmadan işimi bitirmeliyim, herkesi yüzüstü bırakamam. Bay Abbot’ın çayına, Emma’nınsa güçlendirici iksirine ihtiyacı var, yoksa kalbi...”

“Luella, gitmemiz gerek.” Luke yaklaştı ve iki dirseğini de tezgâha yaslayıp bana doğru eğildi. Bakışları üst kata kayarken sesi bir fısıltıya dönüştü.

“Henüz uyanmadılar.” Annemle babamdan bahsediyordum. Odaları dükkânımın hemen üzerindeydi ve çalışarak geçirdiğim iki saat boyunca çıt bile çıkarmamışlardı.

“Muhafızlar, İnsan Kraliçe’yi hâlâ bulamadı. Soydaki büyü bir süredir solmaktaydı zaten.” Eski kraliçe öldüğünde İnsan Kraliçe’nin gücünün bir diğerine geçtiği söylenirdi. Eğer eskisinin yerini alacak yeni bir kraliçe yoksa ne olacağını kimse bilmiyordu. Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. “Muhafız arkadaşlarımdan bazıları yeni kraliçenin olmadığını söylüyor. Belki de büyü tükenmiştir. Bu da hâlâ fırsatımız varken buradan kaçmamız için gayet geçerli bir sebep.”

Üç bin yıl önce elfler ve insanlar arasındaki antlaşma imzalandığından beri, istisnasız her yüzyılda bir Capton’dan bir İnsan Kraliçe seçilirdi. Taç giyecek kadını bulmak hiç zor olmamıştı; ne de olsa büyüsü olan tek insan oydu. Ama bu sefer, Capton’daki hiçbir genç kadın tek bir düşünceyle bir şeyi düzeltmemiş, çorak topraktan bitkiler yeşertmemiş ya da hiçbir hayvan ona bağlılık yemini etmemişti.

Şimdiyse, son İnsan Kraliçe’nin seçilmesinin üzerinden yüz bir yıl geçmişti ve kasaba bunun yüzünden ıstırap çekiyordu.

“Eğer kraliçe burada değilse, gitmem daha da imkânsızlaşıyor demektir. Zafiyet tüm kasabaya yayılıyor. Yüz on yaşındaki gencecik insanlar bile hayatlarını kaybediyor. Hastalığı durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerek.” Ve eğer ufukta bir savaş varsa, şifacılar hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç duyulacaktı. Ama bunu söylemeye dilim varmadı. Bu ihtimali aklıma bile getirmemeye çalışıyordum.

“Ortada bir kraliçe yoksa, hastalığı durdurmak için elinden hiçbir şey gelmez. Şehrin Karaltı’yla olan bağı zayıflıyor, bu da insanların ölmesine neden olacak. Ömürleri bu adanın ötesindeki insanlarınki kadar kısa olacak.” Luke elimi kavradı. “Elfler geliyor ve buna dair korkunç bir rüya gördüm. Lütfen, hemen şimdi gidelim.”

“Luke,” dedim nazikçe, çenesini kaplayan altın renkli sakalları

okşamak için öne eğilirken. Yüzünden hiç eksik olmayan kirli sakalı yeni bir detaydı. Uzatıyor mu yoksa sürekli bu boya kısaltıyor mu bilmiyordum. Hangisi olursa olsun, sanırım bundan hoşlanmıştım. “Hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Ve seni bekleyen bu uzun gün yüzünden akılalmaz bir stres altındasın. Sana güçlendirici çay demleyeyim, daha sonra da gece uyumana yardımcı olacak bir şey hazırlarım.”

“Uyumadım çünkü savaş patlak vermeden kaçmamız için hazırlık yapıyordum.” Luke yaslandığı yerden kalktı ve eğilerek tezgâhın arka tarafına geçti. Köşeye sıkışmıştım —bir tarafımda tezgâh, diğer tarafımda ise bitkilerle dolu raflar uzanıyordu— Luke önümde duruyordu ve kaçacak yerim yoktu. “Seni götürmek, seni güvende tutmak istiyorum.”

“Luke,” dedim ihtiyatla, sesim yalvarır gibiydi. Şaka yapıyormuş gibi davranmak istiyordum ama son derece ciddi olduğunun farkındaydım. “Öylece çekip gidemem.”

“Evet, gidebilirsin, tabii ki yapabilirsin.” Ses tonu duraksama neden oldu. Bana şu anki bakışları beni soluksuz bırakıyordu. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti. “Seni götürüp seninle zaman geçirmek istiyorum, yalnızca seninle, Luella. Senin de bildiğine eminim... Seni uzun zamandır seviyorum.”

Ağzımı defalarca açıp geri kapadım. Evet, biliyordum. Ve ben de onu seviyordum. Onu bu ânın hayalini kuracak kadar seviyordum. Ama bu hayallerde iş önlüğümünden daha güzel bir şey giyiyor ve leş gibi lavanta yağı kokmuyordum.

Sessizliğim karşısında Luke’un yüzü düştü. “Ah, anlıyorum... Ben de belki hislerimiz karşılı—”

“Ben de seni seviyorum.” Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez kendime geldim. Ayak parmaklarımdaki karıncalanma hissi kayboldu. Tüm bedenim attığım kahkahayla sarsıldı. “Seni çocukluğumdan beri seviyorum.”

“O zaman benimle kaç, Luella.” Luke ellerimi tuttu. Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyordu.

Ruhum bedenimden ayrılıp göğe yükselmiş gibiydi. Ancak ayaklarım hizmet etmeye ant içtiğim insanların topraklarının derinliklerine kök salmıştı.

“Yapamayacağımı biliyorsun,” diye fısıldadım.

“Ama beni seviyorsun.”

“Seviyorum.”

“Gidelim o zaman.” Ellerimi çekiştirdi.

“Yapamam.” Fikrimi değiştirmeyecektim. Luke’un yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir hâl aldı. “Seninle gelmeyi istiyorum, Luke. Keşke seninle kaçabilsem. Ama öylece gidemem. Bu kasaba benim için çok şey yaptı; bana ihtiyaçları olduğunda burada olmalıyım.”

Akademide geçirdiğim yılların masrafını ailem karşılayamadığında Capton halkı kendi cebinden ödemişti. Bana kalacak bir yer ve yiyecek sağlamışlardı. Alın teriyle zar zor kazanılmış her kuruşla her fırsatta bana destek olmuşlardı.

“Ayrıca,” diye devam ettim daha yumuşak bir sesle. “Eğer İnsan Kraliçe bulunamazsa ve konsey elflerle bir anlaşmaya varamazsa, kaçabileceğimiz hiçbir yer kalmaz. İşler o noktaya gelirse tüm insanlık lanetlenmiş demektir. Burada halkımızla kalmayı ve karşıma ne çıkarsa çıksın yüzleşmeyi tercih ederim.”

“Bir yolunu buluruz,” diye ısrar etti Luke. Başımı iki yana salladım. “Eğer beni seviyorsan, beni gerçekten seviyorsan, tek ihtiyacın olan bu demektir. Aşkımız yeterli demektir.”

“Ama...” Sözlerim yarıda kesildi.

Luke geniş bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kolunu belime doladı. Diğeriyse yanağımı avucunun içine aldı. Başımı yukarı kaldırırken ona karşı koymadım. Karşı koymak istemedim.

Gözlerim kapanırken Luke’un dudakları benimkilerle buluştu.

Dudaklarını çevreleyen kirli sakalı yüzüme batıyordu. Ama bunun neredeyse farkında bile değildim; tüm dikkatim onu öpmektiydi. Konu öpüşmek olduğunda dudaklarımı ne kadar hareket ettirsem fazla ya da az olurdu?

Bir anda kendimi, daha önce hiç öpüşmediğimi öğrendiklerinde akademideki çocuklara teslim olsaydım da “bana öpüşmeyi öğretmelerine” izin verseydim keşke diye düşünürken buldum. Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Bu dudakları uzun zamandır bekliyordum.

Ne var ki. Luke geri çekilirken kendimi garip ve tatmin olmamış hissettim. Yaşananların hiçbirisi tam olarak hayal ettiğim gibi olmamıştı. Mutluluktan havalara uçmamıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmıyordu. İçimde bir şeyler kopuk ve... üzgün gibiydi?

Arkamızdaki kapıda duran biri hafifçe boğazını temizledi. Luke arkasını döndü. Bakışlarım annemin sırtıtmaktan kısılmış, benimkilerle aynı ela tonundaki gözlerini bulduğunda yüzüm kıpkırmızı oldu. Çaydanlığım, bu utanç verici ve garip durumu daha da kötüleştirmek istercesine tıslamaya başladı ve hazırladığım uyku ilacı tezgâhın üzerine taşı.

“Ah!” Ortalığı aceleyle temizlemeye başladım.

Annem kahkaha atarak çaydanlığı ocaktan kaldırmama yardım etti. “Luke, seni görmek ne güzel; bu sabah kahvaltıya kalmak ister misin?”

“Çok isterim.” Luke etkileyici bir şekilde gülümsedi. Midesini doldurma ihtiyacının aklını bu çılgın kaçma fikrinden uzaklaştıracığını umdum. Karnı doyduğunda daha mantıklı düşünecekti.

“Yapacak işlerim var,” dedim bunu ikisine de gereksizce hatırlatarak.

“Ve boş bir mideyle çalışmanın anlamı yok.” Annem –benimkiyle aynı parlak tondaki– kızıl saçlarının inatçı tutamlarını topuzuna geri sıkıştırdı. “Biraz mola ver, çalışkan kızım benim. Çörek ve haşlanmış yumurta yerken harcayacağın yirmi dakikada hayat falan kurtarmayacaksın.”

“Çörekleriniz kulağa leziz geliyor, Bayan Torrnet.”

“Bana Hannah de, Luke, bunu daha önce de söylemiştim.” Annem kıkırdadığında gözlerimi devirdim. “Hadi, ikiniz de üst kata gelin.”

Çörek tabağı masanın ortasında duruyordu – lavantalı ve portakallı. Capton adasında yetişen bitki çeşitliliği inanılmazdı. Sayıları o kadar fazlaydı ki bu kadar türü bir arada görmek imkânsız olmalıydı. Ancak adanın esas su kaynağı bizzat Karaltı'dan geliyor, bölgede imkânsızı mümkün kılıyordu.

Babam masanın başına oturmuştu. Elindeki kâğıtlara bakarken gözlüğü burnunun ucunda duruyordu – bugün belediye binasının önünde yapılacak konuşmaları gözden geçirdiğine emindim.

“Günaydın Luke,” dedi babam gözlerini kâğıtlardan ayırmadan. Luke yürümeye başladığımız zamanlardan beri bize gelirdi ve mutfağımızda annemin demir çaydanlığı ya da arka penceredeki sak-sılarda yetiştirdiğim bitki bahçem gibi bir demirbaşı. “Bugün seni gördüğüme şaşırdım.” Babam duraksadı. “Gerçi sanırım bugün Lu-ella’ya ormana kadar eşlik ettiğin gün.”

“Güneş tepeye ulaşmadan işimizi halledebiliriz diye düşündüm. Böylece Muhafız görevlerime geri dönebilirim,” dedi Luke saygıyla, oturup çöreklerden bir tane alırken. Şükürler olsun ki beni kaçırma girişimini dillendirmemişti.

“Muhafızlar bu konu hakkında ne yapıyor?” diye sordu annem arkamda kızartma tavasıyla meşgul olduğu yerden. Mutfağımız yarısına kadar kumtaşıyla kaplıydı – denizcilerin deyimiyle, kadirga tipi.

“Anne...”

“İnsan Kraliçe’yi bulmak için elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Luke sakince.

“Eh, belki de bir İnsan Kraliçe *olmaması* gerekiyordur,” diye söylendi annem.

“Hannah,” diye uyardı babam.

“Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun, Oliver. Capton Konseyi de en az Muhafızlar kadar kötü.” Annem yumurtaları kaynayan sudan alırken sinirli görünüyordu.

“Ağız tadıyla bir kahvaltı edebilir miyiz lütfen?” diye rica ettim. Muhafızların, İnsan Kraliçe’yi bulmaya çalışırken daha agresif dav-

ranıp kasaba halkını sorgulamadıkları için Capton Konseyi'ni; konseyinse, İnsan Kraliçe'yi bulmaya yardımcı olabilecek elf yapımı yadigârları ve kayıtları daha fazla paylaşmadıkları için Muhafızları suçladığını duymaktan bıkmıştım.

Babam, Muhafızların sakladığı bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Luke'sa tam tersini iddia ediyor ve konseyin tapınakla yeterince bilgi paylaşmadığını söylüyordu. İkisi de kendi saflarında olmam için gözümün içinde bakıyordu ve onlara tek umursadığım şeyin bu adanın insanlarını sağlıklı tutmak olduğunu hatırlatmak tüm gücümü tüketiyordu – atışmaları beni hiç ilgilendirmiyordu.

“Eğer ortada bir İnsan Kraliçe yoksa, elfler vahşi büyülerini etimizi kemiklerimizden ayırmak, bizi karanlık orman canavarlarına dönüştürmek, kanımızı kurutmak ve çok daha kötülerini için kullandığında insanlığı korkunç bir ölüm bekliyor demektir; sanırım hiçbirimiz bunu istemeyiz,” dedi babam sayfaları çevirirken.

“Zaten ölüyoruz.” Annem yumurtaları tabağa yerleştirip masaya bıraktı. “Zafiyet'i biliyorsun. Kadın erkek herkes durdukları yerde bir anda yığılıyor. Anakaradaki sıradan bir insan gibi ölüyoruz.”

“İnsan Kraliçe tahta çıktığında her şey yoluna girecek ve anlaşma tamamlanacak,” dedi babam. “Zafiyet diye bir şey kalmayacak.”

“Bu doğru mu? Her şeyin normale döneceğinden kesinlikle emin miyiz?” Annem Luke'a döndü.

“Anlaşmayı özetleyen metinler böyle söylüyor.” Luke yumurtalardan birini soymaya başladı.

Annem iç çekerek bir çörek aldı ve bir lokma koparıp mırıldandı, “Bu İnsan Kraliçe olayından nefret etsem de, olması gereken buysa bırakalım olsun. Ama kalbim kızlarından koparılmış aileler için acı çekiyor...” Annem elimi sıktı. Yaşım kraliçe olmak için çok büyüktü – geçmişe bakıldığında kraliçeler büyü eğilimlerini on altı ya da on yedi yaşlarında sergilerdi. Ailemin bir şahin gibi gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmadığı o birkaç yılı anımsıyordum. Neyse ki bedenimde büyüünün zerresi bile yoktu. “Kızının böyle bir nedenle evlendiğini görmek ne kötü.”

“Evlenmek demişken,” dedi Luke gelişigüzel bir tavırla. “Luella size bahsetti mi?”

Annemle babam bana bir bakış attı. Gözlerim gergin bir biçimde ebeveynlerim ve Luke arasında gezindi. Luke’un neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Neden bahsetti mi?” diye soran babam oldu.

“Luella benimle evlenmeyi kabul etti.”

iki

Aldığım bir yudum suyu öksürükler içinde fincanıma geri tükürdüm.

“Luella, bunu bize söylemeliydin!” dedi annem heyecanla ve ellerini çırpıtı. “Bu harika bir haber!”

“Biriyle flört etmeyi aklının ucundan bile geçmeyecek kadar dükkânınla meşgul olduğumu sanıyordum?” Babam kaşlarını kaldırdı. Bense ciğerlerim yerinden çıkacakmış gibi öksürmeye devam ediyordum. Hâlimi görünce sözlerine devam etti, “Sen iyi misin?”

“Ah, ben...” Öksürdüm. “Özür dilerim, su genzime kaçtı.”

Onunla evlenmek mi? Bunu ne zaman kabul etmiştim? Ah, doğru ya, *etmemiştim*. Luke’a yan yan baktım. Ağzı kulaklarındaydı.

Kimseyle evlenemezdim. Bunu Luke’a söylemiştim. Sırf annemin arkadaşları işlerime burunlarını sokmayı bıraksınlar diye *herkese* söylemiştim.

Evlenmeye ayıracak zamanım yoktu. Luke’la aramızda olan bu şey her neyse, ona ayıracak zamanım bile yoktu. Evlilik fikrini *aklının ucundan* bile geçirmemişim.

On dokuz yıllık hayatımın her ânında, kaderimin bir erkekle değil de ağaçlarla, otlarla ve görevimle evlenmek olduğunun farkındaydım. Mutlu olmam –hatta hayatımdan tatmin olmam– için yalnızca bunlar yeterliydi. Ama evlilik? Annelik? Eşlik vazifeleri?

Dikkatimi vermem gereken daha önemli mevzular vardı... insanların hayatta tutmak gibi.

Ayağa kalkıp konuşmaya başladım, “Anne, baba, bize müsaade edin lütfen. Belediye binasındaki toplantı başlamadan önce halletmem gereken bir sürü işim var ve Luke’u kendi sorumluluklarından alıkoymak istemiyorum.” İğneleyici bakışlarım Luke’un gözlerini buldu. “Ormana doğru yola çıkalım mı?”

“Tabii, biz masayı toplarız; siz gidip keyfinize bakın.” Annemin yüzünde güller açarken babam bana bilmiş, ihtiyatlı bakışlar atıyordu.

Kahvaltıyı hazırlamışken masayı da annemle babama toplatmak kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama evden kaçmam gerekiyordu. Luke’la konuşup bu evlilik işini çözmeliydim. Onu neredeyse sürükleyerek aşağı kata, dükkânıma indirdim ve hâlâ kapının yanında duran aptal çantasını geçerek dışarıdaki serin Capton sa bahına çıktık.

“Bu da neyin nesiydi?” Caddeye çıkarken hızla ona döndüm. “Evlenmek mi?”

“Beni sevdiğini söyledin.”

“Bu konuda pek tecrübeli olmayabilirim ama ‘seni seviyorum’ demenin ‘seninle evleneceğim’ demekle aynı şey *olmadığını* biliyorum.”

Luke yüzünde beliren nazik gülümsemeyle başını eğdi ve ellerini omuzlarıma koydu. “En başından beri istediğin şey bu değil miydi?”

“Ne?”

“Sen ve ben, ikimiz beraber. Birbirimizi seviyoruz, Luella, hem de yıllardır. Evlenmek için daha mükemmel birini bulamazsın.”

“Kastettiğim şey bu değil,” diye mırıldandım.

Kolunu benimkine geçirdi ve bizi şehrin yerleşim bölgesindeki kumtaşından evlerle çevrili yoldan aşağı doğru götürmeye başladı. “Kendini kısıtlamayı ve işini tüm hayatın hâline getirmeyi bırakmalısın.”

“İşim beni mutlu ediyor.”

“Ben seni mutlu etmiyor muyum?”

“Evet ama...”

Burnumun ucunu öperek beni susturdu. “O zaman ihtiyacın olan tek şey benim. Baban nikâhımızı kıyabilir...”

Luke caddeden aşağı inip de, okyanusa bakan uçurum tepelerinde tembelce kıvrılan taş bir yola açılan dar merdivenleri çıktığımız süre boyunca ipek, çiçekler ve kadeh kaldırma seremonileri hakkında gevezelik edip durdu. Uzaklarda, bir şelale hâlini alıp dalgalı denize dökülen bir nehir uzanıyordu. Tıpkı gittiğimiz orman gibi, bu nehrin görkemli mavi suları da Muhafızların koruması altındaydı.

Küçük adamız anakaranın hemen açıklarında ve Lanton’ın karşısında yer alıyordu. Adanın tek korunaklı koyunda ise yalnız Capton kasabası vardı. Dağ ve deniz arasındaki bu dar şeritte sıkışmış vaziyette büyümüştüm. Sık ve budaklı sekoya ormanı, tepemizde uzanan büyük dağın eteğinden şehre kadar iner, tapınaksa bu ikisi arasında bir köprü gibi kıvrılırdı.

Capton tarihçileri tapınağın uzun zaman önce, büyük savaş anlaşmayla sonuçlanmadan inşa edildiğini söylüyordu. Ama bu kadar eski bir şeyin nasıl hâlâ ayakta olduğunu aklım almıyordu. Muhtemelen ilk Muhafızlardan biri tapınağı birliğin barınması için inşa etmişti.

Tapınağın yanından sıra sıra kemerlerle donatılmış gösterişsiz bir yol kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Bu yolda hiç yürümemiştim. Yanımda bana eşlik eden bir Muhafız olsa bile bunu yapmam yasaktı. Yol yalnızca İnsan Kraliçe ve elfler içindi. Luke yolun dağın eteklerindeki ormanın en karanlık kısımlarına kadar uzandığını söylerdi.

İnsan dünyasını ve vahşi büyüğü ayıran Karaltı’ya uzanan yol buydu.

Capton ikisinin arasında bir yerlerdeydi, en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. “İnsan tarafı”nda duruyordu, Karaltı’nın “büyülü olmayan tarafı”nda. Ancak Karaltı’ya yakınlığımız

ve adayı yarıp geçen nehir topraklarımıza büyük bir yaban hayatı çeşitliliği, insanlarımızaysa çok uzun bir ömür veriyordu. Bu faydaların bedeliyse İnsan Kraliçe'ydi. Anlaşmayı onurlandırmak için her yüzyılda bir insanlarımızın birinden vazgeçiyorduk. Capton'ın insanlık uğruna taşıdığı yük buydu.

Bir kez daha Karaltı'nın nasıl görüldüğünü merak ettim. Önünde duracak olsam, insanlığı ve vahşi büyüğü ayıran sınırdaki olduğumu anlar mıydım? Hava bir yaz fırtınasından önce olduğu gibi cızırdıyor muydu? Dağdaki uçurumlarda esen, uğuldayan rüzgârlar gibi beni sarsar mıydı? Yoksa tıpkı halk hikâyelerinin söylediği gibi sınırı ruhum bile duymadan geçer ve sonsuza kadar kayıp mı olurdum?

Bu tür düşünceler tehlikeliydi ve hepsini zihnimden kovdum. Karaltı'nın etrafında şekillenmiş gizemlerin sonu yoktu. Ama bir şeyden emindik: Karaltı'nın ötesine geçip canlı vaziyette geri dönen tek insan, kraliçeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Luke.

"Bir şey yok."

"Söylediklerimi dinliyor muydun?"

"Tabii ki dinliyordum."

"Ne dedim peki?"

"İl..."

Luke kıkırdayıp öne eğildi. Yüzüme düşmüş bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken parmak uçları şakaklarımı okşadı. Onu öpmüştüm, ona onu sevdiğimi söylemiştim, bir şekilde onunla nişanlanmıştım ama yine de yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"Yeniden uzatmalısın." Gözleri saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığı noktaya odaklanmıştı. Parmakları orada takılı kalırken ürpermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. "Uzunken daha çok hoşuma gidiyordu."

"Bitki toplarken çalı çırpıya takılıyordu," diye açıkladım özür dilermiş gibi. Gerçi ne için özür dilediğimi bilmiyordum. Saçlarımı akademide geçirdiğim yıllarda neden kestiğimi biliyordu.

“Belki evliliğimiz için uzatırsın.”

“Tabii...”

“Aklında ne vardı, doğru söyle?” diye sordu ormanın sınırına vardığımızda. Sekoyaların dibinde yetişen küçük çiçekleri toplamaya başladım – onlara sabahyıldızı derdim çünkü şafak vaktinde açarlardı. Bedeni ve zihni güçlendirmeye yarıyorlardı, onları Emma ve Bay Abbot için kullanıyordum.

Küçük bir çocukken bu çiçeklerin yalnızca benim için büyüdülerini sanırdım. Ama o zamanlar tüm orman daha hayat dolu görünürdü. Doğa hâlâ canlıydı ama donuk, sessiz bir biçimde. Artan yaşım ve geçen zamanla, hayali bir arkadaşımı kaybetmişim.

“Luella? Ne düşünüyordun?” diye sorusunu tekrarladı Luke, sende hafif bir endişe vardı.

Ona bu nişan fikrinin bende ayakkabılarına kusma isteği uyardığını açık açık söyleyebilmeyi diledim. Onu önemsemişimi – sevdiğimi– ama Capton halkına daima yanlarında olacağıma, onlara hizmet edeceğime dair yemin ettiğimi ve bunun benim için daima her şeyden önce geleceğini söyleyebilmeyi diledim. Belki de sadece içine ne kaçtığını bana açıklamasını istiyordum.

“Çocukken ormanın fazla derinliklerine daldığımızda gördüğümüz o kurdu düşünüyordum.”

Karanlığın ve gölgenin iriyarı bir canavarıydı, ormanın derinliklerindeki havanın doğal olmayan ağırlığını bıçak gibi kesen parlak sarı gözlere sahipti.

Şimdi o gözleri hayal ederek ağaçların arasına baktım. Garip bir şekilde o gün korkmamıştım – gerçi sonrasında Luke’a ondan daha çok korktuğumu söylemişim. Benden daha çok korkmuş olduğunu bilmeyi kolay hazmedemezdi.

Canavarın gözlerinin ardında bilgi saklıydı. Bilgi ve sırlar. Daima öğrenmenin eşiğinde olduğumu hissettiğim ama bir türlü elime geçiremediğim sırlar.

“Ben yanında olduğum müddetçe ne insan ne hayvan, hiçbir şey sana zarar veremez.” Luke yanıma çömelip elini enseme yer-

leştirdi. Bana verdiği kolyenin tenimin üzerinde duran koyu renkli, parlak boncuklarını parmakları arasında yuvarladı. “Ve bunu taktığın müddetçe.”

“Hiç çıkarmadım ki.” Boncuklarla bezeli kolyeye dokundum. Balık ağına takılmış bir gökkuşuğı gibi görünen taşlardan yapılmıştı. Luke da bileğinde bir benzerini taşıyordu. Genellikle Muhafızlara ayrılmış özel bir taşıtı.

Bana verdiği hediyeı her zaman kıyafetlerimin altında saklamamın bir başka nedeni de buydu.

“Güzel. Bunu boynundan çıkarma ve sakın ben olmadan ormana gitme.”

“Hiç gitmedim zaten.” Kıkırdadım ve başımı iki yana salladım. “Ormana gitmemden hep çok endişe ediyorsun.”

“Ormanda yalnız olmanı sevmiyorum,” diye mırıldandı. Luke ayaklandı ve doğuya doğru döndü. Ufuk dağın ardında saklıydı ama zirveyi turuncuya boyayan ilk ışıklarını görebiliyorduk. “Hâlâ gidebiliriz, biliyorsun,” diye fısıldadı.

“Yapamam,” dedim tekrar.

“Karı koca olacağız. Evimizi terk etmemiz normal.”

“Capton halkı ve benim için değil.” Ayağa kalktım, ihtiyacım olan çiçekleri toplamıştım. “Gitsen iyi olacak. Muhafızların bugün sana ihtiyacı var.”

“Dönerken sana eşlik edeceğim.”

Neredeyse bunu yapmamasını isteyecektim. Bugün Luke’ta bir gariplik vardı. En iyi arkadaşımı neredeyse tanınmaz hâle getiren bir gariplik.

Ancak yorgundu. Bugün yaşanacaklara dair bir kâbus gördüğüne inanıyordum. Dükkânıma gelen son talepler göz önüne alındığında, sanırım Capton’ın yarısı endişeden uyuyamıyordu.

Hayatlarımızın sona ermek üzere olduğuna gerçekten inandığı için aceleci davranıyordu.

Dükkâna döndüğümüzde kapının önünde beni bir kez daha öptü. Öpücüğü bir kez daha bomboş hissettirdi. Ama çabaladım

ve içimde duymam gerektiğini düşündüğüm hislere tüm gücümle tutundum, ona ve bize dair hayallere.

“Eğer fikrini değiştirsen,” diye fısıldadı Luke. “Tekne hazır. Birlikte buradan gidelim, lütfen.”

“Luke, ben...”

Ben sözlerime devam etme fırsatı bulamadan gitmişti. Sokakta hızlı hızlı yürümesini izledim. Dönüp bana bir kez daha bakmamıştı bile. İç çekerek Luke’a arkamı döndüm ve içeri girdim.

Güneş göğe tam anlamıyla yükseldiğinde bugünkü işlerime koyuldum. Elfler gece çöktüğünde gelecekti. Sepetimin içinde şangırdayan iksirlerin yarısı hâlâ sıcaktı. Kafamda, ilgilenmem gereken uzun bir hasta listesi vardı ancak bu sabah yalnızca yarısına zaman ayıracaktım – daha sonra belediye binasına gelemeyecek kadar zayıf, yaralı veya hasta olanlara.

Teslimatlarımın kalanını alıcılar tek bir yerdeyken yapacaktım, böylesi daha kolaydı. O zamana kadar çeşitli ilaçlarını bitirmek için yeterli zamanım olacağını umuyordum.

İlk sırada Douglas vardı, zıpkınla balık avının ardından iki haftadır yatağa düşmüş bir balıkçı. Genellikle böyle bir yara, Karaltı Nehri’nin sularında yıkanmakla iyileşirdi. Ama nehir hâlâ öfkeli ve kırmızıydı, irinle kabarıyordu. Douglas’ın bugün bir de ateşi çıkmıştı.

Hemen ardından Cal geliyordu. Kızı bu kış geçmek bilmeyen bir soğuk algınlığına yakalanmıştı. Daha sonra Amelia vardı – regli özellikle bu ay işkence gibi geçiyordu. Ardından da yataktan kalkacak ve kasaba marangozluğu görevlerini yerine getirecek gücü kendinde bir türlü bulamayan Dan.

Kapı kapı dolaşarak onları kontrol edip ihtiyaçları olan ya da en azından onlara sağlayabileceğim en iyi şeylere sahip olduklarından emin oldum. Yine de yaptıklarım yeterli değilmiş gibi hissediyordum. Her biri, hastalıkları sırf yapmaya çalıştığım her şeyle dalga geçmek için onlara yapışmış gibi onları son gördüğümünden beri daha kötü hâldeydi.

İnsanlara yardım etmek için bitki uzmanı olmuştum. Ancak akademiği bitirip Capton'a döndüğüm son bir yılda her şey yalnızca kötüleşmişti. Bana iyi iş çıkardığımı, sorunun İnsan Kraliçe'nin yokluğundan kaynaklandığını söylüyorlardı. Ama elimden daha fazla bir şey gelir mi diye merak etmeden duramıyordum.

Şefkatli Bay Abbot bu sabahki son hastamdı. Şükürler olsun ki onun durumu hâlâ iyiydi. Eğer o da kötüye gitseydi soğukkanlılığı-mı koruyabileceğime dair şüphelerim vardı.

"İçeri gel, içeri gel." Kırıışık elini küçük, titrek bir hareketle sallayıp beni çağırırdı.

"Bay Abbot, çok üzgünüm, bugün kalamayacağım. Ama çayınızı getirdim, siz demle—"

"Çaydanlığı çoktan ocağı koydum." Yaşlı adam mutfağın içinde gezindi. "Ben demlediğimde çayın tadı aynı olmuyor."

"Güzel olduğuna eminim." Yine de içi neredeyse boşalmış sepetimi tezgâhının üzerine bıraktım.

"Senin yaptığın zamanlardaki kadar işe yaramıyor," diye ısrar etti her zamanki gibi.

"Bana kalırsa birinin size eşlik etmesinden hoşlanıyorsunuz sadece." Gülümsedim ve Bay Abbot masasındaki sandalyeye yerleşirken çayı demlemek için işe koyuldum.

"Yaşlı bir adamı suçlayabilir misin?"

"Hayır."

Bay Abbot karışımlarımı, merhemlerimi ve lapalarımı —onlara bitkilerin bire bir aynılarını satmama ve detaylı talimatlar vermeme rağmen— evde hazırlayamadığını iddia eden ilk kişi değildi. Bunun nedeninin elf yapımı çaydanlığım olduğundan şüpheleniyordum. Muhafızlar elflerin vahşi büyüünün bir parçasının, onu kullanarak yaptıkları şeylerde yaşadığını söylerdi. Eğer bu doğruysa, belki de yeteneklerimin bir kısmını Luke'un bana verdiği kolyeye borç-luydum.

Nedeni ne olursa olsun, yeteneklerimin insanlara fayda sağ-lamasından memnundum. Karışımlarımın işe yaraması için onları

benim ellerimin hazırlaması gerekiyorsa, sorun değildi. Capton'da kalmam için bir neden daha.

"Kasaba bugün çok meşgul." Bay Abbot evinin büyük ön penceresinden dışarı baktı. Rıhtımın aşağısında yaşıyordu, belediye binalarının bulunduğu büyük meydandan çok da uzakta değildi.

"Elfler geliyor ya," diye hatırlattım.

"Ah, doğru."

"Evden çıkmamalısınız, bu tarz bir heyecan yaşamaya ihtiyacınız yok," dedim.

"Şifacımın talimatları buysa, sanırım onlara uymaktan başka çarem yok." Ona uzattığım fincanı ağzına götürmeden önce Bay Abbot'ın dudakları bir somurtmayla büküldü. Gözleri geçmişte kalmış bir anıyı izliyor gibiydi. "Bir genç kadını daha alacaklar, değil mi?"

"Maalesef." Parmağımı fincanımın ağzı boyunca gezdirdim, kahvaltı masasında konuşulanları düşünüyordum. "Yine de Capton kadınlarının hiçbiri herhangi bir büyü eğilimi göstermedi."

"Muhafızlar herhangi bir işaret bulmak için herkesi sürekli yakından izliyor."

Luke'un üç yıl boyunca —on beşinci yaşımdan on sekizime kadar— beni izlemek için atandığını hatırlıyordum. Ne zaman Capton'da olsam, o ve ailem yaptığım her şeyi yakından izlerdi. Hatta Luke beni gözetlemek için birkaç kez Lanton'a bile gelmişti.

Annem bir defasında şifalı otlarla ilgili yeteneğimin bile büyü alameti olduğundan şüphelenmişti. Ama Luke bunun akademide aldığım iyi eğitimin sonucu olduğunu söyleyip onu rahatlatmıştı.

"Hâlâ arıyorlar." Fincanımdan bir yudum aldım. "Ama henüz İnsan Kraliçe olabilecek birini bulamadılar."

Yaşlı adam iç çekti. "Tüm bu süreç hiç kabuk bağlamayan bir yara gibi."

"Ne süreci?" Antlaşmadan bahsettiğini sanıyordum ama yanılmıştım.

"Aileni elflere kaptırmak. Kızını ya da kız kardeşini sonsuza kadar senden alıyorlar."

“İnsan Kraliçe her yaz gündönümünde Capton’a dönebiliyor,” diye hatırlattım gerek olmamasına rağmen. Bu kasabada benden çok daha uzun süredir yaşıyordu. Yaşlı adam yüz yirmi yaşına basmak üzereydi.

“Asla eskisi gibi olmuyorlar; Alice çok farklıydı.”

Alice... Bu son İnsan Kraliçe’nin adıydı. Bunun bir tesadüf olmadığından emindim...

“Alice kim?”

Nazik gözlerini bana çevirdi. “Kız kardeşim. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, öyleydi.”

“Son İnsan Kraliçe kız kardeşiniz miydi?” diye sordum yine de. Bay Abbot başıyla onayladı. Bunu nasıl bilmezdim? Neden kimse bunu söylememiş ya da bundan hiç bahsetmemişti? Bay Abbot geçtiğimiz bir yıldır dükkânıma günaşırı geliyordu. Herhangi bir resmi eğitim almamın çok öncesinden beri ona lapa ve iksir yapıyordum. “Hiç bilmiyordum,” dedim kendimi biraz suçlu hissederek.

“Yakında öğreneceğin bir şey varsa, o da kraliçenin adının hızla insanların dilinden düşeceğidir. Kim ayrılırsa ayrılsın, bu kasabanın bir parçası olduğu unutulacak. Yalnızca hikâyelerdeki ‘İnsan Kraliçe’ olarak kalacak, hepsi bu.”

Ürperdim. İnsan Kraliçeleri ilkokulda öğrenirdik. Okul çağına gelmeden önce bile, hikâyeleri *bilmeyen* bir Capton sakinine rastlamak mümkün değildi. Kraliçenin ayrılışını görmek bir neslin geçit töreni gibiydi. Ve bu konuşma gerçekleşene –İnsan Kraliçe benim için bir kavramdan daha fazlasına evrilene– kadar, Alice’in yaz gündönümünde geri dönmüş olması gerektiğini ama benim onu bir kez bile görmediğimi fark etmemiştim.

“Bana kalırsa insanlar bunu, bilerek ya da bilmeyerek, nezaketten yapıyor,” diye sözlerine devam etti Bay Abbot bitkin bir gülümsemeyle. “Sanki kraliçenin ismini daha az anmak gidişinin acısını azaltacakmış gibi. Sanki bir insan ailesinden ve toplumdan böylesine kolay koparılabilmemiş gibi.”

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim,” diye fısıldadım.

“Dünyalar arasındaki huzuru korumak kirli bir iş.” Küçük bir yudum almak için çayını dudaklarına götürürken yaşlı adamın eli titriyordu. Ancak fincanını tabağına geri bıraktığında hareketleri daha kendinden emin bir hâle geldi. İlacın beklediğim etkileri gösterdiğini görmek beni rahatlatmıştı.

“Yaz gündönümü sırasında onunla görüştünüz mü?” diye sordum, vereceği cevabı gerçekten de merak ediyordum. Bay Abbot’ı şu an oturduğumuz eski, çizikler içindeki masada İnsan Kraliçe’yle hayal etmeye çalıştım.

“Evet, bir de birbirimize mektuplar gönderdik.”

“Mektuplar Karaltı’nın ötesine geçebiliyor mu?” Dilimin ucuna gelen yüzlerce soru kaynar çay kadar yakıcıydı.

“Hayır, ama elfler geçebiliyor. Genellikle son ayınlar veya Muhafızlarla ticaret yapmak için geldiklerinde tapınağa mesajları getiriyorlar.”

“Karaltı’nın ötesinde olanlara dair ne söyledi?”

“Pek bir şey söylemedi.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Alice kraliçe olarak görevinin yalnızca var olmaktan ibaret olduğunu söylemişti.”

Çay fincanıma baktım.

Elfler kolayca feshedebilecekleri bir antlaşmayı yerine getirmek için şehre gelecek ve bir kadını ailesinden, evinden koparacaklardı. Onu tahta ne yapması için oturtacaklardı? Var olması için mi? Hiçbir gücü ya da sorumluluğu olmaması için mi?

Elflerin tek istedikleri bir kukladan ibaretse yaptıkları antlaşmanın anlamı neydi? Neden içimizden birini alıyorlardı?

Bize bir hiç olduğumuzu hatırlatmak için, diye yanıtladı zihnim. Tüm güç onların elindeydi. Bizlerse sadece elflere istediklerini vermek için buradaydık. Eminim her yüzyılda bir yalnızca tek bir kadın almakla yetindikleri için onlara minnettar olmamızı söylerlerdi. Yalnızca bunun bile başlı başına bir nezaket olduğunu.

İçimde volkanlar patlıyordu; ya buradan gidecektim ya da kibar yaşlı adamı üzecek bir şeyler söyleme riskini alacaktım.

Belediye binasındaki toplantı dört saat sonra, akşamüzeri yapıldı. Bu süre eve gitmek, sepetimi yeniden doldurmak ve kendime çekidüzen vermek için yeterdi. Toplantı öncesi aklına bir şeyler satma fikri gelmiş tek kişi ben değildim. Bazı balıkçılar avlarını getirmişti ve birkaç kasaba sakininin de iğne oylarını sergilediğini gördüm. Herkes elflerin yaklaşan ziyareti yerine odaklanacak –ya da odaklanmış *numarası* yapacak– başka bir şey bulmaktan mutluydu.

Yine de dedikodular ve teoriler etrafımızı bir arı sürüsü sarmış gibi uğultularla dolduruyordu. Fısıltıları, söylentileri duyuyordum. Ne olacaktı? Kraliçe bulunacak mıydı?

Her birini duymazdan gelip dikkatimi sorumluluklarıma verdim. Üç bin yıl süren barışın ardından bir savaşın patlak vermesi imkânsızdı. Kavanozlarımı ve keselerimi uzatırken ellerimin titreşmesini önlemek için buna odaklanmaya karar verdim.

“Duyduk duymadık demeyin, Capton sakinleri,” diye bağırdı meydanın en uzak ucundaki sahneye çıkmış kasaba tellalı. Hemen ardında, yorgun görünen bir grup insan sıralanmıştı – aralarında babam da vardı. “Sizi Capton Konseyi’nin kararlarını duymaya çağırıyoruz.”

Kasaba halkının geri kalanıyla durup çeşitli duyuruları dinledim. Aradan çıkarılması gereken birkaç bürokratik konu vardı – balık tutulan bölgeler üzerine Lanton’la yaşanan birkaç anlaşmazlık, eski bir depoyu yıkmak için yapılan bir anlaşma. Ancak herkes esas konuyu dinlemek için buradaydı.

“İnsan Kraliçe meselesiyle ilgili olarak,” dedi babam. Başmuhafız’la birlikte duruyordu. “Konsey endişelerinizi duydu ve kararımız...”

Babam cümlesini bitirme fırsatı bulamadı.

“Bakın, oradal” diye bağırdı birisi.

Tüm gözler kasabadan tapınağa çıkan uzun merdivenlere çevrildi. Küçük bir birlik basamaklardan iniyordu. Gruba gölgeden bir

ata binen bir adam liderlik ediyor, her hareketiyle atın bedeni titreşip bir sis gibi dağılıyordu.

Adamın uzun, kuzguni saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. Aralarında, solmakta olan güneş ışığının altında mor ya da mavi harelenen pırıltılar görüyordum. Başının arkasından uzanan yelpaze şeklindeki –neredeyse aşırı büyümüş dikenler gibi görünen– sivri çıkıntılar ve şakaklarının etrafında zahmetsizce birbirine dolanan demir şeritler tacını oluşturuyordu. Kulakları tacının çıkıntılarına uyum sağlayacak şekilde kafasından dışarı doğru uzanıyordu. O ve askerleri meydanımızın sınırına ulaştığında, gözlerinin parlak bir buz mavisi olduğunu fark ettim, neredeyse tapınağın sütunlarıyla aynı tondaydı.

Hayal ettiğim ya da hikâyelerde betimlenen yaşlı, huysuz canavarla alakası bile yoktu. Bu hikâyelerin doğru bir şekilde tasvir ettiği tek şey, adamın bedeninden yayılan saf güçtü.

Elf Kralı'nın yüzü bu dünyaya ait değilmiş gibiydi; çekici, genç, elmaslar kadar sert, korkunç olduğu kadar yakışıklıydı da. Zehirli bir çiçek gibiydi –gözelici ve ölümcül. *Bu*, diye düşündüm gözlerinin mavisi daha da açık bir tonla parlayınca, *ölümün yüzü*.

üç

Elf Kralı gölge atının üzerinde oturmuş, bize karıncadan hiçbir farkımız yokmuş gibi tepeden bakıyordu. Zırhlı ve silahlı elflerden oluşan bir birlik hemen arkasında duruyordu ancak şaşırtıcı şekilde kralın kendisi zırhsızdı.

Adam atından inerken daha önce tezatlık konusunda bu kadar mükemmel bir örneğe tanık olmadığımı fark ettim. Bedeni mermerden oyulmuş gibiyken hareketleri omuzlarından dökülen ipek kumaşlar kadar akışkandı. Uzun kollu, gümüş renkli tuniği öylesine dar, vücudunu öylesine sıkı saracak şekilde dikilmişti ki gövdesi dövülmüş çeliktenmiş izlenimi uyandırıyor. Yine de parmaklarımın geniş, pürüzsüz göğsünü saran ipeksi kumaşın üzerinde kaydığını hayal edebiliyordum.

Bakışlarımı hızla ayaklarıma indirdim ve kendini gözalıcı göstermek için üzerinde hangi büyüü kullandıysa etkisini zihnimden uzaklaştırdım. Ancak gözlerim isteğim dışında ona geri çekiliyordu. Ona *bakmamak* elimde değildi. Atını sanki bir esintideki dumanmış gibi bırakır, zırhlı şövalyeleri hareket etmeye başlar ve Başmuhafız'ın, konseyin ve babamın üzerinde durduğu platforma doğru ilerlerken gözlerimi ondan almak özellikle imkânsızdı.

"Majesteleri." Eğilip selam verirken Başmuhafız'ın sesi titriyordu. "Bir heyet, elçi ya da başka bir..."

“Bir yılınız vardı,” dedi Elf Kralı usulca, her kelimesi memnuniyetsizlikle dolup taşıyordu. “Sabrımı korudum. Muhafızların tapınağına bir heyet gönderdim. Ne var ki kraliçe hâlâ bulunamadı.”

“Elimizden...”

“*Sessizlik*,” dedi öfkeyle kadına doğru eğilerek. “Kim olduğumu unuttun mu? Yalnızca sana bir şey sorulduğunda konuşacaksın.”

Elf şövalyeleri, sanki bir sığır sürüsüyümüşüz gibi etrafımızı sardı. Bazılarının ikişerli gruplar hâlinde kasaba sokaklarına daldığını gördüm. Ne arıyorlardı? Sürüden ayrılan hayvanları mı?

Yanaklarımın içini ısırp bir şeyler söyleme dürtüsüyle savaştım. Adamın birini sırf onu sokaklarda korkutmak için hasta yatağından kaldırmazlardı... değil mi?

“Kraliçemi hemen şimdi alacağım. Daha fazla gecikmeye göz yumamayız,” diye sözlerine devam etti kral. Yüzünü Capton halkına döndü. “Onu sakladığınızı biliyorum, aklınızın almadığı güçlere kafa tutuyorsunuz.”

“Majesteleri.” Babamın dudaklarından dökülen sözcükler kulağına tuhaf geliyordu. Sessiz kalmaya devam etmiş olmasını diliyordum. Donuk elf gözlerin ona dönmesi istediğim son şeydi. “Belki de bu yıl bir kraliçe yoktur.”

“O burada, bundan hiç şüphem yok. Yalnızca saklanmış.” Bir kolunu kalabalığa uzattı. “Kraliçeyi bana teslim edin yoksa onu ararken ne kadar ev varsa başınıza yıkarım. Onu bana verin yoksa ergenliğe girmiş tüm genç kadınları alıp kraliçemi bulana kadar hepsini tek tek Karaltı’dan geçiririm.”

Normal bir insanın Karaltı’dan geçmesi ölüm anlamına gelirdi. İçlerinden yalnızca birini bulmak için tüm kadınları öldürecekti. Çenemi sıktım, *tüm gücümle*.

“Luella.” Luke parmaklarını benimkilere geçirdi. Şaşkınlıkla ona baktım. Kalabalıkta nerede saklanmıştı? “Gel hadi, hâlâ sıvışabiliriz.”

“Delirdin mi sen?” diye tısladım öfkeyle.

“Hâlâ vaktimiz var,” diye ısrar etti. “Gidelim hadi. Elfler, Muhafız olduğum için geçmeme izin verir, tekne hâlâ bekliyor ve...”

Sözleri yükselen çığlıkla kesildi.

“Emma, Emma!” diye bağırdı Ruth. “Zafiyet onu pençeleri arasına aldı!”

Gitmek için harekete geçtim ama Luke’un tutuşu sıkılaştı. “Bırak beni.”

“Fırsat bu fırsat, dikkatleri dağıldı.”

“Bırak beni dedim!” Elimi onunkinden sertçe çektim ve bana yol vermeyen insanları ittirerek sese doğru koştum. Ruth –Emma’nın annesi– kızının başında diz çökmüş, feryat ediyordu. Gözyaşları çoktan yüzünü ıslatmıştı.

“Karaltı’yı başımıza musallat ettiler! Savaş için buradalar. Hepimiz lanetlendik!” diye haykırdı.

“Ruth, Ruth, lütfen.” Çantamı ve sepetimi yanıma bırakıp hızla dizlerimin üzerine çöktüm. “Ona bir bakayım.”

“Zafiyet’in ne olduğunu bilmediğini söylemiştin. Elinden ne gelir ki? Bu sabah ilacını bile getirmedi.” Ruth’un dillendirdiği gerçeler canımı yaktı.

“Haklısın. Zafiyet’in ne olduğunu bilmiyorum,” diye kabul ettim, onun da bana uyup sakinleşeceğini umut ederek sesimi alçak ve net tuttum. “Ama sorunu bu değil. Zafiyet yalnızca en yaşlılarımızı aldı” –şimdilik– “Capton halkının normal insanların öleceği yaşta ölmesine neden oldu. Emma henüz on dokuz yaşında.” Benimle yaşıttı.

“Zafiyet kalbini, nefesini ele geçirdi, bu... Hepsi o adam yüzünden!” Ruth, Emma’yı göğsüne bastırarak Elf Kralı’nı işaret etti. Annesinin sarsak hareketleriyle kızın altın renkli bukleleri etrafa savruldu. “Bunu o yaptı. İlk onu öldürdü. Kraliçen benim kızım değildi, bu yüzden de onu öldürdün!”

“Ruth, kes şunu,” dedim sertçe kolunu tutmak için hamle yaparken. Ancak çok geçti, Elf Kralı’nın dikkati bizim üzerimizdeydi. Gerçi kargaşa başladığından beri bizi izlediğinden emindim. “Emma nefes alıyor, görmüyor musun?” Ruth’un elini Emma’nın ağzına doğru çektim. Daha baştan gördüğüm yavaş ve sığ nefesleri hissettiğinde yüzü rahatlamayla buruştu.

“Ah, kadim tanrılara şükürler olsun.” Ruth ileri geri sallanmaya başladı. “Sorunu ne peki?”

“Muhtemelen heyecandan. Nefes darlığıyla birleşince dayanamamıştır,” dedim düşünceli bir tavırla. Durumun yalnızca bundan ibaret olduğunu umuyordum. Tam da bu yüzden Luke’la kaçamazdım. Onunla ve ailemle yalnızca bir sabah kahvaltı etmiştim ve karşımda bilinçsizce yerde yatan bir hasta vardı. “Onu yere yatır lütfen.”

Emma’nın kalbi zayıftı. Okul çağımızdan beri durum böyleydi. Aslına bakılırsa Emma ilk hastamdı ve onu tedavi etmek nostalji hissi yaratıyordu. Bazen Luke’la bazen de o olmadan gizlice ormana giderdik. Böğürtlenlerden, yapraklardan, nehir suyundan, çiçeklerden hatta bazen çamurdan karışımlar hazırlardım, o da bu karışımları büyük bir ciddiyetle içerdi.

O zamanlar sadece oyun oynuyor olsak da ona hep yardım etmek istemiştim. Daima iksirlerimin işe yaradığına yeminler ederdi, oyun için yaptıklarımın bile.

Neyse ki evden asla çantam olmadan çıkmazdım. Sepetimdekiler kişiye özel siparişlerdi – insanların ihtiyaçlarına yönelik yapılmıştı. Ancak çantam, bir bitki uzmanının temel malzemelerini barındıran bir kilerden farksızdı, kişisel not defterim de içindeydi. Birinin aniden ne isteyebileceğine veya bir anda neye ihtiyacım olabileceğine asla emin olamazdım.

Birkaç bitki aldım ve hepsini küçük ahşap bir kâsede ezmeye başladım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki kalabalığın dikkatinin üzerimde olduğunu bile farkında değildim. Bir gölge güneşin önüne geçti ve beni karanlıkta bıraktı.

Ruth tepemde dikilen adama bakarak anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdiğimde gözlerim Elf Kralı’ninkileri buldu, üzerime kâbus gibi çökmüştü.

“Devam et.” Sesi ipek gibi yumuşaktı.

“Ben...”

Luke, “Ona sakın dokunma!” diye bağırdı, Ruth, Emma ve bana

yer açmak için gerilemiş kalabalığı itip kendine yol açarken. “Ona sakın elini sürme.”

“Luke, *yapma*.” Ona karşı hissettiğim tüm sevgi hızla soluyordu. Sanki geçtiğimiz yirmi dört saat içinde bir yabancıya dönüşmüştü. Bir zamanlar tanıdığım adamın yerine başka biri geçmiş gibiydi.

Kral, yüzünü yavaşça Luke’a çevirdi. Sanki bir kediyi, fareyi hat-ta bir sineği incelercesine başını eğdi. Muhtemelen onun gözünde bu hayvanlardan farksızdık.

Hava sıcaklığı birden düşüverdi. Kış ayazı dişlerimi takırdatıp ellerimi titretti. Emma’ya yardım etmeye devam etmekle Luke’a olabilecekleri izlemek arasında kalmıştım.

Luke, Muhafız bileziğine dokunup tenine bastırdı.

“Evet, Karaltı Muhafızı,” dedi Elf Kralı ipeksi sesiyle. “Laboritorine dokunmaya devam et. *Seni* Alamet’ten koruyacaktır ama çevrendeki dünyadan korunmak için faydasızdır.”

Alamet mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ancak Luke’un ayağının altındaki taşlar aniden hayat bulduğunda bunun üzerine daha fazla kafa yoramadım. Taşlar yukarıya doğru yükseldi, doğal olmayan bir şekilde kıvrılıp bükülerek Luke’un etrafında bir kafes şeklini aldı. Vahşi büyüü hayranlık ve korku içinde izledim.

Elf Kralı yeniden bana döndü. “*Ee?* İyileştir onu,” diye emretti sabırsız bir tavrıla.

Luke’un kafesle mücadele etmesini çaresizlik içinde izledim ama taş parmaklıklar yerinden kımıldamadı. Tüm doğa kanunlarını yıkıp geçen bu güç karşısında o da hepimiz gibi acizdi. Ona yardım edebilmeyi diledim ama elimden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydım. Bitki çantamın içinde vahşi büyüü geri çevirebilecek hiçbir şey yoktu.

Emma’nın hafif iniltileri dikkatimi bir kez daha ona vermeme neden oldu. Şu an bana en çok ihtiyacı olan —ve yardımımın dokunabileceği tek kişi— oydu. Elf Kralı’nın emirleri ne olursa olsun, bu genç kız benim sorumluluğumdaydı.

Eklediğim son hitkilerin ardından kâseyi dikkatlice önümdeki

zemine yerleştirdim. Çantamda bir kibrit kutusu vardı. Bir parça kurutulmuş sekoya yakıp kâseye attım. Hızla alev alarak ezilmiş bitkileri tutuşturdu ve kâsenin ağzını hafifçe alazladı.

Yaptığım şeyin işe yaraması için kadim tanrılara sessizce dua ettim ve parmağımı kâsedeki külün içine batırıp Emma'nın burnunun altına bir çizgi çektim. Çocukken ders aralarında biri uyuyakaldığında şaka olsun diye birbirimize çizdiğimiz gülünç bıyıklara benziyordu.

Emma'nın kesik nefesleri külün kokusunu aldı ve sıçrayarak uyandı.

"Emma." Uyandığında ilk gördüğü şeyin Elf Kralı değil de benim yüzüm olması için üzerine eğildim. Daha fazla şok yaşamaya ihtiyacı yoktu. "Emma, nasıl hissediyorsun?"

"Luella? Ben... Ne oldu böyle?" diye mırıldandı.

Ruth'a baktım. "Onu eve götür; dinlenmesi gerek. Günün ilerleyen saatlerinde size güçlendirici iksir getiririm."

"Pekâlâ."

"Anlıyorum." Elf Kralı'nın dudaklarından dökülen tek bir kelime hepimizin donakalmasına yetmişti.

Emma'nın nefesleri hızlı ve kesikti. Bu kadar heyecanla yeniden bayılması işten bile değildi. Yerden kalkarak Emma ve Elf Kralı'nın arasına geçtim.

"Gidin," dedim yerdeki anne kıza. "Eve dönün. Kimse size engel olmayacak."

Yavaşça ayağa kalktılar, tam yürümeye başladıklarında kral konuştu, "Benim adıma konuşmak ne haddine?"

"Kraliçeniz Emma değil." Yüzümü ona döndüm. Korkudan ödüm patlıyordu ama hastalarımı yardım etmeye yemin etmiştim. Bu şehre yardım etmeye yemin etmiştim. Ve eğer Emma'ya yardım etmek için Elf Kralı'na karşı gelmem gerekiyorsa, bu sıradan bir işgününden ibaret demekti. "Dinlenmesi gerek. Gitmesine izin verin."

"Gitmekte özgür." Kral, şövalyelerine bir baş hareketi yaptı ve

elfler Emma'yla Ruth'un geçmesine izin verdi. "Zira söylediklerinde haklısın, kraliçem o değil. Aradığım kadını buldum."

"Güzel, o zaman gidebilirsiniz," diye mırıldandım sessizce. Ancak gözlerim yeniden onu bulduğunda pürdikkat beni izlediğini gördüm. Bakışlarının yoğunluğu bana az önceki cüretimi hatırlattı ve korku bir kez daha tüm benliğimi ele geçirdi.

"Kendini gizlemişsin," dedi tehlikeli derecede sessiz bir tonla.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İleri doğru geniş bir adım atarak zorla dibime girdi. Bana bu kadar yakinken kokusunu alabiliyordum. Çevresini saran hava sandal ağacı, yosun ve fırtına öncesi yayılan canlı, ferah bir kokuyla bezenmişti. Takındığı tiksinti maskesiyle taban tabana zıt, hoş, topraksı ve sarhoş edici bir aromaydı.

Geri çekilmeyi denedim ama donakalmıştım. Öne uzanıp parmak uçlarını boylu boyunca boynumda gezdirdi. Urperdim, kılımı bile kıpırdatamıyordum.

Kralın parmakları Luke'un yıllar önce bana verdiği kolyeye takıldı. Ucuna kadar ilerleyip elini yumruk hâline getirdi. Yüzü neredeyse uğursuz bir ifadeyle karardı ve hayatım için yalvarmalı mıyım diye düşünmeye başladım.

Diğer eli enseme ilerledi ve başımı kavradı. Parmaklarını hareket ettirdi. Boynumu mu kırmak üzereydi? Ölümüm böyle mi olacaktı?

"Yakında öğreneceksin," dedi kolyeyi çekip koparmadan önce.

Dünya beyaza boyandı, hemen ardından da çığlıklarla doldu.

dört

Başım dönüyordu ve nefes alamıyordum. Tüm bedenim enerjiyle kavrulup cızırdıyordu. Benim olmaması gereken bu esrarengiz güç beni paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Büyü vücudumdan tıpkı havai fişekler gibi patlayarak fışkırdı. Meydanı çevreleyen sokak lambalarına saldırdı. Camlar kırılıp kiraz çiçeği yaprakları gibi zemine saçıldı. Bir zamanlar demir olan her yer artık ağaçlarla kaplıydı.

Yemyeşil bir yosun ve çimen örtüsü meydanın kaldırım taşlarını ele geçirdi. Örtüden çalı ve sarmaşıklar çıkıyor, kendilerine ait olanı almaya çalışan duyarlı dokunaçlarmış gibi binaları sarıyorlardı. Etrafımdaki dünya evrim geçirdi, beşeri olandan doğal olana dönüştü. Sanki doğa, insanlığın ona karşı durmak için gösterdiği kibirlü cüretkârlığına kafa tutmak için ayaklarımdan fırlamış gibiydi.

Artık onu görebiliyordum. Yalnızca onu mu? Her şeyi. *Her şeyi* görebiliyordum.

Gözlerim daha önce hiç bu kadar açık olmamıştı. Etrafımdaki her şeyin içinde nabız gibi atan büyüğü —yaşamı— görebiliyordum. Hayatın saf özünü görüyordum ve karşımdaki manzara nefesimi kesiyor, dengemi bozuyordu.

Acı, soğuk yaşlar yanaklarıma döküldü. Aniden sıcak basmıştı. Buz kesmiş bir dünyanın ortasındaki kızgın ateş gibiydim.

Kral en sonunda beni serbest bıraktı ve geriye doğru sendeleyerek popomun üzerine düştüm, kollarımla kendimi korudum. Parmak uçlarımdan yosunlar büyümeye başladı. İleri atılan küçük sarmaşıklar bileklerime dolandı. Elimi hızla geri çektim ve göğsümün üstünden gömleğimi kavradım, nefes nefeseydim. Kızıl renkli saçlarım çenemin etrafına dökülmüş, yüzümü gizliyordu ve gözlerimi yumarken bunu kısa süreli bir mahremiyet olarak kullandım.

Bunlar gerçek olamazdı. *Her şeyin bir kâbus olduğunu söyleyin bana*, diye çılgılık atmak istiyordum.

Ama duruşumu dikleştirirken *görmekten* kaçınmam imkânsızdı. Kasaba meydanı masallardan fırlamış bir yere dönmüştü. İnsanlar ve bitkiler yeşilimsi bir renkle yanıp sönüyordu. Cansız nesnelere griydi.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım, halelerin yanıp sönmesini izledim. Çevremdeki her şey aynı renge boyanmıştı... O hariç her şey.

Kral açık maviydi. Onu saran hale hayatın durağan, derli toplu büyüünden farklıydı. Onunkisi acı dolu, öfkeli ve vahşiydi. Asık suratından çok da farklı sayılmazdı. Bana bahşedilen bu görüş her neyse, ona hayretle bakmaya devam ettikçe kayboluyordu.

Elf Kralı bana baktı, gözleri okunmaz, kaşları çatıktı.

"Ne..." sesim kısılmıştı, hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. "Nasıl?"

Başını yana eğdi. "Demek gerçekten de bilmiyordun."

"Ben..." Boğazım daraldı ve nefes alamadım.

Bilmek.

İnsan Kraliçe olduğumu bilmememden bahsediyordu.

"Neler oluyor, söyle bana," demeyi başardım ama beni duymazdan geldi.

"Yani sorulması gereken soru, kim oluyor?" Kral arkasını söndü, gözleri meydandaki kalabalığın üzerinde gezindi. Bir zamanlar tanıdığım insanlar, arkadaşlarım ve ailem şaşkınlık ve korkuyla ona bakıyordu. "Onu kim sakladı? Bu kolyeyi ona veren kimdi?" diye sordu kral boynumdan kopardığı kolyeyi havaya kaldırarak.

“O...” Ağzımı açar açmaz Elf Kralı’nın gözleri yeniden beni buldu, suçlayıcı ve ezici bakıyorlardı. Yalan söyleme kabiliyetim olsa bile yapamazdım. Gözlerim kafesin içindeki çocukluk arkadaşşıma kayarak bana çoktan ihanet etmişlerdi bile. “Luke. Kolye Luke’un hediyesiydi.”

“Nasıl yaparsın?” diye çıkıştı Luke. Yüzü çirkin ve korkunç bir hâl almıştı. Nefretle doluydu. Bir zamanlar hayalini kurduğum gözlen—birkaç saat evvel benimle evleneceğini açıklarken bana hayranlıkla bakan o gözleri— artık tanıyamıyordum. “Seni sevmiştim, seni korumak istemişim, sense gelip beni suçlu mu ilan ediyorsun?”

“Nasıl... nasıl olsa her şey ortaya çıkacaktı,” diye hareketimi içgüdüsel olarak savundum. Söylediklerim yalnızca bakışlarının daha da sertleşmesine neden oldu. Mümkün olan en iyi yolun dürüstlükten geçtiğini göremiyor muydu? Her şeyin bir tür yanlış anlaşılardan ibaret olduğuna emindim. Öyle olmalıydı.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Başmuhafız.

“Ne yaptın sen?” diye sordu başka bir Muhafız daha.

Luke bir şey söylemedi. Sadece gözleriyle bana hançerler saplamaya devam etti, sanki onun için yalnızca bir pislikten ibaretmişim gibi bana yukarıdan bakıyordu.

Beni sevdiğini söylemişti.

Kral ona doğru ilerlemeye başladı ve genç adamı tutan taş kafes eriyip gitti. Luke’un yüzünü öylesine sert kavradı ki tırnakları çenesine batıp kanamasına neden oldu. “Ne yaptığını onlara anlat,” diye hırladı kral.

“Hiçbir şey yapmadım,” diye ısrar etti Luke.

Elf Kralı genç adamı meydanın ortasına, toplanan kalabalığın oluşturduğu dairenin içine ittirdi. Tökezleyen Luke, safında yer alacak birini arayarak çevresinde döndü. Hepimiz sesinin altında yatan yalanı işitebiliyorduk. Gözleri benim üzerimde durdu. Verebileceğimden emin olmadığım bir şey için bana yalvarıyorlardı. Belki bir zamanlar yapabilirdim ama artık olmazdı.

“Ne yaptığını ona anlat,” diye emretti kral.

“Seni kaçırmaya çalıştım,” dedi Luke pes ederek. Gözlerinin kızardığını, yaşlarla dolduğunu görebiliyordum. “Neden benimle gelmedin ki?”

“Bunu nereden buldun?” Elf Kralı, bana verdiği kolyeyi Luke’un gözüne soktu.

“Birileri bana yardım etsin, neden kimse bana yardım etmiyor?” dedi Luke etrafında dönüp kasaba halkına yalvararak.

Hiç kimse ona yardım eli uzatmadı.

“Ne oldu?” En sonunda sesim çıkmıştı. Takatimden artakalanları kullanarak ayağa kalktım, aklımı başıma topladım ve çantamı yanımda düştüğü yerden aldım. “Anlat bana,” diye talep ettim.

Luke yüzünü buruşturdu. “B-ben zarar görmeni hiç istemedim. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim.” Konuşurken gözlerini kaçırmamasından yalan söylediğini anlayabiliyordum. Yalan, yalan, yalan. “Başka... başka bir yol bulabileceğimizi sandım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadım. Luke’un gözleri yeniden bana döndü.

“Emma ve seninle ormana gittiğimiz günü hatırlıyor musun? On iki yaşındayken? Emma ilk kez şu nöbetlerinden birini geçirmişti ve sen ona bir iksir hazırlamıştın.” Hatırlıyordum, tıpkı söylediği gibi olmuştu. “O zaman anladım – farkında olmadan büyüünü nasıl kullandığını gördüm. Sen farkında bile olmadan, çimlerde bastığın yerlerde küçük çiçeklerin nasıl filizlendiğini. Geçerken ağaçların sanki seni selamlarcasına nasıl hışırdadığını ve nedeninin daima rüzgâr olduğunu sanmanı.”

Küçük bir çocukken orman hayat doluymuş gibi görünürdü, sanki kendi başına bir insanmış –bir yer olduğu kadar bir arkadaşmış– gibi. Bunun yaşla ve olgunlukla kaybolup giden bir şey olduğunu sanmıştım. Ama artık çok da emin değildim.

“Kraliçe olduğunu biliyordum,” diye itiraf etti. Kasaba halkından şaşkınlık nidaları yükseldi.

Başmuhafız öne çıktı. “Nasıl cüret edersin?” dedi herkesin düşüncesini sesli dile getirerek.

“Ama senden vazgeçemezdim. Vazgeçmeyecektim. Seni o zamanlar da şimdi sevdiğim gibi seviyordum,” diye devam etti Luke, yalnızca benimle konuşuyordu. “Böylece Muhafızların deposunda kolyeyi buldum ve sana verdim. Seni gizleyeceğini düşündüm ve yeterince büyüdüğünde de seni...”

“Kaçıracaktın,” diye fısıldayarak cümlesini tamamladım. Luke sertçe yutkundu ve başıyla onayladı.

Kral, sanki bu ânı bekliyormuş gibi boynumdan kopardığı kolyeyi platforma attı. Boncuklar Başmuhafız’ın ayaklarının dibine düştü.

“Elf yapımı eski tarz bir yadigâr. Yüzyıllardır Capton’da bunun gibi mallarla ticaret yapmadık, yani kolyenin deponun derinliklerinden çıkarıldığına eminim. Güçlerini bastırması için siyah obsidyen ve gerçek adını keşfetmeye çalışan herhangi bir elfle karşılaşır sa diye onu Alamer’ten koruması için labradorit.”

Bakışlarım kolyeye kaydı ve sonra Luke’a geri döndü. “Bunun beni koruyacağını söylemiştin.”

“Seni kurtarmaya çalışıyordum,” diye yalvardı Luke, daha önce ondan hiç duymadığım tiz, ağlak bir sesle. “Seni korkunç bir gelecekte kurtarabileceğimi sandım.”

Luke’un hareketleri, insanları iyileştirme yeteneklerim, daima sorumluluklarıma göre hareket etmem gerektiğini hissetmem... artık hepsi anlam kazanmıştı. Korkunç, berbat bir anlam.

“Luella.” Luke bana doğru sendeledi. “Seni bu hâlinle bile sevdim. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız.”

Zarif bir kol Luke’un yolunu keserek bana daha fazla yaklaşmasını engel oldu. Elf Kralı’na minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim ancak Luke şu an bana dokunmaya kalkışsa ne yapardım bilmiyordum. Yalnızca bana *bakmasına* katlanmak bile yeterince güçtü.

“Hayır,” diye fısıldadım Luke’a. “Beni sevmiyorsun, hiç sevmedin.”

Genç adam, Elf Kralı’nın etrafından dolanmayı denedi ama Kral, Luke’u bileğinden kavrayıp duruşunu onun yolunu kesecek şekilde değiştirmeye devam etti.

“Bana inanmak zorundasın. Tek yaptığım seni bu zavallı gelecekte kurtarmaya çalışmaktı.”

“Sevdiğim herkes pahasına beni kurtarmaya çalıştın! Beni kendine saklamak istediğin için her birinin acı çekip ölmesine göz yumdun.”

“Seni sevdiğim için!”

“Bu sevgi değil” Sesimin dağın zirvelerinde yankılanmasına izin verdim. Ağaçlar öfkem karşısında titredi. Kökleri ayaklarımın altındaki dünyanın temellerini sarstı. Rüzgâr uludu ve fırtınalar ufukta toplandı. Konuşmasına fırsat vermeden, “Sevgi bir seçimdir,” diye sözlerime devam ettim. “S-sen *bana sahip olmak* istedin. Benim ne hissedeceğime bakmaksızın beni kendine saklamak istedin. Bu kararı kendi başıma vermeme bile müsaade etmedin ve kasabamız, insanlarımız şimdi senin bencilliğin yüzünden *acı çekiyor*. Eğer amacına ulaşıydın dünyamıza olabilecekleri düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.”

Zafiyet yüzünden zamanı gelmeden yitip giden insanların cenazelerine katılmamız gözümün önünden geçti. Luke diğer Muhafızlarla duruyor ve sanki gerçekten umursuyormuş –sanki ölümlerinin nedeni onun yaptıkları değilmiş– gibi onların yasını tutuyordu. Tıpkı o zamanki gözyaşları gibi şimdiki pişmanlığının da hiçbir anlamı yoktu.

“Luella...”

“Dur artık,” diye fısıldadım. “Bir daha asla adımı anma.” Dünyanın yarılp onu yutmasını dilememek için kendimi zor tuttum. Şu an hissettiklerime bakılırsa... bunun bir emrime bakıyor olması muhtemeldi. “Götürün şunu karşımdan. Onu görmek istemiyorum,” dedim emrimi doğrudan birine yöneltmeden. Kimin yapacağı umurumda değildi.

Söylediklerime kulak veren Elf Kralı oldu. Bir saniye bile tereddüt etmeden Luke’un Muhafız bilekliğini kopardı. Kral’ın gözleri mavi renkli bir parıltıyla aydınlandı, kollarını önünde kavuşturdu ve hemen ardından yavaşça birbirlerinden ayırdı – sanki ellerinin

arasında karamel geriymuş gibiydi. Luke kaskatı kesildi ve doğal olmayan bir biçimde parmak uçlarına yükseldi. Kral'ın parmakları daha da kasıldı, geriye çekiliyorlardı. Eğilip bükülürken Luke'un ağzından acınası, sızlanan bir ses kaçtı. Kemik çıtırtıları havayı doldururken kasaba halkı çığlıklara boğuldu.

"Hayırl Ona zarar vermel" Hızla Elf Kralı'nın yanına atılıp kolunu kavradım. Dokunuşuma şaşkınlık ve tiksintiyle baktı. "Onun ölmesini istemiyorum." Kalbim parçalara ayrılıyordu; Luke'un ikiye bölünmesine şahit olmaya dayanamazdım. Elf Kralı silkinerek elimden kurtulmaya çalıştı ama topuklarını yere bastırıp onu daha sıkı kavradım. "Onu Capton Konseyi yargılamalı. Suçlarının kefareti adil ve doğru bir şekilde ödemeli."

Elf Kralı'nın bana bakan gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı, bir anlığına beni görmezden geleceğini düşündüm. Tuttuğum kolunu bırakmadım. Bu kasabadan almak istediği daha ne olabilirdi ki? Hayatım çoktan onun elindeydi. Eğer İnsan Kraliçe bensem –ki az önce yaptıklarımın ardından bunun doğruluğuna dair hiçbir şüphe yoktu– başka bir ihtiyacı olmamalıydı.

"Luke'un senin için bir önemi yok," derken sesim zayıftı. "Halkım adaletin yerini bulmasını sağlayacak. Beni buldun, bırak onu gitsin."

Kral, onu serbest bırakınca Luke nefes nefese yere yığıldı. İki Muhafız öne atıldı ve onu kollarının altından kaldırıp sürüklemeye başladılar. Luke gözden kaybolana kadar yalvarıp özürler mırıldanmayı sürdürdü.

Kasaba halkından kimse söylediklerini dinlemiyordu. Saklama gereği duymadan onu sert bakışlarla izliyorlardı, yüzleri soğuk ve mesafeliydi.

Elf Kralı bana döndü. "Benimle gel, Kraliçe, hemen yola çıkmalıyız. Karaltı'nın ötesinde sana ihtiyacımız var," dedi ciddiyetle.

Tepeden tırnağa uyuşmuş vaziyetteydim. Kolumu kavramasıyla şimdiki âna geri döndüm. Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Dilimin ucuna binlerce itiraz geldi ama hiçbirini dile getirecek gücü kendimde bulamadım.

Çocukluğumdan beri bana İnsan Kraliçe'nin kaderi öğretilmişti. Ona bir şifacı olarak sorumluluklarımdan bahsetmeye kalksam, harcadığım nefes boşa gidecekti. Biraz daha burada kalmama izin vermesi için ona yalvarsam reddedeceğini biliyordum çünkü işler böyle yürüyordu.

Eğer gitmeyi reddedersem dünyam ölürdü.

"Vakit yok. Sen ve ben evlenmek zorundayız."

beş

Evlenecektik. Ben. Elf Kralı'yla evlenecektim. Doğru düzgün düşünemiyordum.

“Ne zaman?” diye sormayı başardım.

“Hemen. Kaybedecek zaman yok,” dedi Başmuhafız.

Bakışlarım Başmuhafız'dan kayıp yanı başında duran adamın üzerinde durdu – babamın üzerinde. Göğüs kafesim ciğerlerime saplandı ve gözyaşlarından bile daha saf bir duyguyla boğazımı tıkayan yumuşak bir nefes verdim.

“Ama...” diye söze başladım.

“Vakit yok,” dedi Kral sertçe. “Buraya adım atabilmem ve bu tarafta bu miktarda vahşi büyü kullanabilmem Karaltı'nın zayıfladığını kanıtlıyor. Dünyalarımız arasındaki sınır bulanıklaşıyor – ve seni temin ederim ki bunun olmasını istemezsin.”

Kral'ın gözlerinde bir nezaket ya da teslimiyet parıltısı aradım ama tek gördüğüm saf kararlılık oldu. Acaba o da tüm bu olanlara yalnızca irade gücüyle mi katlanıyor merak ettim. Tamamen soğukkanlı görünen özenli dış kabuğunun ardında ne sakladığını merak ettim. Belki de hiçbir şey saklamıyordu, belki de yalnızca taş ve büyüden ibaret bir adamdı.

“Düğünü hemen yapacağız,” dedi Muhafız.

Kalabalığın içinde annemi aradım ama bulamadım. Büyü-

le oluşan çalı ve ağacların yanı sıra neredeyse tüm Capton'ın da meydana toplanmasıyla görünürde yoktu. Bir kez daha babama döndüm. Dudaklarını ince bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırmıştı. Hiçbir şey söylemedi.

Tıpkı benim gibi, o da bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Başka bir seçenek yoktu.

Büyük bir kalabalıkla Tapınak'a doğru ilerledik. Sessizliğimi koruyor, Elf Kralı'nın yanında dimdik yürüyordum. Başımı dik tutmaya çalışıyordum ama yorgundum, öyle yorgundum ki. Az önce kasaba meydanındayken şimdi tapınağın ana salonunda yağla meshediliyordum, kasaba halkı etrafımı sarmışken Başmuhafız mihrapta dev bir kitabı karıştırıyordu.

Gün ışığı Başmuhafız'ın arkasındaki vitray camdan içeri süzülüyordu. Omzuma düşen ışık içimde büyüyen karanlık boşluğu aydınlatmaya yetmiyordu. Etrafım kalabalıktı —insanlar tapınağı çevreleyen güçlü ağaçlardan özenle oyulmuş sekoya bankları doldurmuştu— ama yine de kendimi yapayalnız hissediyordum. Sanki inşa edilmemiş de tapınağın kalbinde büyüyen görkemli sekoyanın gölgesinde kendiliğinden büyümüş gibi görünen, boğumlu dallarla desteklenen kubbeli tavanlı yapının organik mimarisini hayran hayran izlemek bile içimden gelmemişti.

Elf Kralı'nın karşısında dururken ortamdaki sağır edici sessizlik kulaklarımı çınlattı. *Evlenmek üzereydim... Elf Kralı'yla.* Bu düşünce neredeyse kusmama neden olacaktı.

"Bana biraz müsaade eder misiniz?" diye fısıldadım.

"Vakit yok," diye fısıldayarak cevap verdi Başmuhafız nazik bir sesle.

"Lavabo için, lütfen." Kusacak gibiydim. Ya da bayılacaktım. Belki birbiri ardına ikisi de olacaktı.

"Göz açıp kapayana kadar bitecek." Kadın aradığı sayfayı buldu ve okumaya başladı. "Kadim tanrıların huzurunda, bir zamanlar Alvarayal Krallığı'nın muhafızlarına ait kalıntılarda, ilk temel taşın gölgesinde, yapılan anlaşmayı onurlandırıyoruz..."

Sakin kuma. Sakin kuma. Başmuhafız'ın sesini artık duymuyordum. Duyduğum tek şey zihnimde durmaksızın tekrarladığım bu cümleydi.

Elf Kralı ellerini kaldırdı. Üzerimde hissettiğim bakışları gözlerimi onunkilere kaldırmama neden oldu. Sertçe yutkundum.

"Öncelikle elleri kavuşsun," diye sözlerini tekrar etti Başmuhafız, sesi sert ve biraz gergindi. Cümlesini ikinci söyleyişi olmalıydı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını söyleyip ona çıkışma dürtümü bastırdım.

İnsan Kraliçe genellikle on altı, on yedi yaşlarında bulunurdu. Tapınakta, Muhafızlarla birlikte eğitim görmesi için bir ila üç yılı olurdu. Karaltı'nın ötesindeki yiyeceklerle beslenir, elf geleneklerini ve Muhafızların koruduğu saklı bilgileri öğrenirdi.

Elf Kralı beklentiyle elini uzattı. Titreyen parmaklarımı kaldırdım ve onunkilerin arasına geçirdim. Soğuk kavrayışı elimin üzerine kapandı. Gözleri tıpkı Luke'u içine hapsettiği kafesi oluşturmadan hemen önce olduğu gibi mavi bir parıltıyla aydınlandı.

Beni daha farklı bir kafesin beklediğini düşündüm.

Serin bir esinti bedenimi okşadı. Sert ve güçlüydü ama vücudum ürpermedi. Daha dik durdum. Soğukluk başımın arkasında yoğunlaştı, omurgamdan aşağı ve uzuvlarıma bir serinlik yayıldı. Sözcükler dudaklarımdan dökülürken gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Anlaşmayı onurlandıracağım," dedim. Başmuhafız'ın söylediklerini tekrar ediyordum sanırım ama emin değildim. Elf Kralı dışındaki hiçbir şeyden emin olamıyordum. Gözlerim daha önce hiç böylesine kusursuz birini –hatta bir şeyi– görmüş müydü? Bundan nasıl korkabilirdim?

Doğru olan buydu. Başından beri dünya böyle olmalıydı. Büyük, tuhaf bir sakinlik içimi kapladı.

"Anlaşmayı onurlandıracağım," diye tekrarladı Elf Kralı.

"Bu dünyaya ve Karaltı'nın diğer tarafından olanlara karşı sorumluluğumu yerine getireceğim." Sözlerimizi birbiri ardına tekrarlamaya başladık. "Temel taşları koruyacağım. Kaderin bana

soyumla bahsettiği güçleri hepimizin iyiliği için, barış için kullanacağım. Hem doğal hem de kurulmuş düzeni sürdüreceğim.”

“Kocamı onurlandıracağım.”

“Karımı onurlandıracağım.”

Evet, tabii, diye fısıldadı zihnim haince. Ancak aynı düşünce kararlılığım karşısında hızla donup kaldı. Buzlar kralıyla evleniyordum. Ona denk olmak için benim de buzlar kraliçesi olmam gerekecekti.

Yaşlı Önder’in birkaç söz daha söylemesiyle anlaşma tamamlanmıştı.

Birleşen ellerimiz ayrıldı ve aynı gün içinde ikinci kez ellerimi inceledim. Burada nasıl bir büyü vardı? Ben ne yapmıştım?

Evlenmişim, yaptığım şey buydu. Ne zaman evlendiğimi hayal etsem —*eğer* kendimi evlenmiş hayal edersem— karşımda duran kişi Luke olurdu. Bakışlarımı yeniden Elf Kralı’na çevirdiğimde parlayan mavi gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm.

“Karaltı’ya doğru yola çıkmalıyız,” dedi.

Başımla onayladım.

Bana uzattığı elini tuttum. Teni pürüzsüzdü ve dokununca soğuk bir his yayıyordu, kavrayışı beklenmedik derecede nazikti. Birleşen ellerimizle beni garip, sabit bir şekilde yönlendiriyordu. Kutsal alandan çıkıp etrafından dolaştık ve kenardaki bir yoldan aşağı ilerlemeye başladık. Yolun bizi Karaltı’ya götüreceğini anlamam için birinin bunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

Kasaba halkı ardımızda toplanmış, yolun başına varmak için çit çıkarmadan yürüyordu. Orman nemliydi; ağaçların dalları bir sevgilinin saçlarında gezen parmaklar gibi sisin içine karışmıştı. Yürürken yanı başımda çiçeklerin tomurcuklandığını ve açtıklarını gördüm. Bu dünyadan ayrılırken bana veda ediyormuşçasına yüzlerini bana dönüyorlardı.

Veda... Ürperdim ama düşüncenin zihnimi terk etmeye niyeti yoktu. *Elveda, ben gidiyorum.* Bir kez daha, öncekinden daha şiddetli şekilde titredim, omzumda sallanan görünmez buz sarkıtları

rını neredeyse hayal edebiliyordum. Başımın arkasındaki soğuk çekirdek çatlıyordu.

"Luella!" Annemin sessizliği ve görgü kurallarını yarıp geçen sesini duydum.

Zar zor koruduğum sakinliğim paramparça oldu.

Omzumun üzerinden baktım. Sandığımdan daha çok yol katetmiştik. Annemle babam kutsal alanın kenarında, yolun başlangıcında duruyordu. Babam onu sıkıca tutmuş, kızıl saçlarını yaşlarla ıslanmış yanaklarından çekiyordu. Duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Ancak söylediği şeyin babama gözle görülür şekilde acı verdiğinin farkındaydım.

"Luella!" Annem bir kez daha feryat etti.

"Annel!" Kalbim bir kez daha yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Vücudum ve yüzüm alev almış gibiydi. Kral'ın elini bıraktım ve koşmaya başladım.

Beni dirseğimden yakaladığında olduğum yere dönüverdim. "Karaltı'nın ötesine geçmemiz gerek. Kıymetli vaktimizden geriye çok az kaldı."

Elf Kralı'nın gözleri normal rengine geri dönmüştü. Bakışlarını aydınlatan gözalıcı büyü yoktu. Ne yaptığını o an fark ettim.

"Üzerimde büyünü kullandın," diye fısıldadım olanları anlayarak. O dondurucu soğukluk ve parlayan gözleri, her iki özelliği de elf büyüleriyle ilişkilendirmeye başlamıştım. Nefret içimdeki korkuya karıştı ve yüzümü buruşturmama neden oldu. "Seremoni..."

"Boyun eğmen gerekiyordu."

"Pislik herif." Kolumu bir kez daha tutuşundan kurtardım. Karaltı'ya lanet olsun. Evliliğe lanet olsun. Beni isteğim dışında mihraba yürütebileceğini sanan adamlara lanet olsun.

Büyünün etkisiyle verilmiş bir söz yerine getirilmemeliydi. Ancak kimsenin benim yanımda olmayacağını biliyordum.

Ben İnsan Kraliçe'ydim. Bu pozisyon için eğitim görmemiş olsam da Capton kültüründe çevremi saran ağaçlardan bile daha derinlere kök salmış hikâyelerden, İnsan Kraliçe'ye başka bir seçe-

nek sunulmadığını yeterince iyi biliyordum. Büyüyle ya da değil... verdiğim söz isteğim dışıydı.

“Bu ne cüret?” dedi Elf Kralı söylediklerim karşısında öfkele-
nerek.

“Veda etmeme izin ver.”

“Seremoni bitmedi.”

“Hayır, bitti,” diye karşılık verdim ters bir bakış atarak.

Elf Kralı uzun adımlarıyla aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattı. Karşımda tehlikeli bir canlı durduğu yeniden kafama dank etti. Sıradan bir adama benziyor olabilirdi ama gerçeği çok iyi biliyordum.

O öfke dolu bir büyü fırtınasından ibaretti.

“Pekâlâ.” Sesini yalnızca beni duyabileceğim kadar alçalttı. “Müstakbel kraliçem olduğun için buna müsemma göstereceğim. Ayrıca, doğru dürüst bir eğitim alma fırsatın olmadığını da biliyorum. Gelinim olmak üzere *eğitilmedin*. Umarım çabuk öğreniyor-
sundur çünkü kraliçemin benimle bu şekilde konuşmasına tahammül etmeyeceğim.”

Korkudan sinmemi istiyordu. Bu sessiz talebine karşılık olarak dizlerim titriyordu ancak çenemi küstahça yukarı kaldırdım. Mantıklı düşünemeyecek kadar yorgundum — cesaret ve aptallık aynı madalyonun iki yüzüydü. Eğer beni “eğitebileceğini” sanıyorsa, ona bu kraliçeden göreceği başka şeyler olacağını da göstermem gerekiyordu.

“Onlara veda edeceğim.”

Kral bana öfkeyle baktı ama ondan uzaklaştığımda hareketsiz kaldı. Gözleri bir kez daha sönükleşince büyüsünün soğuk tutuşunun gevşediğini hissettim. Şimdi ve sonsuza dek onun olduğumu biliyordu. Ailemle son bir kez vedalaşabilmem için beni beş dakika kontrol etmemeyi kaldırabilirdi.

Annemin benim için açtığı kollarına koştum. Bana sarılabilmek için babamın ellerinden kurtuldu. Bir kolumu uzatarak onu da sarılmamıza davet ettim.

"Luella, Luella," diye sayıkladı annem sanki söylemeyi bildiği tek şey buymuş gibi. "Çok üzgünüm."

"En ufak bir fikrim bile yoktu," dedi babam.

"Biliyorum. Benim de öyle." Berbat bir noktadaydık, birbirimizden sonsuza dek ayrılmanın eşiğindeydik ve hepsi Luke'un suçuydu. Gitmek en başından beri kaderimde yazılı olabilirdi ama düzgün bir vedayı elimden alan oydu. Yaptığı her şeyin karşılığı olarak bir hücrede sonsuza dek çürümesini diledim.

"Seni buna hazırlamadığımız için özür dilerim. Bilseydik, elimizden geleni yapardık." Annem bana daha sıkı sarıldı. Beni böyle güçlü sıkmaya devam ederse, tuttuğum gözyaşlarını akıtacaktı.

"Biliyorum," diye tekrar ettim ve kollarının arasından çıktım. "Ağlama, her şey yolunda," diye onu sakinleştirmeye çalıştım, annemin akan gözyaşları karşısında sesim çatlarken. "Biliyorum, beni kraliçe olmaya hazırladınız. Hiçbir fikriniz yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Bu hiçbirimizin suçu değil." Sertçe yutkundum, duygularımı bastırmaya çabalıyordum. "Ama şimdi gidip bir fark yaratabilirim. Zafiyet sona erecek. Tam olarak istediğim şekilde olmasa da Capton'a hâlâ yardım edebilirim."

Annemle babama yeniden sıkıca sarıldım ve gözyaşlarımı tutmak için çabalamaya son verdim. Titrek nefesler vererek onlarla ağlamaya başladım. Birlikte yapacağımız son şey buymuş gibi hissediyordum.

"Yaz gündönümü," dedi annem.

"Denerim." Bay Abbot'ın söylediklerini düşündüm. Ve İnsan Kraliçe'nin tapınaktan ayrıldığını daha önce hiç duymadığımı. Durumun benim için farklı olacağını umdum.

"Luella." Elf Kralı'nın duygusuz sesi konuşmamızı böldü. "Gitmek zorundayız."

Aceleyle aileme geri döndüm. "İkiniz de kendinize iyi bakın, tamam mı? Mektup göndermeye çalışacağım. İkinizi de çok seviyorum."

"Gitme." Annem elimi kavradı.

“Gitmek zorunda.” Babam sanki onu benden uzak tutmaya çalışır gibi kolunu karısına doladı.

Bir adım atıp onlardan uzaklaştım, sonra bir tane daha. Annemin benimkilere dolanan parmakları meydanda büyüyen sarmaşıklar gibi elimi sıkıca kavıyordu. Birbirimizden ayrıldığımızda içimde bir şeyler koptu. Hiçbir şey bir daha eskisi gibi şakımayacaktı. Annemin karşımdaki yüzü, hıçkırıklarının sesi içimdeki o mutlu şey her neyse onu sonsuza dek susturmuştu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Şu an aklımın alabileceğinden çok daha fazlası için üzgündüm.

Onlara ve bildiğim dünyaya sırtımı dönerek kral, koca ve bana yabancı olan adama doğru ağır ağır yürüdüm.

“Veda etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedim gönülsüzce.

“Nezaketimin bir göstergesi olsun,” dedi kabaca ve elini bana uzattı. Gözleri normale dönmüştü –parlak ışıltılar yoktu– bu yüzden de tereddütle elini tuttum ve kendi isteğimle adanın en yüksek dağının eteğine doğru kıvrılan yol boyunca ormanın derinliklerine yürüdüm.

Annemin hıçkırık sesleri kaybolup gitti. Babamın en sonunda pes ederek yaşadığı duygu patlaması uzun zaman önce ağaçlardan yankılanmayı bırakmıştı ve artık yalnızca kulaklarımda çınlıyordu.

Elf birliği bizi ormanın karanlık gölgelerine kadar takip etti. Acemi bir kraliçe olarak büyük bilinmezliğe, Karaltı’ya gidiyordum. Yol giderek bozuldu ve büyüyen ormanın içinde kayboldu. Kaldırım taşları artık tek tük göze çarpıyordu.

Çok geçmeden ortada bir yol falan kalmadı. Ormanın hiç bilmediğim derinliklerine ulaştım ve Karaltı olduğunu varsaydığım bir şeyin karanlığı çevremi sardı.

Kalın, gölge gibi sis ağaçları boğuyordu. Kıvrıla kıvrıla etrafımızı sarmıştı ve içinde bulunduğum karanlıkta uzakta dolaşan silüetlerin yalnızca ana hatlarını görebiliyordum. Bazıları insana bazılarıy-

sa yaratıklara benziyordu. Ürperdim ve bunun tek nedeninin serin hava olduğunu söyleyemezdım.

Parmaklarım Kralinkileri daha sıkı kavradı.

Dağın eteğine çoktan ulaşmış olmalıydık, değil mi? Arkama baktığımda tek gördüğüm elfler ve karanlık oldu. Ormanın derinlikleri huzursuz bir enerjiyle uğulduyordu. Çevremdeki güç büyük bir gerginlikle gümbürdüyordu.

Daha sonra uzakta bir ışık parıltısı görüldü. Yoğun karanlık, bir tünel hâlini aldı. Ağaçlar öyle sıktı ki neredeyse kusursuz bir duvar oluşturuyorlardı. Işık büyüdüğüçe sarmaşıklar ve dallar üzerimizde bir kemer oluşturdu.

Göz açıp kapayana kadar ilk kez Karaltı'nın ötesine geçtim ve elfler şehrine ilk adımımı attım.

altı

Uzun bir merdivenin tepesinde duruyorduk – yine de Capton’dan tapınağa uzanan dik yolun yarısı kadar bile değildi. Arkamda dağ yamacına oyulmuş bir duvar vardı ve pürüzsüz taştaki tek açıklık az önce içinden çıktığımız koyu renkli lekeydi.

Altımızda, dağların oluşturduğu havzaya tünemiş vadide gri bir şehir uzanıyordu. Kış rüzgârları binaların ve kurumuş ağaçların arasından geçerken uğulduyor, tenimi ısırmak için yarışlıyordu. Her şey soğuk ve donuk görünüyordu, hep Capton’ı sarıp sarmaladığını hayal ettiğim o sıcak neşeden eser yoktu.

“Yeni evine hoş geldin,” dedi Kral, sesinde ufacık bir nezaket kırıntısı bile yoktu.

“Hiç sandığım gibi bir yer değilmiş.” Sesim sürüklendiğim duygu fırtınası yüzünden çatlak ve yorgun çıkıyordu.

“Nasıl bir yer bekliyordun?”

“Daha... görkemli bir yer.” Evler basit görünüyordu, farklı bir tarzda yapılmış olsalar da Capton’dakilerden daha iyi sayılmazlardı. Oradaki evlerimiz daha kullanışlı ve kutu gibiydi. Bu evlerinse sazdan çatıları, insanda sanki iskambilden yapılmış ve her an yıkılacaklarmış izlenimi yaratan çıkıntılı ikinci ve üçüncü katları vardı.

Alışık olduğum evlerden farklı olsalar da çok... sıkıcı görünüyorlardı. Yaşam ve büyüyle dolup taşan bir yer görmeyi ümit ediyor-

dum. Ama karşımdaki manzara, mavi ve griden daha fazla renge sahip olduğunu unutmuş bir sanatçının elinden çıkmış kasvetli bir tablo gibi görünüyordu.

“Neden böyle düşündün ki?”

“Muhafızların daima kilit altında tuttıkları eşyalara bakıldığında elfler fazlasıyla gösterişliymiş gibi duruyordu.” Omuzlarımı silktim. Bu düşünceyle aklım tavan arasındaki yatak odamda duran birkaç kalitesiz eşyama, hâlâ dükkânımda duran elf yapımı çaydanlığıma kaydı. Bu sabah belediye binasına giderken yanıma aldığım çantamı sıkıca kavradım. En azından yanımda evden *bir şey* vardı. Neyse ki günlüğümü ve elzem eşyalarımı asla geride bırakmazdım.

Kral küçümseyici bir tavırla güldü ve konuyu kapatarak basitçe, “Gel,” dedi.

Peşinden merdivenleri inerken dişlerim takırdıyordu. Birlik arkamızdan gelmeye devam etti. Capton’da ılık bir alacakaranlık olmasına rağmen burada beni serin bir kış şafağı karşılamıştı. Şehir yeni uyanıyordu, sokaklar hâlâ boş sayılırdı. Her şey doğal olmayacak derecede sessiz ve gri gökyüzüne ayak uyduracak şekilde buzla kaplıydı.

Şehrin göbeğinde büyük bir göl vardı, içinden uzanan nehir arkamızdaki dağa, muhtemelen Capton’a kadar uzanıyordu. Gölün ortasında bir elf erkeğinin ve insan kadının heykeli yer alıyordu.

Duraksadım. Kral ve birkaç adım gerimizden gelen birlik de durdu. “Bu ilk İnsan Kraliçe mi?”

Elf Kralı sanki cevap verip vermemek arasında kararsız kalmış gibi bir an tereddüt etti. “Öyle. Ve yanındaki de uzun zaman önceki seleflerimden biri.”

“Selef mi?” Ona döndüm. “Sen Elf Kralı değil misin?”

“Ne garip bir soru bu böyle.” Bana bakan gözleri kısıldı. “Tüm o yaşananlardan sonra bundan nasıl şüphe duyabilirsin?”

“Hayır, ben...” Burun kemerini sıktım ve iç çektim. Çok uzun bir gün olmuştu. “Tüm İnsan Kraliçelerin aynı Elf Kralı’yla evlendiğini sanıyordum.”

Kral başını geriye attı ve kahkahalara boğuldu. Benimle dalga geçmiyor olsa bu ses sevimli bile sayılabilirdi. “Aynı adamın üç bin yıldır hayatta olduğunu mu sanıyorsun?”

“Yani...”

“Elflerin ömürleri insan hikâyelerinizde fazlasıyla abartılır. Bizim de ömrümüz hemen hemen Capton’daki insanlarla aynı.” Kral bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Evlendiğimiz an itibarıyla hayatlarımız birbirine bağlandı. Sen öldüğünde, benim de ardından gelmem uzun sürmeyecek.”

“O zaman Alice’le evlenen kral baban mıydı?”

Kral’ın ifadesi sertleşti ve gerildi. Aklından geçen ilk şeyi söyleme güdüsüyle mücadele ederken çenesi kasıldı. “Öyleydi.”

Saklamaya çalıştığı duyguları derinlemesine kurcalamak için her şeyimi verecek olsam da konuyu kapatıp ilerlemeye devam ettik. Alice onun nesi oluyordu? Ve onun bu dünyadaki yeri aslında neydi?

İlk Elf Kralı ve İnsan Kraliçe’nin heykeline bir kez daha baktım. Kral ellerinde tuttuğu büyük bir tableti havaya kaldırmıştı, kraliçeyse adamın önünde diz çökmüş vaziyetteydi. Ellerini sanki adamın önünde boyun eğmiş gibi ayaklarının altındaki zemine yaslamıştı.

Heykelin eskimiş detaylarını inceleyip yapabileceğim kadar bir şeyler çıkarmaya çalıştım ancak kral ve kraliçe solmuş, kar ve buzla kaplanmıştı. Yine de bu kadına karşı hissedecek bir şey bulmak istiyordum — ne de olsa insanlar ve Karaltı’nın ötesindeki büyülü yaratıklar arasındaki barış uğruna kendini isteyerek benim yerime koyan ilk kadın oydu.

Bir kraliçeden diğerine geçen büyüye dair anlatılan hikâyeler doğruysa, *onun büyü*sü artık benim içimde demektir.

“Benim kraliçe olduğumu nasıl anladın?” diye sordum uzaktaki şatoya yaklaşırken. İki dağ arasında sıkışmış şato, vadiyi ötesindeki dünyaya bağlayan açıklığın tamamını dolduruyordu. Kral gözünün ucuyla bana baktığında sessizliği bir kez daha bozmamdan rahatsız olup olmadığını anlayamadım. Yine de devam etmekten geri dur-

madım, “Kolyenin beni –büyümü– gizlediğini anladım ama onu koparmadan ben olduğumu nasıl bildin?”

“Büyü yaptığını gördüm.”

“Ama siyah obsidyen büyüümü gizlemiyor muydu?”

“Bazı insanlar asla saklı kalamaz; göz önünde olmak onların kaderidir.”

“Kraliçe olduğumdan çok emindin,” diye ısrar etmeye devam ettim, belirsiz, şairane cevabını kabul etmiyordum.

“Sana dokundum,” dedi kısaca.

“Bir dokunuşla mı anladın?”

“Daha önce de duydun, kolye labradorit ve siyah obsidyenden yapılmıştı. Siyah obsidyen güçlerini gizlemek içindi. Labradoritse burada, Ortadiyar’dan çıkarılan nadir bir cevherdir, benim ya da diğer elflerin Alamet’i kullanmamızı engeller. Labradorit genellikle Alamet’i hem duymadan hem görmeden engeller. Ne var ki...”

“Bir saniye, Alamet de ne?”

Kral, sanki konuşma hızla can sıkıcı bir hâle geliyormuş gibi iç çekti. Baş belası olmak pek de umurumda değildi, zavallı adam. Cevaplar umurumdaydı.

“Alamet, elflerin bir nesnenin, yaratığın ya da insanın gerçek adını saptamasıdır. Gerçek ad ise, bir şeyin esasında olduğu şeyin saf özünün sesidir – her canlı ve cansız nesneye özgü bir şeydir. Elfler, Alamet’i görerek ya da dokunarak ve doğuştan gelen büyüleriyle kullanır,” dedi. “Gerçek adını bir kez öğrendikten sonra elfler, o canlıyı ya da şeyi istedikleri gibi kontrol edebilir.”

“Bir elf gerçek adını bildiği bir şeye veya birine *her şeyi* yapabilir mi?” Acı içinde eğilip bükülen Luke’u düşündüm.

“Karşısındaki şeyin gerçek adını bildiği sürece bir elfin yapabilecekleri yalnızca kendi kuvveti ve hayal gücüyle sınırlıdır.”

Vücudumu saran ürperme hissiyle mücadele ettim ve başarısız oldum. “Ve artık benim gerçek adımlı biliyorsun?”

“Evet. Birbirimize dokunduğumuzda labradorite rağmen gerçek adını hissettim – bunu yapamamam gerekirdi. Labradorit seni

korunmalıydı ama İnsan Kraliçe olduğun ve doğduğun andan beri kaderime yazılı olduğun için gerçek adını sezebildim. Hem dediğim gibi, sana dokunmamış olsam bile farkında olmadan ilkel büyü kullandığını gördüm.” Dev bir şato kapısının önündeki meydana yaklaştığımızda yavaşlayarak durdu. “Labradorit demişken, burada geçireceğin sürede buna ihtiyacın olacak. Elini uzat lütfen.”

İsteğini yerine getirdim. Kral, aynı gökkuşağı taşından —artık labradorit olduğunu öğrendiğim taştan— yapılmış bir yüzük çıkardı ve sol yüzükparmağıma geçirdi. Yüzüğü çıkarıp atma dürtüme karşı koydum. Tek görebildiğim, bir adamın parmağına takıp beni sahiplenmeye çalıştığı o korkunç taştan yapılma başka bir semboldü. Tek düşünebildiğim Luke’tu.

“Zorunda mıyım?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi katı bir sesle. Ancak elimi bırakmadan önce Elf Kralı kısa süreliğine tereddüt etti. “Taktığın parmağı değiştirmek istiyorsan bunu yapabilirsin. Bunu evliliğimizin bir sembolü olarak takman pek umurumda değil. Yüzüğün tek amacı diğer elflerin Alamet’i üzerinde kullanmasına engel olmak. Başkasının gerçek adını öğrenmesi tehlike arz edebilir.”

“Birisi bana zarar verir mi?”

“Düşmanı olmayan kral ya da kraliçe yoktur,” diye cevapladı ciddiyetle, arkamızdan gelen birliği başıyla işaret ederek.

“Kim...” Sorum, komutan olduğunu düşündüğüm bir kadının bize yaklaşmasıyla kesildi.

Teni koyu kahverengiydi ve uzun, bukleli siyah saçları açık mavi tutamlarla süslenmişti. Gözlerinin rengi dalgalı denizleri andırıyordu. Kalçasına asılmış bir kılıç vardı ve hareketleri sert ve hızlıydı. Süslü omuzluklarına bağlanmış üç ip vardı. Şık düğmeler göğsünün üzerinde iliklenmişti.

Düğmeler acı verici bir şekilde, konsey üyesi olduğunda babama verilen süslü iğneyi hatırlattı bana. Derin bir nefes alarak aniden yükselen duygu dalgasını bastırmaya çalıştım. Bu yeni dünyada beni ayakta tutabilecek bir şey bulmakta zorluk çekiyordum. Elf

Kralı ve askerlerinin gözü önünde beni hıçkırıklara boğan şeyin bir *düğme* olmasına izin veremezdim.

“Majesteleri,” dedi kadın başını eğerek.

“Kraliçe’yi dairesine götürün ve makamına uygun bir şeyler giydiğinden emin olun. Harcayacak zaman kalmadı. Her geçen saat hava daha da soğuyor.” Kral’ın konuşmasıyla oluşan buhar bulutları sözlerini vurgular gibiydi.

“Emredersiniz, lordum.”

Elf Kralı beni bu kadınla yalnız bırakmakta hiç vakit kaybetmedi.

“Bekle!” diye seslendim arkasından. Kral duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Koyu kaşlarından biri havaya kalktı. “Adın ne?”

İnce bir çizgi hâlini almış dudakları bir sırtışıla yukarı kıvrıldı, sanki adını bilmeyen biriyle evlendiğine o da inanamıyor gibiydi. “Bana kralım, majesteleri ya da lordum diyebilirsin.”

Böyle bir cevabı kabul etmiyordum. Hayır. Hiç şansı yoktu.

“Arkadaşın olsam sana nasıl seslenirdim?” Sorum karşısında duraksadı; yüzü gevşeyerek neredeyse savunmasız diyebileceğim bir hâle büründü.

“Benim arkadaşım olmaz,” dedi belli belirsiz bir sesle. Diğerleri sesinin bu tonunu soğuk bir kayıtsızlık olarak yorumlayabilirdi. Ancak ben sözlerinin ardında saklı, henüz anlamlandıramadığım bir acı duydum.

“Peki ya tebaan?”

Söylediklerime yüzünü buruşturdu ama en sonunda pes etti. “Kral Eldas. Bir saat içinde görüşürüz. O zaman başlayacağız.”

yedi

“Neye başlayacağız?” diye sordum. Uzun kulaklarının beni işittiğini biliyordum ancak bu sefer durmadı. Önümde uzanan karanlık geçitte köşeden döndü ve gözden kayboldu.

Tanımadığım elflerden oluşan birliğe liderlik eden başka bir elfle, aşına olmadığım vahşi büyünün dünyasında yapayalnız kalmıştım. *İnsan Kraliçe’nin görevi var olmaktan ibarettir.* İlk duyduğumda bu, kulağa haksızlık gibi gelmişti. Ancak artık tahta oturacak kış benim olduğuna göre, boş boş oturup dinlenmeye hayır demezdim.

Uzun bir gün olmuştu, çok uzun bir gün.

Ancak görevim yalnızca oturmaksa... yapılacak “iş” neydi?

“Benimle gelin, Majesteleri.” Elf komutanının formalite sözlerini sıkıdığı dişlerinin arasından söylemesi bana, İnsan Kraliçe’nin geleceğini bilse bile artık bir insana hesap verecek olmaktan pek memnun olmadığını söylüyordu. “Size kraliyet odalarını göstereyim.”

Yürümeye başladığında, kılıcının kabzasına dayadığı elindeki derin yarayı fark ettim, berbat görünüyordu ve kabuk bağlamıştı. Enfeksiyon kesigin kenarlarının kızarmasına neden olmuştu. “Ona bakabilirim,” dedim düşünmeden.

Komutan durdu, bana birkaç kez kırıpıştırdığı gözleriyle baktı. En sonunda, “Neye bakabilirsiniz?” diye sordu.

“Eline.” Çantamı çoktan kurcalamaya başlamıştım bile. Birkaç malzememi Emma için kullanmıştım ama hâlâ bir şeyler...

“Basit bir antrenman kazası sadece,” dedi ilgisizce.

“Eh, enfeksiyon kapıyor ve tedavi etmek benim için sorun olmaz.” Aradığım merhem kavanozunu buldum. Küçük yaralanmalar için idealdi.

“Şatoda böyle şeylerle ilgilenen bir şifacımız var,” dedi komutan ben kavanozu çantamdan çıkarmaya bile fırsat bulamadan.

“Evet ama yanımda...”

“Siz kraliçesiniz,” diye sözümü kesti alçak ve sert bir sesle. Bakışları hâlâ birkaç adım geride olan şövalyelere kaydı. “Benim gibi birini iyileştirmeniz yakışık almaz.”

Yakışık almaz mı? Birilerini iyileştirmek ve onlara yardım etmek... artık *yakışık almaz* mıydı? Bu sözler şimdiye dek bildiğim her şeyle çelişiyordu.

Aniden gri renkli atmosfer daha koyu, daha gölgeli oldu. Nasıl mümkünse, her şey daha kasvetli, daha donuk hâle geldi. Yuvamı, insanlarımı, ailemi elimden almışlardı şimdi de hedeflerinde iyi olduğum tek şey mi vardı? Uğruna çaba harcadığım tek şey?

Ağzımı açarak cesaretimi toplamaya çalıştım ancak kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

“Bu taraftan gelin, *lütfen*.” Sanki yardım teklifim çok şaşırtıcı ya da onun için külfetli bir şeymiş gibi “*lütfen*” sözcüğünü sıkıttığı dişlerinin arasından söylemişti.

Dudaklarımdan çıkan tek şey derin bir iç çekiş oldu. Bunların hiçbirine karşı koyamazdım. Buna çok fazla odaklanırsam, benden alınan her şeyle birleşerek beni bunaltacaktı. Yapabileceğim en iyi şey, şimdilik, hayatta kalmayı denemektir.

Deneyip yaşamadan bu hayata dair bir kanıya varamazdım. Beni şaşırtmasını umdum. Ve eğer şaşırtmazsa... buradaki varlığımın Capton’daki Zafiyet’i sonlandırdığını ve bir yüzyıllık barışı daha garanti altına aldığını kendime hatırlatmam gerekecekti.

Şato doğrudan dağın yamacının dışına inşa edilmiş bir hisara

benziyordu daha çok ve bunun neyi dışarıda tutmak için yapıldığını merak ettim. Hisarın ortasından geçen tek bir taş yol vardı ve her iki ucu da asma kapılarla kapanmıştı. Yolun taşları geçen zamanla düzleşmişti; arabaların neden olduğu derin tekerlek izleri yol boyunca uzanıyordu.

Şehre yalnızca buradan girilip çıkıldığını fark ettim. Eğer ele geçirilecekse önce şatonun düşmesi gerekiyordu.

Bu uzun geçidin iki girişi arasında üçüncü bir asma kapı yer alıyordu. Kapının ardında, is lekeli duvarlara asılmış meşalelerle aydınlanan küçük bir yeraltı avlusu vardı. Bu meşaleler iki ağır kapıyı gözler önüne seriyordu.

“Bu tarafta ne var?” Geçidin en sonunu işaret ettim.

“Sizi ilgilendirmez.” Kadın durdu, eli kılıcıdaydı. “Biz bu taraftan gideceğiz.” Kapılara doğru ilerledi.

“Şehrin ötesi mi?” diye sordum yine de.

“Evet. Ki bu da sizi ilgilendirmez. Şimdi benimle gelin.”

Askerleri sesli dile getirilmemiş bir emri duymuş olmalıydı; birlik bizi görünmez saldırganlardan korur gibi yarım daire şeklini alarak etrafımızı sardı.

Şatonun girişi olduğunu sandığım yere doğru ilerlerken onu takip etmekten başka çarem yoktu. Komutanın gözleri mavi renkle aydınlandı ve sonra yeniden bana döndü. “Bu kapılar büyüyle kapanıyor. Kaçma girişiminde bulunmak pek akıl kârı olmaz.”

“Neden kaçacağımı düşünüyorsun?” diye sordum sanki bu düşünce aklımdan çoktan geçmemiş gibi... hem de birçok kez.

“Kaçmayacağınızı umuyorum.” Verdiği cevabın umut vadettiği söylenemezdi. İttirdiği kapılar uzun bir merdivenin aşağısındaki sahanlığa açıldı.

“İsmin ne?” diye sordum.

Adını bana söylemek konusunda tereddüt ediyor gibiydi. Belki de Eldas'ı adını söylemeye ikna etmem onun da pes etmesine neden olmuştu. “Rinni.”

“Bir tür komutan mısın?”

“Sorularınızın ardı arkası hiç kesilmez mi?” Sözleri budama maskalarımından bile daha keskindi.

“Olabilir.” Omuzlarımı silktim. Bir kez daha sorumu tekrarladım, “Yani askerlere sen liderlik ediyorsun?”

“Zaman zaman,” dedi kadın en sonunda. “Birçok kişi beni Kral Eldas’ın sağ kolu olarak görür.” Neredeyse seçeneklerini tarttığını ve sorularıma cevap vermemenin onun için ne anlama gelebileceğini düşündüğünü görebiliyordum. Bu da, sözümün buralarda ne kadar geçtiğini merak etmeme neden oldu.

Elflerin şehrinin ortasına düşmüş bir insan olabilirdim ama bu onların kraliçesi *olduğum* gerçeğini değiştirmiyordu. Elf Kralı’nın askerleriyle bulmaya bizzat geldiği büyü benim içimdeydi. Gözlerim sol elimdeki yüzüğe kaydı. Binlerce kilo ağırlığındaymış gibi geliyordu.

Merdivenlerin tepesinde, ağır demir avizelerle bezenmiş yüksek tavanlı bir oda bulunuyordu. Mumlar, üzerinde durduğumuz koyu renkli ahşap zemine doğru sarkıt şeklinde akıyordu. Odanın iki yanından uzanan merdivenler, sahanlığa ve oradan büyük salonu çevreleyen asma kata çıkıyordu.

Merdivenlerin arasında kurşun kaplı bir cam yer alıyordu. Üzerindeki karmaşık tasarımlar binlerce küçük parça arasına büyük bir titizlikle dokunmuştu. Zemine dantelleri andıran bir motif yansıtıyorlardı. Bu soğuk, gri renkli yerde zarif ya da canlı görünen tek şey buydu.

“Gelin, odanız batı kanadında.” Komutan sol taraftaki merdivenden çıkmaya başladı ve onu asma kata kadar takip ettim.

“Burası hep böyle sessiz midir?” diye fısıldadım, sesimin bu devasa, boş mekânda yankılandığını duymayacağımı umarak.

“Evet.”

“Peki ya şatoyla ilgilenen insanlar?”

“Birkaç hizmetçi var.” Sorularımı cevaplarken bana bakmıyordu.

“Neredeler?”

“Onları görmemeniz burada olmadıkları anlamına gelmez. Sıra-

dan halkın taç giyme töreni  ncesi İnsan Kraliçe’yi görmesi yakışık almaz. Bu yüzden şatodaki personel mümkün olduğunca ufak ve gözden uzakta tutulur.”

“Sayıları bu kadar azaltılmışken yapmak zorunda kaldıkları fazladan işler için  zg n m.” Yine de ellerinin altında vahşi büyüleri olmalıydı. Bir insanın iki gününü alacak bir iş muhtemelen bir elfin bir saatini alırdı.

Konuyu tıkamış olmalıydım çünkü Rinni başka bir şey söylemedi.

Kapının arkasında başka bir oturma alanına daha bağlanan bir oturma alanı vardı. Ardı ardına bir dizi odaya açılan o kadar çok açık kapıdan geçiyorduk ki hiçbirinin bir amacı olmadığını düşünmeye başlamıştım. Beşinci veya altıncı odanın ardından, sonunda merdiven olan bir koridora ulaştık. Üç kat çıkıp tek kapılı geniş bir sahanlığa geldik.

“Daireleriniz bunlar.”

Rinni kapıyı atığında odaya dolan ışığa alışmak için gözlerimi kırptıştırdım. Tavanlar, ailemin kumtaşından evinin iki katı üst üste konsa olacağı kadar yüksekti ve arka duvara bir dizi pencere sıralanmıştı. Ben ana odayı ve hemen bitişiğindeki yatak odasını hızlıca keşfederken Rinni bekledi – odam hâline getirdiğim çatı katından daha büyük bir gardırop, d kk nımdan daha geniş bir banyo ve beş kişiyi yatırmaya fazlasıyla yetecek bir yatak.

“Neden her şey bu kadar devasa?” diye sordum yatak odasından boş ana odaya geri dönerken.

“Devasa mı?” diye kaşlarını kaldırdı elf.

“Kapılar kocaman, tavanlar çok yüksek, içerideki eşyalar da küçük bir arabadan daha fazla yer kaplıyor.”

“Her şey şatoya uygun olacak boyutlarda. Çok geçmeden alışır-sınız. Ve beğenmediğiniz mobilyalar varsa, yerine yenisini temin edebilirsiniz. Kraliçe genellikle odasını arzu ettiği şekilde düşer. Eldas, buradaki konaklamanızı daha konforlu hâle getirecek her şeyi sipariş edebilmeniz için kraliyet hazinesine tam erişiminiz olacağını buyurdu.”

Bu ondan beklenmedik derecede nazik bir davranıştı. Ama bir yandan da onun parasını istemiyordum. Capton halkının yardımlarını kabul etmek bile yeterince zordu ve o para tüm hayatımı birlikte geçirdiğim insanlardan gelmişti – ömrüm boyunca minnetle yardım etmeye ve iyileştirmeye yemin ettiğim insanlardan. Dahası, bedeli olabilecek herhangi bir hediyeye karşı temkinliydim. Ve Elf Kralı'ndan gelen paranın yüzlerce karşılığı olmalıydı.

Capton'ın bana yaptığı yatırımı geri ödemek için işimin çoğunu bedavaya yaptığımdan miktarı az olsa da kendi paramı kazanmayı ve dükkânımı şimdiden özlemiştim.

“Bu, içerisinde neden bu kadar boş olduğunu açıklıyor.” Alice'in neleri seçtiğini merak ederek etrafıma bakındım.

“Yeterince geciktik; gelin, sizi Kral için hazırlamalıyız.”

“Hazırlamak mı?”

“Kral Eldas'la bu paçavralar içinde evlenmiş olabilirsiniz ama sekoya tahta bunlarla oturmanızın imkânı yok.” Sözleri tiksintiyle dolup taşıyordu.

“Pardon?” Üzerimdekilere göz gezdirdim. “Kıyafetlerim oldukça rahat.”

“Bir köylü için belki. Ancak artık bir kraliçesiniz ve buna layık davranmasanız da buna uygun giyineceksiniz.”

Bir saatlik dürtüklenmenin, itilip kakılmanın ardından Rinni'nin “münasip” bulacağı birine dönüşmüştüm.

Yatak odasının köşelerinden birine yaslanmış aynada kendime baktım. İncilerden yapılmış bir kolye –kendi boyumu bile aşırıyordu– boynuma dolanmıştı. Rinni saçlarımın düğümlerine ve dalgalılarına boyun eğdirmeye çalışmış ancak başarısız olmuştu. Elbisem sonbahar yapraklarının renginde kaliteli bir ipekten biçilmişti; üst kısmındaki korse sırtımın dimdik durmasını sağlıyordu. Kıyafet seçerken saçlarım yüzünden genellikle sıcak renklerden uzak dururdum ama aynada kendime bakarken gözülcü olduğumu fark ettim.

En azından gözlerime bakana kadar.

Altlarında, daha önce hiç görmediğim karanlık gölgeler vardı. Daha yakından inceleyebilmek için aynaya doğru eğildim. Gözlerim her zamanki ela tonlarındaydı ama bir zamanlar kararlılığın doldurduğunu hayal ettiğim şey yerini derin bir boşluğa bırakmıştı.

“Kimsin sen?” diye mırıldandım aynadan bana bakan kadına. Elbisesi hayatından daha derli toplu olan bu kadını tanıımıyordum. İşlerin daima kontrolüm altında olmasına alışkındım. Daima bir planım olmuştu – çocukluğumdan akademi yıllarıma kadar.

Şimdiyse... gönlümden bile geçirmediğim bir şatonun ve tacın sahibi olmuş, istediğim her şeyi sonsuza dek kaybetmiştim.

Güçlü kal, diye telkin ettim kendimi, ela gözlerimin yeşil harerelerine bakarken. İçinde bulunduğum durumun şartlarını en iyi şekilde kullanmalıydım. Burada yapabileceğim bir şey bulacak, bir amaç edinecektim. Kaçmak istesem bile – *hayır, aklından bile geçirme, Luella.*

“İşte.” Rinni uzun süren araştırmasının ardından dolaptan çıktı. Aynaya eğdiğim vücudumu dikleştirdim. Elinde yaldızlı sekoya yapraklarından bir taç tutuyordu ve gelip başıma yerleştirdi. “En azından artık bir kraliçeye benziyorsunuz. Eğer çenenizi kapalı tutarsanız şato halkını kandırabilirsiniz bile.”

“Affedersin?”

“Saçınızı ehlileştirmeye çalışırken dudaklarınızdan dökülen tüm küfürleri işittim. Yedi yaşından beri kışlalarda yaşadığım düşünülürse, söylediklerinizin yarısını benim dahi bilmemem şoke edici. Gelin lütfen.”

“Tüm ömrüm senin bana ne zaman nereye gideceğimizi söylemenle mi geçecek?” diye sordum yerimden kımıldamadan.

“Umuyorum ki hayır,” diye seslendi Rinni, çoktan diğer odaya geçmişti. “Size bakıcılık etmekten daha önemli işlerim var. Bu yüzden yeni durumunuza bir an önce ayak uydurun lütfen.”

“Bakıcılık mı? Kraliçenle böyle mi konuşuyorsun?” dedim kendime aynada son bir kez bakarak. Kraliçe. Kraliçe *bendim*. Yeterince

tekrarlarsam belki buna inanabilirdim. Belki tüm bu durumun benim yeni gerçekliğim olduğunu kabullenebilirdim.

“Bir kraliçe gibi davranmaya başlarsanız ben de sizinle buna uygun şekilde konuşurum.” Rinni’nin sesi daha da uzaktan geliyordu. Dairelerimin kapısının açıldığını duydum. “Taht odasına giden yolu kendi başınıza bulmak niyetinde değilseniz acele etmenizi öneririm.”

Eteğimi bacaklarımın üzerine kaldırarak söylediğini yaptım.

Merdivenlerden aşağı geri inerek sonu gelmez başka bir odalar dizisinden, başka bir merdivenden, bir kütüphaneden geçip koridorun karşısına yöneldik ve son olarak da başka bir merdivenden çıkarak küçük bir giriş salonuna vardık. Rinni kulağını kapıya dayadı.

“İçeriye gizlice dinlemek bir komutan için yakışık almaz bir durumdur —ya da şövalye mi desem?— tam olarak neydin sen?”

Rinni bana kötü bir bakış attı. “Önemli bir şeyin ortasında olmadığından emin oluyorum.” Kadın kapıyı açtı ve eliyle içeri girmemi işaret etti.

Anlayabildiğim kadarıyla, şatonun taht odası merkezde, ana avlunun üzerindeydi. Arka duvar, aşağıdaki avluyla aynı vitraydan yapılmıştı. Ancak kurşun dallardan oluşan özenli kafes işçiliği burada daha geniş panelleri sarıyordu. Şatonun arkasında uzanan tepeleri ve vadileri görebiliyordum.

Gözümün alabildiği her şey kahverengi ve griydi. Orman da tarlalar kadar çorak, ağaçlar şehirde gördüklerim kadar kuruydu. Soğuk ve acımasız bir dünyaya bakıyordum.

İki büyük taht manzarayı kapatıyordu. Sağımda duran taht sekoya ağacından yapılmıştı. Sanki bir ağaç odanın taşlarına kök salmış ve kendiliğinden bir taht şeklini almış gibi duruyordu.

Sekoya, yanı başında duran soğuk demir tahtla keskin bir tezat oluşturuyordu. Oturduğu yer kadar —başındaki taç gibi— sert ve duygusuz bir adam bana bakıyordu. Eldas beni yargılayan bakışlarını vücudumun her noktasında gezdirdi.

“İyi iş çıkarmışsın, Rinni. Öyle görünüyor ki en kaba taş bile cilalanabiliyormuş,” dedi Eldas en sonunda. Labradorit taşından yapılmış yüzüğü parmağımda çevirdim. Sanki mahkemede yargılanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Beklentilerini karşılayabildiğime sevindim,” dedim duygusuzca.

Kral dudaklarını birbirine bastırdı. Bedeninden dalga dalga yayılan gerginlik neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. “Düşüncelerini kendine saklamaya başlarsan sevinirim.”

“Affedersin?”

“Yapılacak çok şey var ve senin için en önemli şey kraliçenin tek bir görevi, tek bir işi olduğunu hatırlamak olacak.” Yanında duran tahtı işaret etti. “Yapabileceklerini görelim bakalım... *Otur.*”

Eteğimi öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarım çözöldüğünde arkalarında kırışıklık izleri bıraktılar. Ama bir oyuncak bebek gibi yalnızca var olmak için burada olduğum düşüncesi karşısında duyduğum hüsrani kontrol altında tuttum. Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Kral halkını huzuruna kabul ederken, emirler yağdırırken, soytarıların başlarının üzerinde dans etmelerini izlerken ya da Elf Kralları ne yapıyorsa onu yaparken bir süreliğine çenemi kapatıp gözalıcı görünebilirdim.

Güçlkle tahta doğru yürürken ayakkabılarımın topukları zeminde şiddetli *tak tuk* sesleri çıkarıyordu.

“Kraliçe dediğin süzölmeli, at gibi yürümemeli.” Ne yani, o düşüncelerini söyleyebiliyor ama ben söyleyemiyor muydum? Başımı yana eğdim ve dudaklarımı birbirine bastırıp ince bir çizgi hâline getirdim. Kral tıp oyunumu anlayarak sırttı. “Güzel, ata da razıyım. Hiç değilse ses çıkarmazlar.”

Ona inat hafifçe kişnedim ve sanırım gözünün seğirdiğini gördüm.

Etrafımda döndüm, eteğim sekoya tahtın –benim tahtımın– önünde dalgalanırken yerime oturdum.

Tahttaki yerimi alır almaz bedenimi görünmez alevler sarmaladı. Aynı gün içinde büyü bir kez daha beni ele geçirip her bir hüc-

remi delip geçiyordu. Görüşüm daraldı, bulanıklaştı ve daha sonra hiç mümkün olabileceğini sanmadığım ölçüde genişledi.

Oturduğum tahtın —bu ağacın— köklerinin sonu gelmez taş ve harçtan aşağı indiğini gördüm. Toprağın derinliklerine batıp anakayayı deliyor ve arazinin temellerine kadar uzanıyorlardı.

Başım döndü. Kusmak istiyordum. Çığlık atmayı denedim ama hareket ettiğimi sanmıyordum. En azından *bedenim* hareket etmiyordu.

Zihnimse toprak ve kaya boyunca genişlemeye devam etti. Her bir kök diğerine bağlanıyordu. Bir an şehirdeki ağaçlarının içindeyken, hemen ardından şatonun çok aşağısında kalan çorak ormanlara geçtim. Tarlalardaki otları hissediyordum, kırılğan ve kuruydular.

Ölüyorlardı. Bu dünya ölüyordu.

Besle. Hayat! Tüm bitki ve hayvanlar hep bir ağızdan bana haykırıyordu. *Bize bahşet!*

Bahşet.

Bahşet, bahşet!

Kökleri benim içimdeydi, ahşap uçları tırnaklarımın altına, karnıma batıyor, boğazıma tırmanıyordu. Dünya beni pençeleri arasına alıyordu ve bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Toprak suya açtı ve ben yağmurun ta kendisiydim. Hayvanlar açtı ve benim etim onların yemeği idi.

Alın. Alın.

Her bir zerremi son sürat tüketiyorlardı.

Solup gidiyordum.

Hem kendime hem de onlara yetemezdim. Bu dünyaya yetemezdim. Her şey can çekişiyor ve yardım için bana yalvarıyordu —verip veremeyeceğimi bilmediğim bir yardım için. *Nasıl vereceğimi bilmediğim bir yardım için.*

Bir çift el beni sertçe çekerek özgür bıraktı. Toprağın pençeleri geriye doğru kıvrılıp büzüştü, sessizce itiraz çığlıkları atıyordu. Işık bana geri döndü. Gözlerim yeniden görüyordu ama dünyam bulanıktı. Her şey çok parlaktı ve çok hızlı hareket ediyordu.

Dünya dönüyor, ben de ona eşlik ediyordum. Safra boğazıma yükseldi ve yere saçıldı. Kulaklarımın duyduğu ilk ses buydu. Şimdiyse konuşmaları, edilen küfürleri ve ayak seslerini duyuyordum.

“Getirin... Poppy... Hayır... benimle kal...”

Benimle kal.

Bir çift güçlü kol bedenimi sarmıştı. Ben şiddetle titrerken etrafıma daha da sıkıca dolandılar. Sağlam bir şeye yaslanmışım — toprağın kendisinden daha sert bir şeye.

“*Saraphina.*” Kelime aşına olduğum bir ses tarafından fısıldanmıştı. Hayır, bu bir kelime değildi. Bir addı. *Benim* adımdı. Bunu nerden bildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiçbir şey kulağa bu kadar doğru gelmemişti. “*Saraphina,*” diye tekrarladı ses, ruhumun derinliklerine işliyordu. “Sakin ol, sakın ol.”

Sakin ol.

Sözcükler buz gibi bir ürpertiyle kemiklerime işledi. Soğuk tüm bedenime yayıldı, yabancı değildi ve bu sefer rahatsız etmiyordu.

Dondur beni, diye yalvarmak istedim. *Beni buza, soğuğa göm, tenimin altında yanan bu korkunç ateşi yok edecek bir şeye hapset. Dondur beni yoksa öleceğim.*

“*Saraphina,* benimle kal.”

Söylediğini yapamadım. Dünya soğuk bir karanlığa gömüldü ve kendimi içine bıraktım.

Ancak bu sefer canım yanmıyordu.

sekiz

Gözlerimi yavaş yavaş açtım ve acı içinde şafakla yüzleştım. Dairemdeki devasa yatağa dönmüştüm. Yastık kılıfını dolduran tüyler yanağıma ve gözüme batıyordu.

Kalkmaya yeltendiğimde bunu yapamayacağımı anladım. Kollarım bedenimi desteklemeyi reddediyordu. Dirseklerimi bile düzleştiremiyordum.

Yeterince kıvrandıktan sonra sırtüstü dönmeyi başardım ve yüksek sesle inledim. Capton ve Lanton arasındaki muazzam büyüklükteki, dalgalı boğazı yüzerek geçmişim gibi hissediyorum. Karaya vurmuş bir balinadan farksızdım, çırpınıyor ve hayatım için yalvarıyordum.

Hayat için yalvarmak.

Muhtaç toprağın şiddetli yankıları zihnimi doldurduğunda bir inleme koyuverip ellerimle kulaklarımı kapadım. Fısıldadıkları talepleri engellemeye çalışmak nafileydi; ses doğrudan içimden geliyordu. Aç çığlıklar iliklerimde yankılanıyordu.

“Uyanmışsınız,” dedi başucumda duran adam.

Gözlerimi tekrar açtım ve ellerim gevşek bir şekilde yastığıma düştü. Bir anlığına zihnim bana oyun oynadı ve kendi yatağımda olduğumu sandım. Babam yanı başımda oturuyor, alnıma geri koymak için bir bez parçasının suyunu sıkıyordu. Gözlerimi kırptığım-

da illüzyon kayboldu. Bu, yalnızca bir daha asla yaşayamayacağım huzurlu bir hatıradan ibaretti.

"Kimsin sen?" dedim kulak tırmalayan sesimle.

"Willow."

"İsminin hakkını veriyorsun." Uzun kollarıyla bacakları çelimsiz ve adını aldığı söğüt ağacı kadar cılızdı. Gözleri koyu maviydi ve bakışları ağırlaşmıştı. "Merhametine ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"İsteseniz de istemeseniz de durum bu." Yanındaki leğende bir bezin suyunu sıktı ve tekrar alınma koydu.

"Ateşim mi var?" diye sordum.

"Biraz ama düşünüyor. Kral bize gerçek adınızı söylemiyor, bu yüzden de sizin için yapabileceğimiz şeyler kısıtlı," dedi, bunu söyleme şekli bu gerçeğin bir tartışma konusu olduğunu düşünmeme neden oldu. Kral Eldas'a kafa tutan herkesin dostum olduğuna karar verdim. "Yani daha geleneksel tedaviler kullanmak zorundayız."

"Yani?"

"İksirler, merhemler, hazırlayabildiğimiz her türlü bitkisel ilaç."

"Bu saydıkların yeterli değilmiş gibi konuşuyorsun." Ona baktım, tepkisine bakılırsa belki de sandığımdan biraz daha sert bir ifadeyle.

"Sizi gücendirmek istemedim."

"Eh, gücendirdin." Bir kez daha vücudumu doğrultmaya çabaladım. Willow, karmaşık desenlerle oyulmuş devasa yatak başlığının omurgama batmaması için birkaç yüz yastıktan birini arkama yerleştirerek bana yardımcı oldu. "Bana ne veriyorsun?"

"Bir iksir."

"Hadi canım." Gözlerimi devirdim. "İçinde ne var?"

"Fesleğen, zencefil ve mürver karışımı."

"Adını taşıdığın ağacı bile kullanmıyor musun?" Rahat bir pozisyon bulmak için yastığa gömülürken ona tek kaşımı kaldırıp baktım. Nefes almak bile canımı yakıyordu. "Beyaz söğüt kabuğu, tatlandırmak için tarçınla uğraşmana gerek bile yok. Biraz da keçisakalı, varsa tabii." Willow bana boş boş bakmaya devam etti.

“Seni temin ederim, neden bahsettiğimi biliyorum; bunun okulunu okudum. Benim işim bu.”

İşim buydu. Zihnimin söylediklerimi düzeltmesi içimdeki boşluğu sızlattı. Bir zamanlar hayatım, bir amacım vardı ve artık hepsi... gitmişti.

“Peki.” Willow gözlerini devirmekten kaçınmadı ve yatağın ayakucundaki uzun masaya geri göndü. Dairemi ilk incelediğimde orada olduğunu hatırlamıyordum.

“Ne kadar baygın kaldım?”

“Yaklaşık on iki saat,” dedi sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi.

“On iki saat demek...” diye tekrarladım. Dikkatim pencereye kaydı. “Ne oldu?” diye fısıldadım.

Beni hareketsiz bırakan ağır yorganı üzerimden atarken kemiklerim çatırdayıp kaslarım çığlık çığlığa bağırdı. Çıplak ayaklarım zemine bastığında üzerimdeki gecelik bacaklarıma döküldü.

“Majesteleril”

Willow’un sesini ve hareketini umursamadım. Tüm dikkatim pencerenin üzerindeydi. Cama doğru sendeledim ve aşağıdaki araziye baktım.

Beni karşılayan gri dünya renklerine kavuşmuştu.

Artık yeşermiş tarlalar yer yer kır çiçekleriyle dolmuştu. Uzakta-ki ormanların yeni filizlerini görebiliyordum Bazı ağaçların dalları çoktan bahar tomurcuklarıyla dolmuştu bile. Toprağı sürmeye başlayan çiftçileri görür gibiydim. Gökyüzü bile bir gece içinde kıştan bahara dönmüştü.

Bu on iki saatlik bir değişim gibi görünmüyordu. Sanki aradan aylar geçmiş gibiydi. Gözlerimin önünde uzanan dünya yemyeşil ve hayat doluydu.

“Ne?” Dizlerim boşaldı, neyse ki Willow yanımda duruyordu. Göründüğünden daha güçlüydü. Kolunu omzuma doladı ve beni yatağa götürdü. “Ne oldu böyle?”

“Bilmiyor musunuz?” diye sordu.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” diye cevapladım ters bir tavırla.

“Kraliçem... siz oldunuz.”

“Ne?”

Willow iç çekti ve elini kısıcak kesilmiş siyah, sık örülmüş buklelerinin arasından geçirdi. Parlak gözleri benimle pencere arasında gidip geldi. En nihayetinde masasına döndü ve ona tarif ettiğim karışımı hazırlamaya devam etti. Camdan dışarı baktım, bilinmezde bırakılmayı kabullenmiştim. Buradaki hiç kimse...

“Sizi bulmak bir yıl sürdü... sonu gelmez, soğuk, olağandışı bir yıl. Bir tür hata vardı, değil mi?”

“Luke adında büyük bir hata,” diye mırıldandım. Willow’un gözleri üzerimdeydi ve bir uzlaşmanın eşiğinde olduğumuzu düşündüm. “Haklısın. Bir kraliçenin görmesi gereken eğitimi görmedim. Bilmiyordum. Büyüm ben farkına varmadan benden gizlenmişti.”

Benim suçum değildi, demek istedim çünkü *değildi*. Peki neden Luke’un yaptıkları yüzünden kendimi suçluyordum? Bunu bana yapan oydu... *aşk uğruna*.

Yüzümü buruşturup bakışlarımı yeniden pencereye çevirdim, ruh hâlim şafak vaktinden bile daha karanlıktı. Bana kendimi beceriksiz ve zayıf hissettirmekten başka hiçbir şey yapmayan –güçlerime kilit vurmaya çalışan– o zavallı adamdan hoşlanarak yıllarımı harcamıştım. Capton sırf onun yüzünden acı çekmiş ve tek şifacısını kaybetmişti. Bu, boğazım parçalanana kadar çığlık atmak istememe yetecek bir nedendi.

Aşk bir daha aklımın ucundan bile geçirmek istemiyordum. Luke’un “aşk” uğruna yaptığı her şey, onunla –herhangi biriyle– yakınlaşmamın kötü bir fikir olduğuna dair düşüncelerimi haklı çıkarıyordu. Aşk, dikkatimi sorumluluklarımdan alıkoyan tehlikeli bir şeydi.

“Bu konu hakkında elinizden gelebilecek bir şey yokmuş gibi görünüyor. Gerçi konu kaderi olduğunda hangi kraliçenin elinden bir şey gelmiş ki? Demek istediğim, büyüünüzün gizlenmesi konusunda elinizden bir şey gelmemiş. Başkalarının yaptığı şeyler yü-

zünden kendinizi suçlayamazsınız." Willow karışımı bir bardağa boşalttı ve bana getirdi.

"Hiçbir konuda elimden bir şey gelmedi. Eğer gelseydi her şey farklı olurdu." Kendimi hazırlayıp iksiri tek bir yudumda bitirdim. Tadı karşısında irkildim ama tam da böyle olması *gerekiyordu*. Yalnızca tadarak şimdiye dek yaptığım tüm ilaçları düşündüm. İçindeki bitkileri anlayabilmem için tek bir damlasının tadına bakmam yeterliydi – hiç fark etmediğim büyü buydu. "Yani hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Muhafızlar yıllardır ne halt öğretiyorsa hepsini öğrenmem gerekirdi. Ama öğrenmedim ve buradaki hiçbir şeyden haberdar değilim." Karşımdaki uzun boylu adama yorgun gözlerle baktım. Tutunacak tek dalım oydu. "Yani iksirler dışında edebileceğin her yardıma minnettar kalırım."

Willow elimdeki bardağı aldı ve iki eliyle kavradı. "Ne bilmek istersiniz?" diye sordu en sonunda. "Kral ve kraliçenin içyüzü sıkıca korunur... ama anlatabileceğim her şeyi söylerim."

"Unutulmuş Tanrılar aşkına, tahta oturduğumda ne olduğuyla başlayalım." Pencereyi işaret ettim ama kolumu kaldırmak bile çok zordu. "Daha sonra mevsimin nasıl bir gecede değiştiğine geçeriz. Belki bir de araya neden zihnimi uyuşturan bir ateşin yanı sıra birkaç kat merdivenden yuvarlanmışım gibi hissettiğimi de sıkıştırırsın."

"Temel bilgiler yani." Bardağı masasına geri bıraktı ve yatağa yerleşmeme yardım etti. Onu kovalayıp kendi başıma yapabileceğimi söylemek istedim ama gerçek şuydu ki, yapamazdım. Dahası sakinleştirici bir aurası vardı. Öylece uzaklaştırmak istemediğim bir şey. "Karaltı'nın nasıl oluştuğunu biliyor musun?"

"İnsanlar ve elfler arasındaki barış antlaşmasını biliyorum." *Bilmek* nispeten güçlü bir kelimeydi. Bildiklerim, çocukluğumdan beri halk masallarında ve şarkılarda duyduklarımdan ibaretti. "Elflerin, vahşi büyü kullanan diğer tüm –insan olmayan– halklarla birlikte Karaltı'nın ötesinde yaşadığını biliyorum. Ve büyü gücünden yoksun biz insanları koruyan Karaltı olmadan dünyamızın yerle bir olacağını."

“Biz” büyü gücünden yoksun insanların artık çok da doğru bir tabir olmadığını fark ettim. Ben İnsan Kraliçe’ydim ve bu konum sayesinde büyü gücünü miras almıştım. Başka bir insanın aklının bile ermeyeceği güçlere sahiptim ama güçlü hissetmekten-se... yapayalnızdım. Artık ne kendi halkımın ne de Karaltı’nın diğer tarafındaki halkın bir parçasıydım. Arada sıkışıp kalmıştım, hayatımın sonuna kadar asla ikisine de ait olmayacaktım.

“Kısmen doğru.” Willow yatağın kenarına yaslanıp hafifçe oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Anladığım kadarıyla... uzun zaman önce tek bir dünya varmış. Daha sonra bu dünya bizim Perde dediğimiz şeyle ikiye ayrılmış – Faniler Diyarı ve Ötediyar. Daha sonra faniler diyarı bir kez daha ikiye ayrılarak Ortadiyar’ı ve Tabii Dünya’yı oluşturmuş.”

“Yani toplam üç dünya mı var? Ötediyar, Ortadiyar ve Tabii Dünya?” diye sordum.

“Evet ve siz Tabii Dünya’dan geliyorsunuz.”

“Ve şu an Ortadiyar’dayım,” diye fikir yürüttüm. Willow başıyla onayladı. “Ötediyar ne peki?”

“Kimse bilmiyor. Eh... Kral Eldas biliyor olabilir. Bizi Ötediyar’dan ayıran Perde’nin, yaşayanları ve ölüleri düzene sokmak adına ilk Elf Kralı tarafından yapıldığı söyleniyor. Böylece elfleri ilk tanrılar tarafından bahşedilmiş ölümsüzlükten kopardı. Bu yüzden de diğer ırklar elflere diz çöktü. Herkese ebedi huzuru sağladıkları için tüm elf ırkının fedakârlığını onurlandırdılar ve Elf Kralı’nı kraların kralı –tüm fanilerin hükümdarı– ilan ettiler.”

“Vahşi büyü kullananlar Perde oluşturulmadan önce ölüyor muydu?”

“Efsanelere göre hayır.” Willow duraksadı. “Ve siz sormadan söyleyeyim, geçmişte yaşamış insanların ölmeleri gerektiğinde ne yapıpına dair hiçbir fikrim yok. Bir sürü hikâye var ve her biri diğerinden daha korkunç.”

“İnanması güç hikâyeler dinlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” diye mırıldandım elflere dair tüm hikâyeleri düşünerek

– hepsi gerçeklerin ve abartılmış bilgilerin bir karışımıydı. “Yani, bir bakıma, elfler ölümlerin koruyucusu mu?”

“Böyle düşünebilirsiniz. İnsanların, canavarların ve nesnelerin gerçek adlarını öğrenme yeteneğinin bize bahşedilmesinin nedenlerinden biri bu.”

“Adlarını öğrenme... Bu Alamet oluyor, değil mi?”

“Evet ve bu, Ortadiyar’daki en kudretli güçtür.”

“Karaltı nasıl oluştu peki? Dünya ne zaman Ortadiyar ve Tabii Dünya’ya bölündü?”

Willow camdan dışarı baktı. “Perde oluşturulduktan sonra barış hüküm sürdü, en azından bir süreliğine. Nihayetinde çekişmeler ve iç çatışmalar baş gösterdi. Elfler, vampirler, periler, orman perileri, denizinsanları ve vahşi büyü kullanan diğer tüm halklar, hepimiz gücümüzü Ötediyar’dan alıyoruz.”

Denizinsanları, vampirler, periler, orman perileri ve daha fazlası. Küçük bir çocukken dinlediğim hikâyelerdeki büyülü ve ölümcül tüm yaratıklar *gerçektir*. En başından beri gerçeklerdi, Karaltı’nın hemen öteki tarafında yaşıyorlardı. Bu düşünce vücudumun ürpermesine neden oldu.

“Peki ya insanlar?” diye sordum. “Bizim de bir zamanlar vahşi büyümüz vardı da sonra kayıp mı ettik?”

“Hayır, insanlar farklıydı... Perilerin, orman perilerinin soyundan ayrılmasından çok sonra kadim doğa ruhları insanları topraktan yarattı. Yani, ilk insanlar büyülerini doğadan alıyordu.”

Akademideki arkadaşlarıma ilk insanların orman perileri tarafından yaratıldığını ve bir zamanlar büyümüz olduğunu söylediğimi hayal ettim. Yalnızca yüzlerinin alacağı ifadeyi hayal etmek bile beni neredeyse kahkahalara boğacaktı. “Yani insanlar ve periler birbirlerine daha çok benziyor, öyle mi?” diye sordum.

“Hayır... Perileri zaman ve şansla meydana gelmiş bir evrim olarak düşünün. İnsanlarsa yaratılmış – orman perileri tarafından,” diye açıkladı Willow. “Çok geçmeden orman perilerinin soyu tükendi ve ilk insanlar hızla sürgün edildi. Bazıları orman perilerinin

ölümünden onları sorumlu tuttu. Ama ben farklı olan her şeyin kolaylıkla nefretin bahanesi olabileceğini düşünüyorum.”

“Yani büyük savaşlar patlak verdiğinde elfler Tabii Dünya’yı ve oradan gelen insanları Ortadiyar’ın çeşitli halklarından ve yaratıklarından ayırmak amacıyla bariyer oluşturmak için bir kez daha kolları sıvadı, bu sefer adına Karaltı dediler,” diye mantık yürüttüm. Beynim ancak yarı kapasitede çalışıyordu. Kulaklarımdaki uğultu da dahil her şey çok yorucuydu. Hepsini yüksek sesle dile getirmezsem, şu anda içinde bulunduğum dünyayı algılayamayabilirdim.

“Kesinlikle. Ortadiyar tam ortada yer alıyor. Ama bir sorun daha var. Ne olduğunu bulabilir misiniz?” Willow bana bir bakış attı. Ardından gözlerim onunkileri takip ederek pencereye kaydı.

“Eğer Tabii Dünya ve Ötediyar arasında bir dünya yaratılmışsa... Bu doğal bir şey *değil* demektir,” dedim farkındalıkla.

“Birinin aradaki köprü görevini üstlenmesi gerekir,” dedi Willow beni cesaretlendirerek.

Gerçek, ilerideki tarlaların üzerinde doğan güneşten daha açıktı. “İnsan Kraliçe.”

“Bildiniz!” Üzerime eğildi ve burnuma bir fiske vurdu. Hemen ardından ürkmüş bir şekilde geri çekildi. “Özür dilerim, Majestele-ri. Bunu yapmamam...”

Kahkahalara boğuldum ve hafifçe burnumu ovuşturdum. “Sorun değil.”

“Siz benim kraliçemsiniz. Bunu gerçekten yapmama—”

“Willow, sorun değil dedim,” diye tekrarlardım bu kez daha ciddi bir sesle. “Bana nazik davranan biri olması güzel, bir dost gibi.”

Elf aniden rahatsız olmuş gibi göründü ve doğruldu. Konuşmaya devam ederken başı aşağıdaydı ve elleri aletlerini temizleyip malzemelerini düzenlemekle meşguldü. “Her halükârda, evet, İnsan Kraliçe Ortadiyar’ın Tabii Dünya’yla olan bağlantısıdır.”

“Ortadiyar’ın her yanı böyle mi görünüyor? Bahar gibi mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “İnsan Kraliçe –yani siz– sekoya tahtta oturduğunuz için doğa bu dünyayı doldurabiliyor.”

“Benim *aracılığım*la,” diye fısıldadım ve vücudumu yıkıp geçen büyüü düşünerek titredim. İçime işleyen köklerin hayalet ağrısı tenimin altında sızlıyordu. Ruhumun, hayatımın kemiklerimden sökülmesi içimi alev alev yakıyordu. Aynı anda binlerce yardım çağlığının bana seslendiğini hissediyordum ve ben yalnızca tek bir kadındım; hepsinin yardımına koşmam mümkün değildi.

Sadece dükkânımı istiyordum. *Kendi* hastalarımı istiyordum. Anlayabileceğim bir dünya ve göz kulak olabileceğim küçük bir köşe istiyordum.

İhtiyacı olanlara yardım etmeyi ben istemiştim, evet... Ancak hiçbir şey beni buna hazırlamamıştı. Hastalarım, akademideki eğitimim, hatta Muhafızlar bile. Acemiliğim faydadan çok zarara neden olabiliirdi.

“Bu sorularınıza cevap oldu mu?” Willow kendime acımamı yarıda kesti.

“Son bir soru.”

“Buyurun?”

“Neden İnsan Kraliçe büyü gücüne sahip?” diye sordum. “Diğer insanların hiçbirinde yok.”

“Evet, Karaltı oluşturulduktan sonra büyü insanlar için kaybolup gitti.”

İnsanları vahşi büyüden koruyan şeyin –Karaltı’nın– aynı zamanda insanların doğal büyüünü ellerinden almasının ne kadar adaletsiz olduğunu belirtme isteğime karşı koydum.

“Kraliçe, Elf Kralı’yla evlendiği için mi büyüünü koruyabiliyor?” Duraksadım. “Hayır, bu olamaz... çünkü İnsan Kraliçe’nin büyüü evlenmeden önce kendini gösteriyor.”

“Kraliçenin büyüü hâlâ gizemini koruyor,” dedi Willow, sesi sanki bunu daha önce kendisi de defalarca merak etmiş gibiydi. “Yaygın bilgi, ilk İnsan Kraliçe’nin aslında Karaltı’nın oluşmasına

kısmen yardımcı olduğunu söyler. Bu yüzden büyüğü Karaltı'ya nüfuz edebilir ve bu büyü, geldiği kasabada kadından kadına geçer.”

“Anlıyorum.” İç çektim.

“Pek tatmin edici bir cevap olmadı, değil mi?” Willow hayal kırıklığını yanlış yorumladı.

“Büyü sonuçta. Büyünün pek de bir mantığı olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.” Başımı iki yana salladım ve mırıldandım. “Yalnızca daha farklı olmasını dilerdim, hepsi bu...” Daha sonra sesimi yükselterek devam ettim, “Son kraliçe buradayken hâlâ hayattaydın, değil mi?”

“Evet ancak yalnızca bir çocuktum.”

Eldas'ın söylediklerini anımsadım. Elflerin yüzyıllarca yaşadığı söylentisinin biraz mübalağalı olduğunu. Willow'un benden çok da büyük olduğunu sanmıyordum. Hatta birkaç yaş küçük çıkması beni hiç şaşırtmazdı.

“Tahta çıktıktan sonra ne yapmıştı? Buradaki saltanatımın geri kalanı nasıl olacak?”

“Kraliçe...”

“Majesteleri, ısrar etmek zorundayım!” Dışarıda bir kargaşa patlak verdi ve tiz bir kadın sesi Willow'un sözünü kesti. “Kraliçe hâlâ çok zayıf.”

“Kraliçe ne?” diye itiraz ettim. Willow ben ondan bilgi koparmaya çalışırken çaresizce bana bakıyordu.

Kapı açıldığında sorumun cevabını alamadım. Karşımda iki yeni yüz vardı. Geride Willow'la aynı koyu ten rengini paylaşan bir kadın duruyordu, gür gri saçları dağınık bir topuz hâlinde toplanmıştı.

Onun önündeyse, tesadüf olamayacak kadar benzersiz –bir yağ tabakası gibi mor ve mavi renklerle parlayan– kuzguni saçlarıyla genç bir adam duruyordu. Yalnızca birkaç kez görmüş olsam da bu saç zihnime kazınmıştı. Ne var ki karşımdaki adamın burnu biraz daha basık, gözleri biraz daha yuvarlaktı.

Farklılıklara rağmen, ilk varsayımım su götürmezdi – Eldas'ın bir erkek kardeşi vardı.

dokuz

“Demek yeni İnsan Kraliçe nihayet varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermiş.” Ellerini kenetlerken bana kocaman bir gülümsemeye baktı. “En sonunda sizinle tanışmak ne büyük bir onur. Umarım bölmüyorumdur?”

“Hayır, Prens Harrow.” Willow’un bakışları yerdeydi, aniden rahatsız görünmeye başlamıştı. Genç elfin huzursuzluğu kollarımı karıncalandırdı. Harrow yalnızca varlığıyla bile bir şeyleri bozmuştu.

“Güzel. İkiniz de çıkabilirsiniz.” Harrow elini Willow ve arkasında duran kadına doğru salladı.

“Kraliçe’nin dinlenmesi gerektiğini söylemiştim, Majesteleri.” Yaşlı elf, Prens’i bir çocuk gibi azarlarken ellerini beline koydu. “Eğlenceni daha sonraya erteleyebilirsin.”

Eğlence mi? Bu, kulağıma hiç hoş gelmiyordu. Kollarımdaki rahatsız edici karıncalanma yerini tenimin altını tırmalayan pençelere bıraktı.

“Ne zaman arzu edersem o zaman eğlenirim. Prens olmanın iyi yanlarından biri de bu,” dedi yavaşça sırıtmaya başlayarak. “Kış kış hadi. İkiniz de gidin artık. Bu konuşmanın kraliyete özel olduğunu ilan ediyorum.”

“Bu, Eldas’ın kulağına gidecek.” Kadın hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

“Koş, hemen abime yetiştir.” Harrow gözlerini devirdi. “Sanki hiç yapmadığın şey, Poppy.”

“Birisinin dizginlerini tutması gerek. Bunu annen yapmadığına göre,” diye mırıldandı yaşlı elf. Ancak odadan çıkmak yerine bana doğru ilerledi ve elini alnıma bastırdı. “Benim adım Poppy, evladım. Uzun bir kraliyet şifacıları soyundan geliyorum. Yani bir şeye ihtiyacın olursa beni ya da Willow’u çağır.”

Başımı salladım. Kadının tavrındaki bir şey bana tatlı Bay Abbot’ı anımsatıyordu ve bu düşünceyle kalbim sızladı. Ne ona ne de diğer hastalarımın veda etme fırsatım olmuştu. Ardımda bıraktığım –bana *ihitiyacı* olan– tüm insanları düşününce gözlerim yanmaya başladı. Poppy benden uzaklaşıp odadan çıktığında neredeyse hıçkırıklara boğulup kalması için ona yalvaracaktım. Willow da bana attığı son endişeli bakışın ardından yaşlı elfin adımlarını takip etti.

“Demek İnsan Kraliçe sensin. Bunca zamandır beklediğimiz... *sen* miydin yani?” Harrow odada yalnız kalır kalmaz beni incelemeye koyuldu. Willow’un iksirinin işe yaramaya başladığını hissetsem de yattığım yerden doğrulmaya zahmet etmedim. Yatakta uzanırken göz korkutucu olmak imkânsızdı.

“Öyle görünüyor,” dedim düz bir sesle.

“Sekoya tahtta sergilediğin gösteriye bakılırsa gerçek ortada.” Yavaşça bana yaklaştı.

“Konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı?” Gözlerimi kısarak ona baktım.

Sorum karşısında koyu mavi gözleri bir soğuklukla parıldadı –artık Alamet’le bağdaştırdığım bir şeydi bu. Gerçek adımı bulmaya kalkışmıştı ve edindiği bu bilgiyle yapabileceklerini düşündüğümde ürperdim. Harrow kaşlarını çattı ve parmağımdaki labradorit yüzüğe baktı. Elimi yumruk hâline getirdim. Eldas’ın bahsettiği düşmanların şatonun duvarları *içerisinde* olmasını beklemiyordum.

“Abim her zamanki gibi her şeyi etraflıca düşünmüş, eğlencemi mahvetmek konusunda üzerine yoktur.” Prens iç çekti. “Hadi ayağa kalk.”

“Ne?”

“Ayağa kalk dedim.”

“Bunu yapa—”

“Neyi yapamam?” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Sana emir mi veremem? Ne yapabilirsin ki? Büyünü nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Bu şatoda kafasında tacı olan tek kişi sen değilsin.” Vurgu yapmak için alnının üzerinde duran demir taca hafifçe vurdu.

“Hayır, değilim. Eldas’ın da var. Ve onun tacı seninkinden çok daha etkileyici.”

Prens’in gözlerinden bir öfke dalgası geçti, o kadar hızlıydı ki neredeyse fark etmeyecektim. Ancak hızla kahkaha atarak sakinleşti ve sinirinin yerini kötücül bir eğlence doldurdu.

“Güzel, ödleğ değilsin. Öyle olsan çok sıkıcı olurdu. Şimdi ayağa kalk; saray halkının birkaç saygın üyesine yeni kraliçelerini kısa bir süre görebileceklerini söyledim.”

“*Saray halkının cehennemine dibine kadar yolu var.*”

Harrow’un gözü seğirdi. “Ayağa kalk yoksa ben kaldırıyorum.”

“Odamı terk et.”

“Yoksa ne yaparsın?”

Haklıydı. Büyümü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve Eldas’la iletişime geçmenin bir yolunu bulsam bile benim tarafımda olacağına ya da durumumu önemseyeceğine dair şüphelerim vardı. Beni hiç uyarmadan tahta oturtup sonra yüzüme bile bakmayan oydu. Burada yapayalnızdım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Harrow’un gülümsemesi genişledi. Bakışlarını çarşafıma çevirdi ve gözleri yeniden parıldadı. Çarşaf bir koza gibi etrafımı sardı ve havaya kaldırıldım. Her yanıma sıkıştıran çarşafıma karşı koymaya çalıştım ama çok sıkıydılar. Kollarım kıpırdıyamıyordu, bacaklarımsa sopa gibi dümdüzdü.

Beni dolabımın önünde ayaklarımın üzerine bırakırken Har-

row'un gözlerini aydınlatan büyü soldu. Çarşaf lar bir yığın oluşturanak şekilde zararsızca yere düştü.

"Kendi başına giyinecek misin yoksa kıyafetlerin seni giydirmesini sağlayayım mı? Karar sana kalmış."

Ona son bir bakış atarak bitkin vücudumun izin verdiği kadar haysiyetle dolabıma yürümeye çalıştım.

Harrow buraya öğle yemeği köşesi diyordu ama odanın ne öğle yemeğiyle ne de küçük bir köşeyle alakası olduğu düşünöldüğünde bu yersiz bir isimdi.

İçerisi kocamandı. Tabii ki öyleydi. Buradaki diğer her şey gibi kocamandı.

Girişin hemen sağındaki duvara sıralanmış yaldızlı aynalar ağır perdelerle bezenmiş, şehre tepeden bakan sol taraftaki pencereleri yansıtıyordu. İçeride beş masa vardı, dört kişilik dört küçük masa ve altı kişilik büyük bir orta masa.

Üç kişi bu orta masada oturuyordu. Her biri bana bakmak için masanın ortasındaki kek ve atıştırmalık kulesini hızla görmezden geldi.

"Keyfinize bakın lütfen." Harrow'un önüne geçtim ve en üstte duran parlak meyveli turtalardan bir tane aldım. "Bu yemekler kadar gö zalıcı değilim."

"Tüm samimiyetimizle aksini düşünöyoruz." Beline kadar uzanan dü z siyah saçlı bir kadın öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu.

"Belki de sözüne inanmalıyız. Ne kadar ilginç olduğu konusunda tek karar mercii o sonuçta." Koyu tenli bir adam kalın çerçeveli gözlüğünü düzelitti ve önündeki zarif fincanda duran çayından bir yudum aldı.

Üçüncü elf ise okuduğu kitaptan gözlerini ayırmadı.

Harrow oturdu ve ayaklarını boş sandalyeye uzattı.

“Majesteleri, dostlarımla tanışın. Jalic, tam bir gözlüklü adam modelidir.”

Jalic gözlerini devirdi.

“Güçlü, sessiz mizaçlı olanımızsa Sirro,” diye devam etti Harrow.

Adam uzun kirpikleri ve dalgalı kahverengi saçlarının arasından bana baktı. Kitabından çok daha az ilginç olduğuma karar getirmiş olmalı ki hevesle kitabına geri döndü.

“Ve sonuncumuz ama en önemlimiz, tüm Lafaire’deki en güzel akrobat, biricik.”

Kadın bozuk dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, “Ariamorra,” diyerek Prens’in cümlesini tamamladı. “Ama bana Aria deyin. Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri.”

“Ben de öyle,” diye yalan söyledim ve küçük turtayı ağzıma tıktım. Kiraz tadı almayı bekliyordum. Bir çeşit acı biberle kaplı olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden şimdi kulaklarımdan dumanlar çıkıyordu. Turtayı ağzıma attığım hızla geri çıkarıp yere tükürdüm ve elimle dilimi yelledim.

“Bir köpeğe benziyor!” Aria ve Harrow kahkahalara boğuldu.

“Ortadiyar yemeklerinin tadı saman gibi gelmediğine göre sanırım kraliçe gerçekten de o olmalı.” Jalic durumdan aldığı keyfi çay fincanının ardına saklamayı denedi ve başarısız oldu. Sirro bile kıkırdıyordu.

Kendime alelacele bir fincan çay koydum. Çay neredeyse kaynardı ama baharatların dili yakmasını durdurmak için tat alma duyumu feda etmeye razıydım. Oda dönmeye başladığında sandalyelerden birine yaslandım.

“Sanırım çok fazla koymuşsun,” dedi Aria, Harrow’a. “Bayılacakmış gibi duruyor.”

“Tekrar bayılırsa eminim abim geçen sefer yaptığı gibi onu yerden kaldıracaktır. Belki de ona Bayılan Kraliçe demeliyiz? Yeterine çabalarsak taç giyme töreninden önce şehrin yarısına bu ismi benimsetmeyi başarabiliriz.”

Daha fazla kakhaha yükseldi. Sandalyeye eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı tutunuyor ve sesimi bulmak için mücadele ediyordum.

"Neden?" Harrow'a baktım ve gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Hiçbirinde suçlu numarası yapacak nezaket bile yoktu.

"Ah, bizi öldürecekmiş gibi bakma." Harrow hafifçe elime vurdu. "Gerçek kraliçe olduğundan emin olmak için küçük bir test işte, hepsi bu."

"Sekoya tahta oturmanın yeterli olduğunu sanıyordum." Bir bahar gününü ardında saklayan pencereleri işaret ettim. "*Bu yeterli değil mi?*"

"Yıllar süren kışın ardından bize baharı getirdin. Ne istiyorsun, bir madalya falan mı?" Harrow'un gözleri mağrurdu. "Bu zaten senin görevin, *insan*."

İnsan Kraliçe'nin görevi var olmaktan ibarettir. Sözcükler zihnimde tekrar edip duruyor ve her seferinde yeni bir anlama bürünüyorlardı. Başlarda, bunun İnsan Kraliçe'nin görmezden geldiği ve barış anlaşmasının devam etmesi için bir piyon olarak kenara itildiği anlamına geldiğini sanmıştım. Daha sonra Willow'la olan konuşmamızın ardından, İnsan Kraliçe'nin Ortadiyar doğasını "yeniden yeşertmek" için var olduğunu düşünmüş, bunun da beraberinde bir miktar saygı ve hatta itibar kazandıracağını sanmıştım aptalca.

Ama hayır.

Umurlarında değildi. Ben yalnızca çiçeklerini açtıracak, tarlarını bereketli kılacak bir araçtan ibarettim. Onların gözünde yürüyen bir gübre torbasıydım.

"Test için teşekkür ederim. Şüphelerinizi ortadan kaldırdığıma sevindim." Yaslandığım sandalyeden doğruldum. Ağzım hâlâ alev alev yanıyordu ve başım zonklamaya başlamıştı. Ağrı şakaklarımı parçalıyordu ve bunun nedeni yüksek ateşim mi yoksa zehir gibi acı turta mıydı bilmiyordum. "Ben gidiyorum." Dışarı çıkmak için hamle yaptım.

Harrow bileğimi yakaladı. "Hayır, kalıyorsun. Seninle işimiz henüz bitmedi."

"Taç giyme töreni öncesi kraliçeyi görmek pek sık rastlanan bir şey değildir – bu gerçek bir onur!" dedi Aria. "Sizi tanımak istiyoruz."

"Bunu bana işkence ederek mi yapacaksınız?"

"Bu kadar abartmayın," diye gözlerini kıstı kadın. "Biraz kara mizahı bile kaldıramıyorsanız Ortadiyar'da hayatta kalmazsınız."

"İlk ayı dövüşünü görene kadar bekleyin. İşte o zaman düşüp bayılacağından eminim. Taç giyme töreni hediyesi olarak birkaç tane sipariş edelim mi?" Jalic çenesini avucuna yerleştirdi ve kaşığıyla çayını karıştırdı. "Ayı dövüşü" ne bilmek dahi istemiyordum.

"Gidiyorum dedim," diye tekrarladım ve elimi sertçe çekerek Harrow'un tutuşundan kurtardım.

"Taç giyme töreninden sağ çıkacağına dair şüphelerim var." Aria kıkırdadı ve çıkardığı ses başımı ikiye yaracak gibiydi.

Beni kışkırtmalarına izin vermeyi reddediyordum. Yaptıklarını alttan alacak ve arkamı dönüp gidecektim.

Ancak Harrow'un daha farklı planları vardı. Önümdeki kapı büyüyle çarparak kapandı. "Kalıyorsun. Taç giyme töreninin ve bahar ayinlerinin ayrıntılarını açıklamamız lazım. Yaz gündönümü göz açıp kapayana kadar gelmiş olacak. Temel elf âdetlerini öğrenmeyip kendini küçük düşürmek istemezsin, değil mi? Özellikle de bir yıl saklanıp kardeşimi aptal durumuna düşürdükten sonra."

"Ben kimseyi aptal durumuna düşürmedim." Sırtım hâlâ onlara dönükken yumruklarımı sıktım.

"Ah, hem de nasıl düşürdün. Sorun ettiğimden demiyorum," diye devam etti Harrow. "İzlemesi keyifli bir gösteriydi. Eldas'ın keyfi nadiren kaçır."

"Bırak gideyim."

"Buna izin vereceğimi sanmıyorum."

Arkamı dönüp hızla masaya yürüdüm ve elimi masaya öyle büyük bir kuvvetle vurdum ki tabaklar şiddetle şangırdadı. Taze toplanmış güllerle doldurulmuş vazolardan biri neredeyse devrilecekti.

“Ah, bizi korkutmaya çalışmayı kesin.” Aria sanki rahatsız edici bir böcekmişim gibi bir elini havada salladı.

“Eğer beni bırakmazsan...”

“Daha önce söylediklerimi tekrarlayayım,” dedi Harrow öne eğilerek. “Ne yaparsın?”

O, gözlerini parıldatma fırsatı bulamadan kolumu öne uzatıp vazodaki güllerden birini kaptım. Niyetim çiçeği yüzüne fırlatmaktı – dikenlerle dolu gövdesini ona atıp vazoyu kafasında parçalayacaktım.

Ancak dikenler önce kendi elimi kesti. Kanım beyaz masa örtüsüne damlarken avucumun içinde bir çekiş hissettim. Bir fısıltı gibi belli belirsizdi, emrimi yerine getirmeye hazır görünmez bir dosttu.

Büyü, diye düşündüm biraz geç olsa da. Bu çekiş gücü büyüydü.

Masadaki güller aniden bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Vazoyu parçalayıp özgür kaldıklarında Harrow şaşkınlık içinde beni bıraktı. Aria’ysa sıçrayan su ve sarmaşıklardan kaçmak için neredeyse ters takla atarak sandalyesinden fırladı. Sirro’nun kitabı yere düşmüştü.

Bir adım geri çekildim, tuttuğum gül elimden kaydı. Masadakilerse çoktan hayat bulmuştu. Güller, goncaları tabak kadar büyüyene ve dikenleri küçük hançerler hâline gelene kadar durmadı. Sarmaşıklar odanın içinde kıvrılıp ilerleyerek bu zalim elflere derin kesikler atmaya çalışıyordu.

“Ne halt...” diye küfretti Harrow.

“Aç şunu, Harrow!” diye yalvardı Aria. Kapı birden açıldı.

“Gitmemiz gerek!” Jalic, sarmaşıklar kaçış yollarını kapatamadan odadan çıktı. Sirro da hemen arkasındaydı.

“Harrow, Kraliçe’yi rahat bırakalım.” Aria Prens’i çekiştiriyordu.

“Bu ne cüret,” diye fısıldadı Harrow, Aria onu kapıya doğru sürüklerken.

“Bu ne cüret,” diye cevap verdim, öfke içimi kavuruyordu. “Defolun ve beni bir daha asla rahatsız etmeyin.”

Elfler beni rahat bırakmış olsa da öfkem kontrol edilemez sarmaşıkları beslemeye devam ediyordu. Dikenli bir ağ, kapı eşiğini

kaplayıp oradan duvarlara ve tavana tırmandı. Şemsiye boyutunda çiçek açan güller avizeleri andırıyordu.

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm. Büyüyü durdurmayı deniyordum ama sarmaşıkları olduğu gibi beni de avucunun içine almıştı.

Pencereler tamamen bitkilerle kaplanmıştı ve tamamen karanlıkta kalmıştım. Kendi başına hareket eden yaprakların mobilyaları çatırdattığını, aynaları kırdığını duyuyordum. Sarmaşıklar sürünerek ilerlemeye devam ediyor, yılan gibi bana yaklaşıyorlardı. Bacaklarımın üzerinden geçerken arkalarında derin kesikler bırakıyorlardı. Haykırmaya zahmet bile etmedim; olanları umursamayacak kadar bitkindim.

Sarmaşıklar yüzünden ölmek. Sonumun böyle olacağını düşünmemiştim. Gözlerimi kapadım ve iç çektim.

Hayır.

Hayır... Eğer şimdi ölürsem, Capton'a bir daha asla dönemedim. Eğer ölürsem miras kalacak güç başka bir genç kadını seçerdi. Onun da benim gibi kendi hedefleri ve hayalleri olabilirdi. Ona ihtiyacı olan insanlardan koparılırdı. Bu lanet döngü devam ederdi.

Eğer yaşarsam, bunu sona erdirmeye şansım olabilir, değil mi? Bu asi düşünce karanlığı bölen ani bir ışık dalgası gibiydi. Neredeyse ailemin gece geç saatlerde tüm bu sistemin adaletsizliği hakkındaki mırıltılarını andıran sessiz bir gök gürültüsü gibiydi. Gözlerim yeniden açılmıştı.

Belki de babam haklıydı. Belki de yüzyıllardır Capton kadınlarına dayatılan bu hapishaneden bir çıkış yolu vardı. Elfler dünyaları bölebiliyorsa, tabii dünyayı Ortadiyar'a bağlamanın bir yolunu bulamaz mıydık? Bu hiç denenmiş miydi?

Başarısız olsam bile, ölürsem evime dönemezdim. Capton'ın bana hâlâ ihtiyacı vardı. Bir şekilde onlara yardım etmenin yolunu yine bulacaktım. Dostlarıma ve aileme bunun için yemin etmiştim.

"Yeter," diye sarmaşıklara emir vermeye çalıştım. "Bu kadarı yeter."

Büyümü yeniden kontrol altına almak için mücadele ediyordum ama gücüm, ondan beslenen bitkiler kadar dikenli bir canavar gibiydi. Acı dolu iniltiyle bacaklarımdaki sarmaşıkları iteledim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Onları büyüm yarattıysa kontrol altına da alabilirdi. Bunun doğru olduğuna inanmaktan başka çarem yoktu. Sekoya tahtta oturup bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım, değil mi? Hem o zaman bu dünyanın pençeleri beni çok daha derinlere çekmişti.

Bu, binlerce yıllık büyüyle dolu taht değildi. Karşımda yalnızca birkaç çiçek vardı. Yalnızca onlara bahsettiğim güçle ilerliyorlardı.

Odaklan, Luella.

Geri çekilip içime kapanmak yerine, irademi sarmaşıklara yönelttim. Ağır ağır sözümü dinlemeye başlamışlardı.

İşte bu. Kendimi mi yoksa sarmaşıkları mı cesaretlendirdiğimi bilmiyordum. *Küçülün, gün ışığını görmeme izin verin.* Bitkilerin yavaş yavaş geri çekilmesiyle ışık pencerelerden süzölmeye başladı.

Bir anda sarmaşıklar titreşmeye başladı. Büyünün solup gitmesini, avuçlarımdan çekilmesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Bitkileri dolduran hayat aniden kayboldu. Büzüşüp kuruyarak siyaha döndüler ve hemen ardından paramparça olup havaya karıştılar.

Arkalarında bıraktıkları oda gül kokulu bir enkaz gibiydi ve Eldas kaşlarını çatmış vaziyette kapıda duruyordu.

on

“Seni bir gün bile yalnız bırakamayacak mıyım?” diye azarladı beni Eldas.

“Benim suçum değildi,” dedim sesim titreyerek, bitap hâldeydim. Yanaklarım alev almıştı ama nedeni yüksek ateşim mi yoksa duyduğum utanç mı emin değildim.

“Bana masal anlatma.”

“Değildi!”

“Şatoda başka kim bunu yapabilir?” Eldas bana doğru yaklaştı. “Hayatın kendisini yönlendirip kontrol eden *başka* bir İnsan Kraliçe mi?” diye sözlerine devam etti ben cevap verme fırsatı bulamadan. “Zira bana hayatım boyunca *tek bir kadını* beklediğim söylen-di. Ama yıllarımı bir hiç uğruna tecritte ve yapayalnız harcadıysam, lütfen bana söyle. Elimin altındaki seçenekleri bilmek isterim.”

Tecritte ve yapayalnız mı? Bu iki sözcük dikkatimi çekti. Ama sormaya kalkışırsam en iyi ihtimalle bana gözlerini devirmekle yetineceğinden emindim. Belki de Willow’a sorardım.

Derin bir nefes aldım ve sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım, “Bunların hepsi Harrow’un suçu.”

Yüzünden şaşkın bir ifade geçti, hemen ardından öfke belirdi. Ama duygularını hızla kamufle etti – neredeyse bir an bile yüzünden eksik etmediği o sakın ve umursamaz maskesine büründü.

“Beni yatağımdan koparıp alan da Harrow’un ta kendisiydi – kelimenin tam anlamıyla. Burada olmaya meraklı değilim.” Eldas konuşmak için ağzını açtı ama sözlerime devam ettim. Harrow’un kötü hatırasıyla öfkem yeniden su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Parmagımı Eldas’ın yüzüne uzattım, neredeyse burnuna dokunacaktım. “Dahası ne biliyor musun? Kışkırtmalarına aldırmadım. Sura-tıma gülmelerine göz yumabilirdim. Bana yapmaya karar verdikleri küçük şakaların bile üstesinden gelebilirdim. Ama beni burada istediğim dışında tutması bardağı taşıran son damla oldu.” *Onun gibi, Luke gibi, senin gibi erkeklerin beni kontrol etmesinden bıktım usandım*, demekten kendimi zar zor alıkoydum.

Gözleri karardı, bu gördüğüm... korumacı bir tavır mıydı? Hayal gücümün bana oyun oynadığından emindim. “Ne yaptı?” diye sordu Eldas.

“Vahşi büyüsünü kullanarak beni içeri hapsetti.”

Eldas bakışlarını pencerelere çevirdi. Camın bir kısmı tuzla buz olmuştu ve serin bir esinti içeriyi dolduruyordu. Kaşları daha da çatıldı.

“Kardeşimle konuşacağım. Bu süre içinde de Rinni’yi odanda nöbet tutmakla görevlendireceğim... en azından Harrow senden sıkılına kadar. Rinni, Poppy ya da Willow’dan daha caydırıcı olacaktır.”

“Poppy onu vazgeçirmeye çalıştı,” dedim, nazik kadının kendi hatası olmayan bir şey yüzünden başının belaya girmesini istemiyordum.

“Biliyorum. Beni bilgilendiren de oydu, duyar duymaz buraya geldim. İster inan ister inanma, kardeşimi ve soytarılıklarını iyi bilirim.” Kaşları daha da çatıldı.

“O zaman üzerindeki kontrolünü daha sıkı tutmalısın.”

“Şatomdaki pek çok şeyi kontrol altında tutmalıyım ama herkes sabrımı denemekten zevk alıyormuş gibi görünüyor.” Bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Bunların en başında da büyün var.” Eldas, kusurları incelenecek bir heykelmişim gibi etrafımda döndü. Hak-

kında şimdiye dek öğrendiklerime dayanarak ona bolca malzeme verdiğimi farz ediyordum. “Büyü o kadar da zor bir şey değil. Üzerinde hiç değilse *birazcık* kontrolün olmasını beklerdim.”

“Öyle mi? Çünkü büyüm olması hiç beklediğim bir durum değildi.” Bir kez daha gözlerine baktım.

“Taht açtı ve seni sömürmesini engelleyemedin. Büyün çok zayıf ve bu neredeyse ölmene neden olacaktı. Bu sarmaşıklar da gücünden beslenmek için aynısını yapacaktı.” Gözleri parçalanmış eteğime ve hâlâ kanayan bacaklarıma kaydı. “Luella, sen ölüm diyarına gittikçe yaklaşan bir dünyanın yaşam kaynağısın. Ortadıyor, Perde’ye ve Ötediyar’a, Tabii Dünya’dan daha fazla çekiliyor.” Willow’un, elflerin güçlerini ölümler diyarından aldıklarına dair söylediklerini anımsadım. “Bu da seni burada kolay bir hedef hâline getiriyor – hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri arzularız, büyü’nün kendisi bile bunu ister. Ve sen bu dünyadan alınmış her şeyin beden bulmuş hâlisin.”

“Senden bu açıklamayı daha önce duymak isterdim,” diye mırıldandım.

“Bu bilgileri vermek normalde kralın görevi değildir.”

“Bu durumun hiçbir yanı normal değil” dedim kollarımı havaya kaldırıp çevremizdeki odayı işaret ederek. Yaptığım bu hareket dengemi bozdu ve yalpaladım. Ayakta durmaktan daha fazlasını yapacak takatim yoktu. Bir adım geriledim. Bacaklarım beni taşıyamıyor gibiydi ve saygınlığımın *son* kırıntılarını koruyarak yere nasıl çökebileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Eldas göz açıp kapayana kadar yanıma geldi. Kolunu belime doladı ve öne eğilip diğerini dizlerimin altından geçirdi. Beni havaya kaldırdığında yüreğim ağzıma geldi.

Göründüğünden daha güçlüydü.

Başımı kaldırıp ona baktım. Onun bakışları da benimkileri buldu ve ikimiz de tek bir kelime etmedik. Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve bu sefer suçun tamamını yüksek ateşime atamazdım... omuzları ve boynunun güçlü kasları ellerimin altındayken olmazdı. Birbi-

rimize dokunduğumuzda o da aynı karıncalanma hissini yaşıyor muydu acaba? İkimiz de sessizliğe bürünmüştük; ben onun ellerine, o da benim bakışlarıma hapsolmuş gibiydi.

“Eldas,” dedim yumuşak bir sesle. “Burada *birinin* bana yardım etmesine ihtiyacım var. Pek fazla seçeneğim olduğu da söylenemez. Görevin olsun ya da olmasın... lütfen, bana öğretir misin?”

Yalnızca bana yardım etme fikri bile gözlerinin kararmasına yetmişti. “İhmal edemeyeceğim sorumluluklarım var.”

Kollarında rahatsızca kıpırdandım ama bu hareketim yalnızca ona daha da yaklaşmama neden oldu. Karıncalanma hissi bedenimi ele geçiriyor, başımı döndürüyordu ama rahatsız edici değildi. Dikkatimi odaklamaya çabaladım.

“Sorumluluk nedir bilirim.”

Bana kuşkuyla baktı.

“Gerçekten,” diye direttim. “Bir kral olarak seninkilere benzemeyebilir ama benim de evimde kendime ait sorumluluklarım vardı.”

Eldas bana inanmıyordu. Bu kadarını anlayabiliyordum. Onu inandırmaya çalışmak faydasızdı.

Başka bir yol deneyelim, Luella. “Mademki sorumluluklardan bahsediyoruz... Kral olarak sorumluluklarından biri de İnsan Kraliçe’nin konumuna uyum sağlamasına yardımcı olmak değil mi?”

Elf Kralı derin bir iç çekti ve beni tutan kollarını düzeltti. Altımdaki güçlü kasları hareketle beraber dalgalandı. Daha önce hiç böyle tutulmamıştım. Kollarında olduğum birkaç seferde Luke beni daha çok bir kafesteymişim gibi tutmuştu. O zamanlar böyle hissetmemiştim ama şimdi görebiliyordum. Eldas’ın tutuşu şaşırtıcı derecede sağlam ve güvenliydi – sanki istediğim an kollarından kurtulabilirmişim ama beni sarmaladığı müddetçe korkacak hiçbir şeyim yokmuş gibi. İkimiz de istediğimiz sürece beni taşıyacaktı.

“Lütfen.” Ona yalvarırken gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Burada böylesine aciz olmaktan nefret ediyordum. Ama bir şeyler öğrenmek için başkalarının nezaketine bel bağlamak zorun-

da kaldığım ilk sefer değildi bu ve kesinlikle son da olmayacaktı. “Burada yapacak bir şeyim olmalı, bir tür amacım.”

“Pekâlâ,” dedi, sesi o kadar nazikti ki hayal gücümün bana oyun oynayıp oynamadığını merak ettim.

“Gerçekten mi?” diye sordum kuşkuyla. İsteğimi kabul etmesini beklemiyordum. Sanırım heyecanlı olmam gerekiyordu ama endişem her şeyi gölgede bırakıyordu.

“Önce seni yatağına götürelim. Bu hâlinle hiçbir şey öğrenemezsin,” derken tonu neredeyse şefkat doluydu. Sesini duyduğum kadar hissediyordum da. Göğsünde gümbürdüyor ve vücuduna yapışık tarafımda yankılanıyordu. Yüzümü kızartan sıcaklık baştan ayağa vücuduma yayılıp karnımda birikti.

Kendine gel, Luella. Gördüğüm en çekici erkek o olabilirdi. *Teknik olarak* kocam bile sayılırdı... ama o da en az benim kadar bu evliliğe içerliyordu.

Tek isteği var olmamdı. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi olacaktı.

Eldas beni daireme götürürken dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümdeki kızarıklığın geçmesine izin verdim. Poppy içeride bizi bekliyordu. Eldas benim yerime konuşup olanları özetlerken yaşlı elf söyleniyordu.

“Kardeşin gün geçtikçe daha da beter oluyor,” dedi Poppy sert bir sesle. “Başına geçeceği topraklara acıyorum.”

“Üzerine gerçek sorumluluklar yüklendiğinde disiplinli olmayı öğrenecek,” dedi Eldas soğukkanlılıkla. Beni yatağına yatırdığında elleri, olması gerektiğini düşündüğümünden birkaç saniye daha fazla bedenimde kaldı ve ardından hızla geri çekildi. Nazik dokunuşları tamamen hayal gücümün bir ürünüydü. Ona verdiğim zahmetten kurtulduğuna çok sevindiği açıktı. Poppy’ye döndüğünde bu düşüncem bir kez daha kanıtlanmış oldu. “İyileştir onu. Sen ve Willow hariç hiç kimse bu odaya girip çıkmayacak, buna Kraliçe’nin kendisi de dahil.” Eldas bakışları bana çevirdi. “İki gün içinde yeniden işe koyulacağız. Burada hayatta kalmak istiyorsan büyünü

kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın ve öğretmenin ben olacaksam, öyle olsun. Eğitimime ayak uyduracak kadar güçlü olduğundan emin ol.”

Elf Kralı ağır adımlarla kapıya yürüdü. Sırtımı yastıklara dayadım. Poppy çoktan bacaklarımdaki kesiklerle ilgilenmeye başlamıştı.

“Büyümü kontrol etmeyi başaramazsam ne olur?” Sormaya korkuyordum ama cevabı bilmek zorundaydım.

Eldas’ın gözleri benim ve üzerindeki ceketin kollarında gidip geldi, kanımın bulaştığı yeri inceliyordu. Kaşları çatıldı. Koyu mavi saten ceketindeki lekeler benim yaralarımın daha fazla üzüldükten onu izlemeye zor katlanıyordum.

“Başaracaksın,” dedi en sonunda. Cevap vermemesini ya da iğneleyici bir yorumda bulunmasını bekliyordum ama yapmadı. Onun gidişini sessizce izlerken, elinden gelen en iyi teşvik sözlerinin bu olup olmadığını merak ettim. Ve eğer öyleyse... belki de benim için bir umut var demekti.

on bir

Kapımın sertçe tıklatılması Rinni'nin gelişini müjdeliyordu. "Bugün nasılsınız, Majesteleri?"

"İyiyim." *Hayır, değilim.* Pencereden dışarı bakıyordum, üzerimde zümrüt yeşili ipek bir elbise vardı. Uzun kolları uca doğru giderek daralıyor ve ellerimin arkasında koni şeklini alarak bitiyordu. Giydiğim son elbisenin aksine bu seferki korseli değildi ve eteği daha sadeydi, bana daha çok hareket imkânı sağlıyordu.

"Ne güzel, gidelim o hâlde," dedi Rinni düşünceli bir tavırla. Bende ne gördüğünü ya da dünkü kaza hakkında ne duyduğunu merak ediyordum ancak bir şey sormadım. Bugünün verimli geçeceğine dair son umut kırıntılarına dört elle sarılarak sessizce Rinni'yi takip ettim. Bugün Eldas büyümüş öğrenmeye başlamam için bana yardım edecekti ve öğrendiklerimle buradaki yerimi bulmaya doğru ilk adımlarımı atabilirdim.

Taht odasına giden yoldan ilerledik. Rinni tıpkı daha önce de yaptığı gibi kapıyı dinledi, muhtemelen Eldas'ın biriyle konuşup konuşmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Eldas kimlerle görüşme yapıyor?" diye sordum sessizce, o kapıyı açmaya yeltenmeden.

"Diğer Ortadiyar halklarının kral ve kraliçeleriyle, Elf Kralı'nın

topraklarına göz kulak olmakla yükümlü Lafaire lordları ve leydi-leriyle, bir de buradaki vadide, Quinnar'da yaşayan vatandaşlarla."

"Quinnar şu anda bulunduğumuz şehir mi? Lafaire'de elflerin krallığı oluyor sanırım?"

"İki sorunuzun cevabı da evet." Bunları çoktan öğrenmediğim için beni aşağılamadan sorularıma cevap vermişti. Hatta açıklamaya devam ederek beni daha da şaşırttı. Bunun günün geri kalanının güzel geçeceğine dair bir işaret olmasını umdum. "Elf Krallığı –yani Lafaire– Ortadiyar'ın en güney ucunda, Karaltı'nın sonunda yer alır. Kuzeybatımızda, kırlara ve ormanlara dağılmış peri klanları var. İki bin yıl önce iç çatışmalarla parçalanmadan önce peri krallığı Aviness olarak bilinirlerdi. Kendi aralarındaki toprak savaşları hâlâ sürüyor ama bugünlerde bizle çatışmıyorlar. Vampir halkı doğudaki dağlarda, kurtadamlarsa kuzeydeki yemyeşil ormanlarda yaşıyor. Denizinsanları da bataklıkların ötesinde, en kuzeydeki sularda, Perde'nin hemen yanı başındalar."

Karaltı'nın ötesinde elflerden başka, çok daha başka canlıların olduğu fikrini hazmetmeye çalışarak sertçe yutkundum.

Rinni sözlerine devam etti, "Bahsettiğim tüm bu halkların Perde oluşturulduktan sonra elflere –Eldas'ın vârisi olduğu soya– diz çöktüğünü unutmayın. Bu, evliliğiniz sayesinde size de diz çöktükleri anlamına geliyor."

"Kocaman dişleri olan bir vampirle yüz yüze geldiğimde bunu kendime hatırlatmaya çalışırım," diye mırıldandım.

"Pek olası değil... Yüzyıllardır dağlardaki şatolarından dışarı adım atmadılar. Onları ne gören ne de duyan var." Rinni bir eliyle kapıyı açmaya yeltendi ancak boştaki elini tutarak onu durdurdum.

"Son bir soru."

"Nedir?" Artık rahatsız olmuş görünüyordu.

"Vampirler gerçekten... gerçekten hayatta kalmak için insanlardan mı *besleniyor*?" *Eski hikâyelerin anlattığı gibiler mi?*

"İnsanlardan besleniyor olsalar hâlâ nasıl hayatta olabilirlerdi?"

İnsanlar Karaltı'nın *diğer tarafındalar ya,*" deyip ters bir bakış attı Rinni.

"Eh, yüzyıllardır görülmediklerini kendi ağzınla söyledin."

"Bu, soylarının tükendiği anlamına gelmez. Yaptıkları şeylere dair zaman zaman söylentiler duyuyoruz."

"Peki, doğru bir noktaya parmak bastın." Yine de içten içe soylarının tükenmiş olmasını diliyordum. "Peki diğer canlılar, hayvanlar... Yani sormak istediğim, hayatta kalmak için kan mı içmeleri gerek?"

"Saçmalamayın." Rinni başını iki yana salladı ve rahatlamamanın etkisiyle derin bir iç çektim. "Vampirlerin hayatta kalmak için kana ihtiyaçları yok. Onlar da geri kalanlarımız gibi normal yiyeceklerle besleniyor. Kana *büyüleri* için ihtiyaç duyuyorlar. Ancak asla onlara kanınızı vermeyin yoksa görüntünüzü çalarlar." Midem korkuyla kasıldı. Rinni bana daha fazla soru sorma fırsatı vermeden kapıyı açtı. "Majesteleri, Kraliçe'yi getirdim."

"Geç kaldınız." İçeri girdiğimde Eldas'ın tahtının önünde durduğunu gördüm, bakışları Rinni'yle benim aramda gidip geliyordu.

"Benim kabahatim; Rinni'ye birkaç soru sordum, o yüzden geciktik," dedim hızla. Rinni bana takdir dolu bir bakış attığında başımı belirsiz sallayarak ona karşılık verdim. Bana olan nezaketinin cezalandırılmasına izin vermezdim.

"Bu doğru mu?" Kral, Rinni'ye baktı ve kadın başıyla onayladı. Eldas dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunun bir daha olmayacağından emin ol. Artık çıkabilirsin." Rinni odadan çıktığında Eldas'ın sert tavrının hedefi yeniden ben oldum. "Ee?"

"Ee, ne?"

"Geç kaldın. Dilemen gereken bir özür yok mu?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Bir önceki gün şahit olduğum koruyucu ve biraz olsun nazik olan Eldas gitmişti. Ancak onunla tartışmak yerine kendimi zorlayıp cevap verdim, "Özür dilerim."

"Büyün kadar tavırların üzerinde de çalışmalısınız. Taç giyme törenine çok az vakit kaldı ve o zamana kadar kusursuz bir kraliçe olmalısın. Tebaan seninle tanışma şerefine erişmek için uzun ve acı

dolu fazladan bir yıl daha beklemek zorunda kaldı. Senden beklidiklerini, hatta daha da fazlasını göstererek onları onurlandır.” Konuşma tarzı bana acı dolu olanın bizzat o olduğunu düşündürttü. “Yani, ‘Özür dilerim, *Majesteleri*,’ demen daha münasip olur.”

“Ama sen benim kocamsın.” Her ne kadar buna uygun davranmıyor olsa da, ilişkimiz sahte bir evlilikten ibaret olsa da en azından bu gerçeği kendi lehime kullanmayı deneyecektim. “Kendi aramızda böyle konuşmaya gerek var mı?”

“Her şeyden önce ben senin kralınım.” Eldas’ın suratı söylediklerimi kınarcasına asıldı. “Dolayısıyla bu fazlasıyla gerekli.”

“Pekâlâ, *Majesteleri*,” dedim zorla. Daha önce de insanların beklentilerine göre yaşamıştım, aynısını şimdi de yapabilirdim. Yalnızca bu beklentilerin güzel elbiseler ve gösterişli davranışlardan fazlası olmasını diliyordum. Biraz daha... faydalı bir şey. “Ancak bana Luella demenize izin veriyorum.”

“Sana canım nasıl isterse öyle seslenirim.”

“Peki. Asıl konumuza odaklansak mı, *Majesteleri*?” Son kelimeyi her söyleyişimde biraz daha uzatıyordum.

Eldas’ın sesimdeki üstü kapalı alayı fark ettiği su götürmezdi. Gözlerini kıstı ama üzerinde durmadı. Haneme küçük bir sayı, diye düşündüm. Eğer huysuz olmak istiyorsa karşılığında da aynısını görecekti.

Dün belli belirsiz gördüğüm gibi nazik ve düşünceli olmak isterse... belki karşılığında bunların aynısını da görebilirdi. Ancak geri durmayacaktım.

“Büyünü kontrol etmeyi sana öğretecek en iyi öğretmen tahtın ta kendisi. Yeniden oturman gerek.”

Bu tavsiyesi bedenimin irkilmesine neden oldu. Her bir zerrem buna isyan ediyordu. Sözcükler dudaklarımdan dökülürken soğukkanlılığımı korumak için çaresizce mücadele ediyordum. “Aslında benim başka bir fikrim var.”

“Öyle mi? Söyle bakalım. Duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi ağır ağır konuşarak.

“Şu an siyah obsidyen dediğin şeyi takmam mümkün olmaz mı? Gücümü yıllarca bastırdı sonuçta.” Bunun işe yaramayacağını söyleyeceğini çoktan anlamıştım.

“Siyah obsidyen güçlerini bastırıyor, evet ama *senin kullanmana* engel oluyor. Ne gücünün büyüklüğünü değiştiriyor ne de onu ortadan kaldırıyor. Aksine, siyah obsidyen takmak seni saldırılara karşı daha savunmasız hâle getirir çünkü kendini etkili bir şekilde savunmana engel olur.”

“Ama...”

“Dahası,” diye sözümü kesti ve bana yaklaştı. Bu adam yüzünün keskin hatlarında ortaya çıkan ışık oyunları ile hem çok yakışıklı hem de çok korkutucu olmadan yürüyemiyordu bile. Bu durum sinirlerime dokunuyordu. “Bir noktada büyüünü kullanman gerekecek. Ya güçlerini kontrol edemezsen?”

“Ben...”

“Asıl soru... Neden güçlerinden kurtulmak istiyorsun ki?” Hareket etmeyi bırakmıştı. Gözleri bir yargılamayla parıltıyordu. “Sen İnsan Kraliçe’sin. Hayatın ve doğanın beden bulmuş hâlisin. Ve bütün bu gücü ziyan etmek istiyorsun. Senden önce gelip geçen tüm güçlü kadınların yüzüne tükürüyorsun. İsimlerine ve hatıralarına leke sürüyorsun.”

“Çok ileri gidiyorsun,” dedim sertçe. Günümün huzurlu geçeceğini ummak buraya kadarmış.

“Öyle mi dersin?” Eldas başını iki yana salladı ve beni eleştiren ifadesi sertleşip yerini iğrenmeye bıraktı, bu hiç adil değildi. “Büyüne ihtiyacı olan koca bir halk var. Ve sen onlara sırtını dönmeyi seçiyorsun. Neden? Sana *çok zor* geldiği için mi? Tanrıların bile unuttuğu o kasabadaki acınası hayatına geri dönmeyi yeğlersin. Sorumluluktan bahsediyorsun ama bir kez olsun kendin dışında başka birini umursadığını hiç sanmıyorum.”

Yanağına vurduğumda çıkan tokat sesi tüm odada yankılandı. Başkalarını incitmektense onlara yardım edeceğime dair yemin etmişim. Ancak Ortadiyar kraliyet ailesi bu yemini tutmayı imkânsız

hâle getiriyordu. Elimin bu kadar acıması beni şaşırttı. Belki de karşımdaki adam gerçekten de mermerden oyulmuştu. Elmacık kemikleri o kadar keskindi ki elimi kolayca kesebilirdi.

Eldas'ın yüzü neredeyse kıpırdamamıştı bile. Ona indirdiğim tokada rağmen kibirli gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. Ancak ifadesi artık bomboştu.

Solgun yanağı kızarmamıştı bile.

Buraya tüm iyi niyetimle, bir şeyler öğrenmeye istekli bir şekilde gelmiştim. Buna rağmen tüm umutlarımı paramparça etmişti.

"Beni *sakın* bir daha aşağılama," dedim sertçe. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Neler yaptığımı, ne mücadeleler verdiğimi, neleri *kazandığımı* bilmiyorsun. Yıllarımı kendim için tek bir şey bile istemeden çalışarak, öğrenerek ve pratik yaparak harcadım. Halkımın ve hastalarımın saygısını kazandım, o kadar ki onlara daha iyi hizmet edebilmem için zar zor kazandıkları paralarını eğitim almam uğruna bana verdiler.

"Görkemli şatosunda yaşayan biri için hayatım pek de şaşaalı olmayabilir. Ama biliyor musunuz, *Majesteleri?*" diye alay ettim. "Elimdekilere sahip olmak ve kayıp gitmelerini engellemek için her gün varımı yoğumu ortaya koyarak çalıştım – itibarımı, halkımın saygısını ve güvenini korumak için. Bunun için çabaladım çünkü kendime çizdiğim yol buydu.

"Hakkımda zerre kadar bilginiz olmamasına rağmen beni her fırsatta aşağılıyorsunuz. Öyle olsun, bu oyunu iki kişi de oynayabilir, *Majesteleri*. Bu şatoyu hak etmek için siz ne yaptınız? *Doğdunuz mu?* Kendi halkınız için ne yaptınız? Nefes mi aldınız? Büyük fedakârlıklarınızdan etkilenmediğim için beni bağışlayın."

Çevremize sağır edici bir sessizlik çöktü. Elf Kralı o temkinli ifadesiyle bana bakmaya devam ediyordu. Ancak soğuk gözlerinden geçen kızgın öfke parıltılarını görebiliyordum. Bedenim hareket etse ondan bir adım uzaklaşırdım. Etrafa saçılan öfkesi beni olduğum yere hapsetmişti.

“Bana tekrar vur ve özgürce yaptığın son şey bu olsun,” diye fısıldadı tehditkâr bir sesle.

“Beni kontrol edemezsin.”

“Bundan emin misin?”

“Denesene!”

Gözleri mavi renkle parıldadı. O sözcük —o isim— zihnimde yankılandı, *Saraphina*. Bedenim buz kesti. Kollarım yanımda kası katı kesilirken diken diken olmuş tüylerim tenimi karıncalandırdı.

Eldas hafifçe parmağını sallayarak sekoya tahtı işaret etti. Sarı sak, kontrolüm dışındaki hareketlerle tahta doğru yürümeye başladım.

Hayır! diye bağırarak istedim ama ağzım görünmez bir iple dikilmiş gibiydi. *Saraphina* gerçek adım olmalıydı ve elindeki bu silahı bana karşı herhangi bir kılıçtan daha zalimce kullanıyordu.

Geriye dönmeye çalıştım ama nafileydi. Beni bir itip bir çeken görünmez ellere karşı savaşmanın hiçbir faydası yoktu. Çaresizdim.

Keşke adımı zihninden çalabilseydim. Keşke onu geri alabilseydim. Yıllarca mecazen Luke’un kuklası olmuşken şimdi kelimenin tam anlamıyla Eldas’ın kuklasıydım.

Farklı ol. Sözcükler bedenimde yankılandı. *Başka bir şey ol, ne olursa!*

Bir anda özgür kaldım. Nefes nefese yere yığıldım. Bakışlarım Eldas’ın afallamış gözlerini buldu. Gözlerinde, etkilendiği çıkarımını yapmaya cüret ettiğim bir parıltı vardı.

“Sen... sen gerçek adını değiştirdin. Özlük’ü kullanmayı başardın demek.” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin için hâlâ bir umut var demek, yalnızca zorlanman gerek. Belki de başta sandığımdan daha güçlüsündür,” diye ekledi ümit dolu bir tavırla.

Özlük mü? Alame’ın bir elfin büyülu bakışıyla bir şeyin gerçek adını bulması anlamına geldiğini biliyordum. Peki “Özlük” ne demek oluyordu? Soruma aldırmayacağını bildiğimden açıklamasını istemeye tenezzül bile etmedim. Merakımı onun gidermesini istemiyordum. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

Tökezleyerek ayağa kalktım. "Buradaki işimiz bitti."

"Geri dön," diye emretti. "İşimiz ben bitti dediğimde biter."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım. Eldas'ın ayak sesleri taht odası boyunca yankılanıyordu. *Şimdi at kimmiş?*

"Alamet'i üzerimde kullanmak için bana bir daha dokunursan" –Capton meydanında labradorit taşının korumasını atlatmak için yaptığı gibi– "yaptığın şey için seni affetmeye *tenezzül etmem* bile!" dedim arkamı dönüp yüzüne bağırarak. Harrow'la olanların aksine, şimdi tehditlerimi gerçekten yerine getirebilecek kadar güçlü olabilirdim. "Buraya öğrenmeye, çaba harcamaya gönüllü bir şekilde geldim ve az önce yaptığın şey, aramızda iyi bir ilişki olabilmesine dair tüm umutları *yerle bir etti*."

Eldas, sanki daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamış gibi irkilerek sendeledi. Yaptıklarının bedeliyle ilk kez yüzleşip yüzleşmediğini merak ettim. "Önce bana tokat atıyorsun, şimdiyse..." Sözcükleri bir araya getiremiyor gibiydi ve bu durumdan büyük keyif alıyordum. "Gerçek adını bilmek benim hakkım."

"Sana kendi isteğimle vermediğim hiçbir şey hakkın değil."

"Ben senin kralınım." Eldas ileri atıldığında geri çekildim. Yine de çok yakınımdaydı. Bu kadar uzun boylu olması eziciydi. Üzerime çökmüş gibi hissediyordum.

Ayaklarımı zemine sertçe bastırdım, bana kendimi küçük hissettirmesine izin vermeyecektim. Şatonun gri kayalarından filizlenen tomurcuk olacaktım. Onun gölgesine rağmen açan çiçek olacaktım.

"Dikenlerden yapılmış gibi görünen demir bir taçla süslenmiş huysuz bir prensten ibaretsin sadece," diye cevapladım. "Bencilsin ve yalnızca kendini düşünüyorsun. İnsanlarla nasıl konuşulur ya da nasıl empati yapılır hiçbir fikrin yok. Birini tanımak için gösterdiğin her türlü şefkat ve çaba, yalnızca onlardan istediğini elde etmek için bir numaradan ibaret."

"Ben şefkat ve ilişkilerden çok daha üstünüm," dedi öfkeyle. "Ayaktakımının duygularına kendimi alçaltmak için bir nedenim yok. Onların çok daha üzerindeyim."

“Eğer kendini daima insanlardan yukarıda görürsen, onları ezip geçmeyi de göze almış olursun, Eldas. İşte kendine bu şekilde düşman edinirsin.”

“Dünyama birkaç gün önce adım atmış bir insandan ders almayacağım. Özellikle de bu insan hükümdar olmak nedir bilmiyorsa.”

“Güzel,” dedim. “Çünkü benim de söylediklerimi dinlemeyecek bir adama ders vermeye niyetim yok.” Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Neyse ki beni takip etmedi.

“Bana saygı duyacaksın!” diye bağırdı Eldas.

“Önce saygı duymaya değer birisi ol!” Kapıyı arkamdan sertçe çarptım.

on iki

Kapıdan çıkar çıkmaz yanlış yöne gittiğimi fark ettim. Taht odasının, her iki yanda üç tane olmak üzere toplam altı kapısı vardı. İçeri genellikle en soldaki kapıdan giriyordum, tahtlara en uzak olan girişten. Ama beni o kadar sinirlendirmişti ki tersim dönmüştü.

Ortadaki kapıdan mı çıkmıştım yoksa en sağdakinden mi? Emin değildim.

Karşımda uzun, sessiz bir koridor uzanıyordu. Kapılar sol, pencerelerse sağ duvara sıralanmıştı. Solumdaki her kapıda ağır bir asma kilit asılıydı. Koridorun sonundaysa bir merdiven vardı.

Merdivenlerden yukarı mı çıkacaktım? Yoksa geri mi dönecektim? Tek bir seçeneğim varmış gibi görünüyordu. Geriye dönüp *onunla* karşılama riskini *almayacağım* kesindi. Yani yukarı gidiyordum.

Bir üst katta, en uzak uçtaki gösterişli duvar halısının önüne tek bir kanep ve küçük bir masa yerleştirilmiş bir sahanlık vardı – muhtemelen kralla görüşmeyi bekleyenler için bir bekleme odasıydı. Bir parıltı gözüme çarptığında ilerlemeye devam etmek üzereydim.

Duraksadım, ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim. Duvar halısının altındaki saçaklarda parlayan bir şey vardı. Sahanlığı hızlıca aştım ve çömelip ışığın kaynağını bulmak için öne eğildim. Eli-

mi uzatıp ağır kumaşı bir kenara çekerek bir açıklık ortaya çıkardım ve sürünerek içine girdim.

Gördüğüm parıltı, bu anormal derecedeki dar koridorun sonundaki ufak pencereden gelen güneş ışığıydı. Duvarlar beni sıkıştırarak kadar darlaştığında yan yan ilerlemeye devam ettim. Ancak yürümeye devam ederken taştaki küçük delikler dikkatimi çekti. Sanki şatoyu yapan her kimse her oyuğu harçla kapatmamış gibiydi.

Delikleri incelerken gözlerim aşağıdaki taht odasını buldu. Sesler benim olduğum yere kadar yankılanıyordu. Eldas tahtın önünde volta atıyordu, belinde birleştirdiği elleri birbirini öyle sıkı kavramıştı ki kemiklerinin çatlamamasına hayret ettim. Rinni de içerideydi. Öfkeden köpüren Kral'ın karşısında sakince duruyordu. Buna alışık olduğu her hâlden belliydi.

"Bunu nasıl başarabilirim, Rinni?"

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin Eldas."

"Beni dinlemiyor. Onunla çalışmıyorum. Bana vadedilen kraliçeyi bekleyip durdum ve hepsi boşa çıktı." Eldas uzun saçlarını omzunun arkasına atarak duraksadı. "Gücü Kraliçe Alice'inkinin yakınından bile geçemez. Bu, kraliçe soyunun giderek yok olduğunun bir başka göstergesi. İnsan Kraliçe'nin gücü tamamen tükenirse dünyamız mahvolmuş demektir."

"Bu daha sonra endişelenmen gereken bir konu. Şu âna odaklan," diye tavsiye verdi Rinni sakinliğini bozmadan.

"Şu an, bana onun son İnsan Kraliçe olabileceğini söylüyor."

"Abartıyorsun," dedi Rinni. Söylediklerinde haklıydı ama sesinde belli belirsiz bir şüphe tınısı vardı. "Birlikte çalışmaya yeni başladınız. Ona bir şans ver."

"Bana saygısızlık etmekten bu kadar zevk alıyorken ona nasıl 'bir şans' verebilirim?" Eldas durdu, elini yanağına koyup şövalyesine dönerek kadınla yüz yüze geldi. "Bana gerçekten de vurdu."

Rinni'nin ifadesi bir sürü duyguyla değişti. Endişeyle kaşlarını çattığını gördüm. Daha sonra ağzı şaşkınlıkla aralandı. Sonrasın-

daysa dudaklarını hızla birbirine bastırarak kahkaha gibi görünen bir şeyle mücadele ettiğine şahit oldum.

“Rinni...”

“Bunu çoktan hak etmiştin, Eldas.”

“Seni de çoktan kendi safına kattı demek? Kendi dostlarımı bile elimden alıyor.” Eldas kaşlarını çattı ve volta atmaya kaldığı yerden devam etti.

“Son birkaç aydır çekilmez bir hâle gelmiştin.” Rinni yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle ellerini kavuştururken sözlerini sakınmıyordu. “Birinin sana haddini bildirmesinin zamanı gelmişti ve benim söylediklerime hiç kulak asmıyordun.”

Eldas burun kemerini sıktı ve başını eğdi, kuzguni saçları omuzlarından dökülüp yüzünü kapattı. “Sanırım biraz kaba davranmış olabilirim.”

Rinni alaycı bir tavırla güldü. “Biraz mı?”

Aklımı okudun. Eldas’ın yaptıklarını kabullenmesi içimi mi rahatlattı yoksa öfkemi daha da mı körüklemişti emin değildim. Eğer götün teki gibi davrandığının *farkındaysa* neden kendine çekidüzen vermiyordu?

Eldas yeniden durdu ve gözlerini odayı terk ettiğim kapıya çevirdi. Bakışlarını kasvetli bir ifade karartmıştı. Tam olarak anlamlandıramasam da... bu sandığım şey olabilir miydi? Gördüğüm şey pişmanlık mıydı?

Hayır, imkânı yoktu. Acımasızca davranıyordu ve bunu biliyordu. Bu gerçek diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Yine de ona bakmaya devam ettikçe kendi hislerim belirsizleşmeye başladı. *Çok yumuşak bir kalbin var, Luella,* diye azarladım kendimi.

“Düşünmeden edemiyorum...” diye mırıldandı Eldas.

“Neyi?” diye sordu Rinni.

“İyi olup olmadığını,” diye cümlesini bitirdi Elf Kralı. Haklıydım, gözlerindeki şey endişeydi. “Gidip bir baksam...”

“Yapma.” Rinni aceleyle yanına gidip Kral’ı kolundan yakaladı. “Tam olarak ne yaptın bilmiyorum ama ona biraz zaman vermenin

en iyisi olacağını düşünüyorum. Muhtemelen Luella'nın görmek isteyeceği son kişisin."

"Sanmı—"

"Eldas, sence haksız mıyım?" Rinni ifadesizce sorduğu sorusu ve sert bakışlarıyla Kral'ın sözünü kesti.

Haklı, diye düşündüm. Eldas şu an bana koşup özür dilesse nasıl tepki verirdim emin değildim. Onu affedeceğimi düşünmek istedim ama bir yanım az önce yaptıklarına biraz daha üzülmesini ve ben özrünü kabul etmeden önce gerçekten de pişman olmasını istiyordu.

"Öyle olsun," diye geveledi Eldas. "Yarın özür dilerim."

Dileyeceğini sanmıyorum. Hem de hiç sanmıyordum.

"Böylesi daha akıllıca olur bence de," dedi Rinni.

Eldas ayaklarını sürüyerek tahtına döndü ve büyük bir yorgunlukla yerine çöktü. "Önce periler, şimdi de o. Peri Kralı babamdan daha yumuşak, daha zayıf olduğumu düşündüğünü açıkça dile getirdi. Topraklarının halkına iade edilmesini ve halkının Krallar Konseyi'nde tanınmasını istiyor."

Deliklere biraz daha yanaştım. Eldas eğilip dirseğine yaslanırken gözlerim onun üzerindeydi. Sanki tacı birdenbire taşıyamayacağı kadar ağırlaşmış gibi eliyle başını destekledi. Yorulmuş görünüyordu... Savunmasızdı.

Şu anda bir krala hiç benzemiyordu. Sıradan bir adam gibiydi. Yorgun, bitkin bir adam.

Ama sonra beni kuklasıymışım gibi oynatmak için gerçek adımları bana karşı nasıl kullandığını hatırladım ve ona duyduğum tüm şefkat uçup gitti.

"Geçtiğimiz yıl onu beklemek bir hataydı. Şatoda çok uzun süre tecritte kaldım, taç giyme törenini beklerken herkesi kendimden uzaklaştırdım," diye mırıldandı Eldas, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse söylediklerini duyamayacaktım. "Halkım onları yüzüstü bıraktığımı düşünüyor. Toprakların diğer kralları beni çok zayıf görüyor."

“Kraliçeni ve onun taç giyme törenini beklediğin için şatoda tecritte kaldın – kendini Ortadiyar’a yanında kraliçenle tanıtmak için. Yaptığın bir hata değildi; geleneklerimizi onurlandırıyordun,” dedi Rinni nazik ve güven verici bir tonla. “Her şey normale döndüğünde, halkın yaptıklarını anlayacak.”

Eldas tecritte mi kalmıştı? Beni beklediği için? Bir önceki gün buna dair bir şeyler söylemişti ama tüm heyecanımın arasında aklımdan çıkmış olmalıydı. Tırnaklarım hafifçe taşa sürtündü. Onu yalnızca kudretli Elf Kralı olarak hayal etmiştim – soğuk ve zalim. Şatosunda oturup sefa içinde topraklarını yönettiğini sanmıştım.

Ama... ya o da benim gibi bu korkunç düzenin bir mahkûmuydu? Bu düşünceyle aklım bana ihanet ederek karşımdaki adama duymak istemediğim bir anlayışın fitilini ateşledi.

“Mevsimler geri döndü ve halk neşe içinde. Bahar ayınları için hazırlıklar çoktan başladı,” diye devam etti Rinni. “Taç giyme töreninde diğer hükümdarlar kraliçenin kudretini görecek ve seni sorgulamayı bırakacak.”

İçimde filizlenen anlayış tomurcukları onun gözündeki rolümün hatırlatılmasıyla solup gitti. Ben yalnızca bir araçtım. Bu dünyaya baharı getirmiştım ve şimdi de saltanatını pekiştirecektim. Buradaki amacım asla *benim* ne istediğimle ilgili olmayacaktı.

Eldas iç çekti. “Umarım söylediklerinde haklısındır.”

“Haklı olduğuma eminim.”

Eldas odanın uzak köşelerinden birine dalıp gitti. Rinni beklen-ti içinde karşısında durmaya devam ediyordu. Benim göremediğim bir şey görür gibiydi. Ben bunu konuşmanın sonu olarak yorumladım ama o beklemeye devam ediyordu.

“Rinni,” dedi Eldas en sonunda, sesi çok zayıftı. “Sen benim özel masamda yemek yemiş tek kadınsın. Tüm danışmanlarımdan ya da yüksek makamlı görevlilerimden daha uzun süredir yanımdasın. Sen...” Eldas ondan hiç beklemediğim kadar büyük bir duygusallıkla duraksadı. “Sen benim tek dostumsun.

“Ne yapmam gerektiğini söyle bana. Bahar geldi ancak Per-

de'den kış rüzgârları esmeye devam ediyor. Güçlerini kontrol etmeyi öğrenemezse başımıza geleceklerden korkuyorum. Onu yüzüstü bırakacağımdan korkuyorum. Burayı benim gibi yalnızca ıstıraptan ibaret bilmesinden korkuyorum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi taç giyme töreni yaklaşıyor. Buradaki konumunu bu gerçekleşmeden önce bulmasını istiyorum."

İçeriye daha iyi görebilmek için parmak uçlarıma kalkıp duvara yaslandım. Keşke yüz ifadesini görebilseydim. Sesinde duyduğum endişenin ve samimiyetin içten olup olmadığını bilmek istiyordum.

Rinni ağır adımlarla tahta yaklaştı. Öne uzanıp elini Kral'ın yanına koymasını izledim. Karşımdaki manzara tam olarak açıklayamadığım bir nedenden ötürü midemin düğümlenmesine neden oldu.

Eldas bakışlarını kaldırıp ona baktı. Gözleri özlemle doluydu. Ne Rinni elini onun yüzünden çekiyor ne de Eldas onu uzaklaştırmak için bir girişimde bulunuyordu. Yüzünü avucunun içine alan ben olsaydım aynı şekilde duracağından şüpheliydim. Gerçi kocama ilk dokunuşum ona tokat atmak için olmuştu.

Bunu görmemem gerekiyor. Yine de gözlerimi onlardan alamıyordum.

"Özünde iyi bir adamsın, Eldas. Ancak dışarıdan bakıldığında *fazlasıyla* kabasın. Bunu sen de biliyorsun." Rinni başparmağıyla Eldas'ın yanğını okşadı. Tavırlarındaki bir şeyden ötürü birbirlerine yaklaşıyorlardı – *doğru* görünüyorlardı. Bu düşünce midemdeki düğümün daha da sıkılaşmasına neden oldu. "Nedenini anlamıyor *çünkü* ona izin vermiyorsun. Ve senin de onu anlamak için pek çaba gösterdiğin söylenemez.

"Benim de senden eksik kalır yanımla olmadığını kabul ediyorum. Saklandığı ve onun yokluğunda geçen bir yılda çekmek zorunda kaldıkların için ona kızgındım. Seni, Karaltı'yı muhafaza etmek için çok fazla güç sarf etmene rağmen Ortadiyar ölürken bariyerin zayıflamasına şahit olmak zorunda bırakmasına öfkeliydim.

"Ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Buna inanıyorum ve senin de inandığını biliyorum. Ne Ortadiyar'ın hâli ne de kendi

içinde bulunduğun durumlar için onu suçlayamazsın. Artık onu tanımaya çalışıyorum ve senin de aynısını yapman gerek.”

“O biraz daha...”

“Bahane üretme,” dedi Rinni kendinden emin bir tavırla ve Eldas’ın yanağındaki elini indirdi. “Onu tanımaya çalış. Ona açıldığında Alice’in sandığın gibi biri olmadığını görmüştün. Belki Luella da öyledir.”

Eldas bir süre kafasında Rinni’nin sözlerini tarttı, ifadesi yumuşak ve düşünceliydi. Taktığı mermerden maskenin ardında sakladığı adamı ortaya çıkarmıştı. Ancak savunmasız kaldığını fark ettiği anda, inşa ettiği duvarların arkasına geri çekildi. Eldas başını iki yana salladı ve tahtından kalktı. Rinni’nin elini kendininkilerin arasına alarak hafifçe sıktı.

“Tavsiyene saygı duyuyorum, Rinni. Bunu biliyorsun... Ama Alice’le olanlar ender bulunur bir şeydi. Ben sevgi için biçilmiş...”

“Bunlar annenin sözleri,” dedi Rinni sözünü keserek.

Eldas kadının söylediklerini duymazdan geldi. “Ben tek bir şey için doğmuşum, o da Ortadiyar’a karşı olan sorumluluğum.”

“Ve bunlar da babanın sözleri,” diye iç çekti Rinni.

“Geri kalan her şey dikkatimi dağıtır,” diye bitirdi sözlerini Eldas, Rinni’nin itirazlarını tamamen duymazdan gelerek. “Ona Capton’da sahip olduklarını veremem. Ona bir aile ve halk veremem. Ne olduğunu hiç bilmediğim şeyleri ona veremem. Ama belki ona büyüsünü kontrol etmeyi ve bu acımasız dünyada yolunu bulmasını öğretebilirim; ona bu kadarını verebilmek için elimden geleni yapacağım.”

on üç

Eldas'ın taht odasından ayrıldığını gördüğümde duvardaki açıklıktan yavaşça çıktım. Parmak ucunda durmaktan bacaklarıma kramp girmişti ve ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirip duruyordum. Böyle yapmak içimdeki gerginliği biraz atmama da yardımcı oluyordu.

Bir yanım aralarındaki konuşmayı gizlice dinlememiş olmayı diliyordu. Artık Eldas hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Kalbimin bir köşesinin ona karşı sempati göstermek için can attığını hissediyordum. Ancak kalbimin Capton ve her geçen saniye daha çok özlediğim insanlar için –onun zalimliğiyle– kanyan diğer kısmı bu duyguyu hızla bastırdı.

Eldas haklıydı. Ortadiyar acımasız bir yerdi ve buraya hiç adımı atmamış olmayı diliyordum.

Sorumlulukların, diye hatırlattım kendime içgüdüsel bir tavırla. İşler ne zaman sarpa sarsa, şifacıları olarak Capton halkına karşı sorumluluklarıma odaklanırdım. Ne var ki... bu artık benim sorumluluğum değildi ve elimde o da olmadan Eldas'ın şatonun koridorlarında dolaşan kuklasından farksızdım.

Amacımın yalnızca varlığımla Elf Kralı'nın yönetimini güçlendirmek olmasını istemiyordum. Her bir zerrem daha büyük bir şey uğruna mücadele etmek istiyordu. Ancak elimden ne gelirdi ki? Buradaki yerim sığ ve boş geliyordu.

Ağır ağır merdivenlerden ıktım. Nereye gittiğime dair bir fikir yoktu ama en tepedeki basamağın beni götürdüğü koridoru takip ettim. Burnuma gelen turba ve toprak kokusu daldığım düşüncelerden beni kendime getirdiğinde amaçsızca odadan odaya dolaşıyordum.

Koku, bulutsuz bir günde düşen bir yıldırım gibiydi – görünüşe göre ansızın ortaya çıkmıştı. Bu soğuk, gri renkli şato yaşamdan yoksundu, dolayısıyla da en ufak bir yaşam belirtisi merakımı kabartmıştı. Birbirine bağlı odaları aşıp laboratuvar benzeri bir yere ulaşıana kadar kokuyu takip ettim.

Renkli beherler, köpüren kazanlar ve bitki kurutma raflarıyla dolu tezgâhların üzerindeki duvarlar boyunca sıralanmış raflar üstünde sıralanmış kavanozlar yer alıyordu. Her iki yanımda da etrafına tabureler dizilmış, üzerine aletler dağılmış uzun masalar vardı. Odanın en ucundaki duvar camdan yapılmıydı ve nem yüzünden buharlanmıştı. Ardındaki seraysa buhar yüzünden net seçilemiyordu.

Laboratuvara bağlı seraya girerken tenim bir anda terle ıslandı. Sera şatonun bütün cephesini kaplıyordu. Zemin ve tavanı taştan, kuzeye ve güneye bakan her iki tarafıysa camdan yapılmıştı. Bitkiler kafeslere sarılarak büyüyor ve oradan tavana kadar uzuyordu. Saksılarla dolu bir sürü raf ve yerden yüksekte duran bitki tarhları da vardı.

İçerisi gle karışan lavanta ve karahindiba kokusu –ğle yemeğinde yaşananlardan sonra neredeyse kusmama neden olacaktı– ve adaayıyla biberiyenin toprağımsı aromasıyla doluydu. Mrver alılarına, kediotu, uha çiçeği, nane ve limon balsamlarına bir göz attım. Serada daha önce hiç görmediğim ya da yalnızca kitaplarda gördüğüm bitkiler bile vardı.

“Ah.” İrkilip durdum. Gördüğüm adam da hızla ayağa fırladı. Nereyse yüreğini ağzına getirmiştim. “Merhaba Willow,” diye gülümsedim.

“Luella.” Karşıısında beni görmesiyle rahat bir nefes aldı. “Burada ne işin var?”

Omuzlarımı silktim, Eldas'la yaşananları birine anlatmaya hazır değildim. "Etrafı geziyordum."

"Gezmek için güzel bir yer seçmişsin, kraliyet serasına hoş geldin." Willow bahçe eldivenlerini çıkardı ve yanı başında duran sepete attı. Budama makası ve nane demetleri de eldivenleri takip etti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "İçeriye turlamak ister misin?"

"Hem de nasıl," dedim hiç düşünmeden. Dikkatimi dağıtmak için her şeyi yapardım.

Bana elflerin karmaşık sulama sistemlerini ve en dip köşedeki kompost kutusunu gösterdi. Willow'un özellikle bahçe kulübesi ve kurutma odalarının düzeninden gurur duyduğu anlaşılıyordu. Ancak benim dikkatim hâlâ bitkilerin büyüdüğü yerdeydi.

Yaşıyorlardı.

Aralarında yürürken onları daha önce hiç olmadığı kadar hissediyordum. Auraları belli belirsiz bir selamlama gibiydi, burada olduğumun farkında olduklarını gösteren bir baş onayını andırıyordu. Yanlarından geçerken ayçiçekleri başlarını güneş yerine bana çevirmişti. Tıpkı onlar gibi ben de onlarla tanışmaya can atıyordum.

"Bu nedir?" diye sordum siyah, soğan biçimli bir kökü ve kırmızı, kalp şekilli mumsu yaprakları olan bir bitkiyi gördüğümde duraksayarak.

"Kalpkökü," dedi Willow hemen arkamda durduğu yerden. Konuşurken bir yandan da bitkiyi kontrol ediyor, olası böcekleri arıyordu.

"Ne işe yarıyor? Tabii Dünya'da böyle bir bitkimiz olduğunu sanmıyorum."

"İlginç," diye mırıldandı Willow. "Ortadiyar'daki tüm bitkilerin Tabii Dünya'da da olduğunu sanıyordum. Belki de senin gözüne çarpmamıştır?"

"Belki de," dedim ama pek sanmıyordum. İnsanlığın bildiği tüm bitkileri öğrenmek için yıllarımı harcamıştım. Ben bilmiyorsam, *hiç kimse* bilmiyordur diyebilirdim tam bir güvenle.

"Her neyse, yaprakları pek çok panzehirde, etkisini ve kana emi-

lebilirliğini artırmak için kullanılır. Ancak asıl ilginç kısmı kabuğu. Birinin kalbini neredeyse durduracak kadar yavaşlatmaya yarar — yalnızca hayatta kalmak için gereken hızda atar.”

“Eminim zehirlenmelerde de kullanılıyordur.” Willow başını sallayarak şüphemi doğruladı. Zehrin yayılmasını yavaşlatmada ne kadar faydalı olabileceğini anlıyordum.

“Kabukların hatıralar üzerinde de kullanılabileceği söylenir.. ama bunu araştırmaya kalkışan pek yok.”

“Neden ki?”

“Sağlam bir bilgiden ziyade söylenti gibi bir şey. ‘Kalpkökü hatırlar,’ diye eski bir atasözü vardır. Gerçi kimse bu sözün nereden geldiğini bilmiyor.” Willow omuzlarını silkti. “Üzerinde birkaç deney yaptım ama zihinsel etkilerini ortaya çıkarmanın bir yolunu hiç bulamadım.”

“Anlıyorum.” Uzanıp kalpkökünün pürüzsüz yapraklarına hafifçe dokundum. Bedenim hafif bir nostalji hissiyle dolup taşıtı.

Çevremi saran ıslak, nemli dünyayı hissedebiliyordum. Başında yapraklardan yapılmış taç olan bir kadının silüetini görür gibiydim. Kadının elleri beni sarmaladı — güvenli hissettiriyorlardı. Daha sonraysa karanlık çöktü. Toprağın altındaydım. Toprak üzerimde kaydıkça, kalınlaşıp sertleştikçe daha da derinlere gömüldüm.

Bana ait olmayan ama bitkinin kırmızı renkli kökünün ötesinde bir yerde tutulan hatıralar zihnimi dolduruyordu.

Hemen ardından beni saran his değişti. Bir çekişi andırıyordu. İki tomurcuğun filizlendiğini gördüğümde elimi hızla geri çekip göğsüme bastırdım.

“Özür dilerim.”

Willow bana büyülenmiş gibi bakıyordu. “Dileme, bu muhteşem bir şey.”

“Ne?”

“Bu bitkinin olgunlaşması genelde üç yüz yıl sürer. Ama asıl beklediğin şey çiçek açmasıdır. Herhangi bir zehri etkisiz hâle getiren *onlardır*. Kalpkökü yalnızca belli bir yaşa geldiğinde çiçek açar.”

“Ah.”

“Bu muhteşem bir şey.” Bana kocaman gülümseyerek bakıyordu. Willow az önce harika bir şey görmüştü. Benimse tek gördüğüm büyümü kontrol edemediğimin başka bir kanıtıydı.

“Şu... diğer özellikleri de belli bir yaştan sonra mı ortaya çıkıyor?” diye sordum. “Hatıralarla ilgili olanlar mesela?”

“Pek emin değilim. Ama test edebiliriz.”

“Hayır... ben gitsem iyi olacak.” Hayali hisleri zihnimden kovayıp hüznle bitkilere baktım. Eğer yalnızca bitkibilimci Luella olsam burada saatlerimi geçirirdim. Ancak artık kazayla bitkileri büyüten İnsan Kraliçe Luella’ydim. Bunlar kalpkökü gibi iyi bitkiler mi olacaktı? Yoksa öğle yemeğindeki sarmaşıklar gibi kötü bitkiler mi?

Burada kalıp cevabımı almak istemedim.

“Bekle.” Willow omzumu tutarak gitmemi engelledi. “Bir şey daha var.”

“Willow, üzgünüm ama...”

“Eski kraliçelerin günlükleri,” diye gülümsedi, buna asla hayır diyemeyeceğimi o da biliyordu. “Poppy senin durumun hakkında konuşurken onlardan bahsetmişti. Burada kendini evinde hissetmende sana yardımcı olabileceklerini düşündüm... Hatta belki büyün konusunda bile yardımları dokunur.” Konuşurken laboratuvara yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. Willow köşedeki bir kitaplığa doğru ilerledi ve duvarla arasında duran tabureyi aldı. “Üst rafta. Kendin alabilirsin.”

Gözlerim kitaplığın üst rafında dolaştı. Her biri boyut ve şekil olarak diğerinden farklı yirmi beş günlük vardı ve hepsinin sırtında isimler yazılıydı. Bazı isimler iki kere yazılmıştı ve altlarındaki numarayla sıralanmıştı. Rafın en sonundaki günlükte mürekkeple “Alice” yazılıydı.

“Burada olduklarını en başından beri biliyor muydun?”

“Dürüst olmam gerekirse o rafa hiç bakmamıştım,” diye güldü Willow. “Büyükanne Poppy’yle senin hakkında konuşuyorduk ve

bana burada bize yardım etmeni isteyeceğini söyledi. Eldas'ın buna izin verip vermeyeceğine dair şüpheye düştüm... ama bana bunun daha önce de yapıldığını söyledi."

"İnsan Kraliçe böyle bir yardımda bulunabilir mi?" Umutlanmaya cesaret edemiyordum. Burada geçirdiğim süre boyunca defalarca kez paramparça olmuşlardı zaten.

"Aslında bu çok da ender görülen bir şey değil. Kraliçenin büyüünün yapabildikleri düşünüldüğünde mantıklı geliyor aslında." Willow bana yamuk bir gülümsemeyle baktı. Yalnızca bu bile kendi dudaklarımın kıvrılmasına yeterliydi.

"Ne yapacağım?"

"Bitkilerle ilgilenebilirsin. Veya kendi gönlünce ya da ihtiyacımıza göre karışımlar hazırlayabilirsin."

Bu bir başlangıç sayılırdı. "Şehre gidebilecek miyim?"

"Belki taç giyme töreninin ardından." İfadesi endişe verici derecede şüpheli bir hâl almıştı.

"Hastalarım olabilir mi?"

"Pek... sanmıyorum." Willow kaşlarını çattığında kendi ifadem de onunkini taklit etti. Arzuyla günlüklere bir kez daha baktım. Kraliçeler burada mutluluğu nasıl bulmuştu? Burada mutlu *muydular*? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ancak şimdiden söyleyebilirdim ki eğer kendi günlüğüm de bu raftaki yerini alacaksa, günlerim yalnızca bitkileri sulamakla geçtiği müddetçe yazdığım sayfalar neşeye dolu olmayacaktı.

"Her neyse, bu yazılar bizzat kraliçelerin elinden," diye devam etti Willow. "İçlerinde şatoya alışmana yardımcı dokunacak yararlı bir şeyler bulabilirsin. Hem Poppy de bakmana izin verdi."

"Bazı kraliçeler eksik." İlk beş kraliçeyi kastediyordum.

"Sanırım ilk kraliçeler günlük tutmamış? Belki de kaybolmuş ya da yok edilmiştir. Üzerinden üç bin yıl geçti. Bu günlükler elimizde olduğu için bile şanslıyız," diye omuzlarını silkti Willow ve çıkışa ilerledi. "Öğle yemeği vakti neredeyse geldi. Bize yemek getireceğim. Herhangi bir tercihin var mı?"

"Baharatlı bir şey olmasın yeter," dedim hızla. "Onun dışında her şeyi yerim." Parmaklarımla Alice'in günlüğünü kavradım.

"Birazdan yiyeceklerle geri dönerim," dedi Willow omzunun üstünden ve kapıdan çıktı.

Kitabı raftan alırken aklımdan onu Bay Abbot'a götürme düşüncesi geçti. Kız kardeşinin dokunduğu bir şeyi yalnızca *tutmak* bile hiç şüphesiz onu çok sevindirirdi. Günlüğü bir şekilde ona ulaştırıp ulaştıramayacağımı merak ettim. Sayfaları çevirdikçe bir düşünce zihnimde filizlenmeye başladı.

Eğer geri dönebilirsem... Capton'a daha fazla iyiliğim dokunabilirdi. Bahar Ortadiyar'a çoktan gelmişti, halk iyi olacaktı ve eminim Eldas yanında ben olmadan da kendini çetin ceviz gibi gösterebilirdi.

Parmak uçlarım sanki kitap bana izin veriyormuş gibi karıncalandı.

Alice notlarını büyük bir titizlikle düzenlemişti. Her sayfanın başında bitkinin ismi, bahsedilen türün kusursuz ve titizlikle çizilmiş ayrıntılı bir resmi vardı. Çizimin sağındaysa bitkinin özellikleri ve hazırlama talimatları yer alıyordu.

Sayfanın en altındaysa büyüye —*kraliçenin büyüüne*— ve nasıl kullanılacağına dair notlar yazılıydı. Kitabı masaya koydum ve büyüye dair bıraktığı notlarını inceleyerek hızla sayfaları karıştırmaya koyuldum.

DENGEYE ODAKLAN. DOĞA ALDIĞINI GERİ VERİR.

Bu, büyüü iyi depolar — daha büyük denge değişimleri için kullanılmak üzere büyüyle doldurulabilir.

En yüksek etkiyi sağlamak için doğal olarak yetişmesine izin vermek en iyisi.

Daha büyük yaşam değiş tokuşu yapmak için manipüle ve feda edilmesi kolay.

Hava durumu konusunda düzenlemeler yapmadan önce çiğne ve tükür.

Birbiri ardına yazılmış notlarla bu günlük, bir bilgi hazinesi gibiydi. Kitaplığa geri dönüp rasgele bir günlük daha aldım. Bu seferkinin sahibi, sayfaları biraz daha farklı bir şekilde kullanmıştı. Çizimleri daha amatörceydi ve tüm sayfayı kaplıyordu. Bitkinin her bir bölümü doğruca çizimin üzerine not alınmıştı. Ardından, bir sayfa ek bilgi ve sağ tarafta ise yaşamına dair anekdotlar yer alıyordu.

Üçüncü bir günlük almak için geri döndüm. Yine her sayfa beni bekleyen daha fazla bilgiyle doluydu. Kişisel notlar, durumu hakkında şiirsel bir şeyler karalayan bu kraliçeye ayrılmış sayfalarının köşelerini dolduruyordu.

Kırmızı gül. Özellikleri: Aşk. Kral beşinci yıl dönümümüzde bana bir tanesini armağan etti ve onu hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım. Böylece bana olan sevgisinin bu sembolünü sonsuza dek saklayabilirim.

Alaycı bir tavırla güldüm. En azından, bir zamanlar hüküm sürmüş kraliçelerden biri krala gerçekten âşıkmiş gibi görünüyordu. Eldas'ın bu hikâyeyi duymadığı açıktı. Bana âşık olması bir yana, benimle arkadaş olmaya bile niyeti yoktu.

"Eğlenceli bir şeyler mi buldun?" Willow aramızdaki masaya koyduğu bir tabak yemekle geri dönmüştü.

"Evet." Elimdeki günlüğü bıraktım ve bir sonrakini almak için kütüphaneye ilerledim. Masaya döndüğümde biberiyeli ekmekten bir parça kopardım ve otlarla lezzetlendirilmiş yağa batırdım. "Bir fikrim var."

"Öyle mi?"

"Bu günlükler iyi bir başlangıç" –Eldas'ın acınası eğitim girişiminden çok daha iyi– "ama kendi büyüm ve elflerin büyüsü hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Pratik yapabileceğim güvenli bir yere ihtiyacım var."

"Pekâlâ," dedi Willow, sesinde belirgin bir ihtiyat vardı.

"Burayı alıştırma odam yapmak istiyorum. Ve senin de öğretmenim olmanı."

“Ne?”

“Bana elf büyüsünü anlat ve ben kendi büyüm üzerinde çalışırken bana rehberlik et.” Eldas’a güvenemezdin.

“Ama...”

“Lütfen, Willow.” İki elini de kavradım. “Burada sahip olduğum tek dostumsun.”

Willow’un bakışları ellerimiz ve gözlerim arasında gidip gelirken dudaklarını birbirine bastırdı. “Pekâlâ,” dedi en sonunda.

Yemeğimizi yerken bana elflerin onomansi büyüsünden —isimlerin vahşi büyüsünden— bahsetti. Ortadiyar’daki her halkın kendisine özgü bir vahşi büyüsü vardı. Periler ritümansi kullanıyordu — belirli şekillerde gerçekleştirilen eylemlere dayanan ritüellerle güçlenen bir vahşi büyü. Vampirlerinse senguinması’si —kan büyüsü— vardı. Liste böyle uzayıp gidiyordu...

En çok ona maruz kaldığım düşünülüşünde elf büyüsüne odaklandım. Willow, Eldas’ın Alamet hakkında bana anlattıklarını ve elflerin karşısındaki şeyin gerçek adını bulmak için onu nasıl kullandığını yeniden açıkladı.

Bir elf birinin ya da bir şeyin gerçek adını bildiği sürece, o şeyi istediği gibi manipüle edebiliyordu. Tıpkı Eldas’ın söylediği gibiydi: Yapabilecekleri yalnızca elfin kendi kuvveti ve hayal gücüyle sınırlıydı. Willow bazı elflerin duyguları aşılama da nasıl eşi benzeri görülmemiş bir şekilde ustalaştıklarını, diğerlerininse saçlarını gözdeci örgüler oluşturacak biçimde manipüle edebildiğini açıkladı; nesneleri havaya kaldırabiliyor, hatıraları çağırabiliyor, telepatik olarak iletişim kurabiliyor ve daha fazlasını başarabiliyorlardı.

Etrafım güçlerinin sınırları olmayan bir halkla sarılıydı. Bense büyü gücüyle doğmamıştım ve karşılarında en ufak bir şansım olmasına yetecek kadar bile ustalaşamayabilirdim. Yapabileceğim en iyi ve güvenli şey gitmekti.

Willow, Eldas’ın bahsettiği “Özlük” hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öğle yemeğinden sonraki vaktimi bu büyüye dair herhangi

bir not bulmak için günlükleri tarayarak geçirdim ancak hiçbir şey bulamadım.

Ama büyüümü nasıl kullanacağıma dair yeterince talimat bulmuştum; umudum tazelenmiş ve bu gecenin ilerleyen saatleri için kafamda bir plan oluşmuştu.

Serada geçirdiğim günüm, beni ürküterek dikkatimi verdiğim işten koparıp kendime getiren saatin çanına kadar devam etti. Willow da tezgâhını temizlemeyi bitirmek üzereydi. "Eşyalarını olduğu gibi bırak. Eğer istersen yarın kaldığımız yerden devam edebiliriz."

"Tabii." Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum ve eğer bu gece her şey yolunda giderse yarın burada olmayacağım gerçeğini kendime sakladım.

on dört

Evimden ilk kez gizlice kaçtığımda sekiz yaşındaydım.

Tavan arasındaki küçük pencere, çocuk bedenimin *tam olarak* kıvrılıp geçebilmesine yetecek büyüklükte, çerçevesindeki çıkıntılarsa çevik ayaklarımın *tam olarak* sığabileceği genişlikteydi. Ben-se uzun ağaçlara tırmanmanın kumtaşından yapılmış bir binanın üçüncü katından kusursuz bir şekilde inebileceğim anlamına geleceğini düşünecek kadar aptaldım, böylece yalnızca geceleri açan nadir çiçekleri toplamaya gidebilecektim.

Genç ve gözü karaydım.

Şimdiyse büyümüştüm... ama görünüşe göre yıllar gözü karalığım-dan bir şey alıp götürmemişti.

Ay ışığı, öğle yemeği köşesinin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Altını üstüne getirdiğim oda her nasılsa çoktan yeniden düzenlenmişti. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve bunun nedeninin, sorumlusu olduğum hasarı onarmak için kullanıldığını bildiğim elf büyüsünün hayali hissi mi olduğunu yoksa büyü'nün ardında gerçekten bir serinlik bıraktığını mı merak ettim.

Çantam bedenime asılıydı ve üzerimde buraya geldiğim kıyafetler vardı. Bunlar ormandaki en uzun sekoya ağaçlarına tırmanmaya veya bir bayırdan aşağı kaymaya dayanabilecek sağlam giysilerdi. Artık hasretiyle yanıp tutuştuğum dükkânımda giydiğim türdendi.

Derin bir nefes alıp bu girişimimi sorgulamaya başladım. Gerçekten buradan kaçmayı başarırısam ne olacaktı? Elf Kralı'nın bir İnsan Kraliçe'ye ihtiyacı vardı. Eh, kraliçesini çoktan bulmuştu. Uzaklarda olsam bile teknik olarak hâlâ evli olacaktık. Ortadiyar'ın, Tabii Dünya'dan gelen kraliçeyle yeniden hayat bulması gerekiyordu. Bu da tamamlanmıştı.

Hem Rinni'yle arasındaki kulak misafiri olduğum konuşmaya bakılırsa, Eldas'ın hayatına faydadan çok zararım vardı. Ne güzel, bu durum karşılıklıydı. İkimiz de sorumluluklarımızı yerine getirdiğimize göre benim gidişimle artık ikimiz de isteklerimiz doğrultusunda yaşamaya geri dönebilirdik.

"Gitmekten başka şansım yok," dedim kararımı kesinleştirmek için.

Belki diğer kraliçelerin yalnızca var olmaktan daha önemli işleri yoktu ama benim bir görevim vardı. Ağaçlara çiçek açtırmış, Ortadiyar'ı bereketli hâle getirmiştım. Bana kalırsa buradaki işim bitmişti. Şimdi, hiçbir kraliçenin kalkışmaya cesaret edemediği başka bir seçenek olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti – eve dönmek.

Pencereyi açtım. Altımda uzanan şehir bahara henüz kavuşmuş, ağaçların dalları taze filizlerle ağırlaşmış olsa da nefesim buhar bulutları oluşturunuyordu. Şehrin, içindeki elf halkının büyüleriyle sürekli olarak soğuyup soğumadığını merak ettim.

Serinliğin nedeni her neyse, sahilin çok daha ılıman havasını dört gözle bekliyordum. Tepelerdeki yabani çiçekleri ve bitkileri toplarken tenimi okşayan güneş ışığını hayal ettim. Hepsini dükkânımdaki kavanozlara doldurmak için bir araya toplarken ağaçların hışırtılarla bastırdığı dalga seslerini zihnimde canlandırımdım.

Bu anılarla bana güç verdi. Burada Eldas ve Harrow'la bir dakika daha geçirme düşüncesi dayanılmazdı. Kalan günlerimi burada yaşamak zorunda bırakılırsam yavaş yavaş solup gidecektim.

Sağ elimde bir gül tutuyordum; kanımdaki büyüün istemediğim sonuçlara neden olmasını önlemek için bu sefer dikenlerini

kesmiştim. Sol elimde de birkaç tane daha dikensiz çiçek duruyordu. Öğle yemeği köşesindeki artık içi boş olan vazolardan çaldığım diğer çiçekler yüzünden çantamda nemli lekeler oluşmuştu.

Günlüklerde yazılanlara ve Willow'la bugün yaptığım alıştırmaya bakılırsa büyüm için bitkilere ihtiyacım vardı. Vahşi büyü, doğa kanunlarına karşı geldiği için böylesine güçlüydü ancak ben doğanın beden bulmuş hâliydim ve doğa dengeyle büyürdü. Bu yüzden de yaptığım her şey bu dengenin sınırları içinde olmalıydı.

"Hadi bir kez daha deneyelim," dedim çiçekle konuşarak. "Ancak bu sefer benim sözümden çıkmayacaksın, tamam mı?"

Çiçek parmaklarımın arasında kıpırdanır gibi oldu. Mutlaka hayal etmiştim. Ama gerçekten kıpırdadıysa bunun iyiye işaret olduğunu umdum.

Soğukkanlılığımı koruyup kendime bunu yapabileceğimi hatırlatarak çiçeği pencere pervazına bıraktım. Uçup gitmesini engellemek için sağ elimi üzerine koydum. Sol elimde tuttuğum çiçeklerin hayatını ve enerjisini emiyormuş gibi nefes aldım.

Denge ve eşitlik, diye düşündüm. Sol elimdeki çiçeklerin hayatını çekip sağ avucumu bastırdığım güle aktardım. Bir şeyi yok etmiyor ya da yaratmıyordum, yalnızca saf özü hareket ettirip yeniden düzenliyordum. Güç içimde dalgalanıyor, titreşiyor, tenimin altında hızla kıpırdanıyordu. Beni daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar büyük bir cesaretle dolduruyordu.

Pencereden aşağı, çok altımda kalan şehir caddesine yedi kat yukarıdan baktım. Gül titreşerek hayat buldu. Filizleri taşa tutundu. Sapı uzadı. Çiçek dağın yamacının aşağısına kadar inen bir kafes oluştururken onu izledim.

Belki de Eldas haklıydı ve temel bilgileri edindikten sonra büyü-yü kontrol etmek o kadar da meşakkatli bir şey değildi.

"Dayansan iyi olur." Pencere pervazına oturdum ve ayaklarımı sarmaşıkların oluşturduğu örgüye koydum. Birkaç eski günlüğe ve az biraz alıştırmaya çok fazla bel bağlıyordum. Ancak şu an elimde çok fazla seçenek olduğu söylenemezdi. Eldas güçlerim üzerinde

en ufak bir kontrolüm olmadığını sanıyordu, yani eğer kaçacaksam şu an tam zamanıydı. Kontrol kazanmaya başladığımı gördüğünde beni daha sıkı hapsedebilirdi.

Büyük bir dikkatle ağırlığımı bitkilere verdim ve hâlâ pervazı tutabiliyorken arkama döndüm. Pencereyi kapattım ve yavaşça aşağı inmeye başladım.

Birkaç pencerenin daha önünden geçtim ama hepsi ya karanlık ya da ağır perdelerle örtülüydü. Ayaklarım yere değene kadar ellerim ve kollarım ağırmaya başlasa da iniş hiç de sandığım kadar zor olmamıştı. Sarmaşıklar sanki ayaklarıma basamak oluyor ve tutunmam için çıkıntılar yaratıyordu.

Bitkilerin bana göz kulak olduğunu fark ettim. Başından beri beni kolluyorlardı. Ağaç dalları bana destek olmak için kaskatı kesiliyor ya da onlara ulaşabilmem için eğiliyordu... Küçük bir kızken bana söylenenlerin aksine bunlar yalnızca hayal gücümün bana oynadığı oyunlardan ibaret değildi. Bunca zamandır çevrem gerçekte kim olduğumla ilgili küçük işaretler ve ipuçlarıyla doluydu ve ben onları görmezden gelmiştim.

Düşüncelerim Luke'a kaydı. Henüz yargılanmadığını umdum çünkü geri döndüğümde ilk yapmak istediği şey ona nasıl hissettiğimi açık açık söylemekti. Hemen ardındansa, beni saklayarak tüm Ortadiyar'ı nasıl tehlikeye attığını açıklayacaktım. Capton'daki hiç kimse Karaltı'nın ötesinde olup bitenleri tam anlamıyla anlamıyormuş gibi görünüyordu.

Şehirde çıt çıkmıyordu. Mavi ateşle parlayan sokak direkleri her şeyi safir renkli bir örtüyle kaplıyordu. Evler, Capton'daki kumtaşından yapılmış evim kadar uzundu, hatta daha uzun bile olabilirlerdi. Tuhafiyecilerin, doğramacıların, demircilerin ve ayakkabıcıların karanlık dükkânlarını görebiliyordum – hepsi bir şehirde görmeyi bekleyeceğiniz türde yerlerdi ama vitrinlerindeki mallar elimde olmadan adımlarımı yavaşlatmama neden olmuştu.

Elf yapımı eşyalar Capton'da nadir görülürdü ve son derece değerlilerdi. Elf yapımı çaydanlığım burada sıradan bir çaydanlıktan

ibaretti. Bir gümüşçü dükkânının önünden geçerken vitrininde tıpkı benimkine benzer bir tane daha görmüştüm.

Bir zamanlar sıradışı, kıymetli ve büyülü olarak değerlendirdiğim her şey Ortadiyar'da sıradandı. Mavi alevler ve soğuk büyüden, binaların çoğunda sivrilerek tehlikeli uçlara dönüşen çan kulelerinin kusursuz mimarisine kadar bu topraklar bir şekilde hem yuvam gibi hem de yuvamla hiç alakası yokmuş gibi geliyordu.

Birkaç eğlence düşkünü ortalıkta dolanıyordu ama mesafelerini korudular. Kalabalık olacağını düşündüğümünden meyhanelerin önünden geçmekten kaçınıyordum. Saçlarımla kulaklarımı örterek buradaki herkesin aksine sivri uçları olmadığı gerçeğini gizlemeye çalıştım.

Ara sıra çiftler hâlinde devriye gezen şehir muhafızlarını görüyordum – üzerlerindeki giysiler Eldas'la Capton'a gelen birliğin giydiklerinin tıpatıp aynısıydı. Ama sakın bir geceydi. Genellikle herkes kendi işine bakıyor ve benden tarafa şüpheli bakışlar atmıyordu.

Gölün karşısından yükselen kahkahalar ve bağırışlar dikkatimi çekti. Sesin geldiği yöne baktığımda Harrow ve arkadaşlarının loş bir ara sokaktan çıktığını gördüm. Harrow'un yanında iki erkek vardı ve Aria etraflarında dönüp kahkahalar atarak Prens'in kendini bırakmış vücudunu dürtüyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

Eldas'la geldiğimiz dağın içindeki tünele çıkan merdivenin sonuna vardığımda duraksadım. Yukarı gizlice çıkmanın bir yolu yoktu. Yol yukarı doğru uzanan soluk renkli bir ay ışığı şeridinden ibaretti.

Geriye dönüp baktığımda, şatonun yan tarafındaki pencereden açılmış yeşil bir kurdele gibi uzanan sarmaşıkları zar zor seçebiliyordum. Şafağa kadar kaçtığımı anlamış olacaktı ama sarmaşıkları yeniden güle dönüştürmek almak istemediğim bir riskti. Yolumda karşıma çıkabilecek şeyler için gücümü saklamam gerekiyordu.

Evet, kaçtığımı anlayacaklardı. Yani yapabileceğim en iyi şey aramızdaki mesafeyi açmaktı. Bu gece Capton'a ulaşmayı başarabi-

lirsem, burası için pazarlıkta üzerime düşeni yaptığımı açıklayabilir ve belediyenin beni koruyacağını umabilirdim. Belki Luke —her ne kadar onunla işbirliği yapma fikri beni iğrendirse de— beni gizlemenin başka bir yolunu biliyor olabilirdi. Ya da miskin, küçük bir sahil kasabasının amansızca bir şifacıya ihtiyaç duyması karşısında bir istisna yapılabilirdi.

Derin bir nefes alıp koşmaya başladım.

Elfler nadiren yaptıkları ticaret, kendilerine eş bulmak ya da savaş çıkarmak dışında bir şey için Karaltı'nın öteki tarafına geçmezdi. Yalnız bir elfin gecenin bu saatinde şehri terk etmesini gerektirecek bir neden yoktu. Eldas'ın kimlerin ne zaman Karatı'dan geçeceğine bizzat karar verdiğinden emindim. Bütün gücümle koşuyor ve kimsenin beni görmemesi için dua ediyordum.

Tünelin karanlık toprak yoluna daldığımda koşmayı bırakmadım. Işığı boğan simsiyah sise doğru son sürat ilerledim. Son anda durmayı başaramasam, aniden ortaya çıkmış gibi görünen bir ağaca çarpacaktım neredeyse.

İki elimi de önüme uzatarak burnumu ağacın gövdesine çarpmaktan korudum. Geri çekilip çevreme bakındığımda elf şehrin-den gelen ışığın kaybolduğunu gördüm. Etrafımda yalnızca karanlık vardı.

Karaltı'da bana eşlik ederken Eldas'la beraber bir dönüş yaptığımızı hatırlamıyordum ama belki de yanıliyordum. Ağacın çevresinden dolaştım ve bu sefer daha yavaş ve temkinli bir biçimde ilerlemeye başladım.

Yalnızca birkaç adım ötemi görebiliyordum. Tüm görüşüm kaybolmuştu ve kendimi ışığın kendisi gibi hissediyordum. Burada gerçek olan tek varlık bendim. Önümde uzanan her şey gölge ve kâbuslardan ibaretti.

Nemli yosun ayaklarımın altında eziliyordu. Tapınak yollarının taşlarını ve işaretlerini arıyordum. Uzun zamandır yürüyor olmalıydım, değil mi? Belki de yalnız olduğumdan bana öyle geliyordu. Çok, hem de çok yalnızdım.

*“Ağaç koruluğunda buluşalım,
Üzüm asmalarının büyümediği yerde.”*

Kendi kendime şarkı söylüyordum. Bu, çocukken söylediğimi hatırladığım şarkılardan biriydi ama nerede ya da kimden öğrendiğimi çıkaramıyordum. Ormanın derinliklerinde yaşayan bir yaratığa âşık olmuş bir insan hakkında ürkütücü bir şarkıydı ve sesim korkunç olsa da sessizlikten daha iyi olduğunu düşündüm.

*“Gümüş dalların altında buluşalım,
Başka kimse bilmek zorunda değil.*

*Sır perdesinin altında buluşalım,
Gün bitip tükenmeden.
Orada, bir tanem, yüzünü çalacağım,
Kimse seni sormadan.”*

Ardımda bir dal çatırdadığında olduğum yerde arkama döndüm. Karanlıkta bir hareketi zar zor seçerken tüyler ürperten melodi hâlâ havada yankılanıyordu.

Önce hırlamayı duydum, ilkel kaçma güdümü harekete geçiren alçak sesli bir hırlamaydı bu. Daha sonra bir ışık parıltısı karanlık sisi dağıttı. Parlak sarı renkli bir çift göz bana bakıyordu.

İriyarı yaratık adım adım bana yaklaşıyordu. Neredeyse ayağımdaki çizmelerin boyutundaki patileriyle hayatımda gördüğüm en büyük kurttu. Koyu arduvaz grisi kürküyle sanki sisten hayat bulmuş gibiydi. Ağzı keskin dişlerini açığa çıkaracak şekilde aralıktı.

Bana her adım atışında geriye çekildim.

“Yapma,” diye fısıldadım. Sesim titriyordu. “Lütfen, yapma.”

Neden şarkı söylemiştim ki? Kendimi hiç yormayıp, *Karaltı'nın korkunç yaratıkları, işte buradayım! Gelin de beni mideye indirin!* diye bağırısam da olurdu. Şimdi o kadar da sevmediğim bir şarkı yüzünden karanlıkta bir başıma ölecektim.

Sırtım geniş bir ağaç gövdesine yaslandı ve tırmanabileceğim bir yer arayışıyla etrafıma bakındım. Kahretsin. Tabii ki tek bir dal bile yoktu.

Çantama uzanıp diğer gülleri alırken hırlayan canavarın gözlerinin içine baktım. Bir dal büyötmeyi başarabilirsem yeterince yükseğe tırmanabilirdim. Gerçi, kurdun güçlü bacaklarına bakılırsa her an üzerime atılabilirdi.

“Ben iyi bir yemek değilim,” dedim. “Neden geldiğin yere geri dönmüyorsun?”

Eğer bu mümkünse, canavarın hırlamaları daha da şiddetlendi.

Ellerim güllerden birinin sapını kavradı. Diğer elimiyse arkamdaki ağaca yasladım. Ne yapmak istiyordum? Bir dalın büyümesini mi sağlayacaktım? Zamanında yukarı tırmanabilir miydim?

Köklerden bir kafes oluşturmayı deneyebilirdim, tıpkı Eldas’ın Luke’a yaptığı gibi. Ama yeterince büyük ve güçlü bir şey yapmanın karmaşıklığı beni tedirgin ediyordu. Ben düşüncelere dalmışken kurt hız kesmeden bana yaklaşmaya devam ediyordu.

Karar ver, Luella, yoksa kurda yem olacaksın.

Dal büyötmekte karar kıldım.

Güller solup parmaklarımın arasında ufalandı ancak hiçbir şey olmadı. İçimdeki büyü titreşip zararsız bir şekilde havaya saçıldığında tüm umutlarım suya düştü.

Kurt kükreyerek üzerime hücum etti. Ağaca tırmanmaya çalışıyordum ama nafileydi. Çabalarım sırasında nemli yosunun üzerinde kaydım ve sırtüstü yere düştüm.

Etrafımdaki dünya yavaşlamış gibiydi.

Sonum gelmişti. Demek ölümüm böyle olacaktı. Annem her zaman ormanların çok derinlerine gittiğimi söylerdi. Başıma bir şey gelecekse evden çok uzaklaşmış olmaktan geleceğini söylerdi daima.

Haklıymışsın, anne.

Sırtımın yere çarpmasıyla kemiklerim çatırdadı. Düşüşün şiddetiyle neredeyse dilimi koparacaktım. Dişlerim zonkluyor, kulak-

larım çınliyordu. Tahtın, pençelerini tenimin altına geçirmesinin bıraktığı hissi düşündüm. Şimdiyse bir kurdun pençeleri tenimin üzerindeydi. Hemen ardındansa dişler, kan ve...

Kulağımda sıcak bir nefes hissettim. Beni kokluyordu.

Gözlerimi zar zor açtığımda karşımda canavarın ısıldayan gözlerini buldum. Yüzümün yanını kokluyordu. Erkek kurt —artık bundan kesinlikle emindim— çevremde dolaştı. Ellerimi kokladı ve burununu çantamın içine soktu.

Araştırmasını bitirdiğinde oturdu ve tüylü kuyruğunu pençelerinin etrafına doladı, bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu.

“Ne yani?” Yavaşça yerden doğruldum. “Beni yemeyecek misin?” Kurt beni izlemeye devam ediyordu. “Madem öyle tüm o hırlamaların nedeni neydi?” Başımın arkasını ovuşturdum. Hâlâ acıyordu. “Peki seni durduran ne oldu? Gerçi şikâyet ettiğim yok.”

Başını eğdi. Kulakları seğirdi. Sağ kulağındaki derin oyuğu tam da o zaman fark ettim.

“Bir saniye... sen... Hayır, imkânı yok...” Dizlerimin üzerine kalkıp nihayet kurdu iyice inceledim. O ise bana beklentiyle bakmaya devam ediyordu. Kuyruğunu kaldırıp yavaşça geri indirdi. “O gün ormanda Luke’la gördüğümüz kurt sen misin?”

Öyle olmalıydı. Gözleri o gün gördüğümüz kurdun gözleri gibi parlak ve bilge görünüyordu... Artık bana hırlamadığından bunu ayırt edebiliyordum.

“Yüreğimi ağzıma ikinci defa getirişin mi?” dedim tasasız bir kahkaha atarak. Akli başında bir insan bu durum karşısında sinirlenirdi ama ben durumu biraz komik bulmuştum. “Beni ne zamandır izliyorsun? Çok kurnazsın, değil mi? Kim olduğumu başından beri biliyor muydun?”

Başını öteki tarafa doğru eğdi. Belki de evet demek istiyordu.

“Çıkış yolunu biliyor musun?” Aklımı kaçırmıştım. Bir kurtla konuşuyordum. “Ormanın derinliklerinin sınırına ulaşabilirsin, değil mi? Tapınak topraklarıyla birleştiği yere? En son orada karşılaştığımız; oraya geri dönmek istiyorum.”

Kurt gözlerini birkaç saniye daha üzerimden ayırmadı. İç çekek ayağa kalktım. Rehber bir kurt mu? Çok fazla şey bekliyordum.

“Eh, her neyse, beni yemediğin için teşekkürler; bu iki oldu.” Elimi veda etmek için hafifçe sallayarak ona uzattım.

Kurt harekete geçti. Bacakları gerçekten de düşündüğüm kadar kuvvetli olmalıydı çünkü ben gözümü açıp kapayana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı ve başını avucumun içine bastırdı. Parmaklarım sert, kalın kürkünün içinde kaybolurken ona hayretle bakıyordum. Karaltı’nın sisinden hayat bulmuş gibi görünse de somut bir canlıydı. Çok geçmeden geri çekildi, bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Arkasını döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

“Bu...” diye konuşmaya başladım ama altın renkli bir parıltı sözümü kesti. Kalın sis yüzünden kurdun bedenini zar zor seçebilsem de parlayan gözlerini görmemek imkânsızdı. Bakışları neredeyse beklenti doluydu. “Seni takip etmemi mi istiyorsun?”

Kurt ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Ona yetişmek için hızla öne atıldım. Muhtemelen beni işemeyi en sevdiği ağaca götürüyordu. Gerçi bu hayvanın işeyip işemediğini bile bilmiyordum. Hayvan mıydı ki? Yoksa Eldas’ın Capton’a gelirken bindiği at gibi gölgelerden oluşmuş bir yaratık mıydı?

Ne olduğunun önemi yoktu. Buradan çıkmak için en iyi şansım oydu. Hayal kırıklığıyla dolu bir inleme koyuvermeden önce tahminimce bir saat kadar karanlık ormanda yürümeye devam ettik.

“Sağ ol ya,” diye mırıldandım. “Ben bu tarafı deneyeceğim. Gittiğimiz diğer yönlerin tıpatıp aynısıymış gibi duruyor.”

Bir havlama ve hırıltı tam adım atacakken beni durdurdu.

“Ne?”

Daha alçak sesli bir hırıltı daha yükseldi.

“Peki. Biraz daha peşinden geleceğim.” Ellerimi bıkkın bir tavırla havaya kaldırdım.

Ağaçlar yerini yosun kaplı bir açıklığa bırakana kadar yürümeye devam ettik. Bir taş çemberi, ortadaki küçük bir yükseltinin üzerin-

de yer alan büyükçe bir tableti çevreliyordu. Neredeyse bir mezar taşına benzediğini fark ettiğimde ürperdim.

“Burası tapınak toprakları değil,” dedim kurdu azarlayarak. Kurt homurdanarak büyük, dikey anıta doğru ilerledi ve yanı başına yattı. “En sevdiğin yer burası mı?”

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı, sanki, *Gitmek istediğin yer burası değil miydi?* diye soruyordu.

“Hayır, gitmek istediğim yer burası değildi,” diye mırıldandım büyük taş parçasına doğru yürürken.

Üzerinde bir şeyler yazıyordu ama geçen zamanla solmuştu. Tabanında büyüyenle aynı, yeşil yosundan bir perdenin ardına saklanmıştı. Bu yere dair bir şeyler su götürmez şekilde bir tapınağı anımsatıyordu. Bana ormanın derinliklerindeki unutulmuş patikalara dağılmış eski mabetleri hatırlatıyordu.

“Ne yazıyor?” diye fısıldadım gravürü örten yosunu silmek için öne uzanırken.

“Okuyabileceğin bir şey değil.” Eldas’ın sözleri ölüm sessizliğini yarıp geçtiğinde sızlanmamı bastırmaya tenezzül bile etmedim.

on beş

“Beni gördüğüne şaşırdın mı?” diye sordu Eldas, sesi öfkeyle dolup taşıyordu.

Yüzümü ona döndüm, bir hayalete mi yoksa Unutulmuş Tanrıların bir aracısına mı daha çok benzediğine karar veremiyordum. Koyu renk saçlarına Karaltı’nın sisi sataşıyordu. Taşlardan yontulmuş gibi duran gri, solgun teni ebedi geceyi yaşayan bu dünyada doğadı ve gerçeküstü duruyordu. Eğer mümkünse, taht odasında olduğundan bile daha güçlü görünüyordu. Ve katbekat daha haşin. Kendimi yargılayan gözlerinden korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Sanırım şaşırmamalıyım.”

“Evet, şaşırmamalısın,” dedi kaşlarını çatarak Eldas. “Aklından ne geçiyordu?”

“Tahtına oturdum, baharı getirdim. Beni burada istemediğin ve artık bana ihtiyacın kalmadığı gün gibi ortada, hem sana fazlasıyla yük oluyorum. Eve gidecektim.”

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve başını iki yana salladı. “Sen... bana yük olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bana olan davranışlarına bakarsak başka ne düşünmem gerekiyordu?”

“Sana karşı nazik olmak için çaba sarf ettim.”

“Hiç de sarf etmedin,” dedim hiç düşünmeden. Eldas bir adım geri çekildi, birinin onunla bu tavırla konuşmasına şaşırmış gibiydi. Taht odasında yaşadıklarımız düşünüldüğünde, onu hâlâ şok edebildiğime şaşırın bendim.

“S-sana bir sürü daire verdim. Onları dekore et diye kraliyet hazinesini sundum. Seni kilit altında tutmadım ya da şatomun herhangi bir yerine girmeni engellemedim – ki bu kararı verdiğime beni fazlasıyla pişman ettin.”

“Bana bir kuklaymışım gibi davrandın! Gerçek adımla beni *kontrol ettin!*” dedim aman vermeden. Zaten yeterince dibe batmıştım, daha ne kadar kötü olabilirdi ki? “Senin piyonun olmak istemiyorum. Sırf sen Ortadiyar’ın diğer krallarını korkutacaksın diye tüm ömrümü büyümde ustalaşmakla harcamayacağım.”

Eldas bir adım daha geri çekildi. Yanaklarına yükselen öfkeyi, çatılan kaşlarını görüyordum. Ancak ardından tüm ifadesi yumuşadı.

“Özür dilerim. Hatalıydım.”

“İstediğim şey...” *İstediğim şey özür dilemen değil*, diyecektim ama kendimi sakinleştirdim ve sözlerimi değiştirdim. “İstediğim şey kuru sözlerin değil, bana bunu davranışlarınla göster. Özür dilemek kolaydır, Eldas. Zor olan hakkını vermektir.”

“O zaman daha çok çaba harcayacağım.”

“Ya da gitmeme izin verebilirsin.” Islak bir burun avucuma değdi, sanki kurt bana hâlâ burada, yanımda olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Safımda biri olduğu için şükrederek hayvanın başını kaşıdım. Eldas’ın gözleri yaratığa kayıp hafifçe kısıldı ama çok geçmeden dikkatini yeniden bana çevirdi. “Bu evliliği istemiyorsun; ben de öyle. İhtiyacın olanı yaptım ve baharı getirdim. Tam olarak neden birlikte yaşamaya ve çalışmaya çabalıyoruz?”

“Çünkü bunu yapmak zorundayız.”

“Neden ama?” Ona doğru bir adım attım, kurt da hemen arkamdan geliyordu. Karaltı’nın bir yaratığıyla Kral’ın üstüne gitme fikri beni biraz cesaretlendirdi. “Yapma... Beni dışarda bırakmayı

kes *lütfe*n. Eğer yaptıkların için gerçekten pişmansan şu an bunu değiştirmenin tam zamanı. Sana yardım etmemi istiyorsan, bana içtenlikle yardım et. Senden istediğim gibi bir öğretmen ol, beni azarlayıp aşağılama.”

Gözleri hafifçe irileşti ve ilk defa hemen duvarlarının ardına saklanmadı. Beni incelerken önünde tüm içtenliğimle, çırılçıplak duruyordum. Açık açık söylememiş olsam da bu ona verdiğim son şanstı.

“İnsan Kraliçe bizim Tabii Dünya’yla olan bağlantımız, sekoya tahtsa onu Ortadiyar’ın temellerine bağlıyor. Büyü kraliçenin içinde akıyor ve onun aracılığıyla yayılarak dünyayı besleyip ona hayat veriyor. Bu bağlantının beslenmesi gerek. Tahta bir kere oturman her şeyin bittiği anlamına gelmez.”

“Bekle, tahtın beni *düzenli olarak* büyülü bir şekilde sömüreceğini mi söylemek istiyorsun?” dedim dehşet içinde.

“Evet, Ortadiyar dünyasını hayatla doldurdun ancak sağladığın büyü zamanla solup gidecek. Bu yüzden de toprakları canlı tutmak için tahtta oturmaya devam etmen gerek.”

“Bu çok fazla...” Tahtın bana uzanmasının hayali hissiyle mücadele ederek kollarımı bedenime doladım.

“Evet, eninde sonunda tükeneceksin. Yıllar geçip gücün soldukça Ortadiyar soğumaya, topraklarsa çoraklaşmaya başlayacak.”

“Sonra da artık işine yaramadığım için beni bir kenara mı atacaksın?”

“Hayır,” dedi Eldas sertçe. “Gerçekten beni bu kadar alçak biri mi sanıyorsun?”

“Hakkında iyi şeyler düşünmem için bana pek neden verdiğin söylenemez,” diye itiraf ettim.

Yüzünü buruşturdu. “Büyün giderek zayıflayacak ama gücünün zirveye ulaştığı dönemde –yaz gündönümünde– gücünü toplamak ve bağlarını kuvvetlendirmek için Tabii Dünya’ya döneceksin.”

Buraya geldiğimde Ortadiyar sert bir kış mevsiminin pençesindeydi. Tahta oturmamın ardındansa topraklar ansızın gelen bahar

mevsimiyle hayat dolmuştu. Sırada yaz vardı. Güçlerim tükendikçe dünya da benimle birlikte cansızlaşacaktı.

“Mevsimler,” dedim söylediklerini anladığımda. “Mevsimlerden bahsediyorsun.”

Eldas başıyla onayladı.

“Yaz gündönümü için Capton’a döndüğümde gücüm toprağı beslemeye devam edemeyecek kadar zayıflamış olacak ve Ortadiyar’a yeniden kış gelecek.”

“Tam olarak açıklamak gerekirse Yule* gelecek. Ortadiyar, Perde’ye Karaltı’dan daha yakın olacak – yaşamın değil, ölümün kıyısında olacak. Ancak bu, sizinkinin ters bir yansıması olan dünyamızın düzenini sürdürmek için gereken döngünün bir parçası. Şu an dengeyi sıfırlama sürecindeyiz ama çok geçmeden işler rayına oturacak ve bu olduğunda her şey daha iyi bir hâl alacak.”

Doğa denge gerektirir, diye düşündüm. Kendimi hiç hayal etmediğim kadar güçlü hissediyordum. Ortadiyar’da mevsimler benim sayemde değişecekti – ben olduğum için hayat olacaktı.

“Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz süreçte ben de gücümü toplayacağım,” dedi Eldas.

“Nasıl yani?”

“Sen benim zıddımsın, Luella. Sen yaşamın kraliçesisin.”

“Ve sen de ölümün kralısın,” diye fısıldadım buz gibi gözlerine bakarak. Karşımdaki adamın sahip olduğu güç içimi bir kez daha korkuyla doldurdu. Tabii ki, tamamen akli başında biri olarak konuyu şakaya vurdum. “Asla anlaşılamamaya yazgılı olduğumuzu bilmek ne güzel.”

Gözlerinden bir neşe pırıltısı geçti. Sanırım bu onda gördüğüm elle tutulur ilk duyguydu ve gülümsemeden edemedim. Gülüşüm bana doğru bir adım atmasıyla yüzümden silindi.

Ancak Eldas yanımdan geçip büyük taş tabletin önünde durdu. Parmakları kazınmış sözcüklerde hafifçe gezinirken büyü, bir kış rüzgârı gibi havada nabız gibi atıyordu. Alacakaranlığın koyu

* Kış gündönümünde kutlanan antik bir pagan kış festivali —çn

mavisinè karışan gümüş renkli büyü, kazınmış harfleri doldurdu ve üzerini kaplayan yosunu ittirdi. Açıklığı dolduran hava ağırlaşmıştı.

“Şimdi anlıyor musun?” diye sordu. Az önce yaptığı büyü her neyse onu kastetmediğini anlamam biraz zaman aldı. “Sen de en az benim kadar buraya esirsin. Sen ve ben, bu işte birlikteyiz. İşte bu yüzden, senin de çok doğru bir şekilde ifade ettiğin gibi, birlikte yaşamayı ve çalışmayı öğrenmeliyiz.”

“Hayır, anlamıyorum,” dedim.

Eldas şaşkınlık içinde bana baktı, sanki bu kadar ahmak olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

“Yani, anlıyorum. Kısmen. Binlerce yıl önce şekillendirilmiş kadim bir gücün böylesine karmaşık bir açıklamasını ne kadar anlayabilirsem o kadar. Anlamadığım şey, neden bunca zamandır herkes buna boyun eğmiş?”

“Belki de atalarımızın hiçbiri bütün dünyayı Perde’nin elinden bir ölüme mahkûm etmek istememiştir?”

“Tabii ki ben de kimseyi ölüme mahkûm etmek istemiyorum. Ama ya bunun başka bir yolu varsa?” diye sordum.

“Başka bir yol mu?”

Gözlerindeki merak pırıltısı bana devam etme cesareti verdi. Babamın yemek masasındaki konuşmalarını düşündüm, antlaşmanın başka bir alternatifi olmadığı için konseyin duyduğu kederi – özgür olmanın başka bir yolu olup olmadığını merak etmesini. Coşkulu sesinin hatırası bana güç veriyordu. “Neden ikimiz de bu kaderden kurtulmaya çalışmıyoruz?”

“Bundan kurtulmanın bir yolu yok.”

“Hiç denedin mi?” diye sordum. Eldas sessiz kaldı. “Hiç dene-yen oldu mu?” Sessiz kalmaya devam etti. “Neden Ortadiyar’ın ölmesini, dünyaların dengesinin bozulmasını ve vahşi büyü ile doğal büyü arasında bir savaş çıkmasını içermeyen bir çözüm üzerinde çalışmıyoruz? İnsan Kraliçe’yi içermeyen bir çözüm üzerinde?”

“Aklının ermediği şeyler üzerine konuşuyorsun.” Sert bakışlarını tekrar taşa çevirdi. “Elimizden bu anlaşmayı mümkün olduğun-

ca uzun süre korumayı ummaktan başka bir şey gelmez.” Kısık sesle homurdanarak sözlerine devam etti, “Ki bu artık uzun bir süre daha devam etmeyebilir...”

Tereddüt etmesi bana umut verdi. “Peki böyle söylemenin nedeni alternatif bir yol aramış olman mı?”

Eldas abartılı bir şekilde iç çekti. “Luella, bana baktığında sıradan bir adam gördüğünü biliyorum...”

“Sana dair hiçbir şey sıradan değil,” dedim sözünü keserek. Dudakları bir anlığına aralandı ve yüzündeki sert ifade uçup gitti, bu hâliyle hiç olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu. Dudaklarımı büzdüm ve Eldas’a bakarken hissetmek istemediğim çalkantılı duygularla mücadele ettim.

“Beni bir fani olarak görüyorsun,” dedi az önce söylediklerini farklı kelimelere dökerek. “Ama sahip olduğum güç hayal gücünün bile ötesinde.” İncelediği taşı işaret etti. “Bu, Karaltı’nın temel taşlarından biri. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Bu, Ortadiyar’ın mihenk taşı; Karaltı’nın temellerinden biri. Gücünü görebiliyor musun?”

Bir kez daha başımı salladım.

“Dört bir yanına işlemiş, bu kayaya bağlı karmaşık büyüü aklın alıyor mu? Dünyaları birbirinden ayıran büyüü?”

“Hayır.” Dudakları sözlerine devam etmek için aralandı ama ona fırsat vermedim. “Binlerce, yüz binlerce, *milyonlarca* canlının çığlık çığlığa sana seslenmesinin nasıl bir şey olduğunu senin aklın alıyor mu? Toprağın pençelerini derinin altına geçirmesini, yaşam ve güç için kemiklerini kazımasının nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Zihnin, fırsatını bulurlarsa seni büyük bir zevkle canlı canlı yiyeceklerini bilmenin işkencesini yeniden canlandırabilir mi?”

Eldas gözlerini kırptırdı. Yüzünde bir kez daha o hafif ürkmüş ifade vardı. Sert duruşundansa bu yumuşak, savunmasız yanından daha çok hoşlandığımı fark ediyordum. Belki onu hazırlıksız yakalamaya devam edersem bir yere varabilirdik...

“Haklısın,” diye devam ettim. “Büyünü anlayamıyorum çünkü senin de söylediğin gibi, ben senin zıddıyım. Ne var ki bu senin de beni anlayamadığın anlamına geliyor. Belki diğer kralların hiçbir kraliçelerine güçlerini tam anlamıyla keşfetme şansı tanımamıştı. Belki Ortadiyar’ın mevsimlerini bir İnsan Kraliçe olmadan Tabii Dünya’ya bağlayan bir şey yapabilir ya da yaratabilirim, tıpkı senin şu temel taşın gibi. *Hı?*”

İfadesi bir kez daha belirsiz ve anlaşılması imkânsız bir şeye dönüşürken hiçbir şey söylemedi.

“Demek istediğim... bana bir şans ver – gerçek bir şans,” diye yalvardım. “Kaybedecek neyimiz var ki?”

“Dikkatli olmazsak her şeyi kaybedebiliriz.” Sesinde en ufak bir şüphe bile yoktu.

“O zaman *bana yardım et*. Benim gücüm ve senin bilginle bunu birlikte başarabiliriz, bize izin ver yeter.”

Eldas’ın dudakları sert bir çizgi hâlini aldı. Gözlerinin derinliklerine daldım – insani bir şeyler arıyordum. Bana yardım edeceğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Ama hiç değilse denemek zorundaydım. Capton’a bu kadarını borçluydum.

“Bu neden senin için bu kadar önemli?” diye sordu en sonunda. İncinmiş gibi görünüyordu. Karakterinin derinlerdeki katmanlarında gezinen bir şeyin gölgesiydi bu. Rinni’nin söylediklerini düşündüm – kendini tecrit altına almasını. “Anlamama yardım et.”

Beni dinlediğine göre bir umut vardı.

“Bir hayatım vardı. Diğer kraliçeler gibi olmadığımı söylediğinde haklıydın. Senin için, tüm bunlar için hazırlanmadım. *Bana bel bağlamış* insanlar var ve onları elimden geldiğince koruyacağıma ve onlara hizmet edeceğime dair yemin ettim. Onlar zar zor kazandıkları paralarını benim eğitime yatırdı ve ben de onlara yeteneklerimi, yıllarımı verdim. Capton’ın da bana en az Ortadiyar kadar ihtiyacı var; ellerindeki tek bitki uzmanı benim.

“Belki de diğer kraliçelerin hiçbirinin bir çıkış yolu olup olmadığını sormaya cesaret edememiş olmasının nedeni buydu. Oldukları

şeyden başka bir şey olma beklentileri yoktu çünkü kraliçe olmanın *hayaliyle* yaşayacakları kadar genç yaşta fark edilmişlerdi. Ama ben onlar gibi değilim. Kendim ve benden sonra gelecek diğer tüm genç kadınlar için bu anlaşılmayı *sorguluyorum*."

Kral'ın gözleri taş ve benim aramda gidip geldi, sanki ya ben ya da ezelden beri bildiği hayat arasında bir seçim yapacaktı. Nefesimi tutmaya tenezzül bile etmedim. Kararını biliyordum ve benim çılgınca fikrimden yana olmayacaktı.

Daha sonra...

"Pekâlâ," deyiverdi.

"Ne?" dedim nefesim kesilirken.

"Bunu gerçekleştirmeye çalışmana izin veriyorum."

"Gerçekten mi?" Eldas'ın yanına ilerledim. "Sözlerinde samimi misin? Artık bana öğretmenlik yapmayı kabul edip sonra da götün teki gibi davranmak yok mu?"

Söylediğimden rahatsız olduğu açıktı ancak yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. İçimden, tıpkı bir arkadaşşıma yapacağım gibi elini tutup avuçlarımın içinde sıkılamak geliyordu. Ama vücudum harekete geçmeden önce bu fikri bastırdım.

"Bu anlaşmanın şartları olacak," dedi temkinli bir ifadeyle bana bakarak.

"Tabii ya." Olsun, bu da bir ilerlemeydi. "Neymiş bu şartlar?"

"Öncelikle çalışmaların hakkında bana bilgi vereceksin. Sen Ortadiyar'ın kaderini önemsemiyor olabilirsin ancak ben bu toprakları korumaya yemin ettim."

"Ortadiyar umursamadığımı hiç söy—"

"Dünyamı ayakta tutan temelleri kazayla yok etmene izin vermeyeceğim," diye sözlerini bitirdi, itirazımı tamamen duymazdan gelerek.

"Peki, haklısın." Zaten yok etme gibi bir isteğim yoktu.

"Ayrıca..."

"Ah, devamı da mı var, çok şaşırdım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Eldas'ın dudaklarında gördüğüm şey belli belirsiz bir

gölümseme miydi? Bir neşe parıltısıyla daha ödüllendirilmiştim, hem de bu seferki bir öncekinden daha barizdi. Bana ufak gülümsemeler atmaya ve parıldayan gözlerle bakmaya devam ederse, kararlı ve biraz da cesur Luella'yı gerçekten de sevmeye başladığını düşünecektim.

"Ayrıca," dedi kaldığı yerden devam ederek. "Bu dalavereden kimseye bahsetmeyeceksin. Benim safımda hüküm sürmesi gereken kadının, onu ikna edemeyecek kadar zayıfımışım gibi benden kaçmaya çalıştığına dair söylentilerle uğraşamam ve uğraşmayacağım da. Zaten seni bulmak için harcadığım süre yüzünden saltanatıma yeterince leke sürüldü."

Eldas'ın endişesi kurdun huzurunu kaçırmış gibi görünüyordu. Aramızda bir ileri bir geri yürüyordu. Elimi uzattığımda hızla yanıma geldi ve sakinleşe kadar kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Eldas, benim yüzümden zorluk çekmeni hiç istemedim."

"Sahte şefkatini kendine sakla." Gözleri öfkeyle aydınlandı ama hedefi ben değildim. Bu kadarını anlayabiliyordum.

"Sahte değil," diye karşılık verdim. "Üzgünüm. Gerçekten."

Gösterdiğim anlayış Eldas'ı şaşkına çevirmişti. Sersemlemiş hâlinde kurtulup kendine gelmesi o kadar uzun sürdü ki onu bozduğumdan endişelendim.

"Ben..."

"Sen?" dedim onu cesaretlendirircesine.

"Ben de üzgünüm, katlanmak zorunda kaldığın her şey için."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu yapmak sandığın kadar zor muymuş?"

Eldas yüzünü buruşturdu. "Rahatsız edici derecede ısrarcı olabiliyorsun, farkındasın değil mi?"

"Birkaç kez duymuştum, genelde hastalarım söylerdi." Kahkahama engel olamadım. "Gerçi ben kendimi azimli olarak nitelemeyi yeğlerim." Eldas alayla burnundan güldü ve birkaç saniye için aramızda barış rüzgârları estiğini düşünmeye cüret ettim. Anı boz-

maya korkuyordum ama başka çarem yoktu... “Daha fazla şartın var mı?”

“Evet. Aynı nedenden ötürü, bir daha kaçmaya kalkışmayacaksın. İnsan Kraliçe taç giyme töreninden önce insan içine çıkamaz. Bu gelenek olduğu kadar bir güvenlik önlemi de; böylece kimse üzerinde Alamet’i ya da başka bir büyüü kullanamaz – özellikle de güçlerini kontrol etmeyi ve kendini savunmayı henüz öğrenmemişken.”

“Bunu da kabul edebilirim.” Yine de daha az tecrit altında kalmanın herkes için daha iyi olacağını düşünüyordum.

“Son olarak, döngüyü kırmak için üç ay sonraki taç giyme törenine kadar vaktin var.”

“Üç ay mı? Üç ay içinde ne yapabilirim ki?”

“Cevabı öğrenmeyi ben de dört gözle bekliyorum,” dedi biraz çekingen bir tavırla.

Üç ay, özgürlüğüme kavuşmanın bir yolunu bulmak için üç ayım olacaktı. “Peki ya üç ay içinde bir şey bulamazsam?” diye sordum cesaretimi toplayarak.

“Sana daha fazla zaman tanımak istesem bile elimden bir şey gelmez. Taç giyme töreninde tüm Ortadiyar tarafından kabul göreceksin – Tabii Dünya’dan çok bu dünyanın bir parçası olacaksın. Yalnızca bizim yemeklerimiz seni besleyecek. Yalnız bu topraklar evin olacak. Büyünü güçlendirmek için geri dönecek olsan da oradaki zamanın kısıtlı olacak. Ortadiyar’dan uzakta çok zaman geçirmek seni öldürecek.”

“Taç giyme töreninden sonra geri dönemeyeceğimi mi söylüyorsun?” diye fısıldadım.

“Yaz gündönümünde büyüün için Tabii Dünya’da geçireceğin birkaç günü saymazsak, evet.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Başarılı olursam özgürdüm. Capton’a geri dönebilir, hayatımı adadığım insanlara yardım edebilirdim.

Başarısız olursam hayatımın geri kalanını esir olarak geçirecektim. En azından bir umudum vardı. Elimde bir şans vardı.

Eldas'ın gözleri, beynime doğrudan erişim sağlamaya ve ne düşündüğümü görmeye çalışıyormuş gibi kafatasıma bir delik açmakla meşguldü. Gözlerimi başka yöne çevirme dürtüsüyle bakışlarındaki büyüünün etkisine kapılmak arasında kalakalmıştım. "Söyle bana, şartlarımı kabul ediyor musun?" diye sordu, sesi pes ve endişe vericiydi.

"Pekâlâ, Eldas, anlaştık." Elimi ona uzattım. Uzun, soğuk parmakları benimkilerin üzerine kapandı. Bana dokunmasıyla, tenimin altında dans eden büyüünün sarsıntısının yarattığı irkilmeyi zar zor bastırdım. Ona bir kez daha üzerimde Alamer'i kullanması için fırsat verdiğim gerçeğini düşünmek için artık çok geçti. Ne var ki gözleri parıldamadı, isteklerime duyduğu saygı beni şaşırtmıştı. "Ama seni uyarmalıyım, ben sıkı çalışırım. Üç ay benim için çok uzun bir süre. Bu döngüden kurtulacağım."

"Neler başarabileceğini görmeyi dört gözle bekliyorum." Sözlerinde nefesimi kesen bir saygı tınısı vardı. "Birileri kaçtığını fark etmeden önce geri dönelim."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, ani bir güç patlaması beni olduğum yerde hareketsiz bıraktı. Her şeye rağmen bir kez daha Alamer'i kullandığını düşünerek panikledim. Eldas'ın bedeninden yükselen karanlık sis, Karaltı'ninkine karışıyordu. Ayaklarımızın altında toplanıp dört bir yanımızı sardı. Çığlık atmak istiyor ama yapamıyordum. Kılımı bile kıpırdatamıyordum. Kör karanlıktaki tek ışık Eldas'ın parlayan gözleriydi.

Dünya etrafımızda dönmeye başladı.

Verdiğim nefesle Karaltı'nın kara dumanları burnumdan çıkarırken şatodaki odamın boğuk havası ciğerlerimi doldurdu. Bedenimi ele geçiren titremeler, siyah buzların omzumdan dökülmesine neden oluyordu. Yoğunlaşmış büyü gücü buharlaşıp havaya karıştı.

"N-ne?" diye sordum takırdayan dişlerimin arasından. Dizlerimi kavrayıp doğrulmadan önce nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Eldas olanlardan hiç etkilenmemişti. "Neydi o?"

"Karaltıyürüyüşü. Çok az kişinin başarabildiği bir beceridir."

Başka ne gibi inanılmaz beceriler sergileyebildiğini merak ettim. Sorumu sorma fırsatı bulamadan, Eldas'ın yanındaki boşluğun sıcak bir gündeki asfalt gibi dalgalandığını gördüm. Gölgeler ve ışığın arasından dışarı bir kurt fırladı. Artık aşına olduğum canavar büyük bir mutlulukla bana doğru koşarak bacaklarımın çevresinde dönüp yanıma oturdu.

"Bu da neyi—" Ah, ne güzel. Eldas'ın da kafası en az benimki kadar karışık. Kral kaşlarını çatarak yaratığa baktı. "Karaltı'nın zayıfladığının bir emaresi daha. Zaptedilemez bir hâle geliyor," diye mırıldandı. Hemen ardından sesini yükseltip devam etti, "Git buradan, canavar."

Kurt başını yana eğdi.

"Elf Kralı olarak sana emrediyorum, sen Karaltı'nın bir yaratığı-sın ve orada kalacaksın."

Kurt, Eldas'ın sözlerine karşılık kuyruğunu salladığında kıkırdamamı bastırmaya zahmet etmedim. "Sanırım canı ne isterse onu yapıyor." Elimi kurdun kürküne gömdüm.

"Tıpkı tanıdığım başka biri gibi." Eldas bana ters ters baktı ve bir kez daha kahkaha attım. İlk kez birlikte çalışıyormuşuz gibi hissediyordum – birbirimize denkmişiz gibi.

"Eğer seni teselli edecekse, benim sözümü de dinlemiyor."

Eldas, sessizce tanrılardan ona yardım etmelerini diler gibi gökyüzüne baktı ve derin derin iç çekti. "Çok geçmeden geri dönecektir. Muhtemelen Karaltı boyunca kokumuzu takip ediyordu."

"Bir hayvanın da yapabildiğini gördükten sonra karaltıyürüyüşü gözüme pek de etkileyici görünmedi," dedim sıırtmama engel olmayarak. Eldas gözlerini kısarak bana baktı ama çatık kaşları eski sertliğini artık kaybetmişti.

"Karaltı'dan hayat bulduğu için karaltıyürüyüşü yapabiliyor – dünyalar parçalanırken yarığa sıkışıp kalmış bir yaratık sadece."

"O uslu bir kurt, öylesin değil mi?" dedim kurda sesimi incelterek.

"Öyle olsun. Artık kararım bu canavarın burada istediği kadar kalması yönünde."

Bunu bana mı, kurda mı yoksa kendisine mi söylediğinden emin değildim. “Tabii ki *senin kararın*.”

“Eğer şatomdaki herhangi bir şeye zarar verirsen seni zorla geri gönderirim,” dedi yaratığa sertçe.

“Ben ona göz kulak olurum.”

“Fazla bağlanma. Sabah olmadan geri dönecektir,” diye homurdandı Eldas ve kapıya yöneldi. “Ve sen, Luella, yarın bugün üzerinde tekrar çalışacağız.”

“Beni büyümüy öğrenmeye hiç olmadığı kadar teşvik ettin,” dedim tüm içtenliğimle. Değişen ses tonum karşısında biraz afallamış göründü ve hafifçe başını salladı. Bana kibarlık gösterirse, karşılığında muhtemelen aynısını göreceğini söyleme isteğimle mücadele ettim.

Eldas esnedi. “Artık biraz uyumaya çalışacağım, eğer İnsan Kraliçe buna izin verecek kadar yerinde durursa tabii.”

“Sanırım izin vereceğim.”

Söylediğine cevap vermemi beklemediği açıktı. Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve yüzündeki ifadenin keyfini sürmeme izin vermeden arkasını döndü.

“Eldas,” dedim eli tam kapı kolunu bulduğu sırada.

“Yine ne oldu?”

“Anlaşma için teşekkür ederim... O kadar da korkunç olmadığını kanıtlamak için iyi bir başlangıç.”

Sözlerimi bitirir bitirmez başımı eğdim ve gülümsememi saklamak için dikkatimi kurdu sevmeye verdim. Eldas’ı daha da rahatsız etmek istemiyordum. Bir başkasının minnettarlığı karşısında buz gibi ifadesinin yerle bir olduğunu görmek yeterince tatmin ediciydi.

Bir şey söylemeden odayı terk edip beni beklenmedik yeni dostumla baş başa bıraktı.

on altı

Rinni kapıyı araladı. “Majesteleri? Hazır mısınız?”

“Evet.” Yatağımın ucuna tünemiştım. Alice’in günlüğü dizlerimin üzerinde duruyordu ve içinde bulunduğum çıkmaza nasıl yaklaşmam gerektiğine dair bana bir başlangıç noktası verecek herhangi bir bilgi arıyordum.

“Özlük’ün” varoluşu yalnızca *anlamaktan* ziyade var olmanın özü olduğunu, bu yüzden de “Alamet’in” yansıması olduğunu çözmeyi çoktan başarmıştım. Kafa karıştırıcı bir kavramdı ama önemli olan, güçlerimin bir şeyin gerçek adını değiştirebildiğini artık biliyor olmamdı.

Uğruna tüm sabahımı harcadığım faydalı bir keşif olmuştu.

Rinni bir şey söylemedi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki ona bir bakış attım. Kadının gözleri yatağımın ayakucunun neredeyse tamamını kaplayan kurda odaklanmıştı. Yüzünde kafası karışmış, şaşkın, biraz da korkmuş bir ifade vardı.

“Rinni, Kanca’yla tanış.” Kanca şeklindeki zarar görmüş kulağından esinlenerek ona bu ismi vermiştim.

“Kanca... Bir kurdunuz mu var?”

“Evet ve ismi de Kanca.” Kucağımdaki günlüğü kapattım. “Sen sormadan söyleyeyim, evet, Eldas onun burada olduğunu biliyor. Ve evet, bu konuyu sorun etmedi.”

“Eldas... Bir şeyler kaçırıyorum.”

“Olabilir.” Ona tatlı bir şekilde gülümseyip dolaba doğru ilerledim. Kendimi günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordum. “Giyinmem için biraz bekler misin?”

Dolaptan çıktığımda Rinni beni incelemeye koyuldu.

“Ne oldu? Bir kraliçe için yakışık almayacak kıyafetler mi seçmişim?” diye sordum.

“Ondan değil. Bir kez daha yeşil giymeniz hoşuma gitti. Saçlarınızı öne çıkarıyor. Belki de biraz olsun modadan anlıyorsunuzdur.”

Şaşkınlıkla nefes verdim. “Rinni, az önce bana iyi bir şey mi söyledin?”

Bana gözlerini devirdi. “Çok şaşırmış gibi konuşuyorsunuz.”

“Eh, bana bayıldığını düşünmüyordum.”

“Sizinle bir problemim yok.” Rinni’nin bakışları yanımda duran Kanca’ya döndü. “Bu yaratığı taht odasına getiremezsiniz.”

“Gelemeyeceğini ona sen söylemek ister misin?”

Kanca, Rinni’ye bakarken başını yana eğdi. Gözleri “sev beni” diye bağıırken jilet gibi keskin dişlerle dolu uzun çenesi “hele bir dene” diye ona meydan okuyordu. Henüz üzerinden bir gün geçmesine rağmen Kanca’yı bulmanın başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünüyordum. Sanki en başından beri birlikte olmamız gerekiyormuş gibiydi.

“Pekâlâ ama Eldas sorarsa, kurdun odanızda kalması gerektiğini size söyledim.”

Omuzlarımı silktim. Dün gecedен sonra Eldas’ın yanında kendime daha çok güveniyorum. Anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmına uyduğu müddetçe belki bir umudumuz olabilirdi.

Belki de bir şekilde birbirimizi anlamaya başlamıştık. Bir nebze bile olsa.

Dairemin oturma odasından geçtik. İçerisi hâlâ bomboştu ve yapılacaklar listemde mobilya seçme işi daha yukarılarda yer alsa da “büyünü anla” ve “İnsan Kraliçe döngüsüne bir son ver” maddelerinin aşağısında kaldığı kesindi. Ancak bu, diğer hedeflerden

daha ulaşılabilir olabilirdi, dahası mobilyalı bir daireye sahip olmak burada geçireceğim –umarım kısacık– üç ayda beni daha rahat ettirebilirdi. Hiç değilse üzerinde günlükleri okuyabileceğim ve notlar alabileceğim gerçek bir masam olması güzel olurdu.

Taht odasına giden yolu bir kez daha katettik. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, Rinni kapıyı açmadan önce içeriyi dinledi. “Efendim, Majesteleri ve... Majestelerinin kurdu.”

Eldas –biri doğanın, diğeri fanilerin elinden çıkma– iki tahtın arasında yer alan kocaman pencerenin önünde duruyordu. Ellerini belinde birleştirmişti ve uzun silüetinin hatları güneş ışığında bıçak gibi keskindi. Bir iç çekişin yankılarını duyduğumu sandım.

“Teşekkür ederim. Çıkabilirsin, Rinni.”

Rinni başını eğdi ve girdiğimiz yan kapıdan çıktı.

Eldas uzun ve sivri burnunun üzerinden bakarak bana doğru döndü. Yüz hatları o kadar keskindi ki garip bir şekilde kendimi onu öpmenin canımı yakıp yakmayacağını düşünürken buldum. Sözlerinin bıçaktan bile keskin olduğunu çoktan tecrübe etmiştim. Dilinin de bundan aşağı kalır yanı var mıydı? Tüm bu düşünceleri zihnimden kovdum. *Çalışmak* için buradaydım.

Bakışları Kanca’ya kaydı.

“Yaratık hâlâ burada demek.”

“Adı Kanca.”

“Pekâlâ.” Başını iki yana salladı, pes etmiş görünüyordu. “Kurt olsun ya da olmasın, yapmamız gereken bir işimiz var.”

“Evet, öyle,” dedim tüm cesaretimi toplayarak.

“Buraya gel.” Eldas tereddüt ettiğimi anlamış olmalıydı ki sözlerine devam etti, “Seni zorla tahta oturtmayacağım.”

“Gerçekten mi?” Bugün, geçen güne kıyasla şimdiden çok daha iyi gidiyordu.

“Gerçekten. En baştan başlamamız gerektiği çok açık. İşe güçlerini keşfetmenle ve onlara aşina olmanla başlayacağız. Geçmiş kraliçelerin büyüünün ne kadarını miras aldığını öğrenmemiz gerekiyor,” diye açıkladı ben ona yaklaşırken. “Gözlerini kapat.”

Dediğini yaptım. Gözlerim kapalıyken bir şekilde Eldas'ın varlığını *daha çok* hissediyordum. Adım seslerini duydum. Kişisel alanımın sınırını tam olarak ne zaman geçtiğinin fazlasıyla farkındaydım. O kadar yakınımdaydı ki etrafımda dönerken oluşturduğu rüzgârı hissediyordum.

Alçak sesli bir hırıltı beni gerçekliğe geri döndürdü. "Kanca, şşş," diye fısıldadım. Belki de Rinni onu odada bırakmak konusunda haklıydı.

Bu duyduğum şey hafif bir kıkırdama mıydı? Eldas bu hoş melodiyi hızla bastırdı. Kirpiklerimin arasından ona baktım ama artık önümde durmuyordu.

"Derinliklerine uzan." Sesinin tınısı arkamdan geliyordu, neredeyse ensemdeki minik tüyleri diken diken edecek, titrememe sebep olacak kadar yakınımdaydı.

Aklını başına topla, Luella.

"Oradaki gücü hisset."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bir saniyelik çabayla hiçbir şeyde ustalaşamazsın," dedi soğuk bir tonla. Sırıtmama engel olamadım. "Daha çok çabala." Omuzlarımdaki elleri tüy gibi hafifti. Kollarımı saran kadife kumaşı parmaklarıyla takip ettiğinde bir kez daha ürperdim. "Havadan çektiğin büyüü, ellerinde toplanan gücü hisset. Ayaklarının toprağa kök saldiğini hisset." Elleri belime indi. Parmakları karnımın üzerinde açılırken keskin bir nefes verdim. Sanki her okşayışıyla büyüm ona karşılık vermeye hevesli bir şekilde harekete geçiyor, benden ona atlayacakmış gibi kımıldanıyordu. "Hissediyor musun? Gücün içinde toplandığını? Özgür bırakılmayı bekleyen yaşam kaynağını?"

"Ben..." *Bir şey hissetmiyorum desem yalan olur.*

"Şşş," dedi Eldas, sesi fazlasıyla kibardı. "Dikkatini dağıtma, Luella."

Neden adım o pes sesiyle söylendiğinde kulağa çok daha güzel geliyordu? Gözlerimi daha da sıkı yumdum ve dikkatimi ondan ayırmaya çabaladım. İçimde hissettiğim tek şey, yakın zamanda

kimseye –hatta kendime bile– kesinlikle itiraf etmeyeceğim karanlık arzuları.

“Nefes al,” diye fısıldadı Eldas. Söylediğini yaptım. “Nefes ver.”

Ellerinin altındaki bedenim oyuncak gibiydi. Nefes al, nefes ver, odaklan. Eldas arkamdaydı, bir eli karnımdaydı, diğeryse hafifçe parmaklarımın arkasına değiyordu. Nefesleri benimkilerle eşzamanlıydı. Ve yavaşça, bedenimde dokunuşuyla uyandırdığı cinsel dürtüler kaybolup gitti.

Tek bir vücut gibi birlikte nefes alıp veriyorduk ve karanlığın içinde yeni bir şey filizleniyordu.

Güç aramızda akıyordu. Benim büyüüm derin bir kuyudan ziyade geniş, sığ bir göl gibiydi; o ise en uzak ucunda duruyordu. Bir diğerimizin silüetiyle bölünmüş farklı gökyüzlerine bakıyorduk.

Güçlerimiz birbirine bağlıydı ama biz onu farklı algılıyorduk. Ve onu farklı algıladığımız için güç, ikimiz için benzersiz bir işlev görüyordu.

Ben hayatı görüyordum. O ise ölümü. Bir madalyonun iki yüzüydük. Var olmak için diğerine bel bağlayan bir bütünün iki yarısı.

Gölün kıyısında diz çöktüğümü hayal ettim. Ancak gözlerim Eldas’ın üzerinden bir an bile ayrılmadı. Ellerimi suya batırdığımda bile onu izliyordum.

Sandığımın aksine ıslak değildi. Su ılıktı ve sönük bir parıltıyla parmaklarımın etrafında dönüyordu. Ellerimi gölden çıkardığımda üzerlerinde aynı yeşil parıltı vardı.

“Yavaş yavaş,” diye mırıldandı Eldas.

O da benimle aynı şeyi mi görüyordu? Bu görüş kendi zihninin ötesinde miydi? Gerçek miydi yoksa aramızda gerilen değişken gücü iki ay arasında sıkışıp kalmış çaresiz gelgitler olarak mı algılıyordum?

“Büyü sana karşılık veriyor, Luella. Onun efendisi sensin. O senin efendin değil. Onun tek amacı sana hizmet etmek ve onun tek komutanı sensin; aksini sakın düşünme.” Elleri vücudumdan uzaklaştığında hüsrana dolu bir homurdanma koyuvermemek kendimi

zor tuttum. Tenim sımsıcak olmuş, dokunduğu yerler alev almıştı. “Gözlerini aç.”

Etrafımda dönerken gözlerimi zar zor açtım. Taht odasını dolduran ışık çok parlaktı. Zihnimi içinde bulunduğum yere ve âna—fiziksel dünyaya—döndürmek için gözlerimi kırptırdım.

“Bu gerçek miydi?” diye sordum.

“Gördüklerin zihninin büyünlü algılama girişimiydi.”

“Sen de gördün mü?”

Kendi deneyimlerine burnumu sokmama şaşırılmış görünüyordu. “Ben... bir şeyler gördüm.” Eldas sözlerine eşlik eden yüz ifadesini benden saklayarak arkasını döndü. Ona doğru bir adım attım, benden uzaklaşırken ona çekiliyordum. Ben daha fazla soru sorma fırsatı bulamadan konuşmaya devam etti. “Tahta yaklaş.”

Bedenimi saran hafif sıcaklık yok oldu. Sekoya taht önümde tüm uzunluğu ve heybetiyle yükseliyordu. Bana gözdağı verir gibiydi.

Hissettiğim korku Kanca’nın varlığıyla biraz hafifler gibi oldu. Kurt tahtın dibine kıvrılmıştı. Başını patilerinin üzerine yaslamış, altın renkli gözleriyle bana bakıyordu. Her nasılsa, o bile konu bu taht olduğunda benden bir şey bekliyor gibi görünüyordu.

“Oturmak zorunda olmadığımı söylemiştin,” diye fısıldadım.

“Bu senin gücün,” dedi Eldas nazikçe. “Kendini bunu öğrenmeye adanmışsın. Özellikle de kraliçeyle taht arasındaki bağı koparmaya dair bir umut istiyorsan.”

“Ama...”

Eldas’ın yeniden önüme gelmesi için iki geniş adım atması yetmişti. Yavaşça elime uzandığında onu kendi avucu içine almasına itiraz etmedim. Her nasıl oluyorsa, dokunuşu sağlam ve güven vericiydi.

“Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın.”

Bedenim ürperirken kendimi adım atmaya zorladım. Alt tarafı bir tahttı. Son oturuşumda beni neredeyse öldüren bir taht. Endişelenecek hiçbir şey yoktu. *Değil mi?* Belki kendime bunu yeterince söylersem inanırdım.

Eldas elimi tahtaya yönlendirdi, kolçağın köşesinin hemen üzerinde tuttu.

“Şimdilik sadece bu kadar. Kendini onun kollarına bırakmadan tahtı ve kudretini selamla.”

Korkudan donakalmış gibiydim.

“Hazır mısın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Bana bir dakika ver.” Sesim hafifçe titriyordu. Eldas bana istediğim süreyi, hatta daha fazlasını verirken yanımda sabırla bekleyip elimi avucunun içinde tuttu. Sakinleştiğimde başımı salladım ve o da elimi ahşaba bastırdı.

Tenimin altında cızırdayan bir kıvılcım hissettim. Çıkardığı ses kulaklarımda çatırdıyordu ama hâlâ bedenimdeydim ve ayaklarım yere basıyordu. Bu sefer, sekoya tahtın büyümlü pençeleri beni derinlere sürüklememişti. Gözlerimi kırptırdım ve sakın bir nefes aldım. Kanca alçak sesli bir inilti çıkardı.

Eldas elini benimkinin üzerinden çekti. Avucumu kendi istediğimle tahta bastırmaya devam ediyordum. Bu sefer kurduğumuz bağlantı sağlam ve sakindi. Altımda, dünyanın temellerinde budaklanan o derin kökleri bir kez daha hissedebiliyordum.

“Ne hissediyorsun?” diye fısıldadı Eldas. Ellerini bir kez daha belinde kavuşturmuştu ama dokunuşunun bıraktığı his hâlâ bedenimde geziyordu.

“Uzandığını... derinlere indiğini hissediyorum. Köklerin tutuşuna kıvrılmış kudretli, sağlam toprağı hissediyorum. Bir de...” Taş. Köklerin delip geçemediğı sert bir taş tabakası. Bir kafes oluşturarak tabakanın önünde, bir şeyin etrafında toplanmışlardı. Bu “şeyin” ne olduğunu söyleyemiyordum. Bilincimdeki bir kara nokta gibiydi – sınırlı duyularımın öldüğü bir yer. İlk seferimde böyle bir şeyle karşılaştığımı hatırlamıyordum... gerçi tüm o yaşananlar artık zihnimde sadece bir acı yığınınından ibaretti.

“Kendini hazır hissettiğinde gözlerini kapat.”

Derin bir nefes alıp bir kez daha Eldas’ın söylediğini yaptım.

“Şehrin güneyindeki, içinden geçtiğin Karaltı’yı hisset; Quin-

nar'ın tam kenarındayız. Doğudaki dağlara uzanan ovaları ve tepeleri aş. Karla örtülü zirvelerini ve sırtlarını hisset. Perilerin vahşi ormanına gir. En kuzeyde, suyun ufkunda Perde'nin dünyamızı Ötediyar'dan ayırdığı yeri bul. Bak ama sakın dokunma."

Eldas konuşmaya devam ederken kapalı gözlerimin ardında yola koyuldum. Bir yerden başka bir yere savruluyor, sanki onun sözlerine ayak uydurmak için söylediği yerler arasında kendimle yarışıyordum. Düşüncelerim değiştikçe farkındalığım da onunla değişiyordu.

Dağların keskin soğuğu tenimi ısırdığında ürperdim. Ormanlarda bahara uyanan kuşların cıvıltısını duydum. Dünyanın kıyısında geniş, karanlık ufka bakarken tuzlu havanın kokusunu aldım.

Bir yerden bir diğerine sürüklenip durdum. Adım attığım her yerde büyümlü sarmaşıklar bana dolanmaya çalışıyordu. Toprak içgüdüsel olarak benden besleniyordu ve her köşede kendimden küçük bir parça bırakıyordum.

Gözlerimi açtığımda elimi tahttan çekip nefesimi toplamaya çalıştım. Dünyam dönüyor, bense sallanıyordum. Gözümün ucuyla Eldas'ın bana doğru hamle yaptığını gördüm ama Kanca daha hızlıydı.

"Bir şeyim yok." Elim kurdun kürküne bastırdım. Bacağımın yanına geldi ve ihtiyacım olmasından nefret ettiğim destek için bana yaslandı. Bu küçük büyü bile beni tüketmeye yetmişti. "Yalnızca... nefesimi toplamam gerek."

"Geçen seferkine göre bu büyük bir gelişme."

"Söylediklerine dikkat et, Eldas, kulağa beni takdir ediyormuşsun gibi geliyor."

"Eh, ne de olsa bir kralım, takdirlerim konusunda cömert davranamam." Üzerindeki ceket düzeltip görünmez kırıksıklıkları düzeltirdi. Bu hareketini tereddütle ilişkilendirmeye başlamıştım. Neredeyse sevimli olduğunu düşünecektim.

Dudaklarım yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Konu karın olduğunda bile mi?"

“Özellikle karım olduğunda.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Çünkü kimsenin sorumluluğu ve gücü onunki kadar büyük değil. Konu en yeteneklilere geldiğinde daha da zorum.”

“Ve bu da kulağa neredeyse bir iltifatmış gibi geliyor.”

“Nasıl arzu edersen öyle anla.” Muzip gülüşüm onu –kudretli Elf Kralı’nı– rahatsız etmiş gibi bakışlarını tahta çevirdi. “Ne hissettin?”

“Yine dünyayı hissettim. Ancak bu sefer ipler biraz daha benim elimdeydi. Akbabalar beni iliklerime kadar kemiriyormuş gibi hissetmedim.” Duruşumu dikleştirdim, artık Kanca’ya yaslanmıyordum. Taht odası dönmeyi bırakmıştı.

“Yine de büyüün bir kısmını aldı,” dedi Eldas olanları fark ederek. Sözlerini başımla onayladım. Kaşları çatıldı. “Yarın büyüü, onu sömürmeye çalışacak güçlerden korumaya odaklanacağız.”

“Toprağın kendisi dışında beni sömürmeye çalışacak güçler mi var?” diye sordum.

“Toprak seni sömüren en büyük güç olsa da kendini ondan korumak en kolay iş. Kendini zeki bir varlığın saldırısından korumaksa çok daha zordur.” Kendi tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibiydi.

“Kim böyle bir şeye kalkışır ki?”

“Artık bir kraliçesin. Dahası benim karımsın. Bu iki durum da beraberinde düşmanları getiriyor.”

“Bu, düşmanlar konusunu ilk açışın değil... Kim bu düşmanlar?”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil.”

“Öyleymiş gibi görünüyor.” Benimle hemfikir olmasını beklerken gözlerimi ondan ayırmadım. Eldas dudaklarını birbirine bastırdı.

“Şatoda güvendesin. Taç giyme törenine kadar dışarı çıkmaya kalkışma yeter,” dedi ve odanın karşı tarafındaki kapılardan birine doğru ilerledi. Bana fazla yaklaşma iznini kendine vermekten kaçıyor gibiydi. Sanki bunu düşünmek bile onu korkutuyordu. “Yarın sabah görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsun?”

“İlgilenmem gereken işlerim var.”

“Benim de yardımım dokunur mu?”

Eldas duraksadı. “Yapacak kendi işlerin yok mu, kraliçe döngüsünü sonlandırmak gibi mesela?”

“Bunu başarmamda bana yardım edeceğini sanıyordum.”

“Ben işleri kendi yolumla yaparım,” dedi hafifçe gülümseyerek.

“Ama...”

Eldas kapıyı arkasından kapattı. Hızla arkamı döndüğümde tahtlarla yüz yüze geldim.

“Peki, ne istiyorsan onu yap,” diye mırıldandım ve seraya doğru yola çıktım.

Willow içeride beni bekliyordu. Genç elfin tüm dikkati Kanca’nın üzerindeydi, bu yüzden de bugünkü büyü çalışmamız yavaş ilerliyordu. Ancak bunu pek sorun ettiğimi söyleyemezdim; yorgundum ve biraz dinlenmeye hayır demezdim. Öğle yemeğine kadar çalışmaya devam ettik, sonrasında Willow bir önceki gün de yaptığı gibi bize yemek getirmek için dışarı çıktı.

Kanca doğrulduğunda, kafamı geçmiş kraliçelerin günlüklerine gömmüş elimden geldiğince bilgi toplamaya çalışıyordum. Gözümün ucuyla kurdun hareket ettiğini gördüm. Hafifçe hırlıyordu.

Ayak sesleri laboratuvarın girişinde duraksadı.

“Kanca, ne olu—” Donakaldım.

Harrow kapı çerçevesine yaslanmış, destek almak için tutunuyordu.

on yedi

“Şu hâline bak, tam bir kraliçe olmuşsun,” dedi Harrow kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Saçları dağılmış ve solgun yanaklarına yapışmıştı, hasta görünüyordu. “Burayı çoktan bulmuşsun, gününü elfler yerine bitkilerle geçiriyorsun.”

“Elflerin aksine, bitkilerin bana nadiren saldırdığını fark ettim.” Elimdeki günlüğü yavaşça kapattım, yanına koşup nesi olduğunu teşhis etmek için onu muayene etme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum.

“Bense tam aksini düşünüyorum,” dedi nefes nefese.

“Tıbbi yardıma ihtiyacın var.”

“Poppy’ye ihtiyacım var. Nerede o?”

“Willow özel bir görev için şatodan ayrıldığını söylemişti.” Yani öyle söylediğini sanıyordum? Ben ayrıntıları gözden kaçırmamak için çalışmaya odaklanmışken, Willow da Kanca’nın başını kaşımakla Poppy’nin ne yaptığına dair detay veremeyecek kadar meşguldü.

Harrow bir küfür savurdu.

“Willow birazdan dönecekt—”

“O çırağı istemiyorum,” dedi Harrow öfkeyle. Acıyla yüzünü buruşturdu, bu hareketi onu normalden bile daha çirkin gösterdi.

“Peki bir kraliçeye ne dersin?”

“Sanki bana dokunmana izin verirmişim gibi,” dese de gitmek için bir girişimde bulunmadı.

“Hı-hı.” Bu çocuksu tavrı karşısında gözlerimi devirip taburelerden birini işaret ettim. “Otur.”

“Ne cüretle...”

“Bana götün teki gibi davrandıktan sonra ne cüretle seni iyileştirmeye mi kalkışırım?” diye tersledim onu. “İnatçılığın yüzünden düşüp kalmadan veya kusmadan önce otur şuraya, seni küstah Prens.” İkisi de eşit derecede mümkünmüş gibi görünüyordu.

Harrow boş bakışlarla beni izledi. Gözleri donuk ve çakmak çakmaktı – yüzünü kaplayan tere bakılırsa muhtemelen ateşi olduğundandı. İçeri girerken gömleği kapıya takıldı, ardından oturmak için harekete geçerken yeniden tenine yapıştı. Günlüklerin sayfalarına hızlıca bir göz gezdirdim. Hastalıkların nasıl tedavi edileceğini biliyordum ama bu tozlu sayfalarda saklanmış daha etkili yöntemler olabilirdi.

Onca zaman arasında büyümü kullanmaya şu an cesaret edebilir miydim?

“Sabah uyandığında da kendini kötü hissediyor muydun?”

Harrow kıkırdadı ve başını iki yana salladı. Gözlerimi ona çevirdim. Masaya yasladığında oturduğu tabure gıcırdadı.

“Yani daha sonra başladı?”

“Çok fazla şey daha sonra başladı... dün gece, bu sabah, bir ara... zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, parmaklar... hayat... ah, hepsine lanet olsun.” Mantıklı konuşamıyordu.

“Harrow, sorun tam olarak ne?”

“Her şey,” dedi hafifçe gülerek ve oturduğu yerde çöktü. Başının düştüğünü gördüm ama destek için masaya daha fazla yaslanırken başını çarpmadan önce hızla tuttu. Çabucak yanına koşup elimi omzuna koydum.

“Çek o elini, insan.”

“Kes şunu,” dedim yumuşak bir sesle, öfkeyi sesimden uzak tutmak için tüm gücümle mücadele ediyordum. Çirkin bir yanım

acı çekmeye devam etmesine izin vermek istiyordu. Ama aldığım eğitim –bu âna kadar hayatımı adadığım her şey– bunu yapmama müsaade etmezdi. “Seni iyileştirebilirim. Ama ne yapmam gerektiğini bilmem gerek. Yaraların içeride bir yerlerde, onları göremiyorum. Bu yüzden de sorunun ne olduğunu bana senin söylemen gerek.”

“Çok fazla partiledim, hepsi bu.”

Onu *dün gece görmüştüm*, diye hatırladım aniden. O zaman da pek iyi görünmüyordu. Ama yanında arkadaşları vardı, mutlaka ona göz kulak olmuşlardı, değil mi? Gerçi Harrow’un durumuna rağmen Aria fazlasıyla neşeli görünüyordu...

“Partiden dönmüş gibi görünmüyorsun,” diye mırıldandım. “Bir savaştan mağlup ayrılmış gibi duruyorsun.”

Bana öfkeyle baktı. “Benimle dalga geçmeyi bitirdin mi?”

“Pek emin değilim. Dalga geçe geçe seni örnek bir hastaya dönüştürebilir miyim?”

Harrow öfkeyle homurdandı. Hemen ardındansa Kanca’nın hırıltısı yankılandı, sesi alçak ve hiddetliydi. Harrow gözlerini kırıpıştırdı, gözleri kurda ilk kez odaklandığında ürkmüş görünüyordu. Kanca’yı işaret ederek bir kahkaha patlattı.

“Bir saniye... Orada gerçekten bir kurt mu var yoksa yine halüsinasyon mu görüyorum?”

“Orada gerçekten de bir kurt var.” Düzgünce oturmasına yardım edip ben dönene kadar düşmeyeceğinden emin olduktan sonra dikkatlice ondan uzaklaştım. “Sana kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler getireceğim. Lütfen önümüzdeki beş dakika içinde bayılmamaya çalış.”

Seranın içinde ustalıkla hareket ediyordum. Aloe vera, karahindiba, kırmızı yonca, devediken, ısırgan otu ve büyük bir demet fesleğen kopardım. Laboratuvara döndüğümde, topladığım bitkileri zerdeçal, bal, kurutulmuş zencefil ve söğüt kabuğuyla karıştırdım. Karışımımı incelerken aklıma bir fikir daha geldi.

Yine halüsinasyon mu görüyorum, demişti. Harrow hâlâ dik duramıyordu. İlacı bir an önce ona götürmezsem yere yığılıp kalacaktı. Muhtemelen ölü olarak.

Ne yediğini bilmiyordum ama seraya koşup kalpkökü bitkisinden dikkatlice bir yaprak kopardım. Willow yaprakların panzehir özelliklerini artırdığını söylemişti. Eğer dolaşımında şüpheli bir şey varsa faydasının dokunabileceğini umdum.

Bir demet fesleğeni sol elimde tutarken diğer elimi kazana yerleştirdim. Derin bir nefes aldım ve cesaretimi topladım. *Daha güçlü bir karışım için hayat sunuyorum,* diye düşündüm sesli bir şekilde.

Ben bitkinin hayatını çekerken fesleğenler kurudu. Güç içimde dalgalanıyor, kendi büyümle karışıyordu. Büyü içimde kabardı ve onu avucumun içinden kazanda hazırladığım karışıma doğru ittim.

Bitkileri güçlendir, diye emrettim, büyü karışımı bulanık renginden yeşilin parlak bir tonuna çevirirken. Burnumu yaklaştırp tereddütlü bir nefes aldım. Olması gerektiği gibi kokuyordu. Karışıma dair her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Ancak konu büyü olduğunda sezgilerime güvenebilir miydim?

Bakışlarımı bir kez daha Harrow'a çevirdim. Hızla çöküyordu. Willow dönene kadar bile dayanamayacak gibiydi.

Denemekten başka çarem yoktu.

Yavaşça yoğun karışımdan büyük bir kepçe alıp bardağa koydum. İçimini kolaylaştırması için biraz su ekledim. Bardağı ona uzattığımda Harrow bana şüpheyile bakıyordu.

"Beni şimdi mi öldüreceksin?" diye fısıldadı. "Bana zayıfken saldırıp yaptıklarımın intikamını mı alacaksın?"

"Lütfen ama. Seni öldürmekten daha önemli işlerim var." Fincanı dudaklarına yaklaştırdım. "İç şunu. Ve sakın tadı konusunda söylenme. İçine bal koyduğum için kendini şanslı say."

Aslında bal, iltihaplanmayı önlemekte ve enfeksiyonu kurutmakta çok iyiydi. Ama Harrow'un bunu bildiğini hiç sanmıyordum ve ona iyilik yaptığımı sanmasını tercih ederdim.

Harrow karışımı yavaşça içti ve aldığı her yudumla yüzüne renk

geldi. Ateşinin düştüğünü neredeyse görür gibiydim. Genç Prens oturuşunu dikleştirip alnını sildi.

İkinci bardağı doldurmak için kazana geri döndüm. Az önce sorunsuz bir şekilde büyü yapmıştım. Dün gece, bu sabah... Karaltı'da bir dal büyütmeyle çalışmadaki başarısızlığımı bir kenara koyarsak, bu işte iyiye gidiyordum. Belki de hâlâ benim için bir umut vardı. Bir şeyler üzerinde fazla kafa yormadığımda veya paniklemediğimde ellerim ne yapacağımı biliyormuş gibi görünüyordu.

Sekoya tahtı bu kadar kolay fethedebileceğimi düşünmenin aptallık olacağını bilsem de, bir kez olsun bir şey başarmak iyi bir histi.

Harrow ikinci bardağa ilkinden bile daha büyük bir şüpheyle baktı. Bunu, her zamanki hâline döndüğünün iyi bir işareti olarak kabul etmem gerekmesinden nefret ediyordum.

"İçinde ne var bunun?" diye sordu fincanı koklarken.

"Koyduğum her şeyi sen de gördün. Ne için olduklarını anladığınızı sanmıyorum, zaten anlamam da gerekmiyor; sadece iç gitsin. Ne kadar çok içersen o kadar iyi olacaksın."

"Bu korkunç bir şey." Harrow karışımından bir yudum alırken yüzünü buruşturdu.

"Ama işe yaradığı bariz." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

En sonunda pes edip sessizce ilacını içmeye devam etti. Ona arkamı dönüp günlükleri karıştırmaya koyuldum. Sayfaları gözden geçiriyormuş gibi yapıyordum ama Harrow'un varlığı beni yazanlara odaklanamayacağım kadar geriye itti. Bir yandan da büyüümün onu beklenmedik bir şekilde öldürmeyeceğinden emin olmak için ona yan yan bakıp duruyordum.

"Beni neden iyileştirdin?" Sorusuyla düşüncelerim bölündü ve gözlerimi onunkilere çevirdim. İlk tanıştığımızdan beri yüzünden eksik etmediği kötücül gülümsemesi olmadan çok daha genç görünüyordu.

"Çünkü yapılacak doğru şey buydu," dedim en sonunda. "Çünkü bu benim görevim."

"Bana kalırsa en büyük abim bunun senin 'görevin' olduğu konusunda itiraz ederdi."

"En büyük abin mi?" Kaşlarımı kaldırdım, Eldas'a ve durumum üzerindeki hâkimiyetine takılmak yerine bu kısma odaklandım. Onca kişi arasından Harrow'un, Eldas'la inşa ettiğimiz ve şu anda üzerinde durduğumuz temelleri sarsmasına izin vermeyecektim. "Daha fazla kardeşiniz mi var?"

"En azından yüzündeki hayal kırıklığını saklamaya tenezzül et," dedi Harrow gözlerini devirerek. "En büyüğümüz Eldas, ortancamız Drestin ve en küçüğümüz de benim."

"Hepiniz aynı anne babadan mısınız?"

"Ne biçim bir soru bu – *evet*, hepimiz aynı anne babadanız."

"Annenin son İnsan Kraliçe olmadığını biliyorum." Elimi hafifçe Alice'in günlüğünün üzerine yerleştirdim. Bir önceki Elf Kralı'yla... *tuhaf* bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu.

"*Ne sevimli*, Eldas'ın çığlık atan küçük bebeklerini doğurmak zorunda kalıp kalmayacağını bilmek için soyumuzu mu araştırıyor-sun? Endişelenme, Elf Kralı'nın vârislerini sevgilileri doğurur."

Söylediklerini duymazdan geldim. Burada, vârisleri kimin doğuracağı konusunda söz sahibi olacak kadar uzun kalmayacaktım. Neyse ki evliliğimizi tamamlama konusu ne ettiğim sohbetlerde ne de okuduğum günlüklerde gündeme gelmişti. Küçük bir çocukken okuduğum hikâyelerde hükümdarların geceleri eşleriyle yaptıklarına ayrılan bölümlerin fazlasıyla abartıldığını görmek beni memnun etmişti. "Drestin nerede?"

"Batıgardı'nda." Harrow içeceğinden bir yudum daha aldı. "Ah, tabii ya, bize dair *hiçbir şey* bilmiyorsun. Dur da açıklayayım."

"Kendi başıma öğrenebilirim," dedim onu tersleyerek.

"Batıgardı, peri ormanlarının sınırını oluşturan büyük duvar boyunca uzanan kaledir," diye açıklamaya başladı beni duymazdan gelerek. "Periler arasındaki iç çatışmaları topraklarımızdan uzak tutmak için birkaç yüzyıl önce inşa edilmiş. *Asil* Drestin için faz-

lasıyla şerefli bir görev.” Harrow gözlerini odanın köşesine çevirdi, göremediğim bir şeye kızgın gibiydi.

Hafifçe güldüm ve başımı iki yana salladım.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Bana bir arkadaşımı anımsatıyorsun, hepsi bu. İki kız kardeşi vardı ve aralarındaki kavgalar akılalmaz olurdu.” Emma’nın nasıl olduğunu merak ettim. Kalbinin, Ruth’un her fırsatta çılgına dönmesine sebep olmayacağı kadar dayandığını umdum. Birkaç gün yetecek kadar yedek iksiri olmalıydı... ama elindekiler bittiğinde gemiyle Lanton’a geçmek zorunda kalacaktı. Artık onunki yerine benim kalbim sızlıyordu.

“Beni siz insanlarla ve zavallı avam sorunlarınızla kıyaslama.”

Yüksek sesli bir kahkaha attım. “Beni bağışlayın, kudretli Elf Prensi. Çünkü kardeşlerinizi kışkandığınız su götürmezken, kulağa gerçekten de biz aşağılık halktan çok daha üstünmüşsünüz gibi geliyorsunuz.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Harrow fincanını odanın öteki ucuna fırlattı. İçinde kalmış az miktardaki sıvı yere saçıldı ve fincan yüksek bir şangırtıyla paramparça oldu.

Yerimden zıpladım ama hemen ardından sakinliğimi korumak için elimden geleni yaptım.

“Temizle şunu, insan,” dedi yarattığı karışıklığı işaret edip öfkeyle kapıya yürümeden önce.

Kanca’nın hırıltıları öfkeli havlamalara döndüğünde Harrow olduğu yerde donakaldı. Arkasını döndü ve gözleri kurdunkilerle bulunduğu an Kanca genç prene hücum etti.

“Kanca, yapmal” diye bağırdım. İçimdeki büyü uğulduyordu. Harrow için hazırladığım iksirin döküldüğü yerden buharlaşıp kaybolduğunu gördüm. Denge içgüdüsel olarak tepkime kulak vermişti – bir bariyer karışlığında iksir.

Ahşap döşemelerden akılalmaz bir şekilde taze filizler fırladı. Kanca, Harrow’la arasına inşa ettiğim fidan duvarına havlayarak

aniden durdu. Harrow'un bakışları aramızda gelip giderken kurdun altın renkli gözleri benimkileri buldu.

"Kanca, *hayır*," diye tekrarlardım, az önce yaptığım büyüye rağmen bir şekilde sesimi sabit tutmayı başarmıştım. *Bunu nasıl yaptım ben?* Neyse ki Kanca geri çekildi.

"Sen..." Harrow'un gözleri neredeyse devasa kulaklarına kafa tutacak kadar irileşmişti.

"Bugün hayatını ikinci kurtarışım. Bir teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorum," dedim gözlerimi kısarak.

Harrow'dan aldığım tek karşılık kötü bir bakış ve beni hâlâ parmaklarımı karıncalandıran büyü'nün heyecanı ve hayretiyle baş başa bırakarak çekip gitmesi oldu.

on sekiz

Harrow'la olanları Willow'a anlatmadım. Neden böyle bir karar verdiğimden emin değildim. Willow'un benim yanımda olacağını, hatta büyümü böyle ustaca kullandığım için benimle gurur duyacağını biliyordum.

Ama olanlara dair bir şeyler, yaşananlar Harrow'la aramızda kalması gerekiyormuş gibi geliyordu. Harrow'un insanların onun savunmasız tarafını bilmesini istemeyeceğini düşünüyordum. Her ne kadar bu düşüncüyü umursamak istemesem de bunu yapamazdım. Hem Tabii Dünya'da hem Ortadiyar'da hastalarımın mahremiyeti benim için kutsal sayılırdı.

Böylece her şeyden bihaber Willow'la kendi yollarımıza gittik. Vahşi büyüyle düzelttiği filizlenmiş ahşap döşemeleri açıklamak için yanlış giden bir iksir girişimini bahane etmiştim.

O gece geç saatlere kadar çalışmaya devam ettim. Kraliçe, sekiya taht ve mevsimler arasındaki dengenin nasıl oluşturulduğuna dair herhangi bir ipucu arayarak laboratuvarından aldığım günlükleri taradım. Araştırmama Alice'in günlüğüyle başladım ama yaşı ilerledikçe girdileri eski doluluklarını kaybetmişti.

Yazısı giderek bozulmuştu. Bir zamanlar büyük bir ustalıkla yaptığı çizimler yerini titrek ve anlaşılması zor, kaba eskizlere bırakmıştı. Ve ansızın sona erdi.

Bu ani son, göğsümü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen derin bir acıyla doldurdu. Onu laboratuvarı, hâlâ pes etmemiş parmaklarıyla enerjisinin son damlasına kadar çalışırken görebiliyordum. Ellerinin kalem tutmaya takati kalmayana kadar kontrolü dışında titrediğini hayal edebiliyordum. Onu bir başına, erkek kardeşine –aile rahatlığına– ve Capton’ın tuzlu havasını son bir kez koklamaya hasret hâlde düşledim.

Daha sonra kendimi hayal ettim; doksan yıl sonra bu soğuk yerde, yalnızca sekoya tahtın ıstırapıyla geçen günlerle solup gittiğimi düşündüm. Bu, Alice’in günlüğüne gömüp bir kenara kaldırmaya çabaladığım soğuk ve kasvetli bir düşünceydi.

Daha sonra, Alice’ten önce gelmiş kraliçelerin yazılarını okumaya koyuldum. Onlarla herhangi bir kişisel bağım olmadığından, kaçınılmaz sonlarına doğru sayfaları çevirmek daha kolaydı. Duygularıma ket vurmaya üçüncü günlüğün ardından başardım – güller hakkında sevgi dolu notlar içeren günlüktü bu.

Kraliçe’nin, ölüm döşğinde bile Kralının yanından ayrılma düşüncesiyle kalbi kırılmıştı.

Kapımın çalınmasıyla bakışlarım sayfadan ayrıldı. Gözlerimi ovuşturdum. Kanca yine yatağımın dibine kıvrılmış, çenesini günlük sayfalarının üzerine koymaya ya da dikkat çekmek için beni dürtmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

“Uyanık mısınız?” diye sordu Rinni kapının ardından.

“Evet.” Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindiğimde omurgam birkaç yerde çıtladı.

Rinni içeri girdi. “Ortaya çıkan acil bir meseleyi size bildirmek için geldim.”

“Aa?”

“Peri Kralı’nın gönderdiği bir heyet dün gece geldi,” diye beni bilgilendirdi.

“Ortada bir Peri Kralı yok sanıyordum, yalnızca klanlar arasında devam eden iç çatışmalar vardı hani?”

“Zaman zaman aralarından birini kral ilan edip dünyanın geri kalanı tarafından tanınmak için yeterli sayıda birlik sağlıyorlar. Bu seferki hükümdarlığı en uzun süren kral ama böyle devam edip etmeyeceğini göreceğiz. Hiçbir kralları gücünü Krallar Konseyi’nde yer alabilecek kadar uzun süre elinde tutamadı.” Rinni omuzlarını silktilti. “Her neyse, Eldas planlarınızın aksine bu sabah sizinle görüşmeyeceğini bildirmek için beni gönderdi.”

“Demek öyle.” Yatağımdan zıpladım. “Bugün ne yapıyorsun?”

“Bugün... ne mi yapıyorum?”

“Meşgul müsün?” dedim sorumu değiştirerek.

Kanca alçak sesli bir iniltiyle gerindi ve kürkünü salladı.

“Genellikle heyet konusunda Eldas’a yardım ederdim... ama beni sizinle ilgilenmekle görevlendirdi.”

“Buna üzülüp üzülmediğini anlayamadım.” Sırıttım.

Rinni duruşunu dikleştirdi. “Ben...” Boğazını temizleyip devam etti, “Majesteleri, sizi korumak bir onurdur.”

“Öyle midir?” Kaşlarımı kaldırdım ve dolabıma doğru ilerledim. Onunla konuşmaya devam edebilmek için üzerimi değiştirirken kapyı açık bıraktım. “Hâlâ beni sevip sevmediğinden emin değilim.”

“Benim görevim sizi sevmek değil, size hizmet etmek.”

“Evet ama...” Kafamı dışarı uzattım ve Rinni hiç vakit kaybetmeden gözünün ucuyla çıplak omuzlarıma baktı. “Beni *sevmeni* tercih ederim. Eğer sevmiyorsan, eminim başka bir koruma bulabiliriz.”

Rinni burnundan soluyup dudaklarını büzdü. “Sanıyorum daha önce de söylemiştim; sizinle bir problemim yok.”

“Güzel. Seni işinden alıkoymadığıma eminsin, değil mi? Oldukça önemli biriymiş gibi duruyorsun.”

“Ben Kral’ın *sağ koluyum*.” Bundan bahsetmesi duraksamama ve aklıma Eldas’ın yanağını avucuna aldığı ânın gelmesine neden oldu. Aralarında daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Harrow, Elf Kralı’nın sevgililerine dair bir şeyler söylemişti... “Ama tam da bu nedenden ötürü sizi benim korumamı istedi. Sizi güvende tutmak konusunda güvendiği başka kimse yok.”

Harrow konusunda elinden bir şey gelip gelmeyeceğini sormak için kendimi zor tuttum.

“Pekâlâ, bugün odamı dekore etmek istiyorum. Kraliçelerin bunu yapabildiğini söylemiştin.” Dolabımdan çıkıp odaya döndüm. Rinni, ürkütücü derecede Kanca’yı andıran bir şekilde başını kurdun tam aksi yönüne doğru eğmişti. Neredeyse dayanamayıp ikisine de gülecektim.

“Evet ama bunu genellikle taç giyme törenlerinden *sonra* yaparlar, şehre inebildiklerinde yani.”

“Yani üç ay daha mobilyasız mı yaşamam gerek?”

Rinni dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir fikrim var – eski kraliçelerin mobilyalarının şatonun bir yerinde saklandığını sanıyorum. Şimdilik onlara bir göz atabilirsiniz.”

“Peki o hâlde, bana yolu göster.”

Cansız şatonun içinde dolaşıp arkalarda kalmış bir odaya geldik. Depo olarak kullanıldığı açıktı ama içerisi küçük bir balo salonu büyüklüğündeydi. Ne var ki içerideki tek dansçılar, mobilyaların üzerine örtülmüş muşamba hayaletlerdi.

“Tüm bunlar... eski kraliçelere mi aitti?”

“Bildiğim kadarıyla öyle.”

İçerisi bir mezarlık gibiydi. Korkuyla karışık bir merak duygusuyla ilk muşambayı açıp yumuşak deri kaplamalı kahverengi bir uzanma koltuğunu ortaya çıkardım. *Alt tarafı bir mobilya*, dedim kendime ısrarla. Ama eski sahibinin oturduğu yerde kalmış izi görebiliyordum.

Ürperdim ve muşambayı yeniden örttüm. Oda bir anda on kat soğumuştı.

“Sanırım kendi mobilyalarımı seçmeyi tercih ederim.”

“Ama...”

Arkamı döndüm. “Şatodan gizlice kaçmamızın bir yolu yok mu? Başımı örterim, saçlarımı da gizlerim ve...”

“Gözleriniz,” dedi Rinni sözümü keserek.

“Ne?”

“Gözleriniz sizi ele verir. Elfler mavi gözlü olur.”

Bir küfür mırıldandım. “Bunları kullanmam...” Başımı iki yana salladım. “Çabaladığın için teşekkür ederim ama yapamam... Bu garip olur. Sanki hayaletlerle yaşıyormuşum gibi.” Rinni anlayışlı bir tavırla iç çekti. En azından önerisinin neden işe yaramayacağını anlamışa benziyordu. “Şehre inip kendi mobilyalarımı seçmenin hiçbir yolu olamadığına emin misin?”

Duraksadı. Kılıcının üzerindeki parmakları bir kasılıp bir gevşedi.

“Rinni?”

“Bir yolu *olabilir* ama çok dikkatli olmalıyız.” Rinni’nin gözleri sanki devam edip etme konusunda kararsızmış gibi yerinde bir oraya bir buraya kayıyordu.

“Öyle mi?” dedim hevesle onu cesaretlendirerek.

“Yolda anlatırım.” Rinni onu takip etmemi işaret etti ve hiç vakit kaybetmeden peşine takıldım.

Plan oldukça basitti.

Rinni beni kendi odasına götürdü ve üzerimdeki elbiseyi onun birkaç kıyafetiyle değiştirdim. Gösterişsiz bir dairesi vardı – silahlarla dolu raflar beni şaşırtmamıştı. Ne var ki resim malzemeleri için aynısını söyleyemezdim. Rinni bu hobisine dair hiçbir şey söylemedi, ben de ona ayak uydurarak konuyu açmadım. Kral’ın sağ kolunun aynı zamanda sanatçı olduğu bir sır olarak mı kalmalıydı bilmiyordum. Nedeni her neyse, aramızdaki barışı riske atmak istemiyordum.

Saçımı özenle bir başlığın altına sıkıştırdım. Kimse beni henüz tanımıyor olsa da, Rinni kızıl saçlarımın özgürce dolaşamayacağım kadar dikkat çekici olduğunu söylemişti. Gerçi kulaklarımın etrafındaki birkaç kızıl-turuncu tel saklanmayı inatla reddediyordu.

Kıyafetimin son parçası bir çift yeşil camlı gözlüktü. Görünüşe göre, tüm elflerin gözlerinin aynı renk olması bazılarının çeşitli tonlardaki gözlükler takmanın şık olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Muhafızların tapınağındaki vitraylardan birini takmışım

gibi hissediyordum ama şatodan sorunsuz bir şekilde çıkmamın yolu buysa, bir itirazım yoktu.

“Sanırım bu iş görür.” Rinni son bir kez daha beni inceledi. O da her zamanki asker kıyafetlerini çıkarıp sivil kıyafetler giymişti.

“Harika olacak.” Kendimi Rinni’nin uzun, ince aynasında inceledim. “Gidelim mi?”

“Son bir şey daha,” dedi Kanca’ya bakarak. “Kurt burada kalmak zorunda.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kanca...”

“Kanca hızla Kraliçe’nin kurdu olarak tanınmaya başlayacak,” dedi Rinni kollarını göğsünde kavuşturarak. “Tıpkı saçınız gibi Kanca’nın da görünmesine izin veremeyiz.”

İç çekerek Kanca’ya döndüm. “Burada kalman gerekecek.” Bana sızlanarak karşılık verdi. “Hayır, çok ciddiylim. Rinni haklı, başka çaremiz yok.” Bu sefer de havladı. “Benimle konuşurken tonuna dikkat et. Daireme geri dönüyorsun, hemen.”

Kanca bana meydan okurcasına uludu ve odanın içinde zıpladı. Ben onu durdurmaya fırsat bulamadan hava parıldamaya, gölgeler uzamaya başladı ve kurt aralarından boşluğa süzüldü. Rinni de en az benim kadar şaşkındı.

“Ne yaptınız öyle?” diye sordu fısıltıyla.

“Ben... bilmiyorum.” Boğazım panikle sıkışırken hafifçe konuşmayı başardım, “Kanca?” Hiçbir cevap yoktu. “Kanca, geri dön.” Ellerimi dudaklarıma götürdüm ve tiz bir ısıklık çaldım. Kurt verdiğim emirle sıçrayarak geri geldi ve parmaklarımı kürküne gömdüm. “Uslu çocuk. Islıgımı mı duydun? Gerçekten de çok akıllı bir çocuksun sen!”

“İşte *buna* kullanışlı derim,” dedi Rinni hayret içinde. “Karaltı-yürüyüşü kullanabilen bir kurt... Bunu da görmedim demem.”

“Pekâlâ, Kanca, Karaltı’da oynamaya geri dön. Seni daha sonra çağırırım.”

Kurt komutuma kulak verdi ve Rinni’yle ben şatonun arka koridorlarında ilerlemeye başladık. Tüm yollar ana avluya ve Rinni’nin büyüyle açtığı iki kapıya çıkıyordu.

Şehre girdiğimiz an derin bir nefes aldım. Baharı kocaman bir kucaklamayla karşıliyormuşum gibi kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve parmak uçlarıma yükseldim. Bana göre günler hâlâ biraz soğuk ve geceleri dondurucu olsa da, havanın giderek ısındığı su götürmezdi.

“Mutlu görünüyorsunuz,” dedi Rinni en sonunda, şehir merkezindeki büyük gölün etrafında dolaşırken.

Buzların erimesiyle heykellerin ince ayrıntıları gün yüzüne çıkmıştı. Kraliçe yalnızca diz çökmüyordu... sanki bir şey gömüyormuş gibiydi. Yoksa?.. Ellerin altında büyük bir toprak yığını ve neredeyse... tanıdık gelen bir fidan görüyordum. Bu yaprakları daha önce de görmüştüm, değil mi? Ancak bir şeyi gömmesinin neden önemli olduğu ya da gömdüğü şey bana hiçbir anlam ifade etmiyordu – günlüklerde cevap aramam gereken bir soru daha.

Kraliçe muhtemelen bir hatıra ağacı ya da buna benzer bir şey dikiyordu. Dikkatimi yeniden Rinni'ye çevirdim.

“Şatodan çıkmak iyi geldi.” İki gece önceki kaçışımı bilip bilmediğine dair herhangi bir işaret arayarak yüzüne baktım ama hiçbir belirti göremedim.

Rinni'nin cevabı birkaç adım sonra geldi. “Şatoda esir hayatı yaşıyormuş gibi hissetmenizi anlayabiliyorum, özellikle de taç giyme törenine kadar geçen sürede. Ama uygun bir şekilde Ortadiyar'a takdim edildiğinizde Quinnar'ı özgürce keşfedebileceksiniz. Eski kraliçelerin, Elf Krallığı boyunca çeşitli kalelere ve topraklara geziler yapmışlığı bile var... Arzu ederseniz kraliyet kulübesine de gidebilirsiniz. Ve elbette Tabii Dünya'yla bütünleşmek için her yıl Karaltı'nın öteki tarafına geçeceksiniz.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden bunları söylediğini – yürüttüğü mantığı– anlayabiliyordum. Tabii Dünya'ya uzanan dağ tüneline çıkan uzun merdivene doğru baktım.

“Rinni, neden bir şövalye olmak istedin?” diye sordum.

“Ben... Çünkü babam da bir şövalyeydi ve tek çocuğu bendim,” dedi, omuzlarının hafif bir gerginlikle kalktığını görebiliyordum.

"Yani en başından beri senden bunu bekliyorlardı?" dedim mantık yürüterek. Rinni başıyla onayladı. "İstediğin herhangi bir şey olabilsen... ne olurdu?" Odasında gördüklerime dayanarak, vereceği cevabı çoktan bildiğimi düşündüm.

"Babam ve onun babası gibi bir şövalye olurdum. Asırlardır Elf Kralı'na hizmet eden uzun bir şövalye soyundan geliyorum."

"Hayır." Olduğum yerde durduğumda Rinni de aynısını yaptı. "Sen ne istiyorsun? Aileni unut gitsin. Öksüz olduğunu ve ailene ya da yaptıklarına dair hiçbir fikrin olmadığını düşün bir anlığına. Ne olmak isterdin?"

Rinni dudaklarını birbirine bastırdı. Sorudan rahatsız olduğunu görebiliyordum ancak buna rağmen cevabını arıyor gibiydi.

"Ressam," dedi en sonunda. "Ama..."

"Aması yok," dedim sözünü keserek. "*Kendi* isteğin şey ressam olmak. Bir şövalye olmuşsun çünkü senden bunu beklemişler. Ve bu normal." Bunun yüzünden onu yargılamamaya çalışıyordum. Aklım, Poppy'nin ve yaşlı elfin büyükannesiyile büyükbabasının adımlarını izleyen Willow'a kaydı. Elfler sırf gelenek uğruna bir şeyler yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu. "Ama bu seçimin tam anlamıyla sana ait olduğu söylenemez. Bu kararı senden beklenen bu olduğu için verdin, sanırım şövalye olmasaydın ailede gerginlik çıkardı."

Rinni iç çekti ve sanki bu konuşmayı arkasında bırakabileceği gibi yürümeye koyuldu. Bense henüz konuyu kapatmaya hazır değildim. Ama farklı bir yol izlemeye karar verdim.

"Sana saldırmaya veya seni üzmeye çalışmıyorum," dedim.

"Beni üzmenize müsaade etmem," diye mırıldandı.

"Güzell" Güldüm ve ona gülümseyerek baktım. O da minnacık bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. "Aslında demek istediğim... birbirimizden çok da farklı değiliz. Ve belki de bu yüzden nasıl hissettiğimi anlayabiliyorsun. Benim de kendi hayallerim vardı, Rinni. Bir dükkânım vardı. Bitkiler ve iksirler konusundaki yeteneğimle insanlara yardım etmek istemiştim. Tüm kasaba bunu yapabilmem

için bana bel bağlayıp destek olmuştu. O meslek –bitki uzmanlığı– benim ressamlığımdı. Ne var ki dünya benim başka bir şey olmamı istedi.

“Yani haklısın, kelimenin tam anlamıyla esir değilim. Ama bazen öyleymişim gibi geliyor, özellikle de kendim için planladığım hayata kavuşmak imkânsızken.”

Rinni iç çekti ve elini yer yer mavi tutamlarla bezenmiş saçlarında gezdirdi. “Böyle anlattığınızda sanırım sizi anlayabiliyorum.”

“Teşekkür ederim.” Onu dirseğimle hafifçe dürttüğümde bana şaşkınlıkla baktı. Ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Gösterdiğin çabayı takdir ediyorum.”

Yanakları hafifçe kızardı. Birinin ona iltifat etmesine şaşırmış mıydı?

“Her neyse,” dedi Rinni hızlıca kendine gelip. “Geldik.”

“Nereye geldik?”

“Quinnar’ın en iyi marangozundayız.”

Marangozun dükkânı teşhir ürünleri ve karmaşık mobilya şemalarının olduğu kitaplarla doluydu. Arkadaki atölyeden uçuşan talaşlar içeri süzülüyor, marangoz da titizlikle tezgâhların tozunu alıyordu. Özel üretim parçalar sipariş etmek yerine hazır birkaç mobilyada karar kıldım.

“Bana kalırsa kim olduğumu biliyor,” dedim Rinni’ye dükkândan çıkarken.

“Muhtemelen, özellikle de yanınızda beni gördükten sonra ama adam köklü bir marangoz soyundan geliyor,” dedi. Bu beni neden hiç şaşırtmamıştı? “Nesillerdir şatoya mobilya yapıyorlar, dolayısıyla da ağzını sıkı tutacağından eminim. Böyle düşünmesem sizi buraya getirmezdim.”

Rinni duraksadığında şatoya giden yolu yarılamıştık. “Ah, işte burası, denemenizi istediğim bir şey var.”

Sokaktaki elf kalabalığının içinden geçtik. Quinnar gün ışığında bambaşka bir şehre dönüşüyordu. Elfler etrafta koşturuyordu, arabalar dükkânların önünde sıraya dizilmişti; yiyecek ve mücev-

herlerden, burun kıvırmama neden olan şüpheli iksirlere kadar her şeyi bulmak mümkündü.

Rinni beni bir kadının düz bir ızgarada hamur pişirdiği arabaya götürdü. İki kişi için sipariş verdiğinde kadın küçük keki aldı ve ikiye bölerek içini peynirle doldurdu. Bir dakikalığına ızgaraya koyduktan sonra kadın bu erimiş hamur işini Rinni'ye uzattı.

"Buyurun. Baharda ne zaman şehir devriyesine çıksam bunlardan yemeye bayılırım," diye açıkladı beraber göl kenarına geri dönüp bir banka otururken. "Bahar ayinleri yaklaştığında satmaya başlıyorlar."

"Bahar ayinleri ne?" Daha önce Harrow da bundan bahsetmişti.

"Dünyaya geri dönen baharı karşılamak için düzenlenen büyük bir sanat festivali. Genellikle krallığın sınırları herkese açılır... Peri heyeti de muhtemelen bu yüzden burada. Müzik, dans, oyun, şarkı ve şiir gösterileri yapılır." Rinni özlemle iç çekti. "Bayılacağınıza eminim. Ve ateş gecesinde, Elf Kralı sanki tuvalmiş gibi gökyüzünü yanan renklerle boyar."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki," dedi Rinni gülerek. "Perde'ye en yakın olan o, hepimizden çok daha güçlü. Yapamayacağı hiçbir şey yok."

Eldas'ı gökyüzüne ateşle resim yaparken, tezgâhının başındaki bir dokumacının hünerini aratmayacak şekilde çevik elleriyle büyüsüne hükmederken hayal etmeye çalıştım. Rinni, ısıltılı fırça darbelerini şimdiden görebiliyormuş gibi yukarı baktı. Gözleri hayranlıkla doluydu. Bu ifadesi karşısında karnıma giren sancıyı hiç vakit kaybetmeden görmezden geldim.

"Ayinler ne zaman başlıyor?"

"Genellikle taç girme töreninden birkaç hafta sonra başlar."

"Ah." Bakışlarımı elimdeki yemeğe çevirdim ve hayal kırıklığına dair ne varsa bastırdım. Eldas'ın gökleri ateşle boyamasını göremeyecektim. Eve dönmem gerekiyordu. Hastalarım ile ilgilenmeliydim. Aslında bahar ayinlerini görmek bile istemiyordum. Çünkü bunu

istersem Ortadiyar'da çok uzun süre kalmış olur ve bir daha asla dünyama geri dönemezdim.

"Beğenmediniz mi?" diye sordu Rinni elimdeki kızarmış hamuru işaret edip yüz ifademi yanlış anlayarak. "İnanın bana, tadı güzeldir."

"Ah, öyle olduğundan eminim." Daha fazla vakit kaybetmeden hamur işinden bir ısırık aldım. Kekin dışı çıtır, içi puf puf ve yumuşacıktı. Izgara, mısır hamuruna benzeyen tadına güzel bir aroma katıyordu. Ben kekten bir ısırık almaya çalışırken uzayan peynir hem Rinni'nin hem de benim kahkaha atmamıza neden oldu.

Bir anlığına, kim olduğum, nerede olduğum aklımdan uçup gitti.

Kendime geldiğimde peynirli ızgara kek bitmiş, tasasız geçirdiğim o süreyi de beraberinde götürmüştü. Ancak kısa süreliğine bile olsa, durumum gözüme çok da kötü gelmemiştir. Hatta hiç kötü değildi. Lezzetli bir yemek yiyip arkadaşım ile gülüşüyordum. Havanın ve etrafımızdaki şehrin uğultusunun tadını çıkarıyorduk.

Beklenmedik mutluluk anlarından biriydi. Hayatımın nasıl olabileceğine... ya da başından beri buna hazırlansaydım nasıl olması gerektiğine kısacık bir bakış gibiydi. Buraya kraliçe olmaya hazır vaziyette adım atsaydım zamanımı bu döngüyü kırmanın bir yolunu bulmaya harcamazdım. Bunun yerine yeni hayatımı keşfetmenin ve tadını çıkarmanın yollarını arardım.

Bakışlarım Karaltı'ya uzanan dağdaki açıklığa geri dönerken iç çektim.

"Şatoya geri dönmeliyiz," dedim.

"Evet, birisi sizi görmeden dönmeliyiz."

Gözüme takılan bir şey olduğum yerde kalmama neden olana kadar dönüş yolunda yavaşça ilerliyorduk.

İki bina arasındaki bir ara sokakta Aria'yı gördüm. Başının tepesinde uzanan iki geyik boynuzu ve yusufçuk kanatları olan kıvrak bir yaratıkla konuşuyor ve gergin gözlerle onu izliyordu. Boynuzlu adamın Aria'ya küçük bir kese verdiğini fark ettim.

Hemen ardından elfin gözleri benimkilerle buluştu. Aria olduğu yerde donakaldı ve ben Rinni'yle aramda açılan birkaç adımı hızla katedip ona yetiştim.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda." Serbest kalmış saç tellerini aranarak başlığımın kenarlarını hafifçe yokladım. Bu kılıkla Aria'nın beni tanınmasının imkânı yoktu, değil mi? "Garip bir şey gördüğümü sandım. Ama buradaki hemen hemen her şey benim için garip." Zorla gülümsemediğimde Rinni de sıırttı.

"Çok geçmeden şatoıa varırız." Başıyla önümüzde beliren şatoıu işaret etti ve heıesle iki adım ilerledi. "En azından orası biraz daha aşı—"

Gözümün ucıyla gördüğüm bulanıklık, arkamdaki bir şeyin ağırlığıyla şekil kazandı. Ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan bir el ağzımın üzerine ıslak bir bez kapadı. Keskin ve ekşi bir koku burnuma dolduğunda içgüdüsel olarak hızla nefesimi tuttum.

Ancak çok geçti.

Bezin ne tür bir karışıma batırıldığını bilmesem de iyi bir şey olmadığından emindim. Kaslarım gevşemeye, görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ciğerlerim nefesimi tutmaya çalışmaktan çoktan yanmaya başlamıştı bile. Ama yeniden nefes almaya kalkışmam mümkün değildi. Karışımı biraz daha içime çekersem bilincimi kaybedecektim.

İki bina arasına sürüklenirken gözlerim Rinni'yi kaybetti.

Çığlık bile atamadım.

on dokuz

Şehrin sokaklarından gittikçe daha uzağa sürükleniyordum. Parlak gün ışığı loşlaşmıştı. Önümde bir silüet belirdi – boynuzları, keskin yüz hatları ve sırtından anormal bir şekilde uzayan incecik kanatlar vardı.

Aria'yla gördüğüm o yaratık.

“Bezi tutmaya devam et, bilinci hâlâ yerinde,” diye homurdandı bir adam.

Gözlerimi yavaşça kırptırdım ve beni derin nefes almaya iten içgüdülerimle mücadele ettim. Ciğerlerim isyan ediyordu. Yakında nefes almak zorunda kalacaktım. Bayıldığımı sanırlarsa, kumaş parçasını ağızımdan çekeceklerini umdum.

Elimden gelen en inandırıcı şekilde nihayet gözlerimi yumdum ve vücudumun ağırlaşmasına müsaade ettim. Eldas düşmanlardan bahsettiğinde neden onu dinlememiştin ki? Neden söylediklerini daha ciddiye almamıştım?

Uzaklardan bağırışlar duyduğumda etrafımdaki hareket kesildi. Anlaşılmayacak kadar karmaşık ve endişeli kelimelerden ibaretti. Gözlerimi ele geçiren karanlık hızla bir numaradan daha fazlasına eviriliyordu. Çok geçmeden bayılmış olacaktım.

Tam da bilincimi korumak için verdiğim mücadeleyi kaybetmek üzere olduğumu düşündüğüm sırada ağızımın üzerindeki bez kalk-

tı. Taze havayı ciğerlerime doyasıya çekme dürtüme karşı koyarak saldırganlarımın fark etmemesi için yavaşça nefes aldım.

“Gidip dikkatlerini dağıt.” Gözlerim hâlâ kapalı olsa da boynuzlu adamı sırf sesinden tanımıştım. “Ben onu saklarım.”

“Hiçbir ritümansi için hazırlık yapmadın,” diye tısladı başka bir ses, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki söylediklerini neredeyse duyamayacaktım. Ritümansi... perilerin vahşi büyüğü değil miydi?

Bu konuşan Aria mıydı? Sesin bir kadına ait olduğunu düşündüm... ama tam anlamıyla emin olamıyordum. Etrafımda yeni bir hareketlilik meydana geldi. Artık üç ya da dört kişi mi vardı?

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Yardım çağırmak –Eldas’a seslenmek– istiyordum. Kaçmaya yeltendiğimde Karaltı’yı geçip beni bulmuştu. Karaltı nasıl işliyordu bilmiyordum ama çağırırsam gelirdi, değil mi? Şüpheye düştüm... beni duyması imkânsızdı. Hâlâ şatosunda güvenli bir şekilde saklandığımı düşünüyordu.

Yine de bu düşünce aklıma bir fikir getirdi.

Rinni bir noktada arkasına bakıp ortadan kaybolduğumu fark etmiş olmalıydı. Uzaktan duyulan kargaşanın nedeni bana doğru liderlik ettiği şövalyeleri olmalıydı. Sadece dayanmalı ve beni fazla uzağa götüremeyecekleri kadar mücadele etmeliydim.

Bu kadarını başarabilirdim, değil mi?

İki elin beni tutup kaldırdığını hissettim. Güçlü kanatların vızıltısı kulağıma geldi. Ayaklarım yerden kesildiğinde içimi panik kapladı.

Uçuyor muyduk?

Gözlerimi araladığımda boynuzlu adamın yusufçuk kanatlarının titrek çırpınışını gördüm. *Beni uçurup götüreceksin*, diye fark ettim. Derin bir nefes aldım ve Capton meydanında olanları düşündüm. İnsan elinden çıkan her şeyi Tabii Dünya’ya geri döndürmek için büyümü kullanmıştım. Demiri ağaçlara, taşları yosunlara çevirmiştim. Kendimi kurtarmak için *bir şeyler* yapabiliyordum.

Ya şimdi ya da hiçti. Gözlerimi tamamen açıp boynuzlu adamın yüzüne baktım. Sandığı kadar aciz olmadığımı henüz fark etme-

mişti. Boynuzları ve kanatlarına rağmen yüzünün insana bu kadar çok benzemesi beni şaşırttı. Ancak dikkatimin dağılmasına izin vermedim.

Boynundaki boncuklardan yapılmış kolyeye uzandım ve yumruğumu etrafına sardım. Bakışlarını indirdiğinde beni neredeyse düşürecekti. Peri tıslayarak bir küfür savurdu.

Dönüş, diye emrettim, *sarmaşıklara, ağaç dallarına, herhangi bir şeye dönüş!* Neredeyse hayat bulan boncuklar titreşti. Adam beni kollarında silkeleyip boynunu geri çekti. Büyüme odaklanmaya çalıştım ama bedenim kollarından kayıp düştü.

Kolye koptu ve sert bir *güm* sesiyle yere düştüm. Henüz fazla yükselmemiş olsak da düşüşüm beni sersemletecek kadar şiddetliydi.

Peri homurdanarak hemen yanı başıma indi. “Ne cüretle buna kalkışırsın, insan?”

Ona karşılık verip nefesimi boşa harcamaya tenezzül etmedim. Büyüm hâlâ aklıma estiğinde kontrol edemeyeceğim kadar başına buyruk olabilirdi ama sözümünden çıkmayacak bir şey biliyordum.

Parmaklarımı dudağıma götürüp keskin bir ısıklık çalarak, “Kanca, buraya gel” diye bağırdım. Hemen yanındaki havanın parladığını gördüğümde boynuzlu adam üzerime gelmeye başlamıştı bile. Kurt gölgelerin arasından sıçrayarak çıkıverdi. “Kanca!”

Kurdum hırıltıdan ziyade neredeyse kükremeyi andıran bir ses çıkarıp boynuzlu adama doğru hücum etti. Kanca üzerine çıkmadan önce peri tepki verme şansı bulamadı. Sivri dişlerini adamın kanatlarına geçirdiğinde peri acı dolu bir çığlık attı.

Sırtım binaların pis duvarlarından birine çarpana kadar yerde süründüm. “Kanca,” dedim cılız bir sesle. Kurt, adamın kanatlarından birini koparmıştı bile. “Kanca, dur!” Ayağa kalktım.

Peri bana saldırmış, beni kaçırmaya yeltenmişti. Ama yine de adamın Kanca’nın vahşi saldırılarıyla yaralandığını görmeye katlanıyordum, tıpkı Luke’ta olduğu gibi.

“Kanca...”

“Orada!” Rinni’nin yankılanan sesi benimkini bastırdı. Ara sokak başında duruyordu. Etrafindan dolanan askerle hızla bize doğru koştu. Adam çoktan perişan hâldeydi. Kanca çenesini perinin dizine kenetlemişti ve bırakmayı reddediyordu.

Yine de adam ellerini kaldırıp parmaklarını birleştirerek Kanca’nın kafasına bir darbe indirmekten geri durmadı.

“Kes şunu!” diye bağırdım. Şövalyeler zamanında buraya ulaşamayacaktı. Kanca onu bırakana kadar ona vurmaya devam etti ve serbest kaldığında bile Kanca’ya merhamet göstermedi. “Sana kes şunu dedim!”

Adamın kollarını yakalamak için atıldığımda bana doğru uzandı. Kıyafetinin kolundan bir bıçak çekip beni kendine doğru çekti. Soğuk gümüş çenemin hemen altında duruyor, keskin ucu boynuma batıyordu.

“Sakin daha fazla yaklaşmayın! Eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız onu öldürürüm!”

“Onu öldürürsen hepimizin sonunu getirmiş olursun, seni aptal,” Eldas’ın arkamızdan gelen sesi kötülüğün vücut bulmuş hâli gibiydi. Tüm ara sokak boyunca sürünüp havaya yükseliyordu. Gölgeler uzuyor gibi görünüyordu. Hava sıcaklığı da düşmüştü.

Boynuzlu adam kaskatı kesildi. Arkasını dönmeye yeltendi ama yapamadı. Beni saran kollarının çözülmesini ve bedeninin gevşeyip karşısındaki duvara çarpmasını izledim. Titreyerek eğilip bükülen kanlı bedenine bakıyordum.

Bir el kolumu kavradı ve Eldas beni kendine doğru çekti. Kolu belime doladığında bedenim onunkine yaslandı.

Beni koruyor. Güvendeyim. Elf Kralı dünyaya öfke ve karşısına çıkanı titreten bir güçle bakıyordu. Bense bunların tam tersiydim. Belimdeki tutuşu güçlü ama nazikti.

“Eldas...” diye fısıldadım. “Yapma.” Gözlerim adamdan Kanca’ya kaydı. Kurt hafifçe inliyordu. Saldırganın onun kafasına vurduğu görüntü bile sözlerimi neredeyse geri almak istememe neden oldu.

“Luella, burası senin dünyanın değil,” diye hatırlattı Eldas. Satır

arasında, *Bu adam Luke değil*, dediğini anlayabiliyordum. “Bu iğrenç peri sana zarar vermeye çalıştı ve bunun bedelini ölecek ödeyecek.”

“E-eğer bize topraklarımızı verseydin... bunlar yaşanmazdı,” dedi beni neredeyse kaçırarak olan adam güçsüz bir sesle. “Ortadılar, elflerin kontrolü altında ölüp gidiyor. Bizim olanı alana ve kendi kaderimizi kontrol etmekte özgür olana kadar durmayacağız.”

“Adalet teslim edilmeli – yargılanmak üzere esir alınmalı.” Yanımda dimdik duran Eldas’a yalvararak baktım, gözlerinin ardında öfke kaynıyordu – onda gördüğüm tüm duygulardan daha şiddetliydi.

“Adalet bu zaten. *Benim* adaletim.”

Korkunç bir kopma sesi kulaklarımı doldururken yüzümü Eldas’ın göğsüne bastırıp olanları görmekten kaçındım. Bir çığlık da koparmış olabilirdim. Eldas’ın etrafıma sardığı kolu daha da sıkılaştı ve beni beraberinde Karaltı’ya çekerken dünya karardı.

yirmi

Eldas beni odama götürdü. Tek kelime etmeden, hiç yoktan bir ateş yakıp şöminedeki odunları tutuşturdu. Ateşin karşısında yere oturdum. Titreyen omuzlarımın üzerine bir battaniye örtüldüğünü hissettim. Güvende olacağıma dair bir şeyler mırıldandı.

Ortadan kaybolup geri geldiğinde kucağında Kanca'yı taşıyordu. Eldas, kurdu ayaklarımın dibine bıraktı. Kanca inliyordu ve genelde parlak olan gözleri soğuk ve donuk bakıyordu. Ancak kafasına uzandığımda yumuşak bir hırıltıyla karşılık verdi.

Kanca'yı bana getirdiği, onun güvende olmasını sağladığı için Eldas'a teşekkür etmek üzere arkamı döndüm ama çoktan gitmişti. Ve ben, normal olamayacak biçimde eğilip bükülen bir vücudun kulaklarımdaki korkunç sesiyle baş başa kaldım.

Eldas. Medeni, acımasız, soğuk, sıcak, kibar olabilen ancak çok kolay bir şekilde gaddarlığa bürünebilen biriydi. Rinni'yle olan konuşmalarına kulak misafiri olduğumda Ortadiyar'ın çetin bir yer olduğunu söylemişti. O zamanlar neyi kastettiğini tam olarak anlayamamıştım.

Bu... *Burası benim dünyam değil*, kendime tekrar tekrar hatırlattım. Ezelden beri bildiğim kurallar burada geçerli değildi. Bu kuralların sadece büyüyle ve onu kullanan insanlarla ilgili olduğunu düşünmekle aptallık etmiştim.

Ama konu sadece büyü değildi. *Her şey çok farklıydı.*

Buraya nasıl uyum sağlayabilirdim ki?

Elf Kralı geri döndüğünde güneş gökyüzünde daha da yükselmişti. Bu sefer Karaltıyürüyüşü yapmamış, kapıyı kullanmıştı.

Eldas kapının hemen önünde duraksadı, bir şey bekliyor gibiydi. Ona bakamıyordum bile. Karşımda ne göreceğimden emin değildim. Bir katil mi? Yoksa dokunuşuyla tenimi alev alev yakan adam mı?

Ellerim güç almak için Kanca'nın kürküne gömülüydü. Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes aldım. Görebildiğim tek şey öldürülen... *Eldas'ın öldürdüğü* adamın —perinin— yüzüydü.

Anılarımı yakıp kül etmesini umarak ateşe baktım. Bu gerçekte yüzleşmek istemiyordum. İşlerin daha da karmaşıklaşmasını kaldıramazdım. Eldas'ın aniden yanımda beliren ağırlığı beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Kolunu çekingen bir tavırla etrafıma sarena kadar hâlâ titrediğimi fark etmemiştim. Elimde olmadan ona yaslandım. Bir yanımdan korkmam gerektiğini düşünüyordu. Diğer yanımsa ona ve bana verebileceği güvenin her bir zerresine ihtiyaç duyuyordu.

Kanca, bu ihtiyacı hissetmiş gibi ihtiyatla başını kaldırdı ve yavaşça dizime yasladı.

"Seni korumak istedim," dedi en sonunda sessizce. Akşamüzeri boyunca beni boğan sessizliğin aniden bozulmasıyla irkildim. "Bu yüzden sana şatoda kalmanı söylemiştim." Sesinin, kendi öfkesiyle mücadele ediyormuş gibi titrediğini duyabiliyordum. Fakat onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu savaştı kazanıyordu. "Sebebi ne olursa olsun, buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Haklısın," diye fısıldadım gözlerimi ateşten ayırmadan. "Seni dinlemem gerekirdi. Şatoda kalmalıydım. Sadece bir an bile olsa özgür olmak istemişim, kendime ait bir şey istemişim. Ama bana söylediklerini dinlemiş olsaydım o adam hâlâ yaşıyor olurdu. Benim yüzümden..."

"Hayır," dedi Eldas sertçe, cümlemi tamamlama izin vermeden.

Boştaki eli çeneme yaslanırken, konuşmasının aksine dokunuşu nazikti – ona bakmam için yüzümü kaldırıırken, boğazıma dayanan bıçağın hatırası yerini onun yumuşak dokunuşuna bıraktı. “Bu senin suçun *değildi*. Uyarılarıma kulak verip şatoyu terk etmemiş olmanı dilesem de seni anlıyorum, Luella. Buradan kaçma isteğini anlıyorum.” Gözlerindeki derin keder denizinde parlayan arzu ve özlem duygularını görüyordum. “O adam İnsan Kraliçe’ye saldır- maya kalkıştığı için öldü.”

“Neden peki? Bana neden saldırdı ki?” Muhtemelen orada olmayan bir cevaba yapışırçasına nazikçe Eldas’ın gömleğini kavradım. “İnsanları incitmek istemiyorum. Baksana, baharı getirdim!”

“Herkes İnsan Kraliçe’yi sevmiyor,” dedi Eldas ciddiyetle.

“Ama...”

“Bazıları onu –seni– çağın gerisinde kalmış bir kavram olarak görüyor. Bazıları Tabii Dünya’yla yeniden birleşmek ve insan ırkını fet- hetmek istiyor.” Titredim ve Eldas beni kendine daha da bastırırken ona karşı koymadım. Katil ve koruyucu, bedenim ona yaslanmışken bu iki kelime kafamda dönüp duruyordu. Beni farkında olmadan kendine çekmiş gibi görünüyordu çünkü bir an için o da bu durum karşısında benim kadar şaşkındı. Eldas boğazını temizleyip dikkatini topladı. “Bazılarıysa İnsan Kraliçe soyunun solmaya başladığını çok- tan hissetti. Her kraliçe bir öncekinden daha zayıf oluyor.”

“Güçlerim gerçekten de diğerlerinden zayıf mı?” Başından beri bana oldukça güçlüymüşüm gibi gelmişti. Elimde olmadan aklım, Luke’un Muhafızların bile kraliçenin gücünün solduğunun farkın- da olduğuna dair söylediklerine gitti.

“İnanması güç gelebilir,” dedi Eldas aklımı okumuş gibi, “ama öyle. İlk oturduğunda tahtın seni nasıl mahvettiğine bir bak. Da- hası, Ortadiyar’ın doğası bir zamanlar olduğu kadar istikrarlı değil ve yiyecekler azalırken bu bir sorun teşkil ediyor, aynı zamanda yaşanabilir araziler de hiç olmadığı kadar değerli hâle geldi.”

Başımı eğdim. “Ve diyarın kötü durumundan İnsan Kraliçe’yi sorumlu tutuyorlar.”

“Kraliçelik tahtında oturan kişinin elinden geleni yaptığını anlamıyorlar.”

Başımı iki yana salladım. “Döngüyü kırmanın bir yolunu bulmak zorundayız.”

“Biliyorum.” Eldas’ın ifadesi değişti, sertleşmiş olsa da tamamen içine kapanmadığını görebiliyordum. Azimliydi, bir kraldan bekleyeceğim tüm özelliklere sahipti. Ateşe bakarken gözleri ağırlaştı. Dans eden alevlerin arasında ne gördüğünü merak ettim. “Dünyamız ve bizden sonra gelecek kral ve kraliçeler için bunu yapmalıyız. Son kraliçe olabileceğinden endişeleniyorum. Bu söylentiler doğru olsun ya da olmasın, hiç kimse yaşadıklarına... yaşayacaklarına katlanmak zorunda kalmamalı. Ve hiçbir kral...” Cümlesini yarım bıraktı.

“Hiçbir kral ne?”

“Kraliçesini boğazına bıçak dayanmış bir vaziyette görmemeli.” Bakışları beni buldu. Gözleri anlam yüklemeye cesaret edemediğim bir duyguyla doluydu – umutsuzluk ve arzu arasında sıkışıp kalmış bir ifadeydi bu.

Nefesim kesildi. “Sen... benim için endişelendin mi?”

Neşeyle kahkaha attı. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki gülerken çıkardığı nefes yanaklarımı okşayıp saçımı havalandırdı.

“Tabii ki senin için endişelendim. Seni korumak benim sorumluluğum.” Eldas bana doğru uzanıp bir tutam inatçı saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nazik hareketi belirsiz cevabına bir tezat oluşturuyordu.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. “Ben senin için yalnızca bir sorumluluktan mı ibaretim?” Nasıl bir cevap vermesini istediğimi bile bilmiyordum. Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez sorduşuma pişman olmuşum.

“Sen...” Gözlerini sanki beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi kıstı.

Duraksaması acı vericiydi. Beynim bu boşluğu esrarengiz gözlerinin ardında sıkışıp kalmış binlerce kelimeyle doldurabilirdi. Evet

dediğini hayal ettim. Hayır dediğini de duyar gibiydim. Kendimi ondan ve sorduğum sorudan uzaklaştırmak için doğruldum.

“Sorun değil,” dedim hızla. “Cevap vermek zorunda değilsin. Sorumluluklarının ne kadar ağır olduğunu anlıyorum.” Benim sorumluluklarım da beni bu döngüyü sona erdirmenin bir yolunu aramaya itiyordu. Bu, Capton’a yapılabilecek en büyük iyilik olurdu, değil mi? Hem ben de geri dönüp vahşi büyüünün diyarından kurtulabilirdim.

Eldas konuyu değiştirerek aramızdaki gerilimi azalttı. “Kanca’nın bir şeyi yok gibi.” Kurdun kulaklarının arasını kaşımak için uzandı. Kanca yerinden kımıldamasa da Eldas’ın onu kaşımaya izin verdi.

“Unutulmuş Tanrılara şükürler olsun.”

“Onu gerçekten önemsiyorsun.”

“Tüm dostlarımı önemserim,” dedim Eldas’a bir bakış atarak. İma ettiğim şeyi anlamasını umdum – *dostum olursan seni de umursarım*. Eldas sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi dikkatle gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ama boğazım birden kupkuru kesilmişti. Bunun yerine farklı bir konu açmaya çalıştım. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bana ne istersen sorabilirsin.” Samimiyeti beni şaşırtmıştı.

Üzerinde çok durmadım. Başka şeylerden konuşmak yanaklarıma yükselen sıcaklığı durduracaktı. “O adam bir periydi, değil mi?”

Eldas başıyla onayladı.

“Hepsi öyle mi görünüyor? Geyik boynuzları ve yusufçuk kanatları mı var?”

“Birçoğunun öyle, evet. Gerçi görünüşleri çeşitlilik gösteriyor. Ancak çoğu zaman büyüyle başka şekillere bürünüyorlar.”

Bu yaratıkların herhangi bir yerde gizlenmiş olabilecekleri düşüncesiyle tüylerim ürperdi. Buraya geldiğimden beri ilk kez şatonun bu kadar boş olmasına şükrettim. Sorularıma devam ettim. Konuşmak, adamın ölümünün görüntüsünü ve sesini aklımdan atmama yardımcı oluyordu.

“Yani herhangi biri olabilirler mi?” diye fısıldadım.

“Tatlı su, peri cazibesini alıp götürür,” dedi Eldas beni rahatlatarak. “Peri ırkıyla olan sınır duvar ve suyla kaplı. Kullanılabilecek birkaç köprü de sıkı bir şekilde korunuyor. Periler haberimiz olmadan topraklarımıza ayak basamaz.”

“Ama peri heyeti...”

“Onları kovdum,” dedi sertçe. “Onlara bakmaya bir saniye daha tahammül edemezdim. Ve eğer bu komploda bir parmakları varsa, onları topraklarımda istemiyorum. Taç giyme törenine... ya da sen Tabii Dünya’ya dönene kadar kimse ne içeri girecek ne de dışarı çıkacak. Rinni gittiklerinden emin olmak için onlara bizzat eşlik edecek.”

Ondan çok sert davranmamasını istememek için kendimi zor tuttum. Ancak hemen ardından o korkunç ses kulaklarımı doldurduğunda titremelerimi bastırmaya çalıştım. Ne bu dünya benim dünyamdı ne de bu adalet benim adaletimdi.

“Rinni oradayken seni nasıl kaçırabildiler?” diye sordu Eldas.

“Bir anlığına arkasında kalmıştım... her şey çok hızlı olup bitti,” diye mırıldandım. Her ne kadar üzerinde çok düşünmek istemesem de o kırmızıya bulanmış anılardan başka bir şey su yüzüne çıktı. “Aria oradaydı,” diye fısıldadım.

“Ne?” Eldas kaşlarını çattı. “Seni kaçıranlarla birlikte miydi?” diye sordu hemen ardından.

“Hayır, hayır... Onu beni kaçırmaya çalışmadan hemen önce boynuzlu adamla konuşurken gördüm.”

“Aynı adam olduğuna emin misin? Kadının Aria olduğundan emin misin?” Eldas doğruca gözlerime bakmak için oturuşunu değiştirdi. “Kesinlikle emin olmalısın.”

Anılarımı gözden geçirmeye çalıştım ama tüm günümü onları aklımdan uzaklaştırıp bastırmaya çalışarak geçirdikten sonra... Başımı iki yana salladım. “Emin gibiyim? Hayır. O kadın Aria olmalı. Belki beni bu sayede tanımışlardır; Harrow’un, taç giyme töreninden önce Aria, Jalic ve Sirro’nun beni görmesine izin verdiğini biliyorsun.”

Eldas gözlerini ateşe çevirip sessizleştirdi. Benim göremediğim bir şey görüyordu.

"Aria'nın bu işte bir parmağı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum cesaretimi toplayıp. Bir kaçırma girişimine karışmış olabilecek birinin şatoya özgürce girip çıkmasına izin verildiğini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Sessiz geçen bir dakikanın ardından üsteledim, "Eldas?"

"Hayır," dedi en sonunda. "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum..."

"Peki nasıl emin..."

"Aria şu anki Peri Kralı'nın yeğeni."

"O bir peri mi?" Gözlerimi kırıştırdım, şaşırmıştım.

"Yarı peri. Ve elf kısmı çok daha baskın. Şu anki Peri Kralı'nın erkek kardeşi Aria'nın babasıydı, onu küçük yaşta kaybetti. Aria, Quinnar'da annesiyle büyüdü." Eldas başını iki yana salladı. "Harrow'un onunla dost olmasına izin vermemin nedeni beraberinde getireceği diplomatik faydaydı, ayrıca bizim açımızdan çok büyük bir risk de taşımıyordu. Yıllar önce tanıştıklarında onu iyice araştırmıştık. Aria tam bir baş belası, evet..." Eldas iç çekti. "Ama yarattığı sorunlar İnsan Kraliçe'yi kaçırmaya kalkışmak kadar büyük şeyler değil. Başıma açtığı belalar, kolay etki altına alınabilen kardeşimi geç saatlere kadar dışarıda kalmaya ya da çok içmeye yönlendirmesiyle sınırlı."

"Sen bundan emin misin peki?" diye sormadan edemedim.

"Seni kaçırmak için bir komploya karışmış olması, ailesine ve kendi çıkarlarına karşı hareket etmesi anlamına gelir. Eğer Peri Kralı işin içindeyse, elfler arasında sahip olmayı umduğu her türlü itibarı kaybeder. Hem Aria kendini tehlikeye atmaz. Sana zarar vermeye kalkışmak onun kazançlarını *fazlasıyla* kısıtlar," diye açıkladı Eldas. Söylediklerini değerlendirdim. Sanırım mantıklı bulmuştum. Hem Ortadiyar politikalarına dair ben ne bilirdim ki? Neredeyse hiçbir şey. Büyümü öğrenmeye ve döngüyü kırmanın bir yolunu bulmaya o kadar odaklanmıştım ki hiçbir şeyi derinlemesine araştırma şansım olmamıştı.

“Eğer eminsen,” dedim mırıldanarak.

“Eğer bu olayda bir parmağı varsa, onunla bizzat ilgileneceğim,” diye söz verdi Eldas.

Konuyu değiştirdim, Aria’yı uzuvları teker teker koparılırken hayal etmek istemiyordum. “Adam topraklarını talep etmekle, onları geri vermenle ilgili bir şeyler söyledi. Bu ne anlama geliyor?”

Eldas elini saçlarının arasından geçirdi. İpek gibi tutamların zahmetsizce yerlerine dönmesini izledim. “Periler arasında başlayan iç çatışma çevredeki topraklara yayılan ve yıllar süren kanlı bir savaşa dönüştü. Sınırlarımız şimdi olduğu kadar net değilken elf yerleşimlerine yapılan saldırılar oldu. Çoğunun bir nedeni bile yoktu – periler kaynakları yağmalıyor ya da halkımızı çapraz ateşte bırakıyordu. Bu da hızlı bir misillemeye neden oldu.”

“Babandan gelen bir misilleme mi?” Eldas’ın acımasız tarafını kimden miras aldığını merak ediyorum.

“Hayır, ondan çok öncesinde.” Eldas ateşe baktı. “Nihayetinde elfler bir duvar yükseltti – tatlı su duvarı.” Harrow’un, kardeşleri Drestin için bir yerdeki bir duvarda onurlu bir görevde olduğuna dair söylediklerini anımsadım. “Duvar, savaşı dışarıda tutmak için yapılmıştı. Ancak ortalık sakinleşmeye başladığında ve klanlar savaşlardan bitap düştüğünde, duvarın bir zamanlar perilere ait olan bölgenin geniş bir kısmını işgal ettiği fark edildi.”

“Ve şimdi de onu geri istiyorlar?”

“Asırlardır istiyorlar. Ama onlar taleplerini açıkça ortaya koyana kadar halkımız çoktan o topraklara yerleşmişti. İsteklerini yerine getirsek bile bölgeyi kimin alacağı ve kimin yöneteceği belirsiz. Heyet, perilerin elf topraklarına giriş izninin kaldırılmasını tartışmak için buraya geldi – atalarının toprakları geri alamıyorlarsa, en azından özgürce girebilmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Ama bugün yaşananlarından sonra buna izin vereceğimi hiç sanmı—”

“Bugün yaşananların fikrini değiştirmesine izin verme,” dedim sözünü keserek. “O adam suçlarının bedelini ödedi. Peri Kralı’nın

emriyle beni kaçırmaya kalkışmadıysa... bir kişinin seçimleri yüzünden koca bir halkın acı çekmesine müsaade etme."

Eldas beni öyle büyük bir dikkatle inceliyordu ki sanki kendimi onun ruhuma işleyen bakışlarından korumama yardımcı olacakmış gibi oturuşumu düzelterip battaniyeye daha sıkı sarındım. "İsteklerini kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Adil bir şekilde, gücünle ve onurunla yönetmeni istiyorum."

Elf Kralı'nın dudakları yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zaman zaman bana onu hatırlatıyorsun."

"Kimi?" Ben şatoya adımımı atmadan geride bıraktığı bir sevgiliden bahsettiğini düşündüm.

"Alice'i." Duymayı beklediğim isim kesinlikle bu değildi.

Battaniyeyi daha sıkı kavradım. "Onu iyi tanıyor olmalısın, değil mi?"

Eldas'ın yüzünden bir gölge geçti ve söylediği şeye pişman olmuş gibi başını iki yana salladı. Fiziksel olarak uzaklaşmasından çok önce duygusal olarak benden koptuğunu hissettim. Ayağa kalkmasını izlerken onu tutup ateşin önüne, yanıma çekmek için duyduğum garip dürtüye zar zor karşı koydum.

"Biraz dinlensen iyi olur," dedi yumuşak ama ciddi bir sesle.

"Eldas..."

"Yarın büyüün üzerinde çalışmak için görüşürüz."

"Ama..." Bana cümlemi bitirme fırsatı vermedi. Kapıdan çıkıp daha önce onda hiç görmediğim bir aceleyle uzaklaştı. Alçak sesle inleyip bana cevap verir gibi başını eğen Kanca'ya baktım. "Ben de onu anlayamıyorum."

Kurt ayağa kalkıp gerindi ve az önce Eldas'ın olduğu yere gelip oturdu. Destek için ona yaslandığımda yumuşak bir nefes verdi ama kıınıldamadı. Ben tüylü omzunda uyuyakalırken bile hareket etmedi.

yirmi bir

Ertesi sabah Rinni her zamanki gibi odama geldi. Beni yerde uyurken bulmasına dair tek bir kelime etmedi. Aslına bakılırsa ürkütücü derecede sessizdi.

Kanca bir önceki gece uyumamış gibi görünüyordu, ben de ona odamda kalmasını söyledim. Komutuma itiraz etmedi, ben se günün ilerleyen saatlerinde dostumu daha iyi hissettirmek için laboratuvar da Willow'la ona ne hazırlayabileceğimi düşünmeye başlamıştım çoktan.

"Rinni, dün yaşananlar konusunda..." diye söze başladım taht odasına doğru yürürken. Rinni bana yüzünü bile dönmedi. "Senden özür dilemek istiyorum."

Sessizlik.

"Haklıydın," diye devam ettim tüm içtenliğimle. "Ben yanıldım. Şatoda kalmamız gerekirdi."

Daha fazla sessizlik.

"Rinni..."

"Kralla işiniz bittiğinde sizi Willow'a götürmek için burada bekliyor olacağım," dedi Rinni, sözlerinde duygudan eser yoktu. Of keyle baş ediyor olsam daha kolay olurdu.

"Willow'a kendi başıma gidebilirim."

"Majesteleri bana bir an bile korumasız kalmayacağınızı em-

retti, şatonun içinde bile. Ne var ki şehir devriyeleri ve güvenlik konularıyla ilgili diğer başşövalyelerle görüşmem gereken meseleler olduğu için bu gezintiyi kısa kesmek istiyorum.”

“Eldas, peri heyetinin gitmesiyle şatonun artık güvende olacağını düşünüyor gibiydi.”

“Kralımızın arzusu bu şekilde.” Rinni taht odasına açılan kapının önünde durdu. “Ve onun isteklerine karşı gelmek bize *düşmez*.”

Başka bir şey söylememe fırsat vermeden büyü alıştırmasıyla geçecek başka bir sabah için beni taht odasına soktu.

Eldas mesafeli tavrını hâlâ koruyordu. Bana bir nebze bile yaklaştığı her seferinde sanki bunun öcünü bir sonraki karşılaşmamızda fazlasıyla alıyormuş gibiydi. Geçirdiğimiz süre boyunca benden birkaç adım uzakta durdu. Bu da birlikte çalışmaya ilk başladığımız zamanlardaki dokunuşlarını daha çok düşünmeme neden oldu.

Aramıza mesafe koymanın beni daha iyi hissettireceğini sanırdım. Sonuçta karşımda başka birini parçalara ayırmış bir adam vardı. Ne var ki aramızda bu boşluk beni yalnızca üşümüştüştüyordu. Bu bir şekilde, yapabileceklerinin daha büyük bir hatırlatıcısı gibiydi. Dün gece yanıma gelen düşünceli adamı istiyordum. Ama onu nerede ya da nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Büyüm duygularıma ayak uyduruyordu. Bazen benim irademe, bazen onun talimatlarına kulak veriyordu. Sekoya tahtı keşfetmeye devam ettim, o karanlık yerin ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Büyüm beni yarı yolda bırakmadan önce anlayabildiğim tek şey, tahtın *o noktadan* büyümüş gibi göründüğüydü.

Eldas işimizin bittiğine karar verdiğinde tek kelime etmeden çekip gitti. Dün geceye dair konuşmama bile fırsat vermemişti. Kollarımı bedenime dolayıp laboratuvara doğru ilerledim, Rinni sessizce bana eşlik ediyordu.

Şükürler olsun ki en azından Willow bana normal davranıyordu.

Şehirdeki olay hakkında konuşurken beni dinledi ve dün öğleden sonradan beri beni perişan eden tüm kafa karıştırıcı duygularımı boşaltmama müsaade etti.

“Periler tam bir pisliktir,” deyip iç çekti ben konuşmamı bitirdiğimde. “Çok yazık çünkü büyüleri ve gelenekleri insanı kendine hayran bırakıyor. Ritümansilerini gerçekleştirmek için yaptıkları bazı ritüellerin günlerce sürebildiğini duymuştum. Bazen ritüellerinde kullanılacak tüm eşyaları toplamak için yıllarca iz sürerler. Ve ritüelleri dans, meditasyon ve hatta bazen kan dolu avlarla dolu olur.”

Kana dair tek bir şey bile duymak istemiyordum. “Elflerin geleneklere bayıldığını biliyorum,” dedim kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak.

Willow laboratuvar masasının üzerinden uzanıp elimi sıkarken kıkırdadı. “Zarar görmemene çok sevindim.”

“Ben de. Ama Rinni’nin başını büyük bir belaya bulaştırdığımdan endişeleniyorum.”

“Bu durumdan zarar görmeyecek biri varsa o da Rinni’dir. Eldas’ın onu cezalandırmasının imkânı yok.”

Bir an için, taht odasına bakan o gizli odaya geri dönüm, Rinni’nin eli Eldas’ın yanağındaydı. Günlükler sayesinde Harrow’un söylediklerini doğrulamıştım – Elf Krallarının sevgilileri oluyordu. Bu düşünce, bir cevaba bağlamam gerektiğini zaten bildiğim bir soruyu doğuruyordu.

“Eldas’la Rinni’nin nasıl bir ilişkisi var?” diye sordum cesaretimi toplayıp.

“Rinni onun sağ kolu ve Lafaire ordusunun komutanı.”

“Ama şimdi ona bak, beni koruyarak zamanını boşa harcıyor.”

Willow burnuma bir fiske atıp sırıttı. Ben de gülümsememe engel olamadım. “Kes şunu. Sen İnsan Kraliçe’sin. Seni korumak hiç de boşa zaman harcamak değil. Aksine, bu en büyük onur.”

İç çekip az önceki sorumu biraz değiştirdim. “Eldas ve Rinni çok yakınlar mı?”

Willow bir süre gözlerini kırptırdı. Sorumu sorar sormaz rahatsız olduğunu anlamıştım. “Luella, Elf Kralı hakkında böyle şeyler soramazsın.”

"Beni evlendiği adama dair sorular soran bir kadın olarak düşün o zaman."

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Kraliyet işlerine burnumu sokmam. İkisinden birine sormalısın. Bunu söylemek bana düşmez."

Düşüncelere dalmış bir şekilde parmaklarımla masada ritim tutuyordum. "Biliyor musun, bu harika bir fikir, Willow. Sanırım buradaki işim bitince Rinni'ye gideceğim."

"Ciddi olamazsın."

"Öyleyim."

Willow gergin bir tavırla başını kaşıdı. "Pekâlâ ama gitmeden önce narenciyeli turta yapacağız."

"Narenciyeli turta mı?"

"Rinni'nin en sevdiği tatlıdır."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Neredeyse doğduğumdan beri şatoda yaşıyorum. Poppy'yle burada, bir sonraki şato şifacısı olmak üzere çalışıyorum. Ama... şatodaki diğer elflere dair birkaç bir şey duyuvermişim sanırım." Omuzlarını silkti.

"Birkaç şey" duyduysa, Rinni ve Eldas hakkındaki gerçeği de büyük ihtimalle bildiğinin altını çizmemek için kendimi zor tuttum. Willow haklıydı, bunu söylemek ona düşmezdi. Ve bazı şeyleri kaynağına sormak en iyisiydi.

Günün sonunda Willow, beni ve hazırlamak için tüm öğleden sonramızı harcadığımız içi limonlu ve portakallı turta dolu küçük kutuyu Rinni'nin odasına götürdü. Yanımda ayrıca Willow'un Kanca'ya hazırlamak için ısrar ettiği için küçük bir ödül maması kesesi vardı. Kanca'nın beğenip beğenmeyeceğini daha sonra öğrenecektik. Kurdumu o neşeli hâline geri döndüreceklerini umuyordum.

Rinni'nin odasının önüne geldiğimizde durduk, derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım.

"Evet?" Rinni kapıyı açtı. Beline bir önlük bağlamıştı. Her za-

manki zırhı ve apoletleri yerini üzerine bol gelen boya lekeli giysilere bırakmıştı. Üzerindekilerin ona yakıştığını düşündüm. Gözleri benimle Willow arasında gidip geldi. “Burada ne işiniz var?”

“Kraliçe’nin ısrarı,” dedi Willow hızla.

“Konuşmamız gerek.” İznini beklemeden içeri daldım.

“Pekâlâ...” Kapıyı kapatmadan önce Rinni, Willow’a son bir bakış attı. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri?”

“Biraz konuşmak...” Gözlerim Rinni’nin üzerinde çalıştığı portreyi bulunca sözlerim yarıda kaldı. Tanıdık bir çift samimi göz küçük, esrarengiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Her bir detayı kusursuzdu. Ne var ki resmi incelemeye devam ettiğimde boyanın kadının yüzünün —benim yüzümün— geri kalanına ulaşmadığını fark ettim ve portrenin henüz bitmediğini anladım. “Sen... beni mi çiziyorsun?”

“Evet.” Rinni ellerini bir bez parçasına sildi. “Sizi çizmekle görevlendirildim.”

“Bunu kim istedi?”

“Kim istemiş olabilir?” Rinni boğazını temizledi ve her zamanki resmiyetine geri döndü. “Bizzat Elf Kralı beni bu eseri çizmekle görevlendirdi demek istedim, Majesteleri.”

Eldas benim bir portremi mi istemişti? Onunla ne yapacaktı ki? Gözlerim Rinni’yle çizdiği tablo arasında gidip geldi. *Her şey sırayla.* İçi turtalarla dolu kutuyu ona uzattım.

“Bunu bir zeytin dalı ve özür olarak kabul et.”

“Nedir bu?” Rinni şüpheyle kutuyu elimden aldı. Kapağını açar açmaz homurdandı, “Şu Willow yok mu.”

“Narenciyeli turtaları sevdiğini söyledi,” dedim telaşla.

“Doğru, bayılırım.” Ancak bunu söylerken çok huysuz görünüyordu. Rinni masasının üzerindeki birkaç boyayı kenara ittirip kutuyu koydu ve ağzına bir turta tıktırdı. “Sahip olduğum tek zaafî sizinle paylaşmasından hoşlanmadım sadece.”

Kahkaha attım. “Eh, hazır savunmasız durumdayken senden özür dilemek istiyorum. Rinni, gerçekten çok özür dilerim.”

İkinci turtasını ağzına atıp iç çekti. "Peki, özrünüzü kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim." Buraya gelişimin diğer nedenini düşünerek bir kez daha resme baktım. Eldas ve Rinni'nin arasında bir şey olsaydı, ondan benim bir portremi çizmesini asla istemezdi. Bunu istemek acımasızlık olurdu. "Yeniden dost muyuz?"

"Ah, pekâlâ," dedi abartılı bir tavırla. Gülümsedim. "Sanırım dostuz."

"Harika çünkü sana sormak istediğim bir şey var."

"Buyurun, aklımın başına tekrar gelmesine beş turta kaldı."

"Eldas hakkında konuşmak istiyorum."

Rinni'nin eli hareketinin ortasında donakaldı. Beş turta bile sürmeyecek gibiydi. "Ne olmuş Eldas'a?"

"Aranızda romantik bir şeyler var mı?" diye sordum konuyu dolandırmadan. Rinni bana bakmayınca gerginliğimin tavan yaptığını hissettim. "Çünkü eğer böyle bir şey söz konusuysa anlarım. Ya da bir ilişkiniz yoksa bile ona karşı hislerin varsa bilmek isterim. Yoluna çıkmak gibi bir niyetim yok."

"Siz onun karısısınız," dedi ihtiyatla, bana hâlâ bakmıyordu.

"Evet ve pek de sıradan bir çift olduğumuz söylenemez." İç çektim. Midemde garip bir ağrı vardı. Filizlenmeye başladığını bile bilmediğim bir umudu kökünden kazımaya çalışıyordu. "Elf Kralı'nın sevgilileri olduğunu biliyorum. Aslına bakarsan, gerçekten çok mantıklı. İçinde bulunduğumuz durum hayat arkadaş olmamıza elverişli değil."

"Luella, aranızda büyüyen hiçbir duygunun yoluna çıkmayacağım," dedi Rinni başını kaldırıp hafifçe gülümseyerek. "Sevgili değiliz. Ve Eldas'ın sevgilisi olmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Değil misiniz?" diye sordum usulca. "Ama ikiniz çok... Aranızda..." İçten içe sevgili olmalarını umduğumu fark ettiğimde dilim tutuldu. Eldas'ın etrafında olduğum her an içimde büyüyen bu hüzünden kurtulmak için bir neden arıyor olmalıydım. "Aranızda bir bağ olduğu çok açık."

“Öyle.” Bunu inkâr etmemesini takdir ettim. “Biz birlikte büyü-
dük. Hemen hemen aynı yaşıyoruz. Ve biliyor musunuz emin de-
ğilim ama... veliaht prensin babası hayatayken şatoyu terk etmesine
izin verilmez. Yani çocukken Eldas şatodan hiç ayrılmadı. Ardın-
dan, sizinle beraber taç giymek için tecride devam etmeyi seçti.
Beklemediği şeyse sizin bir yıl...”

Tecritte kalmanın Eldas’ın seçimi olduğunu biliyordum. “Ne-
den veliaht prens babası hayatayken şatoyu terk edemiyor?”

“Çünkü yalnızca bir Elf Kralı var. Ve bu, güçlerin geçişini düzen-
li tutmaya yardımcı oluyor – bir hükümdardan diğerine.”

Tüm bunlara katıldığımdan emin değildim. “Yani şatoda yapa-
yalnızdı?”

“Evet...” Bir anlığına Rinni’nin yüzü düştü. Ağzına attığı bir son-
raki turta bile keyfini yerine getirmeye yetmedi. Gelenekleri bilen
biri olarak onun bile genç bir çocuğu esir tutmanın biraz aşırı ol-
duğunu düşündüğü barizdi. “Tahmin edebileceğiniz gibi çok fazla
arkadaşı olduğu söylenemez.”

“Belli oluyor.” Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez
kendimi suçlu hissettim.

“Olabilir.” Rinni hafifçe gülümsedi. “Arkadaşlık edebileceği çok
fazla insan yoktu ve babam Eldas’ın babasının sağ kolu olduğu için
ben daima şatodaydım. Yakın arkadaş olduk.” Rinni kollarını göğ-
sünde kavuşturup duvara yaslandı. Gözleri benimkileri buldu. “Sa-
nırım bunu bilmeyi hak ediyorsunuz, evet, bir noktada romantik
anlamda da bir ilişkimiz oldu.”

“Ne kadar önce?”

Rinni bir süre düşündü. “Üç ya da dört yıl önceydi sanırım. Ge-
riye dönüp baktığımda, Eldas’ın son İnsan Kraliçe’nin ömrünün
sonuna yaklaştığını görüp paniğe kapıldığını düşünüyorum. Ke-
derli olmaktan ziyade... sanırım kendini ona biçilmiş rolde kapana
kısılmış hissetti ve evlenme fikrine kendince baş kaldırdı. Kaderini
anlayacak yaşıydı ve bir yandan da Alice’i kaybediyordu.”

Eldas’ın bende kendinden bir parça görüp görmediğini merak

ettim. Kendi kaderime isyan etmem onda olumsuz düşünceler ya da umutsuzluk hissi mi uyandırıyor? Belki de bir çıkış yolu olabileceği fikri bile, kabullenmek zorunda bırakıldığı rolden daha acı vericiydi.

“Huzurlu olabileceği bir yer aradı ve ben de bunu anlayışla karşıladım. O âna kadar ikimiz hakkında birkaç kez çocuksu düşüncelere kapılmadığımı söylesem yalan olur. Böylece birkaç ay süren acemi bir girişimde bulunduk, yalnızca iki ya da üç ay sürdü. Ve siz sormadan söyleyeyim, öpüşmekten fazla bir şey yapmadık. Ayrıca, ilişkimiz hakkında daha fazla ayrıntı vermeyeceğim. Yaşandı ve bitti, romantik bir şeyler için birbirimize uygun değiliz. Hayatımın o zamanına dair tüm renkler kurudu ve yeniden tuvalin başına geçmek gibi bir niyetim yok.”

“Anlattıkların fazlasıyla yeterli,” dedim. “Dürüstlüğün için teşekkür ederim.”

“Her zaman, ikinizi de desteklemek için buradayım. Eldas’la dost ve müttefik olarak çok daha iyiyiz. Ama ne olursa olsun, sevgili olma girişimimiz bizi daha da yakınlaştırdı. Yani aramızda bir bağ olduğu konusunda haklısınız. Fırçayla, kılıçla ya da başka bir şeyle hizmet etmeyi tercih edeceğim başka bir adam yok... yatak odasını saymazsak.”

Kahkahaya boğuldum. Ancak neşem Eldas’ın kaderiyle boğuşmasını hatırlamamla yarım kaldı. Onu genç ve beceriksizken hayal ettim. Gülümsemem bir iç çekişle soldu.

“Rinni, bugün sana çok şey sorduğumun farkındayım. Ama bir konuda yardımını isteyebilir miyim?”

“Daha fazla turta isterim.”

“Anlaştık.” Kıkırdayarak sözlerime devam ettim. “Eldas’ı daha yakından tanımak istiyorum.” Rinni’nin taht odasında Eldas’ın beni tanımaya çalışmadığına dair söylediklerini düşündüm. Ama adil olmam gerekirse, bu ikimiz için de geçerliydi. “Onunla bir akşam yemeği yemek istiyorum.”

Özel masasında oturmak istiyorum.

Rinni, dudakları memnuniyetle kıvrılırken kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ, eminim bunu ayarlayabiliriz.”

“Resmî bir şey olmasını istemiyorum.” Şatodaki devasa ziyafet salonlarından birini ve çocukken kitaplarda gördüğüm resimleri düşündüm. “Ayrı odalarda otursak da olurmuş gibi görünen uzun bir masanın iki ucunda oturan kral ve kraliçe olmak istemiyorum.”

Rinni güldü. “Ne demek istediğinizi anlıyorum.”

“Güzel. Sen sorar mısın? Ben sorarsam hayır diyeceğinden endişeleniyorum.” Her yaklaşmamızın ardından kendini geri çektiğini düşününce, muhtemelen hayır diyecekti. “Bir de taht odasının bizim için artık bir sınıf ya da bir savaş alanından farksız olduğunu düşünüyorum. Eğer orada buluşursak...”

“Kendinizi rahat hissetmeyeceksiniz,” diye cümlemi tamamladı Rinni. “Oldu bilin. Bunu ayarlayabilirim.”

“Teşekkür ederim.” Ona ilerleyip sarılmak için Rinni’yi kendime çektim. Willow’a ilk sarıldığım zaman gibi kaskatı kesilmişti ve şaşkıındı. Ancak sarılma fikrine şifacı dostumdan biraz daha hızlı ısınmışa benziyordu.

“Rica ederim, Majesteleri,” dedi ben uzaklaşırken garip bir sesle.

“Formaliteleri geçeli çok oldu.” Kapıya ilerledim. “Bana Luella de.”

O gece Kanca yatağımın ayakucuna kıvrılmışken ben tavanı izliyordum. Bir hafta içerisinde iki dost ve bir kurt edinmiştim. Dürüst olmam gerekirse, yaşadıklarımın hiçbirisi sandığım kadar kötü olmamıştı.

Ne var ki en büyük engeller hâlâ yolumun üzerindeydi – Eldas’la gerçekten dost olmak ve onun yardımıyla döngüyü kırmanın bir yolunu bulmak.

Esnedim. “Her şey sırayla,” diye mırıldandım yatağımda dönüp uykuya dalmadan önce.

Eldas ve ben ne ertesi gün ne de ondan sonraki gün buluştuk, dolayısıyla ben de kendimi günlüklerle ve Willow'la laboratuvarda meşgul ettim. Eldas bana yardım etmese bile bu döngüden kurulmanın bir yolunu bulacaktım – hem kendim hem onun hem de dünyalarımız için bunu yapacaktım.

Rinni ona akşam yemeğini sorduğunda verdiği tepkinin beklediğimden daha korkunç olduğundan endişeleniyordum. Üçüncü gün gelip çattığında Rinni, Eldas'ın perilerle bazı yeni müzakerelere başladığını ve dikkatini dağıtan şeyin bu olduğunu söyledi.

Aklıma aramızda geçen konuşma geldi ve bu yeni müzakerelere –kısmen de olsa– benim vesile olup olmadığını merak ettim. Öyle olabileceğine dair cüretkâr düşüncelerim göğsümde çırpınan bir şey varmış gibi içimi kıpır kıpır bir hisle dolduruyordu.

Neyse ki mobilyalarımın şatoya gelmesiyle dördüncü gün dikkatim dağıldı. Marangoz teslimatı bizzat yaptı ve mobilyaları odaya yerleştirmemizde Rinni'yle bana yardım etti. Yaşlı ve tatlı bir adamdı, işimiz bittiğinde ağrıyan parmaklarına masaj yaptığını fark etmeden edemedim.

Dekorasyon istediğimiz gibi olduğunda yaşlı adamı laboratuvara götürüp Bay Abbot için hazırladıklarına benzer bir lapa verdim. Şükürler olsun ki ne Willow ne de Rinni “alt tabakadan” birine yardım etmemin “yakışık almayacağını” söyledi.

Marangoz çekimserdi ancak Willow'un teşvikiyle hediyeği kabul etti. Günümün geri kalanını ise Willow'la çalışarak, büyümü deneyerek ve eski kraliçelerin arkalarında bıraktıkları günlükleri araştırarak geçirdim.

Akşam yemeklerimi odamda yedim, Kanca'yı saymazsak yalnızdım. Kurdum, ana odadaki, kapılar yerine pencerelere bakan yeni masamın altına kıvrılmış yatıyordu. Benden önce hüküm sürmüş kadınların artlarında bıraktığı narin sayfalara bir ipucu bulma umuduyla dikkatle göz gezdiriyordum. En eski günlük iki bin yıldan biraz daha eskiydi. İlk ya da hemen ardından gelen kraliçeler-

den geriye kalmış hiçbir kayıt yoktu. Yani benim gibi bilinmezliğin içinde yaşamış kadınlardan bir şeyler kapmaya çalışıyordum.

Beşinci günün akşamında nihayet yararlı olabilecek bir şey buldum. Kraliçe Elenor'un günlüğünün –benden dört kraliçe öncesi– ortalarındaydı. Görünüşe göre bu döngüyü kırmayı düşünen ilk kraliçe ben değildim.

Gelen her yeni kraliçe sekoya tahta daha büyük bir bedel ödüyor. Gücümüz nesilden nesle azalıyormuş gibi görünüyor. Çok geçmeden İnsan Kraliçe'nin sonunun gelmesi ihtimaller dahilinde.

Tahtın Karaltı'nın öteki tarafıyla –Tabii Dünya'yla– dengeyi sağlamaya çalıştığını düşünüyorum. İnsan Kraliçe tek başına bu dengeyi kurmaya yetmiyor. Doğa kanunları fazla esnetilmiş.

İki dünyayı dengeye getirmenin bir yolu olsaydı, belki Ortadiyar'ın artık bir İnsan Kraliçe'ye ihtiyacı olmazdı. Ancak bu teorimi kanıtlamanın hiçbir yolu yok...

Ertesi sabah kapımda Rinni'nin kendine has tıklatmasını laboratuvara gitmek için hazırlanıyordum.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Müsaitim," diye karşılık verdim.

"Bu kıyafetler de ne böyle?" diye sordu Rinni beni görür görmez.

"Bulmama Willow yardım etti." Kalın keten pantolonumda ellerimi gezdirdim. "Dur tahmin edeyim, Eldas'ın benimle görüşmek istediği gün nihayet elbise giymeme cesareti gösterdiğim gün, değil mi?"

Rinni sıırttı.

Homurdandım. "Haklıyım, değil mi?"

"Evet ama üzerini değiştirmek için bu akşama kadar vaktin var."

"Akşam yemeği davetimi kabul etti mi?" Karnımdaki kıpır kıpır hissin, kelebeklerin mi yoksa eşekarılarının mı çırpınan kanatları olduğundan emin değildim. Heyecanlı mıydım, gergin mi? İkisi de. İçeride tüm güçleriyle savaşan kanatlı bir böcek sürüsü vardı.

“Evet, kabul etti. *Nihayet,*” diye mırıldandı. Ağzından kaçan son kelimeyi gizlemeye çalışır gibi elini ağzına götürüp öksürdü. Ona bir iyilik yapıp üzerine gitmemeye karar verdim. “Evet, kabul etti. Bu akşam Doğu Kanadı’nda akşam yemeği yiyeceksiniz.”

“Ah, şu gizemli Doğu Kanadı demek.” Parmaklarımı havaya kaldırıp hızla kımıldattım. “Ne heyecanlı ve şaşalı.”

“Öyle; oraya girmek genelde yalnızca kraliyet ailesine mahsus-tur.”

“Kraliyet ailesi” kavramının beni kapsamadığı alt metnini kaçırmamıştım. Ortadiyar’ı hayatta tutan ben olsam da onlardan biri olarak görülme onurunu hak etmediğim ortadaydı. Aklım Harrow’a kaydı. İyileştirdiğimden beri onu görmemiştim. Bunun için minnettar olmam gerekirken garip bir şekilde endişeli hissediyordum.

Eldas, Aria konusunda endişeliymiş gibi görünmese de kadının bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmeden edemiyordum... Hayır, boynuzlu adama karşı duyduğum korkunun kadın hakkındaki düşüncelerimi şekillendirmesine izin veriyordum sadece.

Düşünceleri aklımdan kovdum. Harrow o ailenin bir parçası olmadığı için mutluluk duymamın başka bir nedeniydi yalnızca. İki ay içinde buradan gidecektim ve bu süre gittikçe azalıyordu.

“Haber verdiğin için teşekkürler. Saat kaçta hazır olmalıyım?”

“Eldas seni saat sekizde bekliyor.”

“Ah, güzel, bu tüm günümü laboratuvarıda geçirebilirim demek. Hem üzerimi değiştirecek vaktim de kalacak.”

“Akşam için hazırlanmana yardımcı olmamı ister misin?”

Rinni’nin teklifini kabul etmeyi düşündüm. Dolabımda bir başıma tüm tokalarına erişmemin imkânsız olduğu elbiseler vardı. “Gerek yok, teşekkür ederim,” dedim en sonunda kararımı vererek. Eğer Eldas beni tanıyacaksa, karşısına gerçek ben olarak çıkmalıydım — Rinni’nin uygun olduğunu düşündüğü herhangi bir saç modeli veya elbiseyle değil.

“O zaman sekize çeyrek kala burada olacağım.” Rinni önümde eğilip odadan çıktı.

Gün garip bir şekilde hem bitmek bilmiyor hem de çok hızlı geçiyordu. Laboratuvardayken saatler geçmek bilmiyor gibiydi. Saate her baktığımda günün yarısının geçtiğini sanıp yalnızca beş dakika olduğunu görüyordum.

Bir şeye odaklanmak neredeyse imkânsızdı.

Ancak ne olduğunu anlamadan odama dönmüştüm ve Rinni bir kez daha kapıyı çalıyordu.

“Gel,” diye bağırdım.

Rinni banyo kapımın önünde belirdi. “Başka giyecek bir şey bulamadın mı?”

“Kıyafetim tartışmaya açık değil,” diye belirttim. “Ya benimle böyle buluşacak ya da hiç buluşmayacak.”

“Öyle olsun.” Beni Eldas’a götürürken Rinni’nin yüzünde belli belirsiz bir sırıtış vardı. Neyse ki Kanca’nın bizi takip etmesine bir şey söylememişti. O yanımdayken kendimi çok daha rahat hissettiğim için şatonun içinde gölgem gibi peşimde dolaşıyordu. Artık beni tanıyan herkes Kanca’yı da tanıyordu.

Doğu Kanadı’na gitmek için taht odasından geçtik. Bunun ana avluya inmekten daha kısa bir yol olduğunu varsaydım. Rinni beni genellikle Eldas’ın çekip gitmek için kullandığı kapıdan geçirdi. İnce detaylı zırh takımları, kaidelerin üzerinde yükselen sivri sütunlar, duvar halıları ve portrelerle tıklım tıklım dolu sessiz koridorları aştık. Burada Batı Kanadı’na kıyasla daha az boş alan vardı. Balo salonları, yemek odaları ve hiçbir işe yaramadığı apaçık ortada olan boş odaların sayısı çok daha azdı. Ne var ki bu kanat da döner merdivenler ve meraklı gözlerime ket vuran sonsuz sayıdaki kapıyla doluydu.

En sonunda hedefimize ulaştık, diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir kapının önündeydik. Rinni hafifçe kapıya vurdu.

“Majesteleri,” dedi. “Kraliçeniz size eşlik etmeye geldi.”

yirmi iki

Rinni'nin sözleri karşısında bir anlığına donakaldım, "Kraliçeniz." Varlığını bir kez daha hatırlayarak parmağımdaki labradorit yüzük-
le oynadım. Kimseye ait olmak istemiyordum. Birinin bana sahip olmasını istemiyordum. Neredeyse koşup uzaklaşacaktım ama ol-
duğum yerde durmayı başardım.

Bu kelimelerin altında yatan şey sahiplik duygusu değildi. Bura-
ya kendi özgür irademle gelmiştim. Bir görünüp bir kaybolan kibar
adamın gerçekten orada olup olmadığını görmek istemiştım. Bana
güvenip güvenemeyeceğini bilmek istemiştım. Eğer ortaklığımızın
temellerini daha sağlam bir hâle getirebilirsek, Ortadiyar'ı içinde
bulunduğu çıkmazdan belki de gerçekten kurtarabilirdik. Zorun-
luluktan, korkudan ya da bana burada olmamı emrettiğinden gel-
memiştim.

"İçeri gönder." Eldas'ın gür sesi bedenimde yankılandı.

Kapı beklediğimiz koridora doğru açıldı ve Rinni kenara çekildi.
İçeri girip başımı olabildiğince dik tutmaya çalıştım, bir elim bana
güç vermesi için Kanca'nın üzerindeydi. Kapı ardımdan kapanır ka-
panmaz eşekarıları midemdeki savaştan galip ayrıldı ve gerginlikle
ağızımdan bir şey kaçırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Eldas büyük bir şöminenin önünde duruyordu. Aramızda uza-
nan masa dört kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek ölçülerde olmasına

rağmen iki kişi için hazırlanmıştı. Yemekler loş ışık altında parıldı-
yordu – fırınlanmış et, sebzelerle dolu tepsiler ve üstündeki süsle-
rin gerçek kelebek kanatları olmadığını umduğum yuvarlak şekilli,
kremayla kaplanmış bir çeşit pasta.

Yemekleri incelemekle ancak belli bir süre oyalanabilirdim ve
gözlerim eninde sonunda buraya gelmemin asıl nedeni olan ada-
ma kaydı. Eldas'ın üzerinde püsküllü alacakaranlık rengine bir
tunik vardı. Göğsü boyunca dikilmiş minik inci düğmeler, üzerine
saçılmış yıldızlar gibi görünüyordu. Bu koyu renkli kıyafete tezat
oluşturan teni onu ölümden ziyade yıldızların kralıymış gibi gös-
teriyordu.

"Taca gerçekten gerek var mıydı?" deyiverdim aniden, karşım-
daki görüntüsü beni savunmasız bırakmıştı. Neredeyse benim için
çaba harcamış gibiydi.

"Pardon?" Yüzünden eksik etmediğı soğuk ifadesi şaşkınlıkla
bozuldu ve eli başındaki koyu renkli demir halkaya gitti. Elini kal-
dırdığını fark eder etmez, hareketinden utanmış gibi onu hızla geri
indirdi. "Ben kralım, neden tacımı takmayayım ki?"

"Çünkü karşında yalnızca ben varım."

"Takmam için bir neden daha. Ben senin kralınım. Buna uygun
giyinmemden daha doğal ne olabilir?"

Kralın. Bu kelime de zihnimde yankılanan "kraliçeniz" kelimesi-
ne katıldı. Ben onun kraliçesiysem, bu da onun benim kralım oldu-
ğ u anlamına mı geliyordu? Mevzu onun bana sahip olmasından zi-
yade birbirimize ait olmamız mıydı? Birbirimizi mi paylaşıyorduk?

Bunca zamandır ilk kez, bütün dikkatimi bitkibilime vermek
yerine biraz da bu ilişki ve romantizm konularına zaman ayırmış
olmayı diledim. Belki o zaman biraz daha becerikli olur, her şey
üzerine bu kadar çok kafa yormazdım.

"Ben..." Söyleyecek bir şey bulamadım. Bunun yerine ona doğ ru
yürüdüm, her adımda gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyor-
dum. Kanca sanki bunu tek başıma yapmam gerektiğini biliyormuş
gibi arkamda bekliyordu. "Buraya kendim olarak geldim, Luella ola-

rak." Ellerimi kaldırıp seçtiğim yüksek belli eteğe ve fırfırlı bluza bakmasına izin verdim – Capton'da giydiklerime benzer, basit kumaşlardan yapılmış basit parçalardı. "Karşımda Elf Kralı'nı değil de..."

Ona uzandığımda irkilip geri çekildi. Ellerimi indirmeyip bekledim. Eldas sakinleşti ve ellerimin tacını kavramasına müsaade etti. Beklediğimden daha ağırdı, o kadar ki başını nasıl dik tutabildiğini merak etmeden duramadım.

"...Eldas'ı bulmayı umuyordum." Tacı şömine rafının üzerine bıraktım, düşürmediğime şükrediyordum.

"Elf Kralı benim, olduğum şey bu. Bana dair başka bir şey daha yok."

Bu sözler daha önce defalarca söylediğim şeylerin tekrarıydı. Amacı beni incitmek değildi ama yine de incitmişti. İçim öyle titriyordu ki kemiklerimin birbirine gireceğini düşündüm. Gerginliğim beni ele geçirmeye çalışıyordu çünkü kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Üzerindeki giysilerin, tacının, o korkunç, sürekli yankılanan taht odasının... bunların hepsinin onun için bir tür zırh olduğunun ilk kez farkında vardım. Onlar olmadan karşımdaki adam her kimse onu herkesten gizliyorlardı. Ve artık o adamın gerçekte kim olduğunu hiç olmadığı kadar çok merak ediyordum.

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Anlamıyorsun." Onu dikkatle incelememe dayanamıyormuş gibi yüzünü ateşe döndü. Sanki az önce fark ettiğim şeyi biliyordu.

"Anlıyorum, gerçekten," dedim ısrarla. "Çünkü benim de kendi zırhım vardı. Dükkânım, işim, sorumluluğum. Beni her şeyden uzak tutmalarına izin verdim çünkü bir an bile olsa onları bırakırsam zarar görebilirdim – kontrolümü kaybedebilirdim."

Gözleri yeniden bana kaydı. Ateş çtırdarken kütüklerden biri devrildi.

"Pek faydasını gördüğümü söyleyemem," diye mırıldandım. Kendimi böylesine korumaya çalışırken bile Luke kalbime ölümcül bir darbe indirmişti. Eldas'ın bakışları daha da yumuşadı. "Bu yüz-

den geri adım atmayacağım. Eh, şu an atmamaya *çalışıyorum*. Seni tanımak istiyorum, Eldas.”

“Neden isteyesin ki?” Birinin böyle bir şey istemesine şaşırmış görünüyordu.

“Bu nasıl bir soru böyle?” Canlı bir kahkaha attım. Ancak gergin omuzları bunu ciddi merak ettiğini gösteriyordu. “Teknik olarak senin karınım.”

“Yalnızca bir formaliteden ibaret... Hem o yeminleri etmeye seni ben zorladım.” Kristal bardağını dudaklarına götürdü. Kadeh buruşturduğu yüzünü saklamaya yetmemişti. “Capton’daki tapınakta yaptıklarım için özür dilerim. Bu özrü çok önce dilemeliydim.”

İçten ve beklenmedik bir özür mü? Şaşkınlık dolu bir ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Bu büyük bir ilerlemeydi.

“Özrün için teşekkür ederim.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir yarım onu affetmek istemiyordu. Ancak... “Dürüst olmam gerekirse, senin yardımın olmasa muhtemelen ayakkabılarının üzerine kusardım.”

Bu sefer buruşturduğu yüzünü saklama girişiminde bulunmadı. “Biraz daha az pişman olabilirim.”

Hafifçe güldüm. Birbirimizi temkinli bir tavırla keşfetmemize yakışan cılız bir gülüştü bu. “Ne içiyorsun?”

“Bu mu?” Bardağı çevirdiğinde içindeki buzlar birbirlerine çarptı. “Perilerin bal likörü. Kralları Quinnar’daki olay için özür maiyetinde göndermiş.”

“Ben de deneyebilir miyim?” Üzerinde bardaklar ve Eldas’ın kadehindeki sıvıyla aynı renkte bir şişe duran dar bir bar vardı.

“Perilerin elinden çıktığı için denemek istemeyeceğini sanmıştım. Şişeyi açmamın tek nedeni sert bir içki olması ve bir de... bu gece için biraz güce ihtiyacım vardı.”

“Benim yanımdayken güçlü olmaya mı ihtiyaç duyuyorsun?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Muhtemelen Ortadiyar’da korkutucu bulduğum tek şey sensin.”

Kendime biraz likör doldururken kıkırdadım. Ben barın başındayken, Kanca şöminenin kenarındaki yerime yerleşti. Kurtla birbirlerini dikkatle incelerlerken bardağımı Eldas'a uzatıp dikkatini Kanca'dan kendime çevirdim.

"Bu gece için güce."

Kaldırdığım bardağa o kadar uzun süre baktı ki kendimi rahatsız hissetmeye başladım.

"Bu dünyada kadeh kaldırmaz mısınız?"

"Kaldırırız." Mesafeli bakışları ilk kez davetkâr görünüyordu. Soğuk gözleri, karşılamaya hazır olduğunuz güzel bir kış sabahını andırıyordu. Eldas kadehini kaldırdı. "Bu dünyaya. Bir sonrakine. Yolda karşılaştığımız insanlara ve paylaştığımız bağlara." Bardağını hafifçe benimkine tokuşturup ağzına götürdü. Ben de onu takip ettim.

"Elfler böyle mi kadeh kaldırır?" diye sordum.

"Evet."

"Ne güzel."

İltifatıma nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibi görünüyordu, bu yüzden de konuyu değiştirdi. "Görüyorum ki canavar hâlâ kalemde gezinmekte ısrarcı."

"Kanca," diye düzelttim nazik bir tavırla. "Evet, hâlâ benimle."

"Eninde sonunda Karaltı'ya dönmen gerekecek," dedi Eldas kurdu hafifçe azarlayarak. Ancak sesinin tonuna rağmen öne eğilip elini Kanca'ya uzattı. Kurt gerilse de Eldas'ın kulaklarının arkasını nazikçe kaşımaya müsaade etti.

"İhtiyaç duyduğunda gidip geliyor. Bazen kendi kafasına göre kaçsa da daima bana geri dönüyor. Hem burada olduğu zamanlarda bana harika bir arkadaş oluyor." Eldas'ın ima ettiği üzere Kanca'nın beni tamamen terk edeceğini aklıma bile getirmek istemedim.

"Güzel. Bu şato insana kendini çok yalnız hissettirebiliyor." Eldas bunu ağzından kaçırmış gibi dudaklarını hafifçe büzdü.

"Bunu hissi iyi biliyorsun, değil mi?"

"Senin de bildiğin kadar." Ona gösterdiğim sempatiyi bana geri yönlendirdiğinde sessizleştim. Bal likörü uzun yudumlar aldık.

“Beni beklerken kendini gerçekten buraya mı kapattın?” Sorum çok güçsüz çıkmıştı. Vereceği cevap beni korkutuyordu.

“Bunu sana Rinni söyledi, değil mi?” Konuşurken bana bakmamıştı. Savunmasız hissetmekten hoşlandığını sanmıyordum ama onun iyiliğiyle ilgilendiğim için özür dilemeyecektim.

“Evet. Ona kızma.”

“Bana kime kızıp kime kızmayacağımı söylemekte çok kararlısın.” Eldas gözünün ucuyla bana baktı. Bir sırıtışı bastırmak için mücadele ettiğini görür gibiydim, bu durum dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

“Söylediklerimi diğer danışmanlarından geliyormuş gibi düşün, yalnızca tavsiye veriyorum.” Sessizlik çöktüğünde likörümünden bir yudum daha aldım. Bekledim. Hiçbir şey söylemedi. “Soruma cevap vermedin.”

“Kendimi tecrit altında tutmaya devam ettim. Kendimi dünyaya kraliçemle aynı anda ilan etmek istedim ama...” Elini saçlarından geçirdi ve başını iki yana salladı. “Hiçbir şey planlarıma uygun gitmiyor. Sonra karşıma sen çıktın... Tabiatın, özenle hazırladığım planlarımın son kırıntılarını da paramparça etti. Gerçekten de hiç beklediğim gibi biri değilsin.” Ben neredeyse narin sayılabilecek yorumuna karşılık verme fırsatı bulamadan Eldas masaya döndü. “Başlayalım mı?”

“Tabii.” Eldas’ın benden ne beklediği sorusunu hızla zihnimden kovdum. Alacağım cevaptan korkuyor gibiydim. Hayır... konu o değildi... duymayı *umut ettiğim* cevabı bulmaktan korkuyordum — beklediği gibi biri olmamamdan hoşlandığını öğrenmekten. Tehlikeli bir şekilde karşılıklı olan bu duygudan. “Tüm bunları sen mi hazırladın?”

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Tabii ki hayır. Bu işlerle ilgilenen elfler var.”

“Şato bomboş görünüyor ama.” İkimiz de yerlerimize geçtik. “Yemekleri kimin hazırladığını merak ediyordum.”

“Gizli geçitler var. Şatonun içinde başka bir şato varmış gibi dü-

şünebilirsin. Hizmetçiler orada çalışıyor. Çok azı bu kısımda görülür.” Duraksadı, gözleri benimkileri buldu. “Büyünün de faydası dokunuyor.”

“Büyünün de faydası dokunuyor,” diye tekrarladım gülerken. “Sanırım bunu düşünmem gerekirdi.”

“Eh, kendi dünyanda yalnızca bir düşünceyle kuzu pirzola yaratamayacağını biliyorum.”

“Sen yapa—”

Cümlemi tamamlayamadan Eldas elini kaldırıp odanın köşesini işaret etti. Mavi bir sis parmaklarında toplandı ve köşede küçük bir bulut belirdi. Gümbürtülü bir patlamayla beraber yoğunlaşıp —tabii ki— kuzu pirzolaya dönüştü.

“Afiyet olsun, Kanca.” Eldas arkasına yaslandı, bardağını döndürüp likörden bir yudum aldı. Ona olan bakışlarımı fark ettiğinde kahkahalara boğuldu. “Yapamayacağımı mı sandın?”

“Nasıl?”

“Kuzu pirzolanın gerçek adını öğrendim ve kopyalarını yaratabilirim.”

Eldas konuşurken Kanca yemeğine gömülmüştü bile.

Aklımda binlerce soru vardı ama dudaklarımdan tek bir şey döküldü, “Kuzuyu *gerçekten* seviyor olmalısın.”

Eldas bir kez daha kahkahalara boğuldu ve hızla bir eliyle ağzını kapattı. Bu utangaç ifadesi benim de kahkahalara boğulmama neden oldu. Bir anda ikimiz de gülüyorduk.

“Bunu yapabiliyorsanız, Ortadiyar’da herhangi bir gıda sıkıntısı nasıl yaşanabilir?”

“Bunu yalnızca elfler yapabilir ve çok azımız bu yeteneğe sahip. Hem o yemek besleyicilik açısından doğal —gerçek— bir yemeğin yanından bile geçemez.” Kaldırdığı kadehinin üzerinden bana baktı ve içkisini yudumladı. Boğazının kasılmasına dair bir şey tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Dikkatimi hızla yemeğime çevirip yaklaşan bahar ayinleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için konuyu değiştirdim. Eldas bu

konuda konuşmaya hevesliydi, özellikle de ayinlerdeki rolünü bana anlatmak için can atıyordu. Elf Kralı olarak görevlerini açıkladı – törenleri nasıl başlatıp bitirdiğini, kraliçeyi baharın getiricisi olarak halka nasıl takdim ettiğini. O durmaksızın konuşmaya devam ederken gülümsemeden edemedim.

Kral olacağı ve sonunda elflere hükmedeceği için gerçekten heyecanlıydı. Buna rağmen... döngüyü kırmaya çalışıyorduk. Bahsettiği bahar ayinlerine şahit olmak için burada olmayacaktım. Halka takdim edilmeyecektim.

Bir yandan konuşup bir yandan ziyafetin tadını çıkarıyorduk. Eldas gerçek bir centilmendi, o kadar ki neredeyse beni rahatsız hissettirecekti. İçkim ne zaman azalsa yeniden doldurduğundan emin oluyordu – bal likörünün tatlılığı ve köpüklü hoş içimi göz önüne alındığında bunu sık sık yaptığını söyleyebilirdim. Bir şeyin tadına bakmak istediğimde yemeği önüme servis ediyordu.

Yemeğe başladığımızda her şeyin leziz olması beni şaşırtmadı. Ortadiyar yemekleri başlı başına bir büyü gibiydi. Her bir tat daha canlı, daha benzersiz ve daha yoğundu. Buraya gelmeden önce gerçekten bir şeyin tadına varmış mıydım?

“Serada yardım ettiğini duydum.” Eldas havadan sudan konuşmaya çabalıyordu.

“Willow bana karşı çok nazik.” Sesinde buna karşı olduğunu ima eden hiçbir şey olmamasına rağmen aniden onu savunmaya geçtim. “Yalnızca bitkiler konusunda yardım etmeme izin vermekle kalmayıp geçmiş kraliçelerin günlüklerini incelememe de izin verdi ve elf büyüğü hakkında bana çok şey öğretti.”

Günlüklerden bahsettiğimde Eldas hafifçe başını yana yatırdı. “Evet, orayı kendine ait kıldığını duydum. Hatta Kraliçe’nin hastalıkları iyileştirme yeteneğine dair söylentiler kasabaya yayıldı bile.”

“Bunu yapan ilk kraliçe olmadığımı eminim.” Marangoz için hazırladığım küçük lapayı düşündüm.

“Kraliçeler, Quinnar’ın sıradan halkıyla ya da genel olarak sıradan halkla tanışmaya ilgi göstermezler.”

Söylediğine alayla güldüm.

Eldas çatalını bıraktı ve kaşlarını kaldırdı. "Komik bir şey mi söyledim?"

"Kraliçeler ilgi göstermediğinden değil, ilgi göstermelerine *izin verilmediğinden*."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi?" Sırıttım. Kızarık yanaklarım bu ifadeye biraz fazla kolay bürünmüştü. Kaçınıcı kadehimi içiyordum? "Belki de geçmiş kraliçelerin günlüklerini okumalısın. Hayatlarından ders çıkarabilirsin. Beni tanımak için çaba harcıyorsan onlar için de aynısını yapabilirsin demektir."

"Alice'i tanımak için çaba harcadım."

"Öyle mi dersin?" Sırıttım ama sesi hiç beklemediğim bir şekilde ciddileştiğinde hızla ifadeyi yüzümden sildim.

Konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi, sesi bir anda ağırlaşmış ve hüzünlenmişti. "O... O nazik bir kadındı."

"Eğer okumak istersen günlüğü bende," dedim kibarca.

Duraksadı ve gözleri neredeyse çocuksu bir heyecanla parladı. "Çok isterim."

"Sana ödünç verebilirim; ben okumayı bitirdim."

"Çok naziksin."

"Sana nazik olmak istiyorum."

Eldas kadehinden uzun bir yudum alarak ağzını meşgul etti ve ardından dikkatini tabağında kalan yemeklere verdi. Belki nedeni yalnızca şömine ışıyordu ama yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık gördüğümü sandım. En sonunda pes edip ben de kendi yemeğime döndüm.

"Haklısın," dedi başını tabağından kaldırmadan. Böylesi daha iyiydi çünkü şaşkınlığımı görmüyordu. *Haklı mıydım?* "Alice'ten önceki kraliçeler hakkında kendimi doğru dürüst eğitmeye hiç zaman ayırmadım ve bu, hem senin hem de gelecekteki vârisim için etkin bir kral olmak istiyorsam telafi etmem gereken bir şey."

Hâlâ burada iki aydan fazla kalacağım varsayımıyla hareket edi-

yordu. Onu düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum. Gecemiz çok samimi geçiyordu ve içinde bulunduğumuz şu an, ayrılma düşüncesine dair bir şey beni üzdü.

Biraz daha bal likörünün çözemeyeceği bir hüznün yoktu.

“Madem öyle, sana Alice’in dışındakilerden de bölümler önereceğim,” dedim nihayet. “Bazıları diğer kraliçelerin hayatlarından kısımlar. Diğerleriye büyüleriyle alakalı ilginç bilgiler, bunların döngüyü sona erdirmemize yardımcı olabileceğini keşfettim.”

“İnsan Kraliçe’ye olan ihtiyacı ortadan kaldırılabileceğini hâlâ düşünüyor musun?”

“Planım değişmedi.”

Eldas ayağa kalktı ve yeniden ateşin önüne ilerledi. Şömine rafına yaslandı, uzun figürü odayı dolduran ışığa karşı koyu renkli keskin bir çizgi oluşturuyordu. Onu izlerken —hayır, onu *hayranlıkla* izlerken— Kanca’nın başını kaşıyordum.

Işık yüzüne öylesine bir açıyla vuruyordu ki elmacikkemikleri olduğundan çok daha çıkık duruyordu. Öne çıkmış gözlerinin güzelliği rahatsız ediciydi ve kuzguni saçlarının arasındaki gizli tonlar hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Ayağa kalkarken, “Bunu ikimiz için de yaptığımı biliyorsun,” dedim ihtiyatla, kadehim elimdeydi. Oda döndüğünde dudaklarımdan neredeyse bir kıkırtı kaçacaktı. Ama şu an kıkırdamak için doğru bir zaman değildi. Aklım hâlâ bunu bilecek kadar yerindeydi. “Arkamızdan gelecek herkesin iyiliği için de. Değiştirebileceğimiz şeyleri bir düşün, Eldas. Veliahtlarının hayatının nasıl değişebileceğini hayal et — kendi hayatının nasıl olabileceğini.”

“Hayal kuracak yaşı çoktan geçtim ben.” Boş, soğuk gözleri bu sözlerini destekliyordu.

“Belki yeniden başlamayı denemelisin. Çok zor değil; yalnızca hayal kur, Eldas ve sonra o hayallerin peşinden koş.” Koluna hafifçe dokunduğumda gözleri benimkileri buldu.

“Ben hayal kurmak için yaratılmadım. Yönetmek için yaratıldım.”

“Bana kalırsa, ne istersen onun için yaratılmışsındır.”

“Beni zerre kadar tanıımıyorsun.” Endişe sesinde kendini bir gösterip bir kayboluyordu.

“Tanımaya başladığımı düşünüyorum. Tanımak istediğimi biliyorum.” Parmaklarım kolundan aşağı kayıp ellerini buldu. Pürüzsüz teninde dans edip manşetiyle oynadılar, daha fazlasını istiyorlardı. “Çocukken ne isterdin? Bana hayallerini anlat.”

Eldas’ın bakışları, üzerinde dolanan parmaklarımdan gözlerime yükseldi. Yavaşça nefes aldı. Gözbebekleri kocamandı.

“Tüm hayatım kral olmak için aldığım eğitimlerle geçti. Halkıma hizmet etmek, İnsan Kraliçe’yi ve döngüyü korumak için. Babam beni hiç uyarmamıştı...”

“Döngüyü yok etmeye çalışacak olanın kraliçenin ta kendisi olacağı konusunda mı?” Göğsümün daraldığını hissettim.

“Kendimi korumam gereken kişinin kraliçenin ta kendisi olacağı konusunda.”

“Sana sadece bir kez vurdum.” Dudaklarımdan hafif bir kıkırtı kaçtı ve kadehimi dudaklarıma götürdüm, söylediklerimi onun da komik bulmuş gibi görünmesine minnettardım. “Bunun için tekrar özür dilerim.”

“Seni aşağıladığım için özür dilerim. Ödeştığımız konusunda anlaşabilir miyiz?”

“Ödeşmek bir başlangıç.”

“Tam olarak neyin başlangıcı?” Ne zaman bana bu kadar yaklaşmıştı? Fırtınaya kapılmış ağaçlar gibi bir öne bir arkaya eğiliyor, ikimiz de aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana dek birbirimizin kişisel alanında salınıyorduk.

Kanca belimi dürttü. Daha bir saniye önce köşede kıvrılmış yatmıyor muydu? Dengem zaten fazlasıyla bozuktu. Öne doğru tökezledim. İçkim Eldas’ın pahalı tuniğine döküldü ve göğsündeki artık ıslanmış noktaya düştüm. Elleri beni kavradı ama sandığımın aksine beni kendinden uzaklaştırmadı. Gözleri benimkileri buldu, yüzü öylesine kızarmıştı ki ona bakmak bile başımı döndürüyordu.

Sert bir çizgi hâlindeki dudakları bir anda gevşedi, bal likörüyle parlıyorlardı. Yüzüne vuran ışık beyaz tenini altın rengine boyuyordu. Onu şu an öpecek olsam dudaklarının tadı nasıl olurdu diye düşündüm.

Tüm hayatım boyunca kaçtığım şey bu muydu? Başka birini önemsemek böyle bir şey miydi? Kafamı kaldırıp ona bakarken başıboş düşünceler zihnimde dört dönüyordu. Bundan kaçmayı nasıl istemiştım?

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Benim suçum değildi, Kanca yaptı.”

Eldas’ın dudakları tembel bir sırıtışla kıvrıldı. Bana söylemediği bir şey biliyordu. İfadesinden okunuyordu. Ama bunun üzerine daha fazla düşünme fırsatım olmadı. Yüzümdeki elleri dikkatimi dağıtıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyordu.

“Benden değil, likörden özür dile. Şu an dilinde olabilecekken kıyafetlerime döküldüğüyle kaldı – büyük bir fırsatı kaçırdı.”

“Eldas,” diye fısıldadım zorlukla. Başım hafifçe avucunun içine doğru eğildi. İçimde sızlayan bir şey vardı; asla diz çökmediğim derin bir arzu... ve her bir zerrem buna teslim olmanın olabilecek en kötü fikir olduğunu söylüyordu. Ancak doğru düzgün düşünmiyordum. Bal likörü ve tenimdeki dokunuşuyla bunu istemiyordum da.

“Luella?” İsmim bir soruydu. Ne soruyordu?

“Evet.” *Her ne soruyorsan, evet.*

Tutuşu sıkılaştı; başımı yukarı kaldırdı. Dudaklarım onunkilerle buluştu. Belimdeki kolu beni daha sıkı kavrayıp daha da yakınına çekti. Bal ve unutulmuş hayaller gibi kokuyorduk. Çaresizlik gibi hareket ediyorduk.

Elimdeki kadeh düşüp tuzla buz olduğunda neredeyse içinde bulunduğumuz ânı da beraberinde götürecekti. Ancak Eldas dilini dudaklarımda gezdirdiğinde ağzımdan çıkarabileceğimi bile hiç bilmediğim bir inilti kaçtı. Ağzımı keşfetmesine müsaade ettim, dili nazıkçe –öylesine nazıkçe– benimkini buldu.

Ama hareketleri bir o kadar da sert ve muhtaçtı. Zıtlıkların beden bulmuş hâliydi o. Yumuşak ve sert. Soğuk ama bedenimi alev alev yakacak kadar sıcak.

Sırtım şöminenin üzerindeki rafa yaslandı. Omuzlarım yükseldi kendimi ona bastırdım. İkimizin de başı dönene ve nefes nefese kalana kadar dudaklarını benimkilerden ayırmadı.

Eldas bana bakıyordu, dudakları ayıktı ve parlıyordu. Bakışlarına şok ve hayretin eşit bir karışımıyla karşılık verdim. Ateş gözleri kadar mavi bir renkte yanıyordu. Kırılan kadehimin parçaları yerini gül yapraklarına bırakmıştı.

“Biz... Ben...” Nefes nefeseydi. Hemen ardından, tek bir kelime etmeden geriye çekildi. Gözleri panik, hareketleri korkuyla doluydu. “Gidiyorsun.”

“Tam karşıdayım.” Ona doğru uzandım; doğru kararların hepsi zihnimi terk etmişti.

“Hayır, Ortadiyar’dan gidiyorsun. Beni terk ediyorsun. Biz... Ben bunu yapamam.” Bu gerçeğe ikimiz de kendimize geldik. “Gitmem gerek.”

“Eldas...”

Adından daha fazlasını söyleyemeden gitmişti bile. Ateş yeniden turuncu yanmaya başlamıştı ve kraldan geriye kalan tek iz, içinden demin geçtiği Karaltı’nın ardında bıraktıklarıydı.

yirmi üç

Ertesi sabah taht odasına olan yolculuğum çok, *çok* uzun sürdü.

“İyi misin?” diye sordu Rinni içeri girmeden hemen önce duraksayıp.

“Ne? Ben... Evet, tabii ki iyiyim. Neden sordun ki? Çok iyiyim.”

“*Hı-hı.*” Rinni kapıyı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neler oluyor?”

“Olan bir şey yok. Artık bana müsaade eder misin, geç kalırsam Eldas...” Kapıya doğru ilerlemeye çalıştım ama bana engel oldu. Kanca elfe hırlamaya başladığında onu bir el hareketiyle susturdum. Rinni kurdu artık en ufak bir korkuya kapılmayacak kadar iyi tanıyordu.

“Evet, geç kalmak istemezsin. O yüzden öt bakalım; dün gece nasıl geçti?”

“Fena değildi,” dedim, biraz hızlıca.

“Fena değil mi?” Kaşlarını kaldırdı ve tekrarladı, “*Fena değil mi?* Buraya gelene kadar ellerini en az elli kere sıktın. Bir şeyler olmuş.”

“Hayır, hiçbir şey olmadı.”

“Yalan söylüyorsun.”

İnleyerek yüzümü ellerime gömdüm. Eldas’ı yeniden göreceğimi bilmek tüm bedenimi öyle bir karıncalandırıyordu ki tüm sabah yerimde duramamıştım. Güneş bile doğmadan önce, volta atarak

günlükleri okumak zorunda kalmıştım yoksa içimdeki huzursuzluk beni çiğ çiğ yiyecekti.

Bütün gece, açık mavi büyüyle sarıp sarmalanmış silueti zihni mi aydınlatmıştı. Bütün gece, sesinin yumuşak tınısıyla fısıldadığını duymuş, nazik ifadelerini bir türlü aklımdan çıkaramamıştım. Dudaklarımda hissettiğim hayali dudakları şafak sökene dek utanç verici şekilde iç çekmeme ve nefes nefese kalmama neden olmuştu.

“Gerçekten, gece iyi geçti. Bundan sonra aramız nasıl olacak göreceğiz.”

Rinni bir süre daha beni dikkatlice inceledikten sonra nihayet kapının önünden çekildi. “Pekâlâ. Eğer konuşmak istersen buradayım.”

“Teşekkür ederim,” dedim Rinni bu konuyu konuşacağım son insan olsa da. Ne yani, ona kralının beni duvara yaslayıp parmaklarıyla bacakları arasında müstehcen şeyler yapmasını istediğimi... *Bu düşünceleri hemen aklından çıkar, Luella.*

“Seni daha iyi hissettirecekse diye söylüyorum, Eldas bu sabah bir tuhaf görünüyordu.”

Eminim öyledir, diye düşünüp dilimi tuttum ve taht odasına girdim.

Eldas sağ ayağını dizine atmış, demir tahtında oturuyordu. Bacağının üzerinde aşına olduğum bir günlük duruyordu. Gözleri sayfada gezinirken çenesini hafifçe yumruğuna yaslamıştı.

Sessizce ilerleyip önünde durdum ama bakışlarını günlükten ayırmadı. Çıkık elmacıkkemikleri, düşünceli bir tavırla hafifçe büzülmüş dudaklarını çevreliyordu, kırışmış alnı da manzarayı tamamlıyordu. Artık o dudakların verdiği hissi biliyordum — soğuk ya da bıçak gibi keskin değil, kadife gibi.

Karşısında durduğumun farkında olup olmadığını merak ettim. Beni görmemesi imkânsız gibiydi ama karşımda böyle odaklanmış dururken...

“Sanırım sana bir teşekkür borçluyum,” dedi en sonunda Eldas. Sözleri taht odasında yankılandığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

“Ne için?” Aklım hâlâ dün gecede idi.

Eldas, Alice’in günlüğünü havaya kaldırdı. “Bunu bana söylediğin için. Dün gece laboratuvara gidip aldım.” Ayağa kalkıp günlüğü bana uzattı. “Alabilirsin. Benim yerime laboratuvara geri götürmen sorun olmaz, değil mi?”

“Okumayı... bitirdin mi?” diye sordum ona doğru ilerleyip günlüğü elinden alırken. Normal davranırsa da aynı zamanda değildi de; tavırlarında bir nezaket vardı, daha önce orada olmayan bir sıcaklık.

Beni yeniden öpmek mi istiyor? Emin olamıyordum ve bu beni delirtiyordu. Onu, beni ne zaman öpmek isteyeceğini ve onu ne zaman öpmeme izin vereceğini bilecek kadar iyi tanımak istiyordum. *Ben onu yeniden öpmek istiyor muyum?* Görünüşe göre doğru düzgün düşünemiyordum.

“Bitirdim.”

“Ama bu bütün...”

“Bütün gecemi aldı.” Ancak her zamanki hâinden farklı görünmüyordu. Benzi solmamıştı ve gözlerini çevreleyen mor halkalar yoktu. Bütün geceyi okuyarak geçirdikten sonra uzun bir uykudan kalkmış gibi görünmek bir elf yeteneğiysen, bir insan olarak fazlasıyla eksik hissedecektim. “Yazdıkları aklımı başımdan aldı.”

“Öyle mi? Yani buna sevindim.” Şaşkınlığımı yanlış anlamaması için zorla gülümsedim. Her şey o kadar tuhaftı ki.

Eldas bana ihtiyatlı bir ifadeyle bakıyordu. “Bir sonraki tavsiyeni merakla bekliyorum.”

“Affedersin?”

“Diğer günlükler de sende, değil mi?”

“Evet ama...” Eldas çoktan yürümeye başlamıştı. “Dur, nereye gidiyorsun?”

“Dairene,” dedi sanki bu apaçık ortadaymış gibi.

“Affedersin?”

“Diğer günlükler orada, değil mi? Önerdiğin bir sonrakine başlamak istiyorum. Gerçi bitkilerle ilgili daha ayrıntılı notların ba-

zılarını üstünkörü geçtiğimi itiraf etmeliyim. Yani bitkibilimin yanı sıra daha fazla not ve kişisel anekdot içeren bir günlük verirsen sevinirim.”

“Pekâlâ,” dedim sanki aramızdaki konuşma son derece normalmiş gibi. “Aslında bu taraftan gelsen daha iyi olur.” Taht odasının arkasındaki kapıya yöneldim.

“Ama...”

“Okumanı özellikle istediğim iki günlük var. Eh, aslında üç ama üçüncüyü henüz bitirmedim. Sonuncu dairemde duruyor ama diğerlerini çoktan laboratuvara geri bıraktım.”

“Peki o hâlde, önden buyur.”

Eğer hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlıysa ben de ona ayak uyduracaktım. Dün gece hakkında konuşmak istemiyorsa, ben hiç istemiyordum. Görmezden gelmek verilebilecek en iyi, en sağlıklı, en olgun tepkiydi, değil mi? Aynen öyle.

Kapıyı açtığım an Kanca önüme geçti. Merdivenlerin yarısına ulaştığında duraksayıp sanki yeterince hızlı yürümediğim için sinirlenmiş gibi bana baktı. Nereye gittiğimizi bildiği açıktı.

“Sen devam et,” diye onu teşvik ettim. “Hemen arkadayız.”

Kanca alçak sesle havladı ve yoluna devam etti.

“Dün gece başka bir araştırmaya da başladım,” dedi Eldas.

“Başka bir araştırma mı?” Güldüm. “Hem başka bir şey araştırıp hem de o günlüğün tamamını bitirecek vaktin mi oldu?”

“Söyledim ya, bitkibilimle ilgili olan kısımları atladım,” dedi sanki günlükte yazılı her bir kelimeyi okumamak onun için utanç vericiymiş gibi vicdan azabı çekercesine.

“Doğru. Araştırdığın şey ne peki?” Bunu sormamı istediğini farz ettim. Yoksa neden konuyu açsındı ki?

“Ortadiyar topraklarında dolanan başka Karaltı canavarları olup olmadığına baktım.”

“Ve?”

“Tam olarak eşi benzeri görülmemiş bir olay sayılmaz. Ancak genellikle dışarıda bu kadar uzun süre kalmazlar. Karaltı canavar-

ları dünyalar birbirinden ayrıldığında araya sıkışıp kalan hayvanlardır. Kanlı canlı görünüp öyleymiş gibi gelebilirler... ama onlar Karaltı'nın bir parçası."

"Karaltı'nın bir parçası," diye tekrarladım. "Yani Ortadiyar, Tabii Dünya'dan ayrıldığında her hayvan, ağaç ve yaratık oldukları yerde kapana mı kısıldı?"

Eldas başıyla onayladı.

"O zaman Karaltı neredeyse başlı başına bir yaratık gibi. Öyle değil mi?"

Eldas'ın geride kaldığını fark ettiğimde merdivende duraksadım. Başını kaldırdığında parlak mavi gözleri beni buldu. Daha önce bana böyle baktığına hiç şahit olmamıştım. Sanki  zlem dolu gibiydi.

"Haklısın," dedi nazikçe. "Karaltı yaşayan, nefes alan ve düşünen bir şey gibidir."

"Ve durağanlığa hapsedilmiş." Her nedense o karanlık, eski sise acıdığımı hissettim.

"Daha önce bunu kavrayan birisi hiç olmamıştı," dedi, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

"Eminim olmuştur."

"Hayır, olmamıştı," diye ısrar etti ve bana doğru bir adım daha attı. Beni bir kez daha  p p  pmeyeceğini merak ettim. İkimiz de ayık ve kendimizdeyken dudaklarının nasıl bir his vereceğini düşündüm. Bu düşünceleri görmezden gelme konusunda korkunç bir iş ıkartıyordum. "Karaltı'dan bir şeye bu kadar d ş k n olman bana umut veriyor."

"Neden?"

" nk  Karaltı'ya ait bir şeyi umursayabilmen şefkatinin büyüklüğünü kanıtlıyor. Orası buz gibi bir yer."

Benim gibi, demek istediğini anladım. Eğer Karaltı, Elf Kralı'ndan geliyorsa ve ben oradan gelmiş bir şeyi umursuyorsam, bu onu da umursadığım anlamına mı geliyordu? Gördüğü şey bu muydu? Gerçek bu muydu?

“Karaltı...” Duyarlı bir varlıkmiş gibi görünen bu duvar Eldas’ın bir parçasıydı. “Oluşmasında ilk İnsan Kraliçe’nin de yardımı olduğunu sanıyordum.”

“Evet, İnsan Kraliçe’nin büyü, toprağın ona armağanı ve Elf Kralı’nın Perde tarafından bahşedilmiş güçleri. Karaltı ikisinin birleşimiyle yaratıldı.”

“Bak işte, birlikte çalıştığımızda çok daha güçlüyüz,” diye mırıldandım. Sırtım yine duvara yaslanmıştı ve Eldas önümde duruyordu.

“Belki de haklısın,” dedi hafifçe gülümseyerek ve merdivenleri çıkmaya devam etti. Rahatlamayla dolu bir nefes aldım. Gözleri biraz daha o şekilde üzerimde kalsaydı ne yapardım bilmiyordum.

Laboratuvara ulaştığımızda Willow dizlerinin üzerine çökmüş, şimdiye kadar gördüğüm en şiddetli karın kaşımının ortasındaydı. Kanca’nın sallanan kuyruğuna ve zevkle kıvrılan vücuduna bakılırsa üzerindeki ilgiye bayılıyordu. “Kimmiş en uslu Kancacık? *Senmişsin* en uslu Kancacık! Uslu çocuk karnının kaşınmasını hak eder. Evet, hak eder. *Evet, hak eder.*”

“Ah, Kanca, benim amansız koruyucum, seninle ne yapacağım ben?” Güldüm ve kitaplığa doğru ilerledim. “Onu şımarttığının farkındasın, değil mi?”

“O dünyanın en uslu çocuğu ve şımartılmayı hak ediyor,” dedi Willow savunmacı bir tavırla. “Ah, şu köpek bisküvisi tarifi üzerinde bir süredir çalışıyorum. Bakalım en sonunda yiyebileceğin bir şey bulabilecek miyiz?” Kanca’nın yemekle hiç ilgilenmemesi Willow’u dehşete düşürüyordu. Karaltı yaratıkları ne yiyorsa, Willow’un uydurduğu tarifleri sevmedikleri kesindi. Kanca en iyi ihtimalle daha fazla ilgi için kibarca gönlünü yapıyordu. “Hemen orada duruyorlar – ah. Ah! Majesteleril!”

Omzumun üzerinden baktığımda Willow’un Eldas’ın karşında eğildiğini gördüm. Kanca sanki zavallı elfi utandırdığına memnunmuş gibi sırtüstü yatmaya devam ediyordu. Gözlerimi devirdim.

“Demek kaynaklarım böyle kullanılıyor,” dedi Eldas, bir anda

yeniden buz gibi olmuştu. “Karaltı yaratıklarına bisküviler hazırlamak için.”

“Ben... Ah, bu... Yani...” Willow hâlâ doğrulmamıştı. Titrediğini neredeyse görür gibiydim.

“Onu rahat bırak, Eldas,” dedim kaşlarımı çatarak ve üzerine çıktığım tabureden indim, günlük elimdeydi. Geri dönüp onu Elf Kralı’na uzattım. “O, bu şatonun görüp görebileceği en iyi şifacı ve sırf kurdumu şımartmak istiyor diye onu kovamayacağını sen de çok iyi biliyorsun. Özellikle de Poppy’nin burada olmadığını düşünürsek.”

Eldas gözlerini kısarak bana baktı ama bir şey söylemedi. Ona sırtıtarak baktım. Onun da dudaklarının kıvrılmasını engellemek için mücadele ettiğini görüyordum gibiydim.

Eldas’ın arkasında bir hareketlilik gözüme çarptı. Ona söylemek için aklıma gelen tüm iğneleyici yanıtlar uçup gitti ve dudaklarımdan yalnızca iki kelime döküldü, “Ah, hayır.”

Harrow, uzun kirpikleri ve dalgalı kahverengi saçları olan bir adama yaslanmıştı. Şen şakrak ekibiyle ilk tanıştığımda gözlerini kitaptan ayırmayan elfti bu. *Sirro*, adı buydu.

Harrow’u laboratuvara sokmaya uğraşırken *Sirro*’nun yüzü panikle doluydu. Genç Prens’in kendisiyse zar zor ayakta duruyordu. Başı öne düşmüştü ve gevşekçe sürüdüğü ayakları her adımda pes ediyor gibiydi.

“Ne olu—” Eldas arkasını döndüğünde sözleri yarım kaldı. Tüm bedeninin kasıldığını görebiliyordum. Laboratuvar hissedilebilir şekilde soğumuştü. “Bu da neyin nesi böyle?” dedi Eldas, sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

“Harrow...” *Sirro*’nun gözleri benim ve Elf Kralı’nın arasında gidip geldi. Bana bakmakta karar kıldığında şaşırdım. “Bana buraya gelip seni bulmamı söyledi.”

“Beni bulmanı mı?”

“Onu yeniden iyileştirebileceğini söyledi.”

Fısıldayarak birkaç küfür savurdum. O günden hiç kimseye

bahsetmemiştim. Eldas ve Willow'un olanları böyle öğrenmesini beklemiyordum kesinlikle.

"Onu şuraya oturt." Harrow'u geçen sefer iyileştirdiğim tabureyi işaret ettim. "Bana neler olduğunu anlat."

"Biz... Şey, biz..." Harrow'u yürütmeye devam ederken Sirro'nun bakışları benimle Eldas arasında geziniyordu.

"Olan her şeyi bilmem gerekiyor." Kalkıştıkları ahlaksızları hayal bile edemiyordum. "Eminim ki, olanları bana *anlatmaman* ve kardeşine kötü bir şey olması Kral'ı daha çok öfkeliendirir."

"Benim adıma konuşamazsın," dedi Eldas, muhtemelen yalnızca içgüdüsel olarak. Çenemi kaldırıp ona kötü bir bakış attım. "Ancak Kraliçe doğru söylüyor," diyerek geri adım attı. Ağzımın şaşkınlıkla açık kalmaması için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiçbir üsteleme olmaksızın haklı olduğumu kabul etmişti. "Ve kardeşimin neden bu hâlde olduğuyla daha çok ilgileniyorum. Willow, sen çıkabilirsin."

"Luella, yardıma iht—" diye sormaya yeltendi Willow ama Eldas tek kelime daha etmesine müsaade etmedi.

"Onu *tekrar* iyileştireceği düşünülürse, Luella'nın yardıma ihtiyacı olmayacağı aşikâr." Eldas'ın yaptığı vurgu midemin düğümlenmesine neden olsa da bu hissi görmezden geldim. İhtiyacı olan birine yardım ettiğim için pişmanlık duymayacaktım. "Git, Willow," diye bağırdı.

Willow bana bir bakış atıp aceleyle dışarı çıktı. Kanca, Eldas'ın bağırışına hırlayarak karşılık verdi ama bunun nedeni muhtemelen karın kaşıyıcısını odadan kovmasıydı. Ne Kanca ne de Willow için endişelenemeyecek kadar Harrow'a odaklanmışım.

"Anlat artık, Sirro," dedim doğruca elfin gözlerinin içine bakarak. *Şu an burada yalnızca sen ve ben varız*, demek istiyordum. *Yanı başında duran kudretli Elf Kralı yokmuş gibi davran*. "Ne oldu ona? Ne yaptı?"

"Harpya'nın Kuytusı'na gitmiştik," diye söze başladı Sirro, gözleri hâlâ Eldas'taydı.

“Harpya’nın Kuytusu mu? Bu hiç hayra alamet...”

“Eldas, yeter artık,” dedim sertçe sözünü keserek. “Sirro, bana bak; ne oldu?”

Sirro derin bir nefes aldı. “Dün gece dördümüz Harpya’nın Kuytusu’na gitmiştik. Aria, Maske Topluluğu’nda yeni bir rol kaptığını ve bahar ayinlerinden önce onlarla turneye çıkacağını öğrenmesini kutluyordu, turne birkaç hafta içinde Carron’dan başlayacakmış. Perilerin bal likörünü içiyorduk, birkaç dansçı da hatırlıyorum sanki...” Sirro başını iki yana salladı. “Ben...”

“Harika gidiyorsun,” dedim onu cesaretlendirerek. “Yalnızca bal likörü mü içti?”

“Benim gördüğüm kadarıyla evet. Ama bir ara sanki Jalic’le dışarı çıktı? Yoksa Aria mıydı? Emin değilim. Öyle bir şey oldu sanırım. Jalic bendeki hoştınılardan biraz denemek istiyordu. Günün erken saatlerinde birazını ona vermiştim. Belki de o yüzden çıkmışlardı.”

“Hoştını mı?” Hiç böyle bir şey duymamıştım.

Eldas yüzünü buruşturdu. “Alkolün etkilerini artırdığı söylenen acınası bir madde. Kullananlar etkisi altındayken tınılar ve kahkahalar duyup dolunayın altındaki ruhlarla dans ettiklerini söylüyor.”

“Zararsız bir şey. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Başka bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Sirro endişeyle.

Aria’yı arka sokakta boynuzlu periyle gördüğüm an zihnimde belirdi. Perilerin bana olan saldırısı yüzünden Aria’ya önyargılı yaklaşamazdım. Eldas hâlâ ona dair bir şey bulamadıysa —bir şey bulsa bana söyleyeceğinden bir şekilde emindim— endişelenmem yersizdi. “Biraz fazla kaçırıldığından eminim,” diye yalan söyledim ve seraya doğru ilerledim.

“Çıkabilirsin,” diye emretti Eldas, Sirro’ya.

“Ama Harrow...”

“Çık dedim!” Bu iki kelime Sirro’nun aceleyle kaçmasına yetmişti. Eldas’ın artan öfkesiyle seranın camında buzların yayıldığını görür gibiydim. Şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdim.

Hasta Prens'e bir kez daha ilaç hazırlamaya koyuldum. Zehrin etkisini geçirmesi için bir kez daha kalpkökünden bir yaprak alıp diğer otları ekledim. Hoştınının etkilerini bilmiyordum ama Harrow'un aldığı başka bir şey varsa, bedenini temizlemek için mümkün olan her yardıma ihtiyacı olacak demektir. Ayrıca eski kraliçelerin günlüklerinde okuduklarımdan aklıma gelen birkaç bitkiyi daha karışıma ekledim. Eldas benden tarafa bakmıyordu. Bunun yerine taburede sallanan kardeşine kolunu dolamış, ona destek oluyordu.

"Daha önce ne olmuştu?" diye sordu Eldas ben karışımı getirdiğimde. "Onu son iyileştirdiğinde yani."

"Durumu hemen hemen aynıydı. Tabii ağzından laf alabildiğimi söyleyemem."

"Tabii ki," diye mırıldandı Eldas. Kral'ın yüzü endişeyle çarpılmıştı, bu telaşlı ve acılı ifadeyi daha önce de görmüştüm — tehlikede olduğumu düşündüğü zaman.

Fincanı dudaklarına götürdüğümde Harrow'un bilinci neredeyse kapalıydı. "Hadi, iç şunu."

Eldas'ın gözleri mavi renkle parıldadı. Serinlik bir kış fırtınası gibi tüm bedenimin buz kesmesine neden oldu. Harrow titredi ve yutkunmasıyla boğazının kasıldığını gördüm.

"Ne yapıyor—"

"Odaklan, Luella. Onu bitirmesi gerektiğini sanıyorum." Eldas'ın gözleri hâlâ kardeşinin üzerindeydi.

Eldas'ın büyüğü sayesinde Harrow tüm fincanı bitirmeyi başardı.

"Harrow!" diye bağırdı Eldas kardeşi kollarına yığıldığında.

"Sadece uykuya daldı." Elimi ona güvence verircesine Eldas'ın omzuna koydum. Anında gerginlikle kaya gibi sertleşti. "İksir, bedeninin her şeyi temizlemesine yardımcı olacak... ama en iyi ilaç genellikle dinlenmek ve vücudun kendi kendine toparlanmasına izin vermektir. Karışıma uyumasına yardım edecek bitkiler kattım; biraz da şansın yardımıyla uyumaya devam edecek ve uyandığında sapasağlam olacak."

"Pekâlâ." Eldas iç çekti. "Gidelim o zaman, kardeşim." Eğildi ve

güçlü kollarıyla Harrow'u kolayca havaya kaldırdı. Tunığının altında gerilerek kumaşı zorlayan kaslarının ana hatlarını seçebiliyordum. Yüzündeki endişe gevşeyip rahatlamıştı. Benim de katkımın olduğu bir rahatlamaydı bu. Bu düşünce, içimi bir süredir hissetmediğim bir sevinç dalgasıyla doldurdu.

Yapmam gereken şey bu işte – insanlara yardım etmek. Birden dükkânımı ve Capton'ı haftalardır olmadığı kadar çok özledim ama bu düşünceleri zihnimden kovdum. Hiç olmadıkları kadar güçlülerdi ve benim dikkatimi korumam gerekiyordu.

“Al bunu, uyandığında bir fincan daha içmesi gerekecek. Biraz dinlensin... ardından her şey...”

“Hem onu hem de laboratuvarın yarısını taşıyamam. Lütfen ihtiyacı olan şeyleri al ve odasına kadar beni takip et.”

yirmi dört

Harrow'un odası olmak isteyeceğim son yerdi. Ne var ki bunu açık açık dile getiremezdim ve bir hastayı terk etmem söz konusu bile olamazdı.

"Ben... Peki." Aklıma gelen olmazsa olmaz malzemeleri bir sepete doldurup Eldas'ın peşine düştüm. "Kanca, git," diye komut verdim kurda. Onu Harrow'un odasına götürmek istemiyordum. Genç Prens böyle bir şey yaptığımı öğrenirse, bir şekilde kurdumu elimden almaya kalkışması beni hiç şaşırtmazdı. Kanca sarı gözleriyle bana baktı ve başını yana eğdi. "Her şey yolunda, Kanca, Karaltı'ya geri dön. Daha sonra sana ıslık çalarım."

Eldas ve ben laboratuvardan çıkarken kurt gölgelerin arasında kayboldu. Sessiz şato boyunca Doğu Kanadı'na ilerledik. Bir gece önceki akşam yemeğe giderken gördüğüm yadigârlar ve duvar halılarıyla dolu sıkışık koridorları hatırlamıştım. Benimkine benzeyen sahanlığa çıktık ve bir oda enkazına girdik.

Ortalık savaş alanı gibiydi. Kıyafetler etrafa atılmıştı. Üzerinden, içeriye ekşi bir kokuyla dolduracak kadar uzun zaman geçmiş, temizlenmeyi dört gözle bekleyen bir partinin kalıntıları odanın dört bir yanına dağılmıştı.

Eldas derin bir iç çekip duraksadı. Omzunun üzerinden bana baktı. "Bunun için özür dilerim... Yatak odası şu tarafta."

Şüpheli görünen nesnelerin üzerinden dikkatlice atlayıp tül perdelerin çekildiği bir kemere doğru ilerledik. Perdelerin ardında odanın geri kalanı kadar dağınık, daire şeklinde büyük bir yatak yer alıyordu. Eldas, Harrow'u yatağına yatırdı ve ben de eşyalarımı yerleştirmek için izin almadan komodini temizlemeye koyuldum.

"Ne yapılması gerektiğini anlat bana." Eldas, küçük kardeşini nazik bir tavırla battaniyelere sardı.

"Uyandığında karışımın kalanını içmesi gerek. Daha sonra bu tozu suyla karıştırıp hepsini bir seferde ona içirmelisin. Ama tekrar gelip onun bakımıyla ben de ilgilenebilirim."

Eldas yatağın ucundan başını kaldırıp bana baktı. Yüz yüze gelebilmemiz için döndüğünde dizi neredeyse kalçama değiyordu. Otlarıma ve merhemlerime odaklanmaya devam ettim.

"Tüm bunları alçak kardeşim için mi yapıyorsun?"

"Alçakların da ilgilenilmeye ihtiyacı vardır." Duraksadığımda gözlerim Harrow'a kaydı. Artık ilk tanıştığım zamanki düşmancil baş belasına hiç benzemiyordu. Uyurken çok daha genç ve yumuşak duruyordu – neredeyse savunmasız. "Hayır... o alçak falan değil, sadece biraz yoldan saptığına eminim." En kötü davranan insanlar genellikle en çok acı çekenler olurdu. "Özellikle de onun ilgilenilmeye ihtiyacı var." Benim yapabileceğimden çok daha fazlasına. Harrow'un sorunlarının yalnızca dışarıdan görünenlerden daha derin olduğundan şüpheleniyordum.

"Haklısın," dedi Eldas belli belirsiz bir sesle. "Böyle davranması benim suçum." Eldas konuşmaya devam ederken sessiz kaldım. "Tahta çıkmayacak kardeşleri idare etmek tarih boyunca zor olmuştur. Elf Kralı, doğduğu andan beri vârisin etrafında dört dönen korumalar sayesinde daima tahta çıkmayı başarmıştır. Yani diğer kardeşlere hiçbir zaman ihtiyaç olmadı... Kardeşimiz, Drestin, alçakgönüllü bir elfti. Kararlı biriydi ve Batıgardı'ndaki görevini memnuniyetle kabul etti.

"Ama Harrow... Annemiz ona daima yumuşak davranmıştı.

Uzun süre yanında olabileceği tek oğlu oydu. Onun üzerine titrerdi; babam da öyle. Bense...”

“Bunun için ona kızdın,” dedim cümlesini tamamlayarak.

“Evet.” Eldas gözlerini kapattı ve yüzünü ellerine gömdü. “Tüm Ortadiyar’ın vârisiydim ve küçük kardeşimi kıskanıyordum.”

“Senin de hayatın kolay değildi.” İçimi bir hüznün kapladı. En sonunda bu adamı çevreleyen buzdan duvarı aşmış ve gerçek, sıcak bir şeyi yakalamış gibiydim – acıyı. “Dışarı çıkmaya izin verilmiyordu. Doğduğun andan beri tahtın vârisiydin ve buna göre yetiştirildin. Baban, annen ve kraliçesi arasında karmaşık bir duruma sıkışmıştı. Bir yanda kral bir yanda annen ve Alice, kolay olmamıştır...”

“Alice benim cankurtaranımdı,” dedi sözümü keserek Eldas. “O olmasaydı aklımı kaçıırırdım.”

“Ah.” Alice’e dair söylediği her şey yepyeni bir anlam kazanmıştı.

“Bana çok iyi davranırdı. Annem kaderimin tahta çıkmak olduğunu ve bu kaderin beni ondan uzaklaştıracağını farkındaydı. Doğduğum an beni sütannelere teslim etti ve bana dair her şeyden elini eteğini çekti.”

Gözümün önüne aile yemeklerimiz geldi. Beni yatağıma yatıran ve çatı katımızın köşelerinde gizlenen canavarlar olmadığına dair bana güvence veren annemle babamın sesini hâlâ duyabiliyordum. Annemin otlar ve bitkiler hakkında bildiklerini göstermek için beni ilk kez tarlalara çıkardığı zamanı hatırlıyordum. Onun ben giderken attığı çığlıklar kulaklarımda yankılanırken babamın kızarmış gözlerinin görüntüsü gözlerimin önüne geldi.

Eldas o zaman benden nefret etmiş miydi? O kendisinininkinden dışlanmışken benim böyle bir ailem olduğu için benden nefret etmiş miydi? Beni bu kin yüzünden mi onlardan öylesine duygusuz bir tavırla koparmıştı?

Bu soruları sormamak için dilimi ısırırken gözlerim biriken yaşlarla yanıyordu. Muhtemelen hepsi doğruydı. Muhtemelen şimdi ondan daha çok nefret etmeliydim.

Ama... etmiyordum. Edemişyordum. Onu karşımda böyle görmek, az önce anlattıklarını öğrenmek içimde birtakım duyguların değişmesine neden oluyordu. Duvara yaslanıp öpüşmemizin sebep olduğundan çok daha fazlasını değiştiriyordu. Ona bir daha asla aynı gözle bakamayabilirdim.

Belki bunu istemişyordum da. Ona karşı hislerim hiç ummadığım kadar derindi ve bundan rahatsız olduğum söylenemezdi.

“Kimse acımazken bana merhamet gösteren Alice oldu,” diye devam etti Eldas, içimdeki hesaplaşmadan bihaber. “O sahip olduğum en iyi şeydi. Ve ölümünün ardından çok uzun bir süre onun yasını tuttum.”

Tıpkı daha vakti bile gelmemişken senin gidişinin de yasını tutmam gibi – sesli söylemediği sözcükleri neredeyse duyar gibiydim ve bunların tamamen zihnimin uydurması olup olmadıklarını merak ettim.

“Eldas, ben...”

“Nerede o?” Ana odanın kapısı aniden açılırken sert bir ses havayı böldü. *Anne demişken...* “Biricik oğlum nerede?” Keskin yüz hatları ve Eldas’ınkiler kadar soğuk gözleri olan bir kadın perdeleri arkasından uçuşturarak aniden içeri daldı. Eldas’a tahammül edememesinin nedenlerinden birinin de ona bu kadar çok benzemesi olup olmadığını merak ettim. “Ona ne yaptın?”

Tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu fark etmemle gözlerimi kırptırdım. “Ne? *Ben mi?*”

“Bu şatoya adım attığından beri oğullarıma ıstıraptan başka bir şey getirmedi,” dedi beni azarlayarak ve yatağın öteki ucuna dolandı. “Doğu Kanadı’nda bile olmaman gerekiyor. Şatonun kendine ait olan tarafında kal, *Kraliçe.*” Son kelimesini sanki bana hakaret ediyormuş gibi söylemişti.

“Ben...”

“Luella, Harrow’a yardımcı oluyordu, anne,” dedi Eldas sert bir sesle, yatağın ucundan kalkarken. “O olmasa...”

"O olmasa bir tanecik oğlum bu hâllere düşmezdi; baksana ona." Harrow'un koyu renk saçlarını terle ıslanmış yüzünden çekti.

Bu kadına şefkat duymak istiyordum. Eldas için duyduğum anlayışı onun için de hissetmek istiyordum. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Eski kralın gerçek bir unvanı bile olmayan metresiydi yalnızca. Eldas'ın babasıyla ilişki yaşamaya karar verdiği ilk andan beri ilk oğlunun elinden alınacağını biliyor olmalıydı. Ona merhamet duymak için tüm gücümle çabalasam da bana attığı ölümcül bakışlar bunu çok zorlaştırıyordu.

"Harrow için ne yapman gerektiğini söyledim," dedim Eldas'a. "Bana ihtiyaç duyarsan ya da bir şey sorman gerekirse beni nerede bulabileceğini biliyorsun."

"Evet, teşekkür ederim, Luella." Ses tonu minnetinin samimi olduğunu apaçık gösteriyordu.

"Oğlumun bu kızın elinden çıkmış hiçbir şeye ihtiyacı yok." Kadın malzemelerimi dizdiğim komodine dik dik baktı.

"Anne..."

"Kaç yaşındasın ki sen? On sekiz mi?"

"On dokuz," diye düzelttim sakın bir tavırla.

"Bir çocuksun işte. Poppy'yi getir."

"Bunu yapmam mümkün değil," dedi Eldas soğukkanlılıkla. "Poppy'yi en az iki ay daha sürecektir önemli bir göreve gönderdim ve onu geri çağırmayacağım. Yani Harrow'la ilgilenilmesini istiyorsan Luella'ya..."

"Poppy'nin torunu. O adam müsveddesi bile *ondan* iyidir."

Eldas'ın belinde kavuşturduğu ellerini yumruk hâline getirip eklemleri bembeyaz kesecek kadar sıkıldığını görebiliyordum. Çenesi gergindi ama şimdiye kadar hiç duymadığım bir soğuklukla konuşurken bile gözleri keder ve özlemle doluydu.

"Kral benim ve şatomda olacak her şey yalnızca benim takdirimdir."

"Şaton' demek. Bana üstünlük taslama. Ben senin annenim."

“Hiç öyleymiş gibi davranmamış olman ne yazık.”

“Eldas.” Dirseğine hafifçe dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Ne cüretle benimle böyle konuşursun?”

“Ne cüretle karımla böyle konuşursun!” Eldas’ın sözleri tüm bedenimde yankılandı. Giderek artan soğuğa karşı beni koruyup, kollarımdan başlayarak yanaklarıma kadar yükselen bir sıcaklığın beni ele geçirmesine neden oldu.

Seni savunduğu yok, Luella, öyle sayılmaz. Ben yalnızca annesine karşı kullanabileceği kolay bir silahtım. Bakışlarımı onlardan çevirdim, kendimi kandırmaya çalışırken yüzümü gizliyordum.

“Harrow’un dinlenmesi gerek,” dedim sessizce.

“Evet, gidiyoruz.” Eldas döndü ve büyük avucunu belime yaslayarak beni odadan çıkardı. Daireme kadar bana eşlik ederken sessizliğini koruyordu.

Yol boyunca elini üzerimden ayırmamıştı. Böylesine soğuk bir adam için teni oldukça sıcaktı. Ben de dokunuşundan sıyrılmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Kanca çoktan geri dönmüştü ve bizi gördüğünde başını patilerinden kaldırıp hafifçe sızlandı.

“Seni gönderdiğim için özür dilerim,” dedim Kanca’ya ve en sonunda çömelip kurdun kulaklarının arkasını kaşımak için Eldas’tan uzaklaştım. “Harrow’un uyanıp sana kötü davranması riskini göze almak istemedim.”

“Bu şatodaki hiç kimse Kanca’ya zarar veremez. Eğer böyle bir şeye kalkışan olursa gazabımla yüzleşmek zorunda kalır.”

Başımı kaldırıp Eldas’a baktım. Olduğu yerde hafifçe sallanıyor gibiydi. Yorgunluğunun sınırlarına ulaşmış olmalıydı ve laboratuvara koşup rahatlamasına ve derin bir uyku çekmesine yardımcı olacak bir şeyler yapma dürtüsüne karşı koydum.

“Senin bir parçan olduğu için mi?”

“Hayır, onun benimle hiçbir ilgisi yok – sen onu önemsedığın için. Seni ve sana ait olan her şeyi korumak benim sorumluluğum.”

“Sorumluluk,” diye fısıldadım, ardından hüzünlü bir şekilde güldüm.

“Bunları korumak benim için bir *onurdur*,” diye netleştirdi hiç tereddüt etmeden.

“Teşekkür ederim,” demekle yetindim. Bu kesin ifadesine başka ne karşılık verebilirdim ki? Yanaklarım bir kez daha kızardı.

“Ben teşekkür ederim, Luella.” Gözleri üzerimde geziniyordu, neredeyse beklenti içindelerdi. “Şey için...” Sanki dili tutulmuş gibi başını iki yana salladı.

“Dün gece için mi?”

Paniklediğini hissettim. Eldas, sanki öpüşmemizin hatırası onu bana çekmişçesine öne eğilmiş gibiydi. Beni tekrar öpmesine aldırış etmezdim, diye itiraf ettim sonunda kendime. Bu düşünceyle içimde bir panik hissi yükseldi ve sertçe yutkundum. Hareketimi gördüğünde Eldas hızla geri çekildi.

“Dün geceyi bal likörü şişesinin dibinde bırakmak en iyisi,” dedi en sonunda.

“Sarhoş olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum. Tüm bedenim hayal kırıklığıyla doldu. Beni ele geçirmeden önce bu hisse ket vurmaya çalıştım.

“İkimiz de çok içmiştik.”

Bu da pişman olduğu anlamına geliyor. Eldas gözünün ucuyla beni inceledi, cevabımı beklediği açıktı.

“Evet, haklısın,” dedim her ne kadar acı verici olsa da kendimi zorlayarak. Eğer geri adım atmak istiyorsa ona engel olmayacaktım. Nasıl olsa buradan gitmeye çabalıyordum.

Onun da kendi sorumlulukları vardı. Dün geceyi ve aramızda filizlenebilecek her şeyi görmezden gelmek en iyisiydi. Devam edersek yalnızca kalp kırıklığına mahkûm olacaktık.

Ne var ki Eldas’ın gururu bir şekilde kırılmış gibi görünüyordu. Ancak düşen omuzlarını çabucak doğrulttu, şüphesiz o da benimle aynı sonuca varmıştı.

Tek bir kelime daha etmeden odadan çıktı. Kanca'yı odama almadan önce onun gidişini izledim.

Kurdumu bulduğumdan beri ilk kez, ucsuz bucaksız odalarım-
da kendimi yapayalnız hissediyordum. Bana bütün gücüyle bunu
yapmamı söyleyen sağduyuma rağmen ilk kez, Eldas'ın benimle
kalmasının nasıl bir şey olacağını merak ettim.

yirmi beş

“Erkencisin,” dedi Willow beni laboratuvara girerken gördüğünde.

“Evet, Harrow’a bakmaya gitmeden önce birkaç işimi halletmek istedim.”

“O iş nasıl geçti?” Willow tezgâhlardan birinin üzerine zıpladı. Benimle gündelik görevlerine başlamaktan daha çok ilgileniyordu – Kanca’nın karnını kaşırmaktan bile daha çok ilgisini çekmem olanları ne kadar çok merak ettiğinin kanıtı gibiydi.

Kanca’nınsa bu durumdan memnun olduğu söylenemezdi.

“Ben...” Ellerim doldurduğum sepetin üzerinde gezindi. “Garipti. Harrow’un bir şeyi yok ya da tedaviden sonra olmaması gerek. Çok geçmeden göreceğiz.” Yoğun aile geriliminin bazı önemli ayrıntılarını ve Eldas’la aramda geçen garip gelgitleri atlayarak dün yaşananları hızlıca özetledim. İlk konuyu Eldas ya da Harrow’un anlatmamı istemeyeceğini düşündüm. İkincisini konuşmayaysa ben hazır değildim.

“Onunla tanıştın demek, Vâris Annesi Sevenna.”

“Sevenna. Yalnızca adı bile kulağa haşın geliyor.” Dün tanıştığım aksi kadına yakışıyordu.

“Şehirde ona şatonun hayaleti diyorlar,” dedi Willow bana sır verir gibi.

“Şatonun hayaleti ve buzlar kralı. Quinnar’ın, kraliyet ailesi hakkında sert görüşleri olduğu kesin.”

“Onlar diyor, ben değil,” diye ekledi Willow telaşla. “Burada olmama rağmen kraliyet ailesiyle hiçbir zaman fazla iletişimim olmadı.”

“O kadarını söylemiştin. Ve bunlar senin sözlerin olsaydı bile seni Eldas’a söylemezdim.” Willow’a göz kırpıp yeniden rahatlamasını izledim. Bana en içten gülümsemelerinden biriyle baktı. Hayır, Willow’a zarar verebilecek hiçbir şey yapmazdım, benim için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı.

“Şatodan pek ayrılmıyor. Dürüst olmak gerekirse hiç ayrılmıyor. İnsanlar son kralla birlikte öldüğünü ve koridorlarda hayaletinin dolandığını söylüyor.”

Sevenna Kral’ı sevmiş olmalıydı. Bundan emindim. Ne kadar zor olursa olsun, bir kez daha ona şefkat duymaya çabaladım.

“Hâlâ hayatta olduğuna emin olabilirsin. Ah, ondan bahsetmişken, bir şeyden bahsetti. Daha doğrusu Eldas söyledi.”

“Neymiş o?”

“Poppy’yi gönderdiğini ve en az iki ay daha dönmeyeceğini söyledi.” İhtiyacım olacağını düşündüğüm malzemeleri toplamayı bitirdim ve hepsini ikinci kez kontrol etmeye koyuldum. “Bir süre önce bir tür seyahate çıktığını söylediğini hatırlıyorum... Aynı şeyden mi bahsediyordun? Her şey yolunda mı?”

“Eldas, Poppy’yi Tabii Dünya’ya gönderdi.”

“Ne?” Şaşırmıştım.

“Bildiğini sanıyordum...” Willow’un kaşları çatıldı. “Üzgünüm, daha önce söylemem gerekirdi.”

“Hayır, sorun değil. Onu neden gönderdi ki?”

“Sen oradan ayrıldıktan sonra Karaltı’nın ötesindeki şehrin şifacısız kalmasından endişeleniyordu ya da en azından büyükannem bana öyle söyledi. Bana soracak olursan biraz tuhaf görünüyor. Bir kralın senin tarafına yardım gönderdiğini hiç duymadım.”

Midem kasılırken sepetime odaklanıyormuş gibi yaptım. Karal-

u'da aramızda geçen konuşmayı ve ona açtığım korkularımı hatırlıyordum. Burada durmuş, nezaketinden bihaber yaşayıp gidiyordum. Poppy'nin Ortadiyar'ın başka bir yerinde meşgul olduğunu sanmıştım. *Eldas neden hiçbir şey söylememişti?*

"Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim." Sepeti koluma geçirdim. "Ben işlerimi hallederken Kanca'ya bakabilir misin? Eğer yaramazlık yaparsa onu geri gönderirsin."

Willow şaşkınlıkla nefes verdi. "Biricik Kanca'mı hiçbir yere göndermem!" Willow tezgâhtan atlayıp Kanca'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hazır mısın? Bugün şu bisküvileri yapacağız. Evet, öyle. Aynen öyle." Kurdumla konuşurken değişen sesi gülümsememe neden oldu ve Kanca'nın şimdilik güvenli ellerde olduğunu bilerek laboratuvardan ayrıldım.

Harrow'un odasına giden yolu hatırlıyordum. Yavaş ilerleyip her bir adımında şüpheye kapılsam da bu yavaş tempo bana hem Eldas'ın Poppy'yi geri göndererek gösterdiği nezaketi hem de Sevenna, Harrow, Eldas ve tam olarak bir parçası olmadığım alışılmadık aileyi düşünme fırsatı verdi.

Harrow'un kapısını çalarken Sevenna'nın içeride olmaması için dua ediyordum. Cevap yoktu, bunu iyiye işaret olarak aldım. Genç Prens hâlâ uyuyor olabilirdi.

"Merhaba?" dedim kapıyı aralarken.

"Kardeşimin kraliçesi mi geldi?" diye sordu Harrow pürüzlü sesiyle.

"Bir de kişisel şifacın," diye yanıtladım kapıyı ardımdan kapatırken. Birileri odayı temizlemişti. Yatağına giderken etrafından dolanmamı gerektirecek çok daha az şey vardı.

"Nasıl da şanslıyım," dedi alayla.

"Görünüşe göre ikimiz de çok şanslıyız," diye karşılık verdim en az onunki kadar alaycı bir tavırla.

"Haklısın. Adi abimle evlenmek zorunda kaldın."

"Senin yanında melek gibi kalıyor."

Ben odasında bıraktığım ilaçların durumunu kontrol ederken Harrow alaycı bir tavırla gülüp yorgun bir sırıtışla bana baktı. Hem toz hem de iksirin ikinci dozu bitmişti. Ve Harrow'un yüzüne dönen renge bakılırsa karışımım işe yaramıştı.

"Dikkatli ol, Luella, benimle böyle konuşmaya devam edersen seni sevmeye başlayabilirim."

"En kötü kâbusum."

Bir kez daha alayla güldü. "Çevremde bana bok gibi davranan insanların olmasını seviyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordum düşünmeden, gerçi cevabını gerçekten de merak ediyordum.

"Kim bilir? Belki daha iyisini hak etmediğimi bildiğimdendir?" dedi Harrow ben laboratuvarda hazırlamaya başladığım iksiri bitirirken. Tuttuğum kupanın içindeki sıvının rengi bulanık bir kah-verengiye döndüğünde, öteki elimdeki bir demet kekik parmaklarım da toza dönüştü. Büyü avuç içimi karıncalandırdı. Bana kalırsa güçlerim üzerinde daha fazla kontrole sahiptim, hiç değilse kendime daha çok güveniyordum.

"Bu doğru değil," dedim kupayı ona uzatırken. Yatağın ucuna oturdum. Hareketimi gözleriyle takip etse de defolmamı söylemedi... Bu, peşinde olduğumu bilmediğim bir ilerlemeydi.

"Sen ne bilirsin ki?" dedi, yüzünün yarısı kupanın arkasına gizlenmişti.

"Herkes nezaket görmeyi hak eder. Sonuçta sana bu yüzden yardım ediyorum."

"Ve bahse girerim bu yüzden benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun," dedi iğneleyici bir tavırla. Ama sözleri bir zamanlar olduğu gibi zehirle dolu değildi. Veya belki de artık onun zehrine bağıışıklık kazanmıştım.

"Kimseden daha iyi değilim." İç çektim. "Gerçi daha iyi olmayı dilerdim, kendim için." Eğer öyle olsaydım, kraliçe olduğumu daha erken fark edebilirdim. Şimdiye dek döngüyü durdurmanın ve Ortadiyar'ın mevsimlerini düzeltmenin bir yolunu bulabilirdim. El-

das'ın nezaketini görebilirdim. İçimde ona karşı yükselen kıpırtıları görmezden gelmeyi kesebilirdim.

"Kim istemez ki?"

"Her neyse, sana ne oldu böyle?" Konunun ve aklımdaki düşüncelerin yönünü değiştirdim. "Bu sefer gerçekten ne olduğunu anlat."

"Beni kardeşime şikâyet edesin diye mi?"

"Aramızda kalacak. Yemin ederim." Doğruca Harrow'un gözlerine baktım.

"Yemin mi edersin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hastalarımın aramdaki ilişkiyi ciddiye alırım, Harrow. Eldas'a —ya da herhangi birine— tek bir kelime bile etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Sanırım sana inanabilirim. Geçen sefer hiçbir şey söylemedin." Harrow iç çekti. "Ben... yapmamam gereken bir şey yapmış olabilirim."

"Neymiş o?" diye sordum Harrow kupayı bir elinden ötekine geçirirken.

"Bunu bir insana anlattığıma inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Ben senin şifacınım; beni yalnızca öyle gör."

"Peki. Eh... nasıl oldu bilmiyorum. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Birkaç hafta önce ilk kez zerre kullandım sanırım. Bana inanmak zorundasın tamamen bir kazadan ibaretti. O şeyi asla kendi ellerimle araştırıp bulmazdım," dedi kendini savunarak.

"Zerre ne bilmiyorum."

"Ah, doğru ya, *insan*." Harrow gözlerini yuvarladığında ben de aynısını yaparak ona karşılık verdim. "Zerre... periler tarafından yapılan bir madde. Perde'yle olan bağı güçlendiriyor, dolayısıyla elf büyüünün de etkisini artırabiliyor. İçinde akan o güç hissi başka hiçbir şeye benzemez. Sanki Ötediyar'a —bir zamanlar sahip olduğumuz ölümsüzlüğe— giden yolu yarılamışsın gibidir. Bazıları bunu

akılalmaz numaralar yapmak için kullanıyor. Diğerleriye... zevk için."

"Senin gibi mi yani?"

"Dedim ya, benim almaya niyetim yoktu. En azından başında..."

Kaşlarımı çattım. Akademide hem doğal hem de suni bir sürü maddeyle deneyler yapan öğrenciler vardı. Hatta bazılarının Lanton sokaklarında böyle şeyler sattığı bile kulağıma gelmişti. Ancak bu konuya hiç ilgi göstermemiş, aksine kendimi bu şaibeli işlerden olabildiğince uzak tutmayı tercih etmiştim. Çalışmalarım beni toprakta yetiştiremediğim her şeyden uzak durmaya itmişti.

"Bir partideydik. İnsanlar güzel vakit geçiriyordu. İçkime bir şey kattıklarını sanıyorum. O şey zerre olmalı. Ancak daha sonra... o hissi arzulamaya başladım. Her seferinde biraz. Ama Perde'nin cazibesi karşı konulmazdı."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Endişemi onu yargılıyormuşum gibi yorumlamasını istemiyordum. Bunun yerine yüzümü mimiksiz tuttum ve Harrow'u dinlemeye devam ettim.

"Hem zerreyi kullandığımda hiçbir şey hakkında düşünmüyordum. Bütün dünya puslu, mavi bir boşluğa dönüşüyordu." Genç Prens'in gözleri aniden öfkeyle doldu. "Hayatın boyunca sadece var olabileceğin bir yer aramak nasıl bir şey biliyor musun?"

"Evet," dedim sorusunu dürüstçe yanıtlayarak. Cevabım onu şaşırtmıştı. "Bu benim de her zaman peşinde koştuğum bir şey; ilgilenmeyi kendime görev edinebileceğim küçük bir köşe — kendi ellerimle inşa ettiğim, kendime ait bir yer. Nedenlerimiz aynı olmayabilir, Harrow... ama o hissi iyi bilirim."

"Şu hâlime bak, bir insan derdimi anlıyor. Diğerleri balo salonlarında bunu duysa kulaklarına inanamazlar," diye mırıldandı Harrow.

"Garip zamanlardan geçtiğimiz bir gerçek." Hafifçe sııttım ancak ifademi hızla eski ciddiyetine döndürdüm. "Harrow, bunu..."

"Söylemene gerek yok, biliyorum. Bunu yapmaya devam edemeyeceğimin farkındayım. Yapmak da istemiyorum zaten. Ama o

siren şarkısı...” Sanki şarkıyı şu an bile duyabiliyormuş gibi uzaklara dalıp gitti – zerre olarak bilinen maddenin çekiciliği bu olmalıydı. “Elfler ölümsüzlüklerinin ‘zerresini’ de olsa yeniden tattığı için adına böyle diyorlar. Bir kere tadını aldığımdan daha fazlasını istiyorum. Bu arzuyu nasıl dindirebilirim bilmiyorum.”

“Ben sana yardım ederim,” dedim. Perde’ye yaklaşmak hakkında konuşma şekli hoşuma gitmemişti. “Tabii sen de bunu istersen,” diye ekledim.

“Ne yapabilirsin ki?”

Keşke akademideki kütüphaneye ve tüm konulardaki zengin bilgilerine erişebilseydim. Ya da kendi elleriyle yarattıkları maddelerin pençesine düşen öğrencilerle ilgilenen eski öğretmenlerimden birine yazabilseydim. Ama burada da en az onlar kadar iyi bir şey olabilirdi.

“Bitkiler büyüleyici canlılardır. Bu madde kadar güçlü şeyler yarabildikleri gibi bu tür isteklerden kurtulmanın çaresi de olabilirler.” Harrow’un gözlerine baktım. “Senin için böyle bir şey hazırlamaya çalışmamı ister misin?”

Harrow karışımı bitirdi ve kupayı bana uzattı. İnatçı bir çocuk gibi gözlerini kaçırıyordu. Beden dili her şeyiyle tam aksini söylüyor olsa da yine de, “İsterim sanırım. Seni durduracak hâlim yok. Önüme ne koysan içiyorum sonuçta,” dedi en sonunda.

“Pekâlâ.” Kupayı alıp bir kenara koydum. “Neler yapabileceğime bir bakarım. Bu süre içinde şatodan ayrılma.”

“Ama...”

“Hayır, Harrow. Eğer çok istiyorsan Jaric, Sirro ve Aria’yı buraya çağır.” Kendi tavsiyemden kendim rahatsız olmuştum. Onlar burada isteyeceğim son elfler olsa da, eğer Harrow’a yardımı dokunacaksa yapılması gereken buydu. Hastalarımın iyiliği daima önce gelirdi.

Aria ve perinin ara sokaktaki alışverişini hatırladım. Dudaklarımı ısırdım. Beni kaçırmaya çalışan boynuzlu periyle alakası olmasa bile, başka bir şeylerin peşinde olabilirdi. Ancak şüphelerimden

şimdi bahsedersem, Harrow muhtemelen savunmaya geçecekti. Beni kendinden uzaklaştırması göze alamayacağım bir riskti. "Alkolden daha sert bir şey getirmediklerinden emin ol yeter," demekle yetindim sadece.

"Denerim."

"Güzel." Elinden yalnızca bunun geleceğini biliyordum. Neyse ki çok dibe batmamıştı. Ama ne kadar çabuk harekete geçersen o kadar iyiydi. "Gitsem iyi olacak."

"Evet, odamı terk et, insan." "İnsan" kelimesi bile iğnelemeden yoksundu.

"Büyük bir zevkle, *Prens*." Son kelimemi ona hakaret eder gibi söylemiştim ama Harrow bana sırtıttı. Aynı şekilde karşılık verdim — sanki artık ortak bir sırrımız varmış gibi.

Sanırım öyleydi de.

Odanın kapısı arkamdan kapandı, geldiğim yoldan geri dönerken zihnimde faydalı olabilecek bitkileri tarıyordum. Harrow için iyi bir başlangıç noktası bulmaya o kadar odaklanmışım ki yoluma çıkan kişiyi fark etmedim ve neredeyse Eldas'a çarpıyordum. Omzuma yasladığı güçlü eliyle beni durduğunda daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Ah! A-affedersin."

"Önemli değil," dedi gülümseyerek — *gülümseyerek!* Âdeta yüzüne güneş doğmuştu. Ama bulutlar hızla yerlerine döndü ve elini çekerken sanki hatasını fark etmiş gibi yüzündeki gülümseme silindi. "Aslında ben de seni arıyordum."

"Buldun o hâlde."

"Evet, öyle." Gözleri omzumun arkasına kaydı. "Kanca nerede?"

Canavar onun bir parçası olsa bile, kurdumu merak etmesi elimde olmadan içimi ısıttı. "Willow'un yanında. Benimle Harrow'u ziyaret etmesindense orada kalmanın daha çok hoşuna gideceğini düşündüm."

"Ah, kardeşim nasıl?"

"Sivri dilini kullanacak kadar iyi." Eldas'ın ifadesi karardı. Ani-

den çenesi gerildi. Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır, hayır, önemli bir şey değildi. Yaptığı iğnelemelerin iyileştiği anlamına geldiğini biliyorum." Güldüm. "Hem ona alışmaya başlıyorum."

"Sen... kardeşime alışmaya mı başlıyorsun?"

"Bir insan yeterince uzun süre küçük dozlar hâlinde aldığı anda tüm zehri içebilecek hâle gelir," diye yanıtladım.

Eldas alayla güldü, yüzünden başka bir eğlence kıvılcımı geçti. Onu neşelendirmeyi seviyordum. Küçük gülümsemelerinden ve haylaz bakışlarından hoşlanıyordum.

"Durumu nasıl?"

"İyi olacak. Yalnızca gece hayatını biraz azaltması gerek. Bir süre şatoda kalıp dinlenmesini söyledim – dışarı çıkmak yok."

"Umarım seni dinler. Beni dinlemediği apaçık ortada," diye mırıldandı Eldas.

"Göreceğiz... Ama senden daha başarılı olacağımı sanmıyorum." Omzumun üzerinden Harrow'un kapısına baktım. Dürüst olmak gerekirse, Sevenna'nın gelmediğinden emin olmaya çalışıyordum. Kendimi tek seferde ancak bu kadar zehre alıştırabilirdim ve bugün onun aşağılayıcı bakışlarını çekecek gücüm yoktu. "Her neyse, işime dönmem gerek."

"Benim de öyle," dedi Eldas. Ancak ikimiz de oyalanmaya devam ediyorduk. "Ah, neredeyse unutuyordum, bunu sana iade etmek istiyordum." Aşına olduğum günlüğü bana uzattı. "Bitirmem diğerinden biraz daha uzun sürdü."

"Yine de rekor sürede bitirmişsin." Günlüğü iki elimle kavradım ve parmaklarımı gererek tenimiz birbirine değdiğinde oluşan elektriklenmeye uzandım. Ama defter o kadar büyüktü ki ellerimiz birbirine dokunamadı.

"Evet, bir tane daha istiyorum," dedi düşünceli bir tavırla, sesi alçaktı. "Ben..." Boğazını temizleyip çatallı sesinin biraz düzeltti. Çatallı sesini duymayı *tercih ederdim*. "Daha sonra odana gelip başka bir günlük almam sorun olur mu?" diye sordu Eldas, bir kraldan beklenecek türde bir asalet ve nezaketle.

Kahkahamı bastırıp ona gülümsemekle yetindim. "Tabii ki, El-das. Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Güzel." Sanki aramızdaki her şey bir kez daha kökten değişmiş gibi başını salladı ve yanımdan geçip gitti. "Daha sonra görüşürüz, Luella."

İsmimin onun dudaklarından dökülme şekline ya da yanımdan geçerken çıkan sesinin boğukluğuna dair bir şeyler, o Harrow'un odasına girip gözden kaybolduktan çok sonra bile olduğum yerde donakalmama ve ayak parmaklarımın çizmelerimin içinde kıvrılmasına neden oldu.

yirmi altı

Akşam yemeğimi masamda yerken kraliçelerin günlüklerini didik didik araştırmaya hiç olmadığı kadar kararlıydım. Özellikle de kalpköküne dair bilgiler arıyordum. Harrow'un iyileşme hızı her iki seferde de beklentilerimi aşmıştı. Diğer tüm şifalı otlar aşına olduğum ve daha önce defalarca kullandığım bitkiler olduğundan, fark yaratan şeyin kalpkökü olduğunu varsayıyordum.

Willow beni sevindirerek akşam yemeğinde bana katıldı ve akşamı geç saatlere kadar kalpkökünü ve büyülü özelliklerini tartışarak geçirdik. Bu nadir bitki üzerinde çalışan ilk kraliçeyi bulabilmem için günlükleri gözden geçirmeme yardım ediyordu. Bulduğumuz tek şey, kalpkökünü kuzey bataklıklarından getiren kraliçenin yazılarında geçen tek bir değinmeden ibaretti – döngüyü sonlandırmaktan bahseden kraliçenin günlüğüydü bu. Bu amacının bitkiyle bir bağlantısı olup olmadığını araştırdım ama çabalarım hiçbir sonuç vermediğinde, yalnızca görmek istediğim şeyi gördüğümü anladım.

Willow karşımdaki sandalyeye oturmuş masamın yarısını işgal ediyordu. Bense diğer uçtaydım, yazıları derinlemesine incelerken yemek aklımızdan uçup gitmişti. Kanca ayaklarımızın arasında kıvrılmış, ayak parmaklarımızla onu kaşımamızdan mest olmuştu.

Marangozdan aldığım saat dokuz kez çaldığında düşüncelerim

dağıldı. Saatlerdir başımı ilk kez günlüklerden kaldırdım ve kızarmış gözlerimi ovuşturdum. Puslu, soluk gölgeler odamın penceresinin dışında dans ediyordu.

“Ah...”

Willow da başını günlükten kaldırdı, arkasını dönüp cama baktı. Duraksadı, dudaklarını büzmüştü, yağan karı birkaç saniye önce günlüğü okuduğu kadar dikkatli bir şekilde inceliyordu.

“Baharda yağan kar, kralı uyar. Yazda yağan kar, kraliçe hâlâ uyuklar.”

“Ne?”

Sorum karşısında Willow sözlerini tekrarladı.

“Hayır, söylediğini duydum... Ne o?”

“Ah, eski bir tekerleme.” Willow yeniden bana döndü. “Baharda yağan kar, kralı uyar – sanırım bu, kraliçede bir terslik olabileceğini ima ediyor. Çünkü bahar geldikten sonra kar yağmamalı. Yazda kar...”

“Kraliçe hâlâ uyuklar,” diye tamamladım cümlesini. “Yani kraliçenin hâlâ dönmediğini söylüyor. Bir önceki kraliçe ölmüş ve yaz olması gerekirken kış mevsimi gelmiş.” Willow başıyla onayladı. İçim endişeyle dolarken yağan yoğun karı izledim. Yalnızca birkaç saat önceki güneşli bahar havasıyla dalga geçiyor gibiydi. “Sanırım gitsen iyi olacak.”

“Emin misin?”

“Eldas’ı görmem gerek.” Bu kelimeleri söylemek canımı yakıyordu ama bunlar bu geceki ıstırapın yalnızca başlangıcıydı.

Willow iç çekti ve sayfalarını karıştırdığı günlüğü kapattı. Ayağa kalktığında Kanca’da aynısını yaptı. Willow kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı.

“Yarın görüşürüz, Kanca. Seninle de, Luella.”

Keşke bunu söylerken sesinde belli belirsiz bir endişe ve şüphe olmasaydı. “Yarın görüşürüz.” *Umarım.*

“Ne zaman ihtiyacın olursa, saat kaç olursa olsun beni çağırabilirsin.” Willow gitti ve ben de odamdaki büyük pencerelerin önünde birkaç kez volta attım.

Kapımın çalınması beni şaşırtmamıştı.

"İçeri gel, Eldas."

Kapı açıldığında gelen kim diye bakmaya bile zahmet etmedim. Sesi zihnimde dört dönen düşüncelerimi yarıp geçti. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Şanslı bir tahmin." Omzumu silkip üzerinden ona baktım.

"Akşamları odana gelmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Eh, dışarıda yağan kara bakılırsa..."

Bakışları, sanki kapıyı açtığı ilk andan itibaren benden başka hiçbir şeyi görmemiş gibi pencereye kaydı. Suratı asıldı. Gözleri sert ve haşindi. "Demek öyle."

"Buraya bu yüzden gelmedin mi?"

"Yeni günlüğü almak için gelmiştim. Ama bunun daha acil bir konu olduğunda haklısın."

"Yeniden tahta oturmak zorunda kalacağım, değil mi?" Sağ elimdeki labradorit yüzükle gergin bir şekilde oynadım.

"Evet." Sesi özür diler gibiydi, kelimeleri endişe doluydu.

"Gidelim o zaman."

"Hemen mi?" Bu fikre şaşırmış görünüyordu.

"Başka ne zaman olacak? Eninde sonunda bunun yapılması gerek ve dinlenmek için bütün gecem varken bir an önce halletmeyi tercih ederim." Daha doğrusu, cesaretimi hazır toplamışken. Korku beni tam anlamıyla ele geçirmeden.

"Luella, iyi olacaksın." O bile söylediklerine ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Omuzlarımı silktim. Okuduklarımdan biliyordum. Tahta oturmak giderek kolaylaşmıyordu. Kraliçeler buna alışıyordu. Dünyanın benden hayatın her damlasını emmeye çalışmasına katlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Luella." Eldas'ın yumuşak sesi gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. "Büyünün yerleşmesine ve Ortadiyar'a alışmasına izin verecek daha çok zamanın oldu. Neler olacağını da biliyorsun."

“Bir an önce olup bitsin istiyorum,” dedim cılız bir sesle. “Beni oraya götür lütfen.”

“Elbette,” dedi boyun eğerek.

Göz açıp kapayana kadar taht odasına geldik. İçerisi o kadar soğuktu ki nefesim beyaz bulutlar şeklinde çıkıyordu ve vücudumun titremesine karşı koydum. Üzerimde basit bir elbise vardı —neyse ki uzun kolluydu— ama kumaşı bu soğuğa yetecek kalınlıkta değildi.

“En azından tahta yeniden oturduğumda hava ısınacak.” Sırıtmaya çalıştım ama Eldas’ın aynı şekilde karşılık vermediğini gördüğümde ifadem yüzümden silindi. Endişesi her adımda artıyor gibiydi.

“Süreç boyunca burada olacağım,” dedi tahtın önünde durduğumuzda. “Eğer gerekirse geçen sefer olduğu gibi seni çekip alacağım.”

Geçen sefer. Bunu düşünmek bile vücudumun sızlamasına yetiyordu. Tahta meydan okudum. Yuvamı terk edebildiysem, Lanton’a gidebildiysem, bitkibilimci olmayı başarayabildiysem, İnsan Kraliçe olduysam ve toprağı kontrol edebildiysem bunu da pekâlâ başarayabilirdim. Bir tahtın beni kontrol etmesine izin vermeyi reddediyordum.

“Halledelim şu işi,” dedim. Sesim kulağı hissettiğimden daha kararlı gelmişti.

Arkamı dönüp geriye doğru eğildim ve vücudumun tahta inmesine izin verdim. Yavaşça oturmaya kalkarsam son saniye geri çekilebilirdim. Korku beni ele geçirebilir ve kaçınılmaz olan bir şeyi zaten olduğundan çok daha dayanılmaz bir hâle çevirebilirdi.

Bedenim tahta değmeden hemen önce başımı kaldırdım ve tek gördüğüm Eldas oldu.

Buradayım, der gibiydi gözleri. Burada olacağım.

Ona teşekkür etme fırsatım olmadı. Hava ciğerlerimden çekildi ve karanlığa gömüldüm. *Aklını başına topla, Luella,* dedim kendime emrederek. Beni neyin beklediğini biliyordum ve şokun mantığını köreltmesine izin vermeyecektim.

Gittikçe daha derine, dünyanın çekirdeğine kadar indim. Yaşadığım his tahtla olan iki temasımın ortasında bir yerlerdeydi. İlk seferki kadar derine inmiş olsam da şiddeti ikinci seferki gibi daha azdı.

Eldas'ın hayali parmakları karnımın olduğunu tahmin ettiğim yerde geziyordu, bu hâlimde bir karnım varsa tabii. *Odaklan*, diye emrettiğini duyabiliyordum. *Büyü sana karşılık veriyor, Luella. Onun efendisi sensin; o senin efendin değil.*

Yavaş yavaş farkındalığım keskinleşti. Bir şeyleri görmekten ziyade farkındalığım etrafımdaki dünyayı netleştiriyor gibiydi. Sekoya tahtının derinliklerine kök salmış bir kozanın içindeydim. Daha önce içerisini göremediğim, boğumlu köklerin içine hapsolmuş karanlık noktadayım.

Her şey buradan dışarı uzanıyordu. Her şeyin kaynağı bu noktaydı.

Tohum, başka bir kraliçenin günlüğünde buraya bu adı verdiğini hatırladım. Ortadiyar'daki hayat bu tohumla sağlanıyordu. Vahşi büyü dünyasını besleyen ağacın tohumu buydu. Karaltı sınırları çizse de bu tohum olmadan her şey içi boş bir kabuktan farksız olurdu.

İlk İnsan Kraliçe ve Elf Kralı, Karaltı'yı birlikte yarattı. Sanki birisi kulağıma fısıldıyormuş gibi zihnimde başıboş düşünceler dolanıyordu.

Merhaba? demeye çalıştım ve başardım.

Sessizlik.

Çevremi saran dünyaya uzanmayı denedim ama karşımda bir hiçlik buldum. Ancak ellerim her şeye dokunuyormuş gibiydi. Her şeyin başladığı bu karanlık yerde gözüme puslu bir görüntü ilişti.

Başında tacı olan bir kadın öne uzanıyordu. *Bir şey ekiyor...*

Bir şey mi ekiyor? Ne ekiyor? Bunu daha önce de görmüş müydüm?

Kalpkökü hatırlar.

İyi de neyi hatırlar?

Ancak anlık görüntüler uçup gitti ve hemen ardından üzerime büyük bir yorgunluk çöktü. Görevime odaklanmalıydım. Bu karanlık boşluk binlerce kraliçenin yansımasıyla doluydu ve aralarında kaybolup gitmeme izin veremezdim.

Ortadiyar'ı destekleyen köklere büyümlle bağlandım. Diyar boyunca yankılanan aynı çığlıkları tekrar hissediyordum. Ama bu sefer açlıkları ve ısrarları azalmış gibiydi.

Döndüğümü bildiklerini fark ettim. Bitkiler, hayvanlar – Ortadiyar'daki hayatın bizzat kendisi kraliçenin onlarla ilgilenmek için geri döndüğünü biliyordu. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kışın yarattığı boşluğa çığlıklar atmıyor, hâlâ uyanmakta olan dünyaya yazı getirebilmek için ihtiyaçlarını bildiriyorlardı.

Öyle olsun, dedim boyun eğerek. Neye ihtiyacınız varsa alın.

İznimi alır almaz sarmaşıkların tenimin altında kıvrandığını hissettim. Beklenen bir şiddetle içime işliyorlardı. Acı karşısında dişlerimi sıktım. Dünya içimdeki büyüğü iliklerimden sömürmeye başladığında bu acının uyuştüğunu hissettim.

Yeter, diye emrettim. Bu kadarı yeter.

Ancak Ortadiyar sözümü dinlemedi. Bu doğal olmayan dünya açtı ve doymak nedir bilmiyordu. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla*, der gibiydi. Her şey dengeden yoksundu ve nerede durması gerektiğinden bihaberdi.

Yeter!

Sarmaşıklar etrafıma daha sıkı sarıldı. Tek kelime bile edemiyordum. İçimde kıvranıyorlardı. Bu karanlık ve yalnız yerde beni paramparça edeceklerdi.

Aniden, görünmez sarmaşıkların hepsi geri çekildi. Ciğerlerim yeniden havayla doldu. Zihnim özgürdü ve yalnızca bana hizmet ediyordu.

Sert ve sıcak bir şeye yaslanmıştım. İki kök hâlâ bedenimdeydi ama – *hayır, bunlar kök değil*. Bunlar koldu. Taht odasının loş ışığı altında gözlerimi kırıştırdım.

Tek görebildiğim Eldas'tı.

Titreyen bedenimi kendininkine bastırıyordu; beni saran kolları kemiklerimi parçalanmaktan alıkoyan tek şeydi. Ona teşekkür etmek istiyordum ama tükenmiştim. Konuşmak çok zordu. Düşünmek çok zordu.

“Çok iyiydin,” diye mırıldandı. Başım omzunda, boynunun kıvrımında yastı duruyordu.

“Yeterli oldu mu?” diye sordum çatallı bir sesle.

“Yeterliydi. Sen fazlasıyla yeterlisin.”

Öyle olduğunu umdum. Gözlerim titreşerek kapandı. Yeterli olmuş gibi geliyordu. Bir zamanlar buz gibi olan dünya artık ısınmıştı. Zihnimin bir köşesinde bu duyguyu tanıdığımı fark ettim. Bunu daha önce de hissetmiştim.

Tahta ilk oturuşumun ardından, beni neredeyse hiç tanıımıyorken de Eldas beni böyle tutmuştu. Bu belli belirsiz düşünce parmaklarımın arasından kayıp beni de esir alan karanlığın içinde kaybolup gitti.

Birkaç saat sonra uyandığımda yatağımdaydım.

Şafak sökmüş, odayı menekşe moru ve hanımeli sarısı tonlarına boyuyordu. Sanki maraton koşmuşum gibi hissediyordum. Böyle bir şeyi daha önce yaptığımdan değildi ama Lanton’daki sınıf arkadaşlarımı koşarken izlemiştim ve *yorucu* bir şey olduğu gün gibi ortadaydı.

Kendimi yataktan kalkmaya zorlarken çatırdayan kemiklerim Kanca’yı uyandırdı. Kurt inleyip suratıma doğru atıldı. Islak bir burnun, sıcak bir dil ve ılık bir nefes gerçekliğe dönüş partimdi demek.

“Seni görmek de çok güzel,” dedim sessizce elimi koyu renkli rüylerinde gezdirirken. “Seni endişelendirdiğim için üzgünüm.”

Kanca’yı ölmediğime ikna etmeyi başardıktan sonra —her ne kadar bedenim aksini iddia etmeye çalışsa da— ayaklarımı yataktan sallandırıp doğrulmaya yeltendim. Her yanımda ağrıyordu ve yalnızca banyoya yürümek bile beni nefes nefese bırakmaya yetmişti. İlk seferki kadar kötü olmasam da bunu düzenli olarak yaptığımı hayal bile edemiyordum. Sahip olduğum kadın bedeni yüzünden zaten

her ay acı çekmek zorundaydım. Büyüm yüzünden de her ay ya da daha sık acı çekmek zorunda kalmak istemiyordum.

Hafif bir iç çekiş sessizliği bozduğunda bakışlarımı yatak odamın kapısına çevirerek duraksadım. Ana salondan sesler geliyordu. Kanca'nın kulakları seğirdi ama çoktan yatağın ayakucuna yerleşmişti, geri dönmeyeceğimi anladığında başını kaldırdı. Bir hırsızın ya da suikastçı bir perinin eşyalarını karıştırdığı fikrini zihnimden kovaladım. Kanca gelen sesi bir tehdit olarak algılamıyor, hatta bir göz atmaya değer bile görmüyorsa benim endişelenmem yersizdi.

Sessizce ana salona süzüldüm. Karşımda, kapitone kanepemde iki büküm uyuyan Eldas'ı buldum. Uzun bacakları kanepenin bir ucuna sıkışmış, dizleri kenardan sarkıyordu. Dolabımın arkasında bulduğum ve mobilyaların kaliteli kadifesine uyacağını düşünerek çıkardığım ince battaniye üzerine örtülmüştü. Örtü gülünç görünecek kadar küçüktü ve bu uzun boylu adamın ısınmak için peçete kullanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Sessiz adımlarla yatak odasına geri döndüm.

"Kenara çekil, Kanca," diye fısıldadım yatağın ucundaki katlanmış yorganı çekerken. Kanca benimle yaşamaya başladığından beri ısınmak için örtüye ihtiyacım olmamıştı. "Çekil."

Kurt sızlanıp pes etti.

Battaniyeyi ana salona sürükledim. Kumaş, halının üzerinde hışırdadığında Eldas kıpırdanıp uykusunda mırıldandı. Yerçekimi örtüyü yorgun parmaklarımdan çekip almakla tehdit ediyordu ama onun yeniden uykuya dalmasını beklerken kumaşa daha sıkı tutundum. Dikkatlice battaniyeyi Eldas'ın üzerine yerleştirdim.

Eldas hafifçe kıpırdandı ama uykusundan uyanmadı. Gözleri en az bir saat kadar kapalı kaldı. Masamın başındaki sandalyede arkama yaslanmış, ayaklarımı masaya kaldırmış, kucağımdaki günlüğü derin düşüncelere dalmış bir hâlde inceliyordum. Aklımı kurcalayan bir şey vardı. Okuduğumu hatırladığım ve bağlantı kurmamda...

Eldas'ın kıpırdandığını duyduğumda omzumun üzerinden ona baktım. "Günaydın," dedim.

"Tanrım..." Gözlerini kırpıştırıp ovuşturarak ayılmaya çalışıyordu.

"Tanrım mı?" diye tekrarladım sırtarak. Sabah ilk gördüğüm şeyin yorgun ve biraz da savunmasız Eldas olması pek de kötü bir manzara sayılmazdı. Şafağın ilerleyen saatlerinin turuncu ışıltısı tenini okşarken, vahşi büyüünün ve ölümün dünya dışı bir yaratı-ğından ziyade sıradan bir adam gibi görünüyordu.

"Tanrım... saçın."

"Nesi varmış saçımın?" Elimi henüz taranmamış buklelerime kaldırırken sırtışıım yerini çatık kaşlara bırakmıştı. Saçımı düşün-duğüm en son sefer Luke yeniden uzatmamı istediğindeydi.

"Bu ışığın altında ateş gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Ateş kafa. Evet, bunu daha önce de duymuştum." İç çekerek kucağımdaki günlüğü kapattım ve masanın üzerine amaçladığımdan daha sert bir şekilde bıraktım. "Tüm ilkokul hayatım boyunca. Ateş kafayı kızdırma, kulaklarından duman çıkabilir. Ateş kafa..."

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye düzeltti sözlerini Eldas. "Sana dair tek bir şeyi bile değıştirmezdım, Luella." Hain kalbim sözleri karşısında tekledi. Daha sonra, sanki kendine gelmiş gibi boğazını temizleyip doğruldu. Yorgan belinin etrafında toplanmış-tı. "Bu da nereden..."

"Yatağımdan. Sabah üşümüş gibi görünüyordun," diye yanıtladım sonunu getirmediğı sorusunu. Eldas yeni uyandığında düşüncelelerini tamamlamakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu ve bu gerçeğe dair bir şey şaşırtıcı derecede sevimliydi.

"Soğuşa alışkıınımdır." Kasvetli bir biçimde kıkırdadı. "Bana Buzlar Kralı diyorlar."

"İyi ki ateş kraliçen var o zaman." Kelimeler ben ne söylediğimin farkına bile varamadan dudaklarımdan döküldü. Yanaklarımdın kı-zardığını hissedebiliyordum.

"Ah, peki bu neden iyi bir şey?" Ayağa kalkarken dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Sorusuna yanıt vermedim, Eldas bana yak-laşırken dilim tutulmuş gibiydi. "Beni sıcak mı tutacaksın?"

Bir kaşını havaya kaldırdı ve her nedense bu hareket beni alev-

ler içinde bıraktı. Söyleyecek esprili bir şey ararken dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerginliğimin aptalca bir şeyler söylememe neden olmasını engellemeye çalışıyordum. O sırtan dudaklarının benimkilerin üzerinde bıraktığı hissi hatırlamamaya çabalıyordum.

Sarhoşken attığımız bazı yanlış adımların peşinden gitmeme konusunda az çok hemfikir olduğumuzu sanıyordum.

“Bence bunu çoktan yaptım.” Artık yerde duran yorganı işaret ettim.

“Ah, doğru.” Eldas kıkırdadı. “Haklısın.” Sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı mı seziyordum? Bunun, hayal gücümün bir oyunu olduğuna emindim. Yüzümdeki kızarıklığı geçirmeye çalışırken Eldas yüzümü inceliyordu. “Yüzün kızarmış; yine ateşin mi yükseldi?”

“Hayır, ben iyiyim.” Hızla ayağa kalktım, dönen odaya bakılırsa biraz fazla hızlıydım. Eldas beni güçlü tutuşuyla yakaladı.

“Hayır, değilsin.”

“İyiyim.” Hafifçe elinin arkasına dokundum. Kendimi bunu yalnızca ona güvence vermek için yaptığımı söylemek istiyordum. Ancak gerçekte istediğim, ona her dokunduğumda parmak uçlarımdan başlayıp doğruca göğsüme yayılan şok hissiydi. Onun hissinin yanımda, *içimde* istiyordum. *İçimde mi?* diye tekrarlardı zihnim hızla.

“Seni yatağa geri götüreyim.”

Hiç yardımcı olmuyorsun, Eldas! diye çığlık atmak istiyordum. “Teşekkür ederim ama bir şeyim yok. Senin yardımına ihtiyacım yok.” Kesinlikle kastetmediği her bir imayı düşünmemeye çalışırken kelimelerim beni yarı yolda bıraktı.

İçinde bulunduğumuz an kaybolup gitti. Eldas sanki ellerinin hâlâ bedenimde olduğunun farkına varmış gibi hızla geri çekildi. Aceleyle yorganı katlarken konuşmaya başladı. Yorgan katlayan bir kral, masama yaslanıp izlemeye değer bir manzaraydı. Özellikle de geniş omuz kasları üzerindeki tuniğin altında kasılırken.

“Gücünü toplayabilmek için uyuyabildiğin kadar uyumalısın. Yarın şehrin en iyi terzisiyle görüşeceksin.”

“Fazlasıyla kıyafetim var.”

Duraksadı ve yorganı nazikçe kanepeye yerleştirdi. Yeniden konuşmaya başladığında bana bakmıyordu. “Taç giyme töreninde giyeceğin elbise için ölçülerini alacak. Kraliçeyi bu tören için giydirmek yalnızca en iyi terziye layık bir görevdir.”

“Anlıyorum...” diye mırıldadım.

“Tabii terzi o zamana kadar buradan gitmiş olacağını bilmiyor.” Eldas döndüğünde az önce hayranlıkla izlediğim geniş sırtı asla aşamayacağım buzdan bir duvara dönmüştü.

“Eldas, ben...”

Ben sözlerimi bitirme fırsatı bulamadan odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Ses, onun ardından üzerime çöken sessizlikten bile daha büyük bir şiddetle kulaklarımda çınılıyordu.

yirmi yedi

Terzi şatoda kendine derme çatma bir çalışma alanı kurmuştu. Kadın beni görebilme şansına erişen “seçkin azınlık” içindeydi ve anladığım kadarıyla Eldas tarafından titizlikle incelenmişti. Saldırıya uğramamın üzerinden bir haftayı aşkın bir süre geçtiğine inanmak zordu. Bir bakıma, her şey sanki daha dün olmuş gibiydi. Kalede dolaşırken duyduğum her ses ve göz ucuyla gördüğüm her hareket beni yerimden sıçratmaya devam ediyordu. Diğer yandansa üzerinden bir asır geçmiş gibi hissediyordum.

Rinni üç tarafı Quinnar’a bakan büyük pencereli bir odaya – âdeta kapalı bir balkon gibiydi– giderken bana eşlik ediyordu. İçeride terzi her pencerenin altına üzerleri metrelerce kumaş, dantel ve güneş ışığının altında parıldayan mücevherlerle dolu üçer masa kurmuştu. Rinni ve Kanca kapının dışında nöbet tutarken odanın ortasındaki platforma yönlendirildim.

Terzi kadın etrafımda dolandı. Parmaklarını şaklattığında mezuralar kollarım ve bacaklarımdan aşağı doğru açılırken görünmez buz tenimin yaladı. Önce bir kolumu sonra da diğerini uzatıp terzinin talimatlarına uydum. Bitmek bilmeyen ölçümler aklımın pencerenin ötesindeki manzaradan başka yerlere kaymasına sebep oluyordu.

Quinnar baharlıklarını giymiş genç bir kız gibiydi. Odanın

baktığı tarlalardan toplanmış büyük kır çiçeği çelenkleri tenteler, balkonlar ve verandalar boyunca büyüğü bir şekilde giydirilmişti. Ozanlar sokaklarda yürümeye, şehir merkezindeki gölü çevreleyen bankların üzerine çıkıp şarkılarını söylemeye başlamışlardı.

Ölmekte olan bir dünya için neşe dolu bir manzaraydı. Tahtın saldırganlığı azalmış olsa da bir şekilde önceki seferden daha yorucuydu. Ödediğim bedel fiziksel olarak daha az hissedilse de büyü-mün azalmasında kendini daha fazla göstermişti – sahip olduğum güçler sökülüp alınmıştı.

Gücüm –uzun bir İnsan Kraliçe soyunun son gücü– azalıyordu ve Eldas'la döngüyü sonlandırmazsak bu dünya için endişeleniyordum.

Bu düşüncem karşısında kaşlarımı çattım.

"Affedersiniz, Majesteleri, iğne mi batırdım?" diye sordu terzi bakışlarını vücuduma sardığı müslin kumaştan kaldırarak.

"Ah, hayır, bir şey yok." Zoraki bir gülümseme belirdi yüzümde. Bu dünyayı önemsemeye başladığımı fark ettiğim için kaşlarımı çatıyordum – bu yalnızca canlı olan her şeye duyduğum sevgiden ibaret değildi. Hayır... hissettiğim şey bundan daha derindi. Nedeni belki taht, belki de Eldas'tı ama Ortadiyar'ı benim için bir yuvaymış gibi önemsemeye başlıyordum.

İlk İnsan Kraliçe'nin heykeline baktım, ilk Elf Kralı'nın önünde diz çöküyordu ve günün birinde benim heykelimi de yapacaklar mı diye düşünmeden edemedim – son kraliçenin. Döngünün benimle biteceğinden emin olmanın bir yolu yoktu... Ama susmak bilmeyen bir fısıltı kesinlikle böyle olacağını söylüyordu. Öyle ya da böyle, İnsan Kraliçeler benimle son bulacaktı.

Sen olsan ne yapardın? diye düşündüm sızlayan kalbimle, ilk kraliçenin beni duyabilmesini dileyerek. *Keşke bana rehberlik edebilsen...*

Platformdan inip işini böldüğümde, "Majesteleri!" diye bağırdı terzi tiz bir sesle. Müslin kumaş kalçalarımından düştü.

"Özür dilerim, bir dakika lütfen, bir şeye daha yakından bak-

mam gerek." Hızla pencerelere ilerledim ve aşağıdaki heykele baktım.

Bu açıdan, zemin seviyesinde dururken kraliçenin elleri tarafından gizlenen detayları görebiliyordum. Birleştirdiği ellerinin arasında bir bitki filizi vardı. Haklıydım — Kral önünde diz çökmüyordu, bir şey gömüyordu. Ve o şey bir bitkiydi.

"Şu heykel ne zaman inşa edilmiş?" diye sordum.

"Affedersiniz?"

"Gölün ortasındaki heykeli diyorum, ne zaman yapılmış?"

Terzi kadın düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Tam olarak emin değilim. Başından beri Quinnar'daydı. Belki ikinci ya da üçüncü kraliçe zamanında yapılmıştır."

İlk beş kraliçeden birinin zamanında — elimde günlükleri olmayan bir tanesinin. "Eğer bu kadar eskiyse detayları nasıl böyle korunmuş?"

"Elf Kralı'nın ona baktığını sanıyorum." Terzi odanın ortasına işaret etti. "Devam edelim mi, Majesteleri?"

Platforma geri döndüm, zihnimde fırtınalar kopuyordu. Heykel, tahtın yeni ve ilk kraliçenin hatıralarının taze olduğu bir zamanda yapılmıştı. Gizli bir anlamı var mıydı? Yoksa yalnızca ilk kraliçeyi onurlandırmak için mi yapılmıştı? Bu sorular beni heykelin gerçekte neyi tasvir ediyor olabileceğini merak etmeye itiyordu... Karaltı'nın mı yaratılışını gösteriyordu, sekoya tahtın mı?

Düşüncelerim, günlüklerde okuduklarımın etrafında dönmeye devam ediyor, heykelin gerçek doğasına dair bir bağlantı arıyordu. Belki de heykele çok fazla anlam yüklüyordum. Ama döngüyü kırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Tek çözüm yolu buydu. Bunu başaramazsam Ortadiyar tehlikede olacaktı.

Daha sonraysa Capton'a ve hayatım boyunca istediğim her şeye kavuşacaktım.

Peki ama ne istiyorum?

"Ne istiyorsunuz?" Neşeli terzinin sesi düşüncelerimin bir yan kısıydı.

“Üzgünüm, ne?” Gerçek dünyaya geri döndüm. Kadın kumaşlarla dolu masayı işaret etti.

“Elbiseniz için, Majesteleri. Ne istersiniz? İpek mi kadife mi? Belki de şifon? Teninize en iyi mücevher tonlarının gideceğini düşünüyorum ama sizin fikrinizi de almak isterim. Ne de olsa bir kadının doğal güzelliği en çok özgüveniyle artar.”

Özgüvenimi artıracak şeyin dayanıklı bir çift keten pantolon ve kirlenmesini zerre kadar umursamayacağım ince bir gömlek ya da tunik olduğunu bilse benimle dalga geçerdi.

“Zevkinize güveniyorum,” dedim en sonunda.

Terzinin biraz yüzü düştü. “E-emin misiniz? Getirdiğim hiçbir şeyi beğenmediniz mi? Eğer öyleyse size...”

“Hayır, hepsi gözalcı,” dedim araya girerek. Onu gücendirmek istememiştim. “Bir bakalım...” Platformdan inerek ellerimi kumaşların üzerinde gezdirdim ve incecik bir tanesinde karar kıldım. “Bu olsun, bana en iyi gidecek renge siz karar verin ama kumaş bu olsun.”

“Ah, peri işi ipek.” Kadın parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirirken resmen zevkten dört köşeydi. “Harika bir zevkiniz var, Majesteleri.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim gülerek. Ancak kumaşın peri yapımı olduğunu söylediğinde aklıma bir fikir geldi. “Perilerin iyi zanaatkarlar olduklarını duydum.”

“Haklısınız, periler dokuma tezgâhında ustadır. Ancak toprakların en iyi zanaatkarları elflerdir,” dedi böbürlenerek.

“Ah, tabii ki. Karaltı’nın geldiğim tarafında hiçbir şey elf yapımı eşyalar kadar değerli değildir.” Gülümsedim, terzi övgülerimin tadını çıkarmaya devam ediyordu. Böylece, asıl konuya gelirken onu yeterince hazırlıksız yakalayacağımı umdum. “Perilerin yapabildiği şeyler hakkında çok şey duydum... özellikle de konu kutlamalar olunca.”

“Bal likörü gibi mi?”

“Dahası da varmış diye duydum.” Lafı dolandırmadan konuyu

nasıl açacağım'dan emin değildim ve çoktan elimi zorladığımı farkındaydım.

Terzinin yüzü bir anlığına karardı ama göz açıp kapayana kadar dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tüm Ortadiyar sakinleriyle böylesine ilgilenerek hepimizi onurlandırıyorsunuz."

"İnsan Kraliçe olarak bu benim görevim." Zerreye dair bir şeyler öğrenmeye dair tüm umutlarım yerle bir olmuşken terzi kadın beni şaşırttı.

"Ne duyduğunuz bilmiyorum, Majesteleri..." Kadın başını öne eğmiş, yanında getirdiği deftere bir şeyler yazıyordu. "Ama ben..."

"Sen?"

"Bunları konuşmak bana düşmez." Yazı yazmayı bıraktı.

"Lütfen, anlat bana," dedim onu cesaretlendirerek. "Bu topraklar benim için hâlâ çok yeni. Öğrenmem gereken çok şey var." Söylediklerimin her bir kelimesi doğrudu.

"Genç Prens Harrow'dan buna benzer bir şey duymuş olabileceğinizi düşünüyorum." Bu gerçeği doğrulamama gerek yoktu; sessizliğim kadının sözlerine devam etmesi için yeterliydi. "Lütfen dikkatli olun, Majesteleri. Şehirde yaşayanlar olarak Prens'in son zamanlardaki... hareketlerine şahit olduk. Özellikle de peri heyetinin gelişinden beri."

"Ne gibi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Ağzımı bile açmamalıydım. Bağışlayın beni, Majesteleri. Lütfen... sonsuz nezaketinizi bana bahşedip Kral'a bir şey söylemekten kaçının."

"Söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz," dedim hızla, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Harrow'la aynı şatoda yaşıyorum, bu yüzden olanları bilmem gerek. Lütfen, gözümü açmam gereken bir şey var mı?"

"Tüm bildiklerim bu kadar." Kadın başını iki yana salladığında konuyu kapattım. Eğer bir şey biliyorsa da söyleyemeyecek kadar gergindi.

Çok geçmeden işimiz bitti ve terzinin kendine kurduğu küçük

atölyeden ayrıldım. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz karşımda Harrow, Jalic, Sirro ve Aria'yı buldum.

"Majesteleri." Beni fark edip başını eğen ilk Jaric oldu. Diğerleri de onu takip etti. Zorla uydukları görgü kuralları bile ilk karşılaşmamıza kıyasla büyük bir gelişmeydi ve hareketlerindeki bu değişimin Harrow'la aramızda geçenlerle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Kanca yanımdan hızla geçti. Hafifçe hırlayarak Aria'nın çevresinde iki tur attı. Aria, Harrow'a yaklaşıp Prens'in kolunu kavradı.

"Şu canavar salyalarını eteğime bulaştırıyor." Aria, Kanca'nın kat kat kumaşlardan oluşan eteğine soktuğu burnuna hafifçe vurdu. "Kış, kış!"

"Kanca, buraya gel," diye emrettim. Kanca'nın gözleri benimle Aria arasında gidip geldi ve hüsrana uğramış bir tavırla nefes verse de sözümü dinledi. Ancak dikkati kadının üzerinden bir an bile ayılmadı. Aria'nın kaşlarını çatıp onunla mücadele edişini izlemek keyifliydi. "Dördünüze de iyi günler. Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Neden? Siz de mi gelmek istiyorsunuz? Bizimle biraz daha eğlenmek ister misiniz?" Jalic ellerini ceplerine soktu ve rahatça sırtıttı.

"Pek sayılmaz."

"Kraliçe'yle böyle mi konuşuyorsun sen?" diye sordu Rinni ve Jalic ona yandan bir bakış attı.

"Terziyle görüşeceğim," dedi Aria hafifçe göğsünü şişirerek. "Kraliçe'yi giydiren kadının beni de giydirecek olması büyük bir onur." Hafifçe Harrow'un koluna vurdu. Bu "onurun" kimin sayesinde olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Ne güzel, terzi çok yetenekli bir kadına benziyor," dedim umursamaz bir tavırla ve benimle aynı kişi tarafından giydirilecek olması karşısında öfkelenmediğim için Aria'nın ifadesinin hayal kırıklığıyla dolmasını tatlı bir keyifle izledim. "Hatta bana kalırsa *hepinizin* taç giyme töreni kıyafetlerini o hazırlamalı."

"Kıyafetim taç giyme töreni için değil." Aria'nın benim boyum-

la yarışmaya çalışır gibi yukarı uzattığı boynu gözümde bölgesini savunan kuğuları canlandırdı. "Maske Topluluğu için bir şeyler hazırlatacağım."

"Ah, doğru, Aria'nın bir yerlerde gösteriye çıkacağını söylemiştin. Carron mıydı?" Gözlerimi Harrow'a çevirdim.

"Ona söyledin mi? Sürpriz yapacaktım," diye öfkeyle fısıldadı Aria. Hemen ardından hızla kendine geldi. "Bu büyük bir onur."

"Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Sanki ona bir madalya vermişim gibi ellerini dramatik bir tavırla sallayıp eğildi. "Yakında toplulukla turneye çıkacağım. Ama endişelenmeyin, taç giyme töreni gecesinde geri döneceğiz. Unutulmayacak bir gösteri olacağından eminim."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diye yalan söyledim. Tören-den önce ayrılmak gibi bir niyetim olmasa dahi Aria'yı ilgilendiren hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

"Güzel." Hafifçe gülümsedi. "Gitsek iyi olacak; Kraliçe'yi... her ne yapıyorsa ondan alıkoymak istemeyiz."

Rinni ileri doğru bir adım attı ama ben yerimde kaldım, oda-ya girişi hâlâ engelliyordum. "Aslında bir sürü okuma yapıyorum." Gözlerim Aria'nınkileri buldu.

"Ne mutlu size." Yüzündeki gülümseme hızla alaycı bir tavra büründü.

"Carron, Batıgardı'na pek uzak sayılmaz, değil mi? Peri orman-larını çevreleyen duvarın yanı başında?"

"Ortadiyar coğrafyasını kavrama yeteneğiniz müthiş," dedi Aria sözcüklerini uzata uzata.

"Orada ailenle de görüşecek misin?"

Bütün bedeni kasılırken Aria gözlerini kıstı. Belli belirsiz bir de-ğişimdi ve bir aktriste yaraşacak şekilde çabucak saklamıştı. Ama gerçek bir tepkiydi.

Başkalarını hiç ummadıkları anda yakalamak konusunda usta-laşmıştım ve bunun büyük bir kısmını Eldas'a borçluydum.

“Düzenli olarak görüştüğüm tüm ailem Quinnar’da, Majesteleri. Eğer müsaade ederseniz, terziyi daha fazla bekletmek istemiyorum.” Konuşmayı geçiştirmeye çok hevesli görünüyordu. “Saat epey geç oldu ve bu gece eğlencemiz var.”

“Eğlence mi?” Bakışlarımı Harrow’a çevirdim.

“Burada, şatoda,” dedi başını sallayıp bundan haberi olduğunu gösterirken. Daha sonra sesi başlarda ondan duyduğum daha umursamaz, daha zalim o tona büründü. “İlgini çekeceğini düşünmemiştim.”

“Evet, endişelenmenizi gerektiren hiçbir şey yok. Siz insanların, biz elflere eğlenceli gelen şeylerden hoşlanmadığını biliyoruz,” dedi Aria küçümser bir tavırla. Kastettiği şeyin zerre olup olmadığını düşünmeden edemedim.

“Zaten halletmem gereken daha önemli işlerim var,” dedim dışlarımı sıkıp gülümseyerek ve kenara çekildim. “Keyfinize bakın.”

Dörtlü içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı. Hiç vakit kaybetmeden elimi uzattım, Kanca yanıma geldi. Kapıya bakarken kurdun başını kaşıdım.

“Rinni, beni Eldas’a götür.”

“Ama o...”

“Hemen,” dedim sert bir tavırla. Daha sonra sesimi yumuşatıp devam ettim, “Lütfen. Onunla acilen görüşmem gereken bir şey var.”

“Pekâlâ.” Rinni başını salladı ve koridorda ilerlemeye koyuldu. Bana kızmış gibi görünmüyordu ama yine de içimi küçük bir rahatsızlık hissi doldurdu.

İlk kez Ortadiyar’da birine emir vermiştim, bir kraliçenin yapacağı şekilde.

Ve beni dinlemişti.

yirmi sekiz

Rinni beni taht odasına bakan gizli geçide götürdü. Onun hatırına geçitten haberim yokmuş gibi davrandım. İşaretparmağını dudaklarının üzerine koydu ve aşağıya bakarak geçitte sessizce ilerledik.

Odanın ortasına, mekânı ikiye bölen demir bir paravan dikilmişti. Bir tarafında Eldas demir tahtında oturuyor, diğer tarafındaysa üzerinde lüks kadifeden kıyafetleriyle sedefler içindeki bir adam yer alıyordu. Paravan, Eldas'ın görünmesini büyük ölçüde engelleyecek sık bir kumaşla örtülmüştü. Taç giyme töreninin gecikmesi nedeniyle topraklarına hükmetmek zorunda kalmış olsa da kendini mümkün olduğunca tecrit altında tutmaya devam ediyordu.

“Geçtiğimiz yıldan beri böyle yönetiyor,” diye fısıldadı kulağıma Rinni. “Seni beklerken yani.”

Gördüğüm tek şey bir kafesten ibaretti. Eldas'ı Rinni, Harrow, Sevenna, Poppy ve Willow dışındaki herhangi biriyle her türlü gerçek bağlantıdan mahrum bırakan fiziksel bir bariyer. Nihayet şatodan çıkıp Capton'a gelmesi ona ne hissettirmişti merak ediyordum. Canına tak ettiği an o muydu? Bu devasa mekânın her şeyi tüketen yalnızlığına artık dayanamadığı gün o gün müydü?

Durumumuzun beraberinde getirdiği gelenekler onun da elini kolunu bağlamıştı ve bir anda onu da tıpkı kendim ve Ortadiyar kadar bu döngüden kurtarmak istedim. Onu esir eden sorumlulukları

olmadan nasıl biri olurdu? Kendine asla hayal kurmak için izin vermediğini söylemişti... Bunu istese, kendine müsaade etse karşısında ne görürdü? *Seni ister miydi?* diye fısıldadı içimdeki hain bir ses.

İki adam Quinnar'ı çevreleyen arsalara dair konuları tartışıyor.

"Bitkiler büyümüyor. Toprak külden farksız," dedi lord.

"Kraliçe tahta henüz yeni oturdu," diye yanıtladı Eldas sakın bir tavırla. "Doğaya biraz zaman tanı."

"Kraliçe Alice'in zamana ihtiyacı yoktu."

"Kraliçe Alice'in yeteneklerini mükemmelleştirmek için yüz yılı vardı."

"Tarlalar ürün yetiştirmeye elverişli hâle gelmezse Quinnar'ın açlıktan ölmesi yüz yılı bulmaz."

"Zor zamanlardan geçtiğimizi biliyorum. Ama sabırlı olmanız gerek." Eldas'ın konuşması hâlâ sakindi ama sesindeki belli belirsiz korumacı tınıyı duyabiliyordum.

"Bunu açlıktan midesi kendisini yemeye başlayan insanlara anlatın. Aylardır çorak arazide yemiş ve yenilebilir kökler arıyorlar!" Adam kollarını havaya savurdu. Daha sonra duraksadı ve yerlere kadar eğildi. "Bağışlayın, Majesteleri, haddimi aştım."

"Bir daha olmasın," dedi Eldas'ın sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. Nasıl bir hükümdar olduğunu —ilk tanıştığımdaki o sert adamı— görmek için duvara yaslandım. "Şatonun tahıl ambarını açacağım. Üç arabalık bir pay alacaksınız. En iyisi olduğunu düşündüğünüz şekilde bölüşürsünüz."

Adam başını eğip geri geri yürürken tüm yol boyunca mırıldanarak Eldas'a teşekkür etti. Rinni elimi sıktığında geçitten çıkıp aşağı kata indik. Taht odasına çıkan yan kapıyı açmadan önce duraksamadı.

"Majesteleri?" dedi Rinni.

"Rinni? Bugün meşgul..." Eldas'ın gözleri beni buldu ve sert ifadesi beni gördüğü an normale döndü. Kanca yanımdan sıçrayarak geçip tahta doğru koştu. Eldas hafifçe kaşlarını çattı ama Kanca'nın yüzünün avuçları arasına aldı. "Ne oluyor? Sorun nedir?"

“Seninle bir konu hakkında konuşmam gerek.” Ona doğru ilerledim. Eldas’ın gözleri, demir paravanın gizlediği arka kapılara kaydı. “Görüşmen gereken başkaları olduğunu biliyorum ama...”

“Benim önceliğim sensin,” dedi büyük bir ciddiyetle, sanki bir hükümdarlık emri vermiş gibi. Yanaklarımın kızarmaması için mücadele ediyordum. “Ne konuşacaktın?”

“İki şey var. En önemlisi Aria.”

“Bu sefer ne yaptı?”

“Hiçbir şey, yani açık açık hiçbir şey yapmadı... Ama ona güvenmiyorum,” diye söze başladım.

“Şehirde yaşananlardan sonra Aria’yı bizzat kendim araştırdım,” dedi Rinni.

“Biliyorum. Ama konu bundan daha başka bir şey. Bana kalırsa...” Cümlemi yarım bıraktım. Bana olan güvenine ihanet etmeyeceğime dair Harrow’a söz vermiştim. Eldas gözlerini kıstı. “Aria’nın bir şeye karışmış olabileceğini düşünüyorum.”

“Kraliyet ailesine saldıracak kapasitesi olduğunu düşünmüyorum,” dedi Rinni kaşlarını çatarak.

“Bu kadar büyük bir şey olmasa da belki ciddi bir şeydir?” Lafı dolandırıp duruyordum. “Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Aria şüpheli görünüyor.”

“Luella,” dedi Eldas tahttan inerken düşünceli bir şekilde. Ellerini belinde kavuşturmuştu. Bir kral gibi görünse de sesi bir dostun... bir... Dudaklarından dökülen isminin kulağa başka nasıl geldiğini düşünmeye cesaret edemedim. “Tahtın yorgunluğu hâlâ üzerinde. Kolay olmadığını biliyorum.”

“Bu da ikinci konu... ama ilkini henüz bitirmedim. Gözün Aria’nın üzerinde olsun, *lütfen*. Carron’a gidecekmiş. Perilerle bağlantısı var. Ve peri heyeti buraya adımını attığından beri kraliyet ailesinin başına kötü şeyler geliyor – Harrow’un şüpheli hastalığı, benim kaçırılmam.”

“Kaçırılma olayından peri tahtını ele geçirmeye çalışan hain bir peri grubu sorumluydu – Vahşi Orman Müritleri. Güçlerini göster-

mek için her şeyi yaparlar... liderlerinin nerede saklandığını söylemek haricinde,” dedi Rinni.

“Harrow da daima bir baş belası olmuştur. Hastalığı, aşırı düşkünlükle geçen bir gecenin sonucundan ibaret sadece.” Eldas sözlerinin bittiğini gösteren bir tavırla iç çekti. Çığlık atmak istiyordum. Konuyu onları harekete geçirecek şekilde nasıl ele alacağımı bilmiyordum.

“Ben Harrow’un...” Eldas konuşmaya devam ettiğinde sözüm yarıda kesildi.

“Peki tahtla ilgili olan ikinci mevzu neydi?”

Buraya asıl gelme nedenim bu değildi ama duyduklarımdan sonra bunu yapmak zorundaydım. “Tahta yeniden oturmam gerek.”

“Luella...”

“Hemen.” Gözlerimi Eldas’inkilere kilitlediğimde, bakışlarında beni endişeyle karışmış hayranlık demeye cesaret edeceğim bir duygu karşıladı. “Görüşmenize kulak misafiri oldum. Halkının bereketli tarlalara ve hayvanlarla dolu ormanlara ihtiyacı var.”

“Hâlâ çok zayıfsın.”

“Yeterince güçlüyüm.”

Bana doğru bir adım attı ve belindeki ellerini benimkileri tutmak için öne uzattı. Rinni’nin karşısında bana dokunmasına şaşırmıştım. Yüzündeki şefkatli ifadeyi gün ışığında görmek bir yana, başkalarının önünde göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.

“Sana bir şey olması riskini göze alamam.”

“Ortadiyar’ın iyiliği için bile mi?” Zayıf bir gülümsemeyle ona baktım.

“Aslında...” Tereddüt ediyordu. Ümitle bekliyordum ama söylemeye niyetlendiği şey her neyse açık açık dile getirmeyecekti. Böylece pes edip daha güvenli konulara yöneldim – sorumluluklarımıza.

“Bu benim görevim,” dedim sessizce. Eldas’ın gözleri hafifçe irileşti. “Capton kadar Ortadiyar’a da göz kulak olmak benim görevim.”

“Pekâlâ ama sadece kısa süreliğine,” dedi yenilgiyi kabullenerek

Söylediklerini başımla onayladım ve Eldas ellerimi serbest bıraktı. Yanından geçtiğimde sanki bana uzanma dürtüsüne karşı koymuş gibi seğirdiğini gördüğümü sandım. İçimde bir şeyler onu, ihtiyacım olan tüm gücü toplayabilmem için beni kollarına sarmasına izin verebilmemi arzuluyordu.

Ama durmadım.

Doğruca tahta doğru ilerledim ve hemen arkasından gelecek acıya kendimi hazırladım.

İki hafta boyunca tahtla haşır neşir oldum.

Sabahları uyanıp günlükleri gözden geçirmeye çalışırken odamda kahvaltı ediyordum. Ancak ikinci hafta geldiğinde yorgunluğum bir şey okuyamayacak kadar artmıştı. Eldas da benimle kahvaltı etmeye başlamıştı ve durmaksızın okuyordu. Yorgunluğumu telafi edip etmediğini merak ediyordum. Çok fazla konuşmuyordu —doğru düzgün sohbet edemeyecek kadar yorgun olduğumun farkındaymış gibi— bu yüzden sessiz ve güven verici varlığı için minnettar olduğumu da bir şekilde bildiğini umuyordum.

Hâlim olduğu günler laboratuvara dönüyordum. Willow çökmüş yanaklarım ve gözaltılarımda giderek büyüyen morluklar konusunda endişelerini dile getiriyordu. Ancak hiçbir şeyden şikâyet etmiyordum.

Tahtın beni nasıl sömürdüğünü kimsenin bilmesini istemiyordum. Bu gerçeği Eldas’a bile açmak konusunda tereddütlerim vardı. Ona karşı ne zaman dürüst olsam yüzü düşüyordu ve zihninin acımasız bahçelerinde filizlenen endişe tohumlarını görür gibi oluyordum.

Ne olursa olsun, Harrow’a verdiğim sözü tutacak kadar güçlü olduğumdan emin oluyor, kendisini iyi hissetmesine yardımcı olacak çay kavanozları ve tozlar hazırlıyordum. Tıpkı düşündüğüm gibi, Aria’yla geçirdiği gecenin ardından durumu daha da kötüleş-

mişti. Ancak konunun bahsini açmaya yeltendiğim anda bile savunmaya geçiyordu.

Tekrar zerre kullanıp kullanmadığını öğrenmemiştim.

İkinci haftanın sonunda yatağımda yatmış tavana bakıyordum. Vücudum ağır geliyor, eklemlerim ağrıyordu ve saçlarım eski parlaklığını kaybetmişti.

Taht beni öldürüyordu. Büyümün sahip olmadıklarını hayatımdan alarak telafi ediyordu.

“Bunu durdurmanın bir yolu olmalı,” diye fısıldadım kendi kendime. “Bunu durdurmak zorundayım.”

Bu sözleri tekrarlayarak yatağımın sıcak örtüleri arasından çıkıp masama doğru ilerledim. Günlükler dairemin ana odasındaki her düz zemine yayılmış vaziyetteydi. Hem benim hem de Eldas’ın karaladığı notlar da aralarına saçılmıştı. Ancak aralarında işe yarar hiçbir şey yoktu. Her bir günlüğü defalarca kez okumuş ve hiçbir şey bulamamıştık.

Sekoya tahtı oluşturan ve Karaltı’nın yaratılmasına yardım eden ilk kraliçenin heykelini düşündüm. Elimde onun –ya da ondan sonra gelenlerin– günlüğü olsaydı, gözden kaçırdığım bu büyük resmin son eksik parçasını belki yerine oturtmayı başarabilirdim.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Kapımda bir şövalye dikiliyordu. Adamı beni Capton’dan almaya gelen birlikten hayal meyal hatırlıyordum. Rinni, görev veya –uyku gibi– zorunluluk yüzünden yapamadığı zamanlarda beni koruması için kendi ana bölüğünden elfler gönderiyordu.

Elf, varlığımdan tedirgin olsa da başını eğmeyi ihmal etmedi.

“Yürüyüşe çıkacağım,” dedim. “Kanca, burada kal ve odayı koru.” Kurt sözümü dinleyip içeride kahrken ben hayaletlerin kol gezdiği büyük salona doğru ilerlemeye koyuldum, korumam da arkamdan geliyordu.

Benden önceki kraliçelerin satın aldığı her bir mobilyanın üzerine yerleştirilmiş muşambalara baktım. Günün birinde benim masam, sandalyem, küçük sehpa ve Eldas’ın uyuduğu kanepem de

düzgün bir şekilde buraya istiflenip unutulmuş mezar taşları gibi örtülecekti. Ay ışığı balo salonunun yüksek pencerelerinden içeri süzülüyor, vurduğu her yeri çiğ bir beyaza boyuyordu. Geri kalan her yere ürkütücü bir grilik hâkimdi.

Ben mobilya labirentinde gezinirken şövalye girişte duruyordu. Yolun yarısına geldiğimde bir avuç örtüyü aniden çekip aldım. Yükselen toz bulutları öksürmeme neden oldu.

Ay ışığının altında neredeyse elf büyüünün buz taneleri gibi parlayan toz zerrecikleri yeniden kanepeye kondu.

Muşambayı yere atıp yeniden ilerlemeye koyuldum. Bu unutulmuş kraliçeleri bir kez daha dünyaya hatırlatıyor gibiydim. Şatonun bir köşesine itilemeyecek ya da laboratuvardaki tek bir rafa konulamayacak kadar çok şey feda etmişlerdi. Türlü boyutta ve çeşitte çalışma masaları, yemek masaları ve kanepeler buldum. Gardıropların bazıları marangozun benim için hazırladığı pratik tarzdayken diğerleri yaldızlı sarmallarla daha süslüydü. Quinnar'ın değişen tasarım anlayışının eşliğinde zamanda geriye gidiyordum.

Muşambaları çektikçe etrafım toz bulutlarıyla doluyordu. En sonunda odanın arkasına, en uzaktaki duvara yaslanmış parçanın durduğu yere ulaşmayı başardım. İlk beş kraliçeden kalmış eski günlükler gerçekten varsa bile onları aramayı düşüneceğim son yer burası olurdu. Arkamda yere atılmış kumaşlar ve ortaya çıkarılmış mobilyalardan bir yol bırakmıştım. Muşambayı iki yumruğumla da kavrayıp uzun bir yazı masasının üzerini açtım.

Yüksek sesli bir gıcırtı içeriği doldurdu. Masa, zamanla yıpranmış ve çürümüş ahşabı bir arada tutan tek şey muşambaymış gibi çatırdıyordu. Bir anda paramparça oldu ve tüm mobilya çöküverdi.

Öksürerek geriye fırlayıp zemine saçılan böceklerden kaçmaya çalıştım. Talaş tozu zemine çökerken karşımdaki kırık ahşap ve kıymık yığınına inceledim.

"Üzgünüm." Bir zamanlar masa olan ahşaptan mı yoksa eski kraliçenin anısından mı özür dilediğimi bilmiyordum. Sanki kadı-

nın varlığını bu dünyaya bağlayan son şey buymuş gibi içimden bir hüzün dalgası geçti. “Kime aittin acaba?” diye mırıldandım.

Bu kadar geride olduğuna göre, zaman içinde bir kenara itilip unutulmuş ilk kraliçelerden birine ait olmalıydı. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Ondan geriye kalmış bir şey varsa da etrafımı saran talaştan farksızlaşmış olmalıydı şimdiye dek.

Hangi kraliçeye ait olabileceğine dair bir ipucu bulmaya çalışarak çömeliş ahşap parçalarını karıştırdım. İçten içe boşa çaba harcadığımın farkındaydım. Ya da bir zamanlar çekmece olan iskelette ay ışığı altında parlayan küçük metal bir kutu görene kadar öyle sanıyordum.

“Nesin sen?”

Kutuyu enkazdan çıkarıp nazik dokunuşlarla açtım. İçinde yan yana duran bir kolye ve küçük bir günlük vardı. Önce kolyeyi incelemeye koyuldum.

Ucunda gümüş tele sarılmış siyah bir taş yer alıyordu. Öylesine cilalanmıştı ki ilk başta taş olduğunu sandım. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde soğuk olmadığını fark ettim. *Ahşap*. Sert, siyah bir ahşap cilalanmış ve gümüş bir zincire kolye ucu olarak özenle yerleştirilmişti.

İçindeki büyü hâlâ canlıydı. Güç parmak uçlarımda altında kıpırdanırken anılarla karıncalanan aklım başımın arkasını kaşındırıyordu — *bir anlığına görünen kadın ve hemen ardından kendimi toprağa gömülü bulmam*. Bu anıları daha önce de görmüştüm, değil mi? Kolyenin uyandırdığı düşüncelere dair bir şeyler rahatsız edici ve pusluydu. Aceleyle kolyeyi bırakıp günlüğü aldım.

Defterin yaprakları parmaklarımda altında ufalandığında yazıların burada inceleme fikrinden vazgeçtim. Günlüğü odama götürmeliydim. Hâlâ okunaklı notları yeni bir günlüğe geçirecektim.

Kutuyu iki elimle taşıyıp sarsmamaya dikkat ederek yavaşça odama döndüm. Şövalye dönüş yolunda da sessizliğini bozmadı. En azından odama dönüp kapıyı hafifçe aralık bulduğumuz âna kadar. Adam elini kılıcına koydu ve ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi.

“Çekilebilirsin.” Eldas’ın sesi ürpertici sessizliği bozdu. Şövalye başını eğdi ve gözden kayboldu.

İçeri girdiğimde Eldas’ı kanepemde otururken buldum, başını bir kitaba gömmüş, bir eliyle de tembelce Kanca’nın karnını kaşıyordu. Kurt dili dışarıda, Eldas’ın yanında yere serilmiş yatıyordu. “Harika bir bekçi köpeğisin.”

“Kanca benden zarar gelmeyeceğini biliyor,” dedi Eldas başını okuduğu günlükten kaldırmadan. Bir tanesini daha bitirmek üzere olduğunu anlamıştım. Her günlüğü kendi aramızda neredeyse ikişer kez okumuştuk, bu da kutunun içindekileri çok daha heyecan verici kılıyordu. “Bu arada sana da merhaba.”

“Beni varlığınızla onurlandırmanızı neye borçluyum, Majesteleri?” Unvanını şaka yollu söylediğimde Eldas eğlendiğini saklamaya kalkışmadı. Gözleri beni bulduğunda bu ifadesi hızla soldu. Görünüşümün biraz rahatsız edici olduğunu hayal ediyordum.

“Seni kontrol etmeye gelmişim,” dedi sakince.

“Beni kontrol etmeye mi?”

“Bunu daha önce bir iki kez daha yaptığımı itiraf etmeliyim. Genelde konuşmak istediğim, beni uyutmayan bir şey olduğunda geliyorum. Ya da seni yatağından kaçırın perilere dair kâbuslar dandığında.” Kaçırılma düşüncesiyle ürperdim ama bu hissi onu hayranlıkla izleyerek bastırdım. Bu gece Eldas’ta bir şey vardı. Bir şeyler... Ah, saçlarını geriye yatırmıştı. Ensesinde gevşek bir şekilde toplanmıştı. Tokadan kaçmayı başarmış ince tutamlar yüzünü çevreliyor, hafifçe köprücükkemikleri ve göğsünün üzerine dökülüyordu. “Neyse ki koridordan gelişini duydum ve içeri girdim.”

“Beni kontrol etmeye geldiğinde kendi başına içeri girmeyi alışkanlık hâline mi getirdin?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Ne zaman istersem gelebileceğimi söylemiştin.”

“Evet ama ben uyurken kalkıp odama gireceğini düşünmemiştim.” Ona attığım sert bakışlara karşılık beni kıkırdayarak ödüllendirdi.

“Endişelenme, çoğu zaman bir ihtimal uyanık olduğunu umut

edip konuşmaya ya da kimsenin seni kaçırıp götürmediğini gözle-
rimle görüp içimi rahatlatmaya geliyorum. İçeride çok kalmıyorum
ve uyurken sana hiç elimi sürmedim." Bir anlığına söylediklerini
düşünüp devam etti, "Eh, bir keresinde battaniye omuzlarından
kaymıştı ve üşüyormuş gibi görünüyordun."

"Anladım." Keşke verecek daha iyi bir yanıtım olsaydı. Beni
kontrol etmeye gelmesi fikrinin beni daha fazla rahatsız etmesi
gerektiğinden şüphelensem de bunu güven verici bulmuştum. Bir
perinin beni gece vakti kaçıracağı fikrini artık benim de aklıma sok-
muştu. Masaya ilerledim. Kutuyu nazikçe üzerine bırakırken El-
das'ın da arkamdan geldiğini duydum.

"Şatomdan ne çalmak için odandan kaçtın?"

"Hiçbir şey çalmadım," diye itiraz ettim hızla.

Eldas kahkaha attı ve çıkardığı ses ayak parmaklarımın kıvrıl-
masına neden oldu. Sert ve alışılmışın dışında bir sestti. Ama bir
nebze bile rahatsız edici değildi. "Bu kaledeki her şey senin, Luella.
Kendinden bir şey çalamazsın."

Tırnaklarımı hafifçe metal kutuya bastırdım. *Buradaki her şey
benim.* Bu dört kelimedede açıklığa kavuşturulması gereken çok şey
vardı.

"Her neyse, bunu eski kraliçelerin eşyalarının durduğu balo sa-
lonunda buldum."

"Eski kraliçelerin eşyalarının durduğu balo salonu mu?" Eldas
başını yana eğdi.

"Yoksa bunu da mı... Önce günlükler şimdi de bu, şato hakkında
senin bilmediğin *başka* bir şey mi biliyorum?"

"Burası çok büyük bir yer." Başıyla kutuyu işaret etti. "Açacak
mısın?"

"Belki. Eğer lütfen dersen."

"Krallar *lütfen* demez." Yüzündeki tembel gülümsemeyle uzun
kirpiklerinin arasından bana baktı, kollarını göğsünde birleştirmiş-
ti. Üzerindeki dar tuniği geren kaslı kollarını yakından takdir etme-
yi kaçırdığım önceki tüm fırsatların yasını tutuyordum.

“Teknik olarak az önce söyledin. Sanırım bununla idare edebilirim.” Eldas gözlerini devirdi ve bakışlarımı zar zor ondan ayırıp kutuya açmaya odaklanmaya çalıştım.

“Kolye ve günlük mü... Bakabilir miyim?” Eli kolyenin üzerinde havada duruyordu.

“Tabii. Ama günlük çok dayanıksız. Sayfalar dağılmadan önce kopyasını çıkarabileceğim her şeyi yazabilmek için buraya getirdim.”

“O konuda endişelenmene gerek yok.” Eldas kolyeyi ellerinde çevirdi ve bir kenara bıraktı. Tam olarak emin olamasam da parmaklarım cilalı ahşapla değdiğinde yaşadığım şeyleri hissetmediğinden şüphelendim. Nedenine dair aklıma gelen tek açıklama, kolyenin kraliçenin büyüsununun bir kısmını taşıyor olmasıydı – doğası itibariyle Eldas’inkinden farklıydı.

“Nedenmiş o?”

Sorumu yanıtlamak yerine Eldas gözlerini dikkatle günlüğü dikti. Gözleri açık mavi renkte parladı ve odanın sıcaklığı düştü. Elini havaya kaldırdığında mavi bir ışık parmaklarını çevreliyordu. Işık göz açıp kapayana kadar yoğunlaştı ve bir saniye önce boş olan eli şimdi kutudaki günlüğün aynısını tutuyordu.

“Gerçek ad kopyası,” dedim günlüğü elinden alıp akşam yemeğimizde yarattığı kuzu pirzolayı hatırlarken.

“Tüm sayfaları okumak için birkaç tanesine ihtiyacın olabilir. Ancak bu şekilde günlüğün aslına zarar vermezsin.”

“Teşekkür ederim.” İçtenlikle takdir ettiğim düşünceli bir davranıştı bu.

“Lafı bile olmaz.” Dudakları bir somurtmayla aşağı kıvrıldı. Başını iki yana salladı. Daha fazla saç teli ensesindeki gevşek düğümünden özgür kaldı ve onları kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüne zar zor karşı koydum. “Büyünü anlayabilmek için tüm günlükleri okumayı denedim ama henüz birazını bile kavrayabildiğimi sanmıyorum. Bu da sana nasıl yardım edeceğimi bilmediğim anlamına geliyor.”

“Sen...”

“Benim için bir bilmece gibisin, Luella,” diye fısıldadı özlemle.

Bu basit cümle derin anlamlar taşıyordu. Kalbim beni göğsümden kopup kendini mütevazı bir hediye gibi Eldas’ın ayaklarının dibine bırakmakla tehdit ederken birbirimize sadece bakışlarımızla dokunuyorduk. Yavaş, gergin bir nefes aldım.

“Eldas, zaten gereğinden fazlasını yapıyorsun,” dedim fısıldayarak.

Uzun figürü ay ışığıyla boyanmıştı, hatlarını odamdaki lambanın yumuşak aydınlığından alan bir gölgeydi... Ona bakarken şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı adam olduğundan bir kez daha emin oldum. Ve zamanımın yarısını, beni ondan uzak tutacak planlar ve görevlerle harcamıştım.

Burada kalsan çok mu kötü olurdu? diye sordu zihnimin gerisindeki tereddütlü ses. *Burada onunla kalabilirsin, hem de sonsuza dek.*

Ancak hemen ardından gözümün önüne iliklerimi kurutan, Eldas’la olmak için geriye hiçbir şey kalmayana dek beni sömüren sekoya taht geldi. Artık onu isteyecek gücü bile kalmamış içi boş bir hayalet görüyordum.

Annemi ve ben giderken gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görüyordum. Masada tek başlarına oturan ebeveynlerimi görüyordum. Yerde yatan ve geçmeyen bir krizden ölen Emma’yı görüyordum. Nazik Bay Abbot’ın alışkanlıktan dükkânıma geldiğini ve gittiğini hatırlayarak geri döndüğünü hayal ettim. Capton halkı, yuvam, hastalarım —onlara ve dolayısıyla Ortadiyar’a olan sorumluluğum— kalbimi bir tarafa çekiyordu.

Eldas ise diğer tarafa.

Ne olursa olsun İnsan Kraliçe olarak hayatta kalamayacaktım.

“Senin için yapmak istediğim bir şey var — sana yardımı dükunabilecek bir şey.”

“Nedir o?” Yüz yüze gelebilmemiz için Eldas’a döndüm. Bu hareketim ona biraz daha yaklaşmama neden olmuştu. Dikkatim

dudaklarına kaydı. Aklıma bana "faydalı" olabilmesi için yapmasını isteyeceğim birkaç şey geliyordu.

Son birkaç haftadır her dokunuşu acı vericiydi. Acı vericiydi çünkü benim sekoya taht yüzünden alev almış gibiydi. Acı vericiydi çünkü beni öpmesinin üzücü hatırasıyla kendini tuttuğunu hissedebiliyordum. Aramızda büyüyen bu şey her neyse, ondan kaçtığı-nı hissedebiliyordum.

"Kardeşim Drestin'in karısı hamileymiş," dedi garip bir tavırla.

"Ah, tebrik ederim." Bu ani itirafı karşısındaki şaşkınlığımın ve Eldas'ın ses tonundaki değişimin içtenliğime gölge düşürmesine izin vermemeye çalıştım. İşlerin gideceğini umduğum nokta bu değildi.

"Evet, çok heyecanlı." Eldas'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Özlem kırıntıları sözlerinin neşesini lekeliyordu. Günün birinde baba olmak istiyor mu diye merak ettim. "Ne var ki karsının doğumu taç giyme töreni zamanına denk geliyor. Dolayısıyla törene katılamayacaklar."

"Haklı bir neden."

"Evet ve Kral'ın kardeşi olduğu için böyle konularda diğer lordların aksine özgürce hareket edebiliyor." İstisnasız tüm lordlara çocuklarının doğumu için eve dönüş izin verilmesi gerektiğini söyleme dürtüsüne direndim. Neyse ki ben halkını ve geleneklerini aşağılama riskini almadan Eldas sözlerine devam etti. "Ama taç giyme töreninden önce bizi Batıgardı'nda ağırlamayı teklif etti. Bir nevi özür diliyor ve kendini yeni kraliçeye sevdirmeye çalışıyor." Eldas bana bir bakış attı. "Yakında gideceğini ona söylemedim."

Bana böyle özlem dolu bakma, diye yalvarmak istedim ona. Kalbimin sıkışıp kırılmaya başladığını şimdiden duyar gibiydim. İncecik buz tabakaları gibi çatlıyorlardı. Ben farkına bile varmadan bende yarattığı hisler gibi.

"Bunu gerçekten başaracağımı mı düşünüyorsun?" Parmağımı günlüğün sırtı boyunca gezdirdim.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin," dedi Eldas yavaş-

ça, sesi duygularla derinleşmişti. “Ve bunu yapmak zorunda olduğumuz konusunda haklısın. Kraliçelik gücü soluyor... Gözlerimin önünde bir gün daha ölmene katlanamam. Döngüyü sona erdirmek zorundayız ve sen de eve dönmelisin.”

Nefesim kesildi. Benim için endişeleniyordu. Döngüyü bitirme görevimde bana olan desteğini iki katına çıkarmıştı. Yine de bu sözleri neredeyse beklentiyle söylemişti, sanki ona karşı çıkıp çıkmayacağımı görmek için bekliyordu – sanki burada kalmamı sağlayacak bir çıkış yolu varmış gibi...

Zihnimin gerisinden bir fısıltı duyuldu, *İstediğin şey bu değil miydi?*

Ee, Luella, değil miydi?

“Demek istediğim, davetini geri çevirmek için iyi bir nedenim yok,” diye devam etti Eldas sessiz kaldığımda.

“Gitmem tahtı etkileyecek mi?”

“Ayrılmadan önce tahtı bir kez daha büyüyle dolduracağız,” diye yanıtladı kasvetli bir tavırla. “Ancak Ortadiyar ne durumda olursa olsun biraz dinlenmelisin. Kendini böyle zorlarsan hiçbir şeye faydan olmayacak.”

Ona karşı çıkamazdım. Tıpkı hâlâ onunla göz göze gelemediğim gibi. “Eşyalarımı hazırlarım. Ne zaman gidiyoruz?”

“Bir hafta içinde.” Çalışarak geçireceğim bir haftanın ardından kim bilir orada ne kadar kalacaktık. Belki bir hafta daha? Bu, taç giyme törenine ve Eldas’la olan anlaşmamın bitmesine iki hafta kalacağı anlamına geliyordu. “Tabii...”

“Tabii ne?” Ona baktım, ani hevesim onu şaşırtmış gibiydi.

“Tabii biraz daha erken ayrılmazsak,” dedi ihtiyatla, gözleri yüzümde geziniyordu.

“Nereye gideceğiz?”

“Hoşuna gideceğini ve seni kendine getireceğini düşündüğüm bir şey var.”

“Tek söyleyeceğin bu mu?”

“Evet, sanırım öyle.” Eldas’ın dudaklarının kenarları bir gü-

lümsemeyle kıvrıldı. "Sana şatomu gösteremedim. Willow benden önce davranıp sana serayı gösterdi." İlk günlerde bana ne zaman istese şatoyu gösterme *fırsatı* olduğunu söylemekten kaçındım. O zamanlar aramızdaki ilişki çok farklıydı. Birkaç hafta içinde her şeyin böylesine değişmesi hayret vericiydi. "Ben de sana bunu göstermek istiyorum."

Parmak uçlarını omzumdan dirseğime kadar hafifçe indirdi ve eli cevabımı beklerken orada kaldı. Ürperdim ama üşüdüğümünden değildi. Aniden alev almıştım. Bu hafif dokunuşunu *her yerimde* istediğimi fark ettim. Soğuk parmaklarını istiyordum; kollarımda, bacaklarımda, karnımda...

"Peki." Sesim bir hırıltı gibi çıktı. Dilim tutulmuş ve işe yaramaz hâldeydi. "Sürprizini görmek isterim."

Aydınlanan yüzü, kanepemde uyandığı sabah üzerine doğan gün ışığından daha parlaktı. "O hâlde sabah yola çıkıyoruz."

"Sabah mı? O kadar çabuk mu?"

"Oraya gitmemiz yaklaşık bir gün sürecek. Sonrasında Batıgardı'na ulaşmak için bir gün daha." Eldas neredeyse uçarak kapıya ilerledi. Onun bu hâli —böylesine mutlu olmasında bir payım olması— karşısında göğsüm kıpır kıpırdı. "Ve orada bir geceden daha fazlasını geçirmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ." Kahkahama engel olamadım. "Eşyalarımı bu gece toplarım."

"Ben de günün ilk ışıklarında burada olurum."

yirmi dokuz

Yaldızlı bir at arabası, Quinnar'ı çevreleyen sıradağlar boyunca şatonun altından uzanan tünelde bizi bekliyordu. Eldas beni almaya geldiğinde arabayla gideceğimizi haber vermişti. "Ben yanında olmadan oraya nasıl gidebileceğini bilmeni istiyorum," diye açıklamıştı ona neden Karaltıyürüşü yapmadığımızı sorduğumda.

Bu açıklaması yalnızca "orayı" daha da çok merak etmeme neden olmuştu.

Yanıma yalnızca bir çanta almıştım – dolabımda bulduğum bir valiz. Tek çantam uşaklar tarafından arabanın arkasına, diğer valizlerin üzerine yüklenmişti.

Eldas'a bir bakış attım ama arabaya binene kadar bir şey söylemekten kaçındım. "Sence yanımıza yeterince eşya aldık mı?"

"Çok az eşya alacağından şüpheleniyordum. O yüzden de her ihtimale karşı hizmetçilere senin için daha fazla eşya hazırlamalarını söyledim. Batıgardı'nda gereğine uygun giyindiğinde bana teşekkür edebilirsin." Eldas yerine yerleşirken şakayla karışık kendini beğenmişliğine kahkaha attım. Araba dışarıdan bakıldığında yeterince büyük görünüyordu aslında ama oturduğumuz koltukta bacaklarımız her nasılsa birbirine değiyordu. Hemen karşıma oturabilecekken yanı başıma oturmayı seçmişti.

Yanımdaki varlığını görmezden gelmeye çalıştım. Araba ilerle-

meye başlayıp da uzun tünelden zar zor inerek en uçtan güneş ışığına çıkarken bu çabayı sürdürmek kolaylaştı. Haftalardır odanın penceresinden gördüğüm tarlaların arasında uzanan dolambaçlı yola çıkarken kalın kadife perdeleri kenara itip başımı cama yasladım.

“Bekle,” dedi Eldas. Üzerime doğru eğildiğinde az önce yalnızca bacağına dokunan bedenim şimdi vücudunun yarısına değiyordu. Ondan uzaktaki köşeye ve pencerelere yaslanıp perdeleri bağlayan hünerli ellerinden çok manzaraya odaklanıyormuş gibi yaptım. Eldas tekrar yerine oturdu ve yanında getirdiği küçük çantadan yıpranmış bir günlük çıkardı.

“Bu da ne?” diye sordum.

Kıkırdadı. “Manzara daha çok ilgini çekiyor sanıyordum?”

“İlgimi en çok sen çekiyorsun.” Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez yüzüme doğru harekete geçip kulak ve yanaklarımı ele geçiren kızarıklığı gizlemek için başımı ani bir hareketle pencerelere doğru çevirerek az önceki sözlerimle çeliştim. Zekice bir karşılık vermesini bekliyordum ama bana acımaya karar vermişti. Yine de karnımda kelekler uçuşturan kıkırtısının hafif tınılarını duyuyordum.

“Yalnızca kraliçelerin günlük tutmadığını söylesem bana inanırmıydın?”

“İnanırdım.” Ortadiyar’ın dolambaçlı manzarası dikkatimi dağıtırken yüzümün serinlemeye başladığını hissediyordum. Tarlalar, aralarına çiftlik evleri sıkıştırılmış otlakların karşısında sıralanmıştı. Uzaklarda arazinin yükselerek tepeler oluşturduğunu görebiliyordum. Tepelerden birinin zirvesindeyse bir kalenin belli belirsiz silüeti yer alıyordu.

“Babam düşüncelerimi kaydetmenin ve günlük tutmanın önemi konusunda bana ilham olmuştu,” diye devam etti Eldas. “Hatta araştırmamıza dair önemli bir şey bulup bulamayacağımı görmek için kralların ve kraliçelerin günlüklerini karşılaştırıyordum.”

Bizim araştırmamız. Yalnızca benim değil. Artık değil. Kendi-

ni gerçekten de bu amaca adamıştı. Yanaklarımın içini ısırdım ve düğüm düğüm olan mideme konuşmadan önce normale dönmesi için zaman verdim.

“Benden bir şeyler gizlediğini mi söylemek istiyorsun?”

Eldas yeniden güldü. Daha önce hiç bu kadar çok güldüğünü duymamıştım. Gri, içi boş şato arkamızda küçüldükçe Eldas’ın göğsündeki boşluk da —ilk tanıştığımızda aşamadığım soğuk ve acı veren o çukur— yok oluyormuş gibi görünüyordu.

“Evet, Luella. Senden bir şeyler gizliyordum. Sana verdiğim onca şeyin ardından senden bir şeyler esirgemenin iyi olacağını düşündüm.”

“Biliyordum.” Arabayı sarsan tümsekler yüzünden neredeyse Eldas’ın kucasına düşecek gibi olmamın ardından rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğumda kıpırdandım. “Neden bana bu kadar çok şey veriyorsun?” diye sordum alçak sesle.

“Hı?” Eldas yazmaya ara verdi. Böylesine sallanırken bir şeyler yazabilmesi şaşırtıcıydı.

“Üzerime titreyen bir koca olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Tüm bunların içindeki tek suç bu, değil mi?”

Bu sözleri söylerken amacım onu daha iyi hissettirmektir. Ancak huysuz ve bıkkın tepkisiyle bakışlarım Eldas’ın gözlerinde ve yüzünde dolandı. Az önce dediklerini söylerken yüzünde nasıl bir ifade vardı? Her nasıl bir ifadeyse gözden kaçırmıştım. Dikkatim eteğimin üzerindeydi ve Eldas artık solundaki kapının pencerelelerinden dışarı bakıyordu.

“Eh, bu çok da sıradan bir durum sayılmaz.”

“Senin için öyle,” dedi. Eldas tüm hayatı boyunca bunun için yetiştirilmişti. Gerçi gördüğü eğitim, onu bir İnsan Kraliçe’ye gerçekten hazırlama konusunda pek de faydalı olmamış gibi görünüyordu.

“Evet, benim için öyle...” İç çekme isteğimi bastırıp kendi camımdan dışarıyı izlemeye başladım. Keşke o taht beni öldürmeye çalışıyor olmasaydı. Keşke üç bin yıllık kraliçeler soyu benimle

bitmeseydi. Keşke daha güçlü, daha hazırlıklı olsaydım ya da genç yaşından beri bu görev için yetiştirilmiş biri gibi hâlâ kraliçe olmayı isteseydim. “Her şeyin farklı olmasını dilerdim,” diye fısıldadım sesli düşünerek.

Beni duymasını istememiştim ama o uzun kulakları düşünülürken olabilecek tahmin etmeliydim.

“Ben dilemezdim,” dedi Eldas, sesi benimki kadar alçaktı. Arabanın gıcırtiları arasından onu duymak için dikkat kesilmem gerekmişti.

“Dilemez miydin?” Başımı Eldas’a çevirdim ama yüzü hâlâ pencereye dönüktü.

“Her şey farklı olsaydı sen şu an olduğun kişi olmazdın.” Nihayet bakışlarını bana çevirdi. Bir zamanlar buz gibi olan gözleri şimdi tapınağı saran ormanın derinliklerindeki sekoya ağaçlarının altında çırılçıplak soyunup yüzdüğüm dereler kadar davetkâr ve sıcaktı. “Ve şu an olduğun kadına hayran olduğumu keşfettim. Sana dair tek bir şeyi bile değiştirmezdim.”

Söylediklerine nasıl bir karşılık vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden de bir şey söylemedim. Gözlerimi zorlukla ondan ayırıp pencereden dışarı baktım. Eldas günlüğüne geri döndü ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin sesini bastıracağını düşünerek gürültülü arabaya sessizce teşekkür ettim.

“Luella,” diye fısıldadı Eldas. “Luella, geldik.”

Bir noktada uyuyakalmıştım. Beni tüketen taht yüzünden son günlerde uyumaya doyamıyor gibiydim. Gözlerimi yavaşça kırptırdığımda arabanın içinin neredeyse karanlık olduğunu gördüm. Perdeleri Eldas kapatmış olmalıydı. Aralarından sızan ışık ise bal rengine bürünmüştü ve neredeyse solup gitmek üzereydi. Eldas’ın benim için yaptığı günlük kopyası kucağımdaydı, çoğunu hâlâ okumamıştım.

Bir de başım...

Hızla doğruldum. "Affedersin," diye mırıldandım. Uyurken başım düşmüş olmalıydı, şakağım Eldas'ın omzuna yaslanmış durumdaydı.

Eldas bana buruk bir gülümsemeyle baktı. "Sorun değil." Tek söylediği bu olmasına rağmen kendime her kelimesinin altında yatan anlamı ararken buldum.

Kendine çekidüzen ver, diye emretti zihnim ama kalbimin söz dinlemediğini çoktan keşfetmiştim.

Eldas'ın tıklatmasıyla kapı ardına kadar açıldı. Önce kendi indi ve bana yardım etmek için arkasını döndü. Soğuk elini tuttuğumda dokunuşunun artık acı verici ve buz gibi olmadığını fark ettim. Belki de onda değişen bir şeyler vardı. Belki de ben artık onun büyüüne alışmıştım. Veya belki de tek nedeni o soğuk parmakları bedenimde hissetmek istediğim gerçeğiydi.

"Neredeyiz?" Arabadan indiğimde çakıllar ayaklarımın altında çatırdadı.

Araba bir yol şeridinin geniş virajının tepesinde park etmişti. Uzun çalıların oluşturduğu çitler tek bir mülke ait olduğunu düşündüğüm alanı tamamen çevreliyor, bir yanında ağaçların sıralandığı yola kadar uzanıyordu.

Önümüzde ilgi uyandırıcı bir kulübe yer alıyordu. Sazdan çatısı iyi durumdaydı ve ön tarafındaki geniş veranda yeni cilalanıp boyanmıştı. Havada, her yaz gündönümü Muhafızlar kutlamalardan önce çekidüzen verdiğinde tapınağı saran aynı koku vardı.

"Burası senin," dedi Eldas beni öne doğru ilerletirken. Uşak biz uzaklaşırken sürücü koltuğuna geri dönüp arabayı çeken atları dehledi. "Arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta bir kasaba var," diye yanıtladı Eldas sesli dile getirmediğim sorumu. "Burada onun için bir oda olmadığından uşak kasabada kalacak."

"Demek öyle..." Hizmetçiler yok. Yanımızda olacak kimse yok. Bana neredeyse evimi hatırlatan bir dağın gölgesine tünemiş, inişli çıkışlı tepelerin ve sık ormanların ortasında Eldas'la yapayalnızdım.

“Gir hadi,” diye teşvik etti beni Eldas verandaya çıktığımızda kapıyı işaret ederek. “Ne de olsa burası senin kulüben.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.” Elim kapı kolunun üzerinde duruyordu. “Ama bu ne anlama geliyor?”

“Burası kraliçenin kulübesi.” Eldas gururla gülümsedi. “Majestelerinin kendi başına kafasını dinleyebileceği bir yer olarak senden üç önceki kraliçeye hediye edilmişti. Quinnar’a bir gün içinde gidip gelinebilecek kadar yakın. Şatodan kaçmışsın gibi hissettirecek kadar da uzak. Ve daha önce de söylediğim gibi, seni buraya getirmesi için bir kralın Karaltıyürüyüşüne bel bağlamana gerek yok. Dahası hem ben hem de eski krallar arazinin çevresini güçlü korumalarla donattık yani şatodan uzak olsa da en az orası kadar güvenli bir yer.”

Kapıyı açtığımda karşımda şimdiye dek gördüğüm en sevimli kulübeyi buldum.

Her şey Lanton pazarlarında zaman zaman gördüğüm, çoğu insanın asla bilemeyeceği bir dünyayı vadeden huzur dolu kırsalların çizildiği yağlı boya tablolarındaki gibiydi. Tavan boyunca geniş kirişler uzanıyordu. Her birinde sallanan ot kurutma kancaları dikkatimi çekti, biraz yeşilliğe kavuşmak için can atıyorlardı. Alt kat, odanın ortasındaki merdivenle ikiye bölünmüştü. Solda büyük pirinç kaplar ve kırmızı fayansları olan bir mutfak; sağdaysa büyük bir şömineyi çevreleyen bir oturma alanı yer alıyordu.

Yukarı çıkarken tırabzanın ahşabı parmaklarımın altında zahmetsizce kayıyordu. İkinci kat ilkinden daha küçüktü ve ânında Eldas’ın neden uşak için yer olmadığını söylediğini anlamıştım. Burası da tek kişilik... tek yataklı bir odaydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Eldas, ben yatağın üzerine örtülmüş kapitone battaniyeyi incelerken.

“Yalnızca tek bir yatak var.”

Sözlerim gürültülü bir kahkahayla karşılık buldu. “Endişelenme, ben aşağı katta uyuyacağım.” Gülümsedi, içimi burkan hayal kırıklığı sancısından bihaberdi. Ben de hissi görmezden gelmeye çabaladım.

“Ama senin...”

“Çocukken Alice’i burada ziyaret ettiğimde kanepede uyurdum.” Eldas yeniden aşağı kata ilerledi. Onu takip ederken çantamın ve fazladan bir bavulun yukarı taşındığını ve Eldas’ın eşyalarının oturma odasının köşesinde olduğunu fark ettim.

“Ama artık bir çocuk değilsin.”

“Ve yine de daha önce senin için kanepede uyudum.”

Aklım odamdaki kanepeye gitti. “Orada uyumanı ben istemedim.”

“Sen taht yüzünden yorgundun, ben de endişeliydim. Ya bir şeye ihtiyacın olsaydı? Ya taht sandığımızdan daha çok güç çekmiş olsaydı?”

Özellikle de tahta ilk oturuşumda ne hâle geldiğimi düşününce söylediklerine verilecek bir cevabım yoktu.

“Sana göz kulak olmamı istemene gerek yoktu. Başından beri daha iyi bir iş çıkarmalıyım.”

“Bunun için sana hiç teşekkür etmedim.”

“Bunu yapmanı hiç beklemedim.”

“Teşekkür ederim,” dedim ısrarla.

“Rica ederim.” Dudaklarını kıvıran tebessüm kısa sürse de sıcaktı. Eldas kulübenin arkasına sıralanmış kapılara baktı. “Maalesef etrafın gün ışığında daha etkileyici görüneceğini düşünüyorum. Uyumak ister misin?”

“Hâlâ biraz yorgunum,” diye itiraf ettim. Kısa bir şekerlemenin beni tüm gece uyanık tuttuğu geceler geçmişte kalmıştı.

“Bu yüzden buradayız ya, dinlenebilmen için. Eski kraliçeler burayı dinlendirici bulduğunu söylerdi.”

“Buna hiç şüphem yok. Ama henüz zihnimi uykuya dalacak kadar sakinleştirebileceğimi sanmıyorum.” Aklım fikrim hâlâ Eldas’la burada birlikte olmamızdaydı; bu güzel manzaralı yerde, baş başa... tek bir yatakla.

“O zaman belki de yatmadan önce biraz tatlı şarap durmak bil-

meyen düşüncelerini yatıştırmaya yardımcı olur?" Eldas mutfağa doğru ilerledi.

"Şarap mı? Bal likörü değil mi?" Onu takip edip dirseklerimi ahşap tezgâha dayadım. Eldas'ın gömleğini dirseklerine kadar sıvayıp tuniğinin altındaki kaslı kollarını ortaya çıkarması bir anlığına beni kendimden geçirdi.

"Periler bal likörü yapar. Elflerse şarap. Ve henüz ikincisini denememiş olman büyük bir suç," dedi Eldas bana göz kırparak. Göz kırparak. Şaşkınlıktan düşüp bayılmamak için taburelerden birine oturmam gerekti. Karşımda haftalar önce tanıştığım o Elf Kralı mı vardı? Buzdan yapılma kral gitmiş, karşımda tüm ihtişamıyla bu adamı bırakmıştı. Böyle kalmasını umdum.

"Peki bu kimin suçu?" diye sordum şakacı bir tavırla.

"Bana atabileceğin bir suç daha. Sana karşı suçlarımı telafi etmek için bir ömür harcamam gerekecek." *Ama elimde yalnızca birkaç hafta var,* diye devam ettiğini duyar gibiydim.

Eldas alttaki şarap rafından tozlu bir şişe çıkardı. Mutfakın içinde bir oraya bir buraya çevik bir şekilde hareket ediyor, tirbuşonun ve kadehlerin yerini tam olarak biliyordu. Şarabı açarken sanki bu işi binlerce kez yapmış gibi hareketleri ustacaydı.

"Bir kralın mutfağa böylesine... *yakışacağını* hiç düşünmezdim," dedim onu överek.

"Kralların bile hobileri vardır." Eldas cömert bir miktar şarabı kadehlere doldurdu. "Alice harika bir aşçıydı. Öğretmenim oydu." Alice'in günlüğündeki yemek pişirmeye dair çok sayıda notu anımsadım.

"Bir de birkaç hafta önceki akşam yemeğimizde yemekleri senin pişirip pişirmediğini sorduğumda çok gücenmiş gibi görünüyordun." Beni öptüğü akşam yemeği. Hızlıca toparlansa da hareketleri yavaşlayıp bir anlığına duraksadığında Eldas'ın da aynı şeyi düşündüğünü görür gibiydim.

"O zaman durumlar farklıydı."

"Aramızdaki durumlar çok hızlı değişiyormuş gibi duruyor."

“Belki de nedeni çok vaktimizin olmamasıdır.” Şarap şişesini kadehlerin yanına bırakırken bakışları benimkileri buldu. Gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Bir şeyler isteyen bir adam nasıl görünür bilirdim. Ama bedenimin bu görüntüye böyle bir tepki verdiğini daha önce hiç hissetmemiştim. Alev almış gibiydim, sıcaklık karnımın alt kısmını şişedeki şarabın kadehleri doldurduğundan daha hızlı dolduruyordu. Her yerim öylesine hassastı ki üzerimdeki kıyafetlerin tenime sürtünmesine bile dayanamıyordum neredeyse.

“Sen...” Boğazımı temizledim. “Buraya Alice’le mi geliyordun?” Bana uzattığı kadehi alırken konuyu bizden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Koyu mürdüm rengindeki şarap kadehimi eğdiğimde alacakaranlığın tonlarıyla dönüyor gibiydi. Normal bir insanın bu rengi korkunç bulup bulmayacağını merak ettim. Ben de öyle mi düşünmeliydim? Bunun yerine mest olmuşum.

Bu şarap hangi üzümünden yapılmıştı? Başka hangi meyveler vardı? Bu büyüleyici rengi nasıl almıştı? Ortadiyar’da muhtemelen bu büyülü dünyanın derinliklerine incek kadar uzun süre kalamayacağı mı fark ettiğimde içim pişmanlıkla sızladı.

“Evet, ne zaman izin verseler gelirdim. Burası onun olduğu kadar benim de az sayıdaki sığınaklarımdan biriydi.”

“Hâlâ aklım almıyor... Neden elfler genç bir adamı sırf vâris olduğu için kilit altında tutmakta ısrar ediyor?” Hiç adil değilmiş gibi görünüyordu.

“Koruma ya da başını belaya sokarak kendini rezil etmesini engellemek gibi mantıklı sebepleri var. Muhtemelen sebebi başından beri böyle gitmesi ve esas nedeni her neyse zaman içinde kaybolmuş.” Eldas önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkti ama tecrit altında geçirdiği yılların arkasında bıraktığı yaraları görmüştüm – tavırlarını, bakışlarını, tereddütlerini ve dünyasına yeni giren biriyle nasıl başa çıkacağı konusundaki beceriksizliğini.

“Elflerin anne babalarının izinden gitmesi gibi mi?” Willow ve Rinni’yi kastediyordum.

“İnsanların da garip gelenekleri var. Ebeveynlerinizin istekleri ya da ilimleri ne olursa olsun, kendi hayallerinize sahip olmanıza ve yapmak istediğiniz şey uğruna emek harcamanıza gerçekten izin verildiğini duydum. Kulağa biraz bencilce geliyor, değil mi?” Bana utangaç bir gülümsemeyle baktı.

Kahkahalara boğuldum. “Haklılık payın var. Kimse bir diğerinden daha tuhaf değil. Gerçi bana kalırsa bu konunun kazananı insanlar.” Eldas kıkırdayıp bardağını kadeh kaldırmak için bana uzattı ve ben de aynısını yaptım. “Bu sefer neye kadeh kaldırıyoruz?” diye sordum.

Bir süre düşündü. “Yarına.”

“Yarının özelliği ne?”

“Her şey. Her olasılığı taşıyan yarına, onları yaşayacak kadar cesur ve hevesli olabilmemize.”

Sözleri geçen seferin aksine içten ve doğaçlamaydı, kadehimi onunkine büyük bir zevkle vurdum. Dudaklarımda ılık bir his bırakan şarap Eldas’ın sözleriyle karnımda yarattığı sıcaklığı tamamlıyordu. Kadehinin arkasından bana muzip bir gülümsemeyle baktığında ben de ona karşılık verdim.

Ortadiyar’a adımımı attığımdan beri ilk kez, şu anda, buradan başka bir yerde olmak istemediğimi fark ettim.

otuz

Söken şafak parlak ve canlıydı. Güneş ışığı küçük ikinci kattaki yatağımın ayakucunun karşısında yer alan pencereden bana göz kırpyordu. Örtüyü üzerime çekip yatağın içinde yuvarlandım.

Başım biraz zonkluyordu. Nedeni muhtemelen dün gece biraz fazla kaçırdığım elf şarabıydı. Beni sarhoş eden şeyin Eldas'la sohbetimiz olduğunu sanmıştım ama artık bunun sıradan bir sarhoşluktan ibaret olduğunu anlıyordum. Ne yazık ki, geçen seferkinin aksine sarhoşken öpüşmemiştik.

Gözlerimi zar zor aralarken nerede olduğumu hatırladım. Bu oda bana evimdeki çatı katımın anılarını hatırlatıyordu. Zeminin ve duvarların eski ahşabından, bir zamanlar perilerin öyle göründüğünü hayal ettiğim havada asılı duran tozlara kadar her şey...

Beş dakika daha, diye yalvarırdım o zamanlar. Beş dakika uymak bir zevkti. O zamanlar yapacak işlerim vardı. Sabahları denize açılmadan önce kendisi ya da ailesi için bir şeyler almaya gelen balıkçılar olurdu. Her müşterinin ne zaman geleceğini bilirdim ve gün içindeki sürpriz ziyaretlere daima hazırlıklı olmam gerekirdi.

Şimdiyse... nerede olmam gerektiğinden emin değildim.

Tahtta mı? Capton'da mı? Yoksa Eldas'la birlikte mi? Bu belirsizlik beni utançla dolduruyordu. Nereye ait olduğumu kesin suretle bilmem gerekiyordu; bundan daima emin olmuşum. Daima

güvendiğim sorumluluğum bana rehberlik etmişti. Çok fazla insan benim için fedakârlık yapmıştı – dostlarım, ailem, tüm Capton halkı. Hissettiğim en ufak bir şüphe bile ihanet gibi geliyordu.

“Yapma bunu,” diye sessizce yalvardım kalbime. Beyaz noktaları görene kadar avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Bunu, hiçbirini ben istememiştim. Şimdiyse... Şimdiyse bir yanımda tüm bunlardan tamamen vazgeçmek istemiyordu. Kalbimin yarısı buraya, sekoya tahtındaki kadar derin kökler salıyordu. Bu dünyaya dair görmediğim, keşfetmediğim çok şey vardı. Cesaret etmemle tadına varabileceğim o kadar çok büyü vardı ki.

Sıcak tavaya çarpan bir şeyin cızırtısıyla ellerimi gözlerimden çektim. Pastırmanın kokusunu alır almaz karnım yüksek sesle guruldadı ve yataktan çıktım. İlla dövüneceksem bunu tok karnına da yapabiliirdim.

Geceliğimin üzerine bir ipek sabahlık geçirip parmak uçlarında mutfığa indim. Kulübenin hiçbir hizmetçinin kalamayacağı kadar küçük olduğunu biliyordum. Eldas’ın yemek yapmayı sevdiğini söylediğini de hatırlıyordum. Ama onu gerçekten de mutfakta çalışırken *görmenin* büyüleyici bir yanı vardı.

Üzerinde pamuktan ince, basit ve gösterişsiz bir tunik vardı. Derin yakası güçlü köprücük kemiklerini gözler önüne seriyordu. Tabii ki tuniği uzun kolluydu ama kollarını sıvamıştı. İnce beline bağladığı keten önlük eski ve yeni lekelerle kaplıydı ve bacaklarını saran siyah pantolonu gizliyordu. Buklelerinin yarısını topladığı tokadan kurtulan mürekkep karası tutamlar çenesini ve boynunu çevrelerken saçının geri kalanı simsiyah bir çarşaf gibi dalgalanıyordu.

Çenemi avucuma yaslayıp Eldas’ın hareketlerini izledim. Zarif, kendinden emin ve rahattı. *Huzurlu*, diye fark ettim aniden. Karşımda hâlimden memnun bir adam vardı. Kaşları başındaki demir tacın ağırlığıyla değil, dikkatini bir şeye verdiği için çatılmıştı. Bakışları kararlı ve yoğun. Ama dudaklarında sanki kaşığın ve ısıpatulanın her hareketi ona keyif veriyormuş gibi küçük bir gülümseme vardı.

Bu adamın haftalar önce tapınakta tanıştığım acımasız Elf Kralıyla aynı kişi olduğunu düşünmek neredeyse imkânsızdı. *Ve o senin kocan*, diye hatırlattım kendime. Bu düşünce beni ona başka bir gözle bir kez daha bakmaya itti.

Daima olduğu gibi canımı yakacak kadar yakışıklıydı... bu gerçeği takdir etmek için kendime nadiren izin veriyordum. Çekiciliği defalarca kez beni savunmasız bırakmıştı. Ancak kendime bunu Eldas'ın *karısı* olarak takdir etme iznini vermek uyluklarımın gerilmesine neden oluyordu.

Bazı kadınlar senin yerinde olmak, tüm bunlara sahip olmak için her şeyi yapardı, diye kendimi azarladım. *Sense kalkmış kaçmak istiyorsun*.

Eldas içimdeki çatışmayı hissetmiş gibi o büyüleyici mavi gözleriyle bana baktı, karşısında beni bulmak onu şaşırtmış gibiydi. Gülümsemeye çalışıp sanki saniyeler önce hiç utanmadan onu hayranlıkla izlemiyormuşum gibi kayıtsız bir tavırla merdivenlerden inmeye devam ettim.

"Günaydın."

"Günaydın," diye tekrarladı. "Gecen nasıl geçti?"

"Çok güzeldi. Eski kraliçeler haklıymış; burası sekoya tahttan sonra şaşırtıcı derecede rahatlatıcı." Başımdaki hafif zonklamayı dile getirmedi. Ne kadar lezzetli olduğu düşünülürse, istediğim son şey bu gece şaraba ara vermemizi teklif etmesiydi. "Senin?"

"Mükemmeldi." Gülümsedi.

Kanepeye bir bakış attım. Söylediğine pek inanmıyordum. Evet, kanepe bir çocuk için rahat olabilirdi. Ama bu hâliyle orada rahat bir uyku çekmesinin imkânı yoktu. "Bu gece yatağı sen alabilirsin. Yer değişiriz."

"Luella..."

"Böylesi adil olur."

Eldas'ın gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Kral olan benim; bence neyin adil olup olmadığına ben karar veririm."

"Bence yanılıyorsun. Kraliçe'nin de söz hakkı olmalı."

“Eğer ısrar ederse, ona karşı çıkmak aptallık olur.”

“Sonunda bunu fark etmene sevindim.” Hazırladığı kahvaltıya hayranlıkla bakarken dün gece oturduğum sandalyeye geçtim. “Yemek yapmayı sevdiğini söylerken dalga geçmiyormuşsun.”

“Çok bir şey sayılmaz.”

“Alçakgönüllü olmak sana yakışmıyor.” Ona alaycı bir tavırla sırtıp yemeklere gömüldüm. Sofra kızarmış pastırma, sahanda yumurta, tavada kızartılmış ekşi maya toplarıyla doluydu ve her şey bir diğerinden daha lezzetli.

“Yavaş ol, kimse yemekleri önünden almayacak,” dedi Eldas.

“Senin tabağının da benimkinden eksik kalır yanı yok, fark etmediğimi sanma.”

Bu sefer yalnızca sırtmakla yetindi.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Eldas bulaşıkları derin lavaboya yerleştirdi ve giyinmem için beni yukarı gönderdi. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeye çalıştım. Annem evde yemek yapanın temizlik yapmaması gerektiği konusunda daima ısrar ederdi. Ama çok geç kalmıştım. Üzerime geçirdiğim gömleğim ve pantolonumla aşağı indiğimde Eldas ellerini önlüğüne siliyordu bile, gözleri hafif kendini beğenmiş bir memnuniyetle parlıyordu.

“Önce yemek şimdi de temizlik mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Şatodaki Eldas’a ne yaptın?”

“Buradayken hem şatodan hem de beraberinde getirdiği yüklerden azadeyim. Burası benim için de bir kaçış yeri.” Sanki artık konumunun ya da o duvarların ardına saklanan travmanın altında ezilmiyormuş gibi biraz daha dik duruyordu. Burada sonsuza dek yaşaması gerektiğini söyleme dürtüme zar zor direndim. “Sanırım sana etrafı gezdirmenin vakti geldi.”

Mutfağın arkasındaki çift kanatlı kapıdan dışarı çıktık. Sarmasıklar tırmanarak çardağın üzerini tamamen kaplamış, verandada gölgelik bir alan yaratıyordu. Kapı pervazından başlayan kaldırım taşları merdivenin aşağısına kadar uzanıyor ve masmavi parıltıyan

bir havuzun çevresini sarıyordu. Merdivenlerin yanındaki alçak taş duvara doğru ilerledim.

"Bu yer..." Kelimeler dudaklarımdan fısıltı olarak döküldü.

Havuzun solunda bahçelerle çevrili bir ağaç korusu vardı, dağ eteğindeki ormana karışıp kaybolana kadar yukarı doğru dağın içine uzanıyorlardı. Havuzun sağında ise kır çiçekleriyle dolup taşan bir tarla vardı. Uzaklarda daha fazla bahçe yer alıyordu ve yalnızca bataklık benzeri yerlerde yetişeceğinden şüphelendiğim bitki sıraları arasından suyun parlaklığını görebiliyorum.

"Hepsi sana ait," diye hatırlattı Eldas bir kez daha. Nefesi ensemdeki saçları uçuşturdu. Bu kadar yakınımdan gelen sesiyle tüm bedenim sızladı.

Önümde, denesem de asla hayal edemeyeceğim bir bahçe uzanıyordu. Arkamda basit ama rahat bir ev yükseliyordu. Kırsala taşınmayı aklımdan geçirsem sahip olayı dileyeceğim türden bir evdi burası.

"Mükemmel bir yer."

"Beğenmene sevindim. Buranın bakımından Elf Kralları kadar İnsan Kraliçeler de sorumlu. Bu bitkiler Tabii Dünya'dan buraya getirildi. Alice, Tabii Dünya'ya dönemediğinde güçlerini tazelemeye yardımcı olduklarını söylerdi."

"Dünyalar arasında bir şeyler getirebiliyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ciddi bir büyü ve bakım gerektiriyor ama evet. Tabii Dünya ve Ortadiyar arası ya da tam tersi," dedi Eldas başıyla onaylayarak. "Bu bahçenin bir yansıması Tabii Dünya'da bir yerlerde saklı. Alice bunun buradaki bitkileri canlı tuttuğunu ve Kraliçe'nin yenilenmesine yardımcı olabileceğini söylemişti – bu nedenle buraya gelmenin sana faydalı olabileceğini düşündüm. Dünyasından bir parça büyüünün buraya aktığını söylerdi hep, az olsa da onu güçlendirmeye yetecek kadarının."

Yansıma – *denge*, Eldas'ın kastettiği şey buydu. Dünyalar arasında asılı kalmış doğal büyüden –kraliçenin büyüünden– bahse-

diyordu. Mevsimler için bunu kullanmam mümkün müydü? Böyle bir şey yalnızca birkaç bitkiyi hayatta tutmaktan çok daha fazla büyü gerektirirdi. Ama bir başlangıç olabilirdi... değil mi?

Eldas'ın belime koyduğu eli dikkatimi dağıttı. Duruşumu biraz daha dikleştirdim.

"Hadi, keşfe çık."

Tüm günümüzü çevrede dolaşarak geçirdik. Bütün bitkileri sınıflandırmaya ve ihtiyaçlarını not etmeye başlamak için kulübeyi boş bir günlük bulma amacıyla altüst etme dürtüsüne tüm gücümle karşı koyuyordum. *Bu bir rüya*, diye kendimi telkin etmeye koyuldum. Eninde sonunda uyanacağım güzel bir rüya. Ama şimdilik bunun tadını çıkaracaktım. Yemyeşil bahçelerden, kocaman olmuş yabani çalılara, çiçekten çiçeğe uçuşan hevesli polen taşıyıcılarındaki kadar büyük bir mutlulukla havayı dolduran büyü'nün keyfini sürecektim.

"Şurada ne var?" Yüksek tarhların arasından uzanan taş patika ağaçların arasından kıvrılıp sık ormana ve alacakaranlığın son saatlerinin neden olduğu dağın gölgesine karışıyordu.

"Sana göstermek istediğim son şey."

"Ne o?" diye ısrar ettim kararlılıkla. Yol bana tapınağı ve beni Karaltı'dan geçiren o uzun yürüyüşü hatırlatıyordu.

"Karaltı'ya uzanıyor." Eldas farkında bile olmadan şüphelerimi doğrulamıştı.

"Ama Karaltı'nın tek girişinin Capton olduğunu sanıyordum."

Eldas iç çekti. Omuzlarında anlamadığım bir endişe yükü taşıdığına dair elimdeki tek belirti buydu. "Capton, İnsan Kraliçe'nin seçildiği yer. Böylece elfler ve insanlar arasındaki kadim anlaşma onurlandırılıyor, bunun nedeniyse adanın ilk kraliçenin yuvası olması ve ilk temel taşına evsahipliği yapması — Karaltı ilk orada açıldı. Ne var ki... Karaltı'dan geçilebilecek *tek* nokta orası değil."

"Öyle mi?" Zaman zaman Lanton'da dolanan söylentiler kulağıma gelirdi... Güneyde vampir saldırılarına dair dedikodular yayan tüccarlar ya da denizlerde terör estiren vahşi büyülü canavarlar yü-

zünden kuzeyde batan gemiler. Ama bu söylentilerin çocukluğumda dinlediğim diğer tüm büyü hikâyeleri gibi olduğunu sanmıştım – fazlasıyla abartılmış ve gerçekten çok masallara dayanan türden.

“Sana göstermeme izin verir misin?” Elini bana uzattı. “Müsaade edersen bizi oraya Karaltıyürüyüşü kullanarak götüreceğim. Aksi hâlde önümüzde uzun bir yol olacak.”

“Götürebilirsin.” Elini tuttum ve karanlık bir sis hâlindeki gücü ikimizi de sardı.

Alacakaranlıktan girdap gibi dönen karanlık diyara adım attık. Eldas’la Karaltı’daki her yürüyüşüm bir öncekinden biraz daha kolay oluyordu. Yine de dünyalar arasındaki –tam anlamıyla ne birine ne de diğerine dahil olan– bu yer tüm bedenimi karıncalandırıyordu.

Buraya ait değildim ve Karaltı denen varlık bu gerçeği bildiğinden emin oluyordu.

“Burayı hatırlıyorum.” Burası Kanca’yla karşılaştığım yosunlu açıklıktı. Küçük taşlardan oluşan bir çember, ortadaki küçük bir yükseltinin üzerinde yer alan daha büyük bir tableti çevreliyordu.

“Hatırladığını sanıyorsun,” diye düzeltti Eldas. “Daha önce buraya adımını atmadın.”

Tablete ve üzerindeki solmuş yazıya baktım. “Karaltı’nın başka bir temel taşı mı?”

“Evet, öyle.” Tablete ilerlerken gölgeler Eldas’ı sarmaladı. Ona büyük bir açlıkla uzanıyorlardı. Uzantılar onu şevkle kucaklayarak etrafına dolandı.

Hayır, dedim olan biteni anladığımda. Karaltı ona uzanmıyordu. Ondan yansıyordu. Buraya son gelişimizde bu gerçeği görmemişim. Ancak artık onun büyüsunü kavradığım için her hareketiyle ondan dalga dalga yayılan gece yarısı karanlığının halesini görebiliyorum.

Eldas elini taş a uzattığında nabız gibi atan büyü uğulduyordu. Gücü artık korkudan titrememe neden olmuyordu. Doldurulmak için haykıran içi boş, muhtaç bir parçamda yankılanıyordu.

Kazınmış kelimeler yıldızlı bir gökyüzü gibi aydınlandı. Anlamadığım yazılar Eldas'ın gözleriyle birlikte parılıyordu. Güç toprağın derinliklerine doğru ilerledi ve çevremizi saran Karaltı kalınlaştı.

Elini çektiğinde omuzları hafifçe çökmüştü.

“Karaltı boyunca uzanan tüm temel taşlarla ilgilenmek Elf Kralı'nın yükümlülüğüdür. Karaltı'nın ayakta kalmasını sağlamak için taşları gücümüzle yüklüyoruz. Taşlar zaman içinde zayıflıyor ve zayıfladıklarında... daha aşağılık canlılar geçidi kullanabiliyor.”

“Tek bir adam tüm temel taşlara yetişemez.” Zaman zaman dünyamda patlak veren büyülü yaratıklara dair söylentilerin böyle başladığı çıkarımında bulundum.

Eldas sıkkın bir tavırla başını iki yana salladı. “Ortadiyar zamanla iyice gerginleşmiş hassas bir dengede duruyor. Nesillerdir, bu barışın son yılları mı olacak diye nefesimizi tutmuş çaresizce bekliyoruz. Çoğu kral Perde'ye odaklanıyor. Yaşam ve ölüm düzenini korumak, insanları Tabii Dünya'da, vahşi büyüyü ise burada tutmaktan çok daha önemli.”

“Sana yardım etmeme izin ver,” dedim üzerinde çok fazla düşünmeden.

Güldü ve yorgun gözleri taştan benimkilere döndü. “Elbette, sen doğal olmayan bu dünyada mevsimlerin doğal bir şekilde yaşanmasını sağlayarak kraliçe döngüsünü bir şekilde kırmayı başardıktan hemen sonra. Ardından, büyünü Karaltı'yı kontrol edebilecek bir şey olacak şekilde kökten değiştirmen de gerekir.”

İçgüdülerimin beynimi ele geçirmesine izin vermek istemediğim için dudaklarımı büzdüm. Eldas önümde duruyordu, büyüünün parıltısı dağılırken gözleri doğal mavi tonuna geri döndü. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını yavaşça çene hattımda gezdirdi.

Bir gece çağılayanından ibaret olan saçları kıyafetlerine karışıyor, çevremizi saran canlı karanlığa meydan okuyordu. Teninin solgun tonu sanki ölüm onu sarmalamış gibi grileşmişti. Onun bir ayağı Ötediyar'daydı. Benim bir ayağımsa Tabii Dünya'da.

Bizi birbirimize bağlayan tek şey, beni alevler içinde bırakan dokunuşuydu.

“Hem başarılı olduğun an beni terk edeceksin. Burada kalıp bana yardım edemezsin.”

Kalabilirsin, zihnimdeki ses artık çılgılık atıyordu. Onunla kal!

Gerçekten istediğim şey bu muydu? Yoksa kendimi âna mı kapırıyordum? Belki gerçekten de beni basit bir araba yolculuğuyla yepyeni bir dünyaya getirmişti; beni duvarlarımı indirebileceğim ve her şeyin yoluna girecekmiş gibi davranabileceğim bir yere getirmişti. Kalbimin kırılmasına müsaade ettiğime göz yumabileceğim bir yere.

Yoksa ona karşı hiçbir şey hissetmiyor muydum? Tüm bu özlem ve içimi kemiren arzu, bir şekilde beni onunla kalmaya zorlayarak kendini korumaya çalışan İnsan Kraliçe’nin büyüğü müydü?

Gözlerimi yumup titrek bir nefes aldım. Elimde sorularımın cevapları yoktu. Ama bilmek istiyordum. Buna *ihtiyacım* vardı. Eğer Ortadiyar’da kalacaksam bu *benim* seçimim olmalıydı. Bulduğum yerde, herhangi bir erkeğin etkisi altında kalmadan yalnızca kendi irademle bir seçim yapmalıyım nihayetinde. Ve döngüyü kırmayı başaramazsam bu hiçbir zaman benim seçimim olmaya-bilirdi. Eğer başarısız olursam aslında ne istediğimin hiçbir önemi kalmayabilirdi.

“Şu an buradayım,” diye fısıldadım, en sonunda gözlerimi açıp zıddımın yüzüne bakarken. “Yarını düşünmeyi bırak gitsin. Bırak bugünü yaşayalım.”

Tam olarak ne dediğimi ben bile bilmiyordum. Ama şu an ne istediğimden emindim – *onu*. Eldas’ın gözleri belli belirsiz irileştiğinde beni duyduğunu anladım.

Başını hafifçe yukarı kaldırdım. Eli hâlâ tenimde geziniyordu. Elinin arkasıyla çenemi kaldırdı.

“Beni bir daha öp,” diye talep ettim nefes nefese. “Beni o gece şatoda öptüğün gibi öp. Bu gündüz düşünce beraber teslim olalım, Eldas.”

“Hayır,” diye mırıldandı. Beni reddetmesi karşısında tüm bedenim paramparça oldu. Ancak hemen ardından beni kendine çekip hayal edilebilecek en narin dokunuşla beni esir aldı. “Seni o gece öptüğüm gibi öpmeyeceğim.” Nefesim kesildi. Kirpiklerimin arasından öne eğilmesini izliyordum. “Seni hiç öpmediğim gibi öpeceğim.”

Karanlığın içinde kaybolmuş diğer kolu aniden belime dolandı. Eldas bedenimi ilk kez kendininkine çekerken beni sarmaladı. Yaslandığım vücudu uzun ve sıkıydı. İlk kez uçacak kuşlar gibi titreyen beceriksiz ve tecrübesiz ellerimi Eldas’ın kalçalarına yasladım.

O an her şey sızlatıcıydı. Nefesinin yüzüme değdiği an hayatımın en uzun saniyesiydi. Aylar önce, tüm farkı birini öpmek istemenin yarattığını fark ettiğimde haklıymışım.

Ve daha önce kimseyi Eldas’ı öpmek istediğim kadar çok öpmek istememiştim. Bu, sarhoşluğun beraberinde getirdiği bir arzu değildi. Bu, yalnızlık ya da ihmal edilmiş bir ihtiyaç değildi.

Onun beni öpmesini istiyordum. Şimdi. Burada. Sonsuza dek.

Son âna kadar gözleri benimkilerden ayırmadı. Dudakları benimkilerle buluştu ve yanıp kül oldum.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyordu. Eldas sesli dile getirmedğim emrime boyun eğip içimdeki alevli ıstırapı soğuk bedeniyle söndürmeye çalışarak beni kendine daha da bastırdı. Dili benden izin istercesine dudaklarımda dolaşıyordu, istediğini ona verdim. Eldas öpücüğü acımasız bir tembellikle derinleştirdi.

Daha, diye ısrar ediyordu bedenim beni utandıran bir ihtiyaçla. Ellerini hareket ettirmesini istiyordum. O uzun parmaklarının boynumun, göğsümün, kalçalarımın kıvrımlarında gezinmesini istiyordum. Sadece teoride bildiğim bu şeyleri hissetmek istiyordum. Henüz tecrübe etmediğim bu konuları bana öğretmesini, rehberlik etmesini istiyordum.

Ancak beni akıllalmaz bir memnuniyetsizlik içinde bırakarak geri çekildi. Dudakları karanlıkta bile ıslak ıslak parlıyordu ve anlamlandıramadığım bir gülümsemeyle kıvrılmışlardı. Yüzüne gelen renkle teni bir kez daha doğal tonuna dönmüştü.

“Luella,” diye fısıldadı Eldas, sesi boğuk ve derindi. “İşildiyorsun.”

Sözlerinde haklı olduğunu fark ettim. Belli belirsiz bir ışıltı temini kaplamış, karanlığa meydan okuyordu. Üzerimizden saçılan güçlerimiz zıtlıkların dansında birbirlerine dolanıp karışıyordu.

“O zaman,” diye yanıtladım çıkarabileceğimi hiç bilmediğim şehvetli bir sesle, “sanırım beni öpmeye devam etmelisin. Böylece bu garip olayı doğru düzgün inceleyebiliriz.”

Eldas’ın gülümsemesi kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü ve kısılmış gözleriyle bir kez daha bana doğru eğildi. “Araştırmacı yönünden hiç vazgeçmeyen Kraliçem.”

Kraliçem. Sözleri dizlerimin bağını çözüyordu. Artık beni korkutmuyorlardı. *Kraliçem.* Bu kelimeyi duymak neredeyse dudaklarının benimkilerde bıraktığı tatta kendimi kaybetmek kadar tatlıydı.

“Kralım,” diye mırıldanarak yanıtladım. “Eldas, *Kralım.*” O bana, ben de ona aittim.

Adı dudaklarımdan dökülür dökülmez Eldas’ın bedenimdeki tutuşu sıkılaştı. Kendini bana bastırduğında altımızdaki yosunlu zemine düşmeyi bekliyordum. Ama etrafımızda yükselen gölgelerle dünyalar arasında süzölmeye başladık.

otuz bir

Sırtım bu sabah yatağımın üzerine üstünkörü örttüğüm kapitone battaniyeye yaslandı. Eldas'la benim ağırlığımı yüklenen döşek altımda gıcırdadı. Kollarım Eldas'ın sırtına dolanmış vaziyetteydi, onu daha da kendime çekiyordum. Bir dizimi kırıp kalçalarımı yukarı kaldırarak onunkilere bastırdım.

Hareketlerim acemiydi ve tuhaf olduğundan hiç şüphem yoktu ama Eldas bana akıcı bir şekilde uyum sağlıyordu. Her hareketime arzu dolu bir dikkatle karşılık veriyordu. Tam ihtiyaç duyduğum gibi kıpırdandı ve ilk kez bedenime sürtündüğünde nefesim kesildi.

Kendini bir eliyle destekleyerek diğerini bedenimde gezdirmek için özgür bıraktı. Parmakları her yerimdeydi. İsteddiği her şeyi yapması için ona teslim olmuşum – beni gecenin kendisinden koparıp şekillendirmesi için. Yalnızca işaretparmağını kullanarak kıyafetlerimin üzerine takımyıldızlar çiziyordu. Birleştirdiği her nokta beni böylesine şevkle istediğimi hiç bilmediğim sızı dolu farklı bir ihtiyaçla dolduruyordu.

Dudaklarını benimkilerden çekip dişlerini hafifçe boynuma geçirdiğinde gözlerim aniden açıldı. Beni, ait olduğu karanlığın bir yaratığıymış gibi öpüyordu, içimdeki her bir ışık zerresini tüketmeye kararlıydı. Dudaklarımdan bir kez daha dökülen inilti, yerini zevk dolu bir iç çekişe bıraktı.

“Luella.” Hırıltıyla söylediği adım boynuma verdiği nefes kadar sıcak ve ihtiyaç doluydu. Adımın kulağa böylesine şehvetli ve sevgi dolu gelebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Eldas,” diye karşılık verdim aynı tonda. Bedenime sertçe sürtünüyordu. Onu hissettiğimde dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

“İstersen gidebilirim.” Ne var ki vücudu sözlerinin tam aksini söylüyordu. Beni öpmeye devam etti. Elleri gömleğimi yukarı kaldırıp karnımın üzerinde gezinmeye başladı. Oraya yeniden dokunmasını nasıl da özlemiştim...

“Gitmeye kalkarsan peşinden gelirim,” diye yanıtladım nefes nefese fısıldayarak. “Beni burada hevesi kursağında kalmış ve arzu dolu bir hâlde bırakırsan asla peşini bırakmam, Eldas.”

Dudaklarını kulağıma getirdi ve parmakları nihayet göğsüme ulaştı. Dokunuşlarının neden olduğu inilti neredeyse fısıldayan sesini bastıracaktı. “Ah, Luella, seni hevesi kursağında kalmış ya da arzu dolu bir hâlde bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem.”

Hemen ardından, sanki verdiği sözü kanıtlamak istermiş gibi, dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Ben Eldas’ın ağırlığıyla yatağa daha da gömülürken, ellerim beklediklerini bile hiç bilmediğim bir izinle harekete geçti. Eli mememi sarmalarken tırnaklarımı sırtının güçlü kaslarına geçirdim.

Bedenim yıllardır derin bir uykudaydı. Şimdiyse yeniden hayat bulmuş bir uzuv gibi her zerrem kasılıp karıncalanıyordu. Şimdiye dek hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kalçalarımı kaldırıp kendimi ona bastırdım, bana daha çok dokunması için ona sessizce yalvarıyordum – bana mahrum bırakıldığım tüm o nefis arzuları yaşatması için.

Yakıp kül et beni, demek istiyordum. Fakat giderek sabırsız bir hâl alan öpücüklerin arasında dudaklarımdan dökülen yalnızca inilti oldu. Kararan gölgeler Eldas gömleğimi çıkarırken çevremizi sardı. Ben de elime geçen fırsatı değerlendirerek aynısını yaptım ve geniş göğsü ortaya çıkar çıkmaz büyük bir hevesle onu gözlerim, ellerim ve ağzımla keşfetmeye koyuldum.

Dokunuşuma verdiği ilk tepki gerilmek oldu. Eldas'ın gözleri ellerimi takip edip yüzümde gezinerek bir tepki vermemi bekliyordu. Ona sunabileceğim tek tepki hayret, hayranlık ve arzunun bir karışımıydı. Kaslarının oyukları büyümüzün belli belirsiz parıltısıyla aydınlanıyordu. Tırnaklarımın meme uçlarına hafifçe sürmesi karşısında çıkardığı ses beni delirtti.

Hem ağırdan almak hem de son sürat ilerlemek istiyordum. Her şeyi aynı anda istiyor ama bir yandan da her saniyenin tadını çıkarabilmem için zamanın durmasını diliyordum.

Dudaklarının tadı giderek artan çıplaklığımdan utanmayacak kadar dikkatimi dağıtıyordu. Arzu, kemerini ve pantolonunu beceriksiz hareketlerle çekiştiren ellerimi sorgulayamayacağım kadar kuvvetliydi. Eldas'ın parmakları benimkilere yardımcı olmak için bedenimi terk etti ve dudaklarımdan normal şartlarda kıpkırmızı kesilmeme neden olacak bir inilti döküldü.

Ancak şu an hiçbir şey umurumda değildi. Gözüm bu adamdan başkasını görmüyordu. Bu adam mı? Hayır. *Kocamdan*.

Kocam. Bu kelime, bedenimi okşayan elleri kadar şehvetle zihnimde dönüyordu. Üzerimdeki ağırlığı, dudaklarımdaki dudakları kadar olması gereken buymuş gibi hissettiriyordu. Bu olağanüstü, kudretli adam benim kocamdı. Kaderin hiç ummadığım bir cilveşiyle hayatlarımız sonsuza dek iç içe geçmişti. Bana daha yaklaşması için yalvarırcasına bacağıma Eldas'ın kalçasına doladım.

Eldas üzerimde duruyor, gece kadar karanlık saçları başımı yasladığım yastığın etrafına dökülüyordu. Gözleri benimkileri inceledi. Bakışlarımda tereddüt aradığını, geri çekilmemi beklediğini görebiliyordum.

Parmaklarımı kuzguni saçlarının arasına geçirip dudaklarını bir kez daha kendiminkilere çektim. Etrafımızda büyü ve *ondan* başka hiçbir şey yoktu. Keskin bir iç çekişle ikisini de içime davet ettim.

Eldas hareketsiz kaldı ve bir an için birlikte, tek vücut olarak hayat bulduk. Bir kez daha izin bekleyip beni izlemeye devam eder-

ken elleri yüzümü okşuyordu. Ona alıştığım da başımı hafifçe salladım ve Eldas geri çekilip hızla az önceki yerine döndü.

Bedenlerimiz durmak nedir bilmeksizin birlikte hareket ediyordu. Nefes sesleri ve iniltilerden oluşan bir koro gibiydik. Bu adam karşıma çıkmadan önce gölgenin bu kadar çok tonu olduğundan bihaberdim. Hepsiyle birlikte —hepsinin aracılığıyla— Karaltı'nın kendisi kadar dünyadışı, ebedi ve anlaşılmaz bir şekilde hareket ediyordu.

O an, varlığımız zamanın ötesindeydi. Anlaşmanın kâğıt üzerinde olmanın ötesinde yerine getirilmesiyle, bizden önce gelen tüm kral ve kraliçeler için var olmuştuk. Sekoya ve demir taht nihayet bir kez daha birleşmişti.

Uzarlarda bir yerden saat sesi geliyordu. Bir kez daha aklım bulanık ve yorgun uyanmışım. Bir gece önce yaşanan olaylar, zihnimde sıcak bir yaz günü yağan yağmur kadar tazeydi. Her şey Eldas'ın belimin üzerine attığı elinin ağırlığı kadar gerçektir.

Tenimi kaplayan ısıltı bizi sarmalayan geceyle birlikte solup gitmişti. Nedeninin Eldas'inkine karşılık veren büyüm olup olmadığını merak ettim. Veya belki de nedeni beni büyük bir tutkuyla alırken nihai zıddıma karşı korumak için büyümün yanlış bir içgüdüyle ortaya çıkmasıydı.

Kulağa neredeyse neşeli gelen bir iç çekişle gözkapaklarımın bir kez daha kapanmasına izin verdim ve parmaklarımı Eldas'inkilere geçirdim. Tutuşuma karşılık verse de düzenli nefes alıp vermeye devam ediyordu. Uykusunda bile beni bırakmıyordu. Belimdeki kolu bu başıboş düşüncemi onaylarcasına beni daha sıkı sardı.

Sonsuza dek böyle kalabilirim. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Huysuz, garip ve duygular konusunda beceriksiz bu adam benim olmuştu. Ve başta buna niyetlenmiş olayım ya da olmayayım, onun olmak için kendime izin vermişim.

Ama yapılması gerekenlere dair beni rahat bırakmayan serseri

düşünceler –bu dünyaya ve kendi dünyama karşı sorumluluklarım– en sonunda beni yataktan ve Eldas'ın sıcak kucaklayışından kopardı. Onu uyandırmadan yataktan çıkıp gri şafağa adım attım. Ben sabahlığımı alıp parmak uçlarımda odadan çıkarken Eldas mırlıdı.

Eldas birkaç saat sonra uyandığında havuzlara ve bahçelere bakan terastaydım. Benim için bir kopyasını yarattığı günlük eski dilde yazılmıştı. Yazılanları okuyabiliyordum ancak şaşırtıcı kelimeler ve garip dilbilgisi yavaş ilerlememe neden oluyordu. İki dünyayı dengelemeye dair bir tür bilgi arıyordum. Bu düşünce şu an bile kafamı kurcalıyordu.

Ancak arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda, bu kayıp kraliçenin günlüğüne odaklanmaya dair tüm umutlarımın buharlaşıp uçacağını farkındaydım. Eldas nefis üstsüz vücudunu sergileyerek, altında oturduğum asma kaplı çardağa yürüdü ve önüme dumanı tüten bir çay kupası bıraktı.

Karşımdaki sandalyeye oturup bahçelere baktı. Gözümün ucuyla ona baktım ama beni fark etmişe benzemiyordu. Tüm dikkati dağın sırtındaydı. Karaltıya giden yolu gözleriyle takip ettiğini hayal edebiliyordum. Aklının, ilgilenmesi gereken diğer tüm temel taşlarla meşgul olup olmadığını merak ettim.

“Teşekkür ederim,” dedi Eldas nihayet. Sözleri nazik ve biraz da utangaçtı. Yanaklarımın hafifçe kızarmasına neden oldular.

“Dün gece için mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Benim de sana teşekkür etmem gerek.”

Bakışlarını benden kaçırdı, gözleri mesafeli olsa da ifadesi huzurlu, açık ve şefkatliydi – ondan görebileceğimi hiç düşünmediğim tüm duygular karşımdaydı. “Kendimi böylesine yalnız hissetmememe yardımcı olduğun için. Bana tüm muhteşem yanlarını gösterdiğin için. Bana hak etmediğim ama sonsuza dek sevgiyle anacağım bir şey verdiğin için – yalnızca dün gece için değil, bu âna kadar birlikte geçirdiğimiz onca zaman için.”

Bakışları yeniden beni bulduğunda nasıl bir tepki vermem ge-

rektiğini bilmiyordum. Kalbim şefkatle öylesine kabarmıştı ki göğüs kafesime çarparak canımı yakıyordu. Kendimi aptalca bir şey söylemekten alıkoymaya çalışıp dudağımı ısırdım.

Dünya değişmemişti. Hâlâ aynıydı. Korkularım, sorumluluklarım hâlâ onunkileri tamamladığı kadar ters de düşüyordu. Yine de, bir şekilde, her şey azıcık da olsa değişmiş gibi görünüyordu. Sanki bir şey sonunda ait olduğu yere oturmuştu.

“Ben de sana teşekkür etmeliyim. Dün gece olağanüstüydü.” Nihayet dumanı tüten çayıma uzanıp kupayı dudaklarıma götürdüm. Yalnızca kokusundan içindeki bitkilerin yarısını anlamıştım ve tadına baktığımda hem şüphelerimi doğruladım hem de geri kalanları buldum. “Çok güzelmiş,” dedim Eldas’ın söyleyeceği şeyi bölerek. “Karışımı sen mi hazırladın?”

“Keşke tüm övgüyü toplayabilsem.” O da gülümsediğinde birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin ardından kalan kısa süreli gariplik uçup gitti. “Ama ne yazık ki yapamam ve muhtemelen denediğim an yalan söylediğimi anlarsın.”

Sırıttım. “Belki de bunca zamandır bitkilerden iyi anladığınızı benden saklıyordun. Ne de olsa aynısını yemek pişirme konusunda yaptın.”

“Beni senin gözünde çekici kılabilecek böyle bir ilgim olsaydı bunu sır olarak saklar mıydım sanıyorsun?” Kıkırdadı. “Hayır, bu Alice’in karışımından son kalanlardı.”

“Ah.” Kupadaki kahverengi sıvıya baktım. Nane, limon kabuğu, kurutulmuş çilek ve sıcak güneşin altında kurutulmuş çay; her birinin aroması dilimde dans ediyordu. “Tadı yaz gibi.”

“O da bunu en çok yazın içmeyi severdi,” dedi Eldas. “İkiniz çok iyi anlaşırdınız.”

“Onunla tanışmak güzel olurdu.” Çayımdan bir yudum daha aldım. Bu sefer tadı biraz hüzün ve özlem doluydu. “Ona bir sürü sorum olurdu.”

“Belki bana sorabilirsin.” Eldas hünerli parmaklarından birini kupasının ağzında gezdirdi. Hareketi birlikte geçirdiğimiz gecenin

anılarını su yüzüne çıkarırken oturduğum sandalye aniden rahatsız hâle gelmişti.

“Bu noktada sorularım çoğunlukla büyümlle alakalı olurdu.”

“Anlıyorum.” Eldas duraksadı. “*Bu noktada derken?*”

Çayımдан uzun bir yudum alıp sorusunu cevaplamak için vakit kazandım. Söyleyeceğim kelimeleri özenle seçmeliydim. “İlk başta olsa diğer kraliçelerin bu duruma nasıl dayandığını sorabilirdim. Neden başka hiç kimsenin bu duruma... bir çözüm bulma konusunda kararlı olmadığını.”

“Bir çıkış yolu yani.” Sözleri yeterince sakindi ama sesinde belli belirsiz bir soğukluk vardı. Artık kolaylıkla kırgınlık olarak yorumlayabileceğim bir soğukluk. Beni ondan kaçan, onu tecride mahkûm eden başka biri olarak görüyordu. Bakışlarını masanın üzerinde duran günlüğe indirdi, neredeyse defteri gidişime yardım etmeye çalışmakla suçlar gibiydi.

“Ortadiyar’ı güçlendirmenin bir yolu,” diye düzelttim. Amacım artık buydu. Ortadiyar’ın güvenliğini sağlamak. Bunu yapmak buradaki herkese yardım etmenin en iyi yolu olduğu kadar Eldas’a karşı olan hislerimin gerçek olup olmadığını bilmenin de tek yolu. Ya da tüm bu derin ve karmaşık duyguların ona olan yakınlığımdan ve zorunluluktan doğup doğmadığını çözmenin.

Sevgi bir seçimdir, demiştim Luke’a üzerinden bir ömür geçmiş gibi görünen bir süre önce ve haklılığımdan hiç böylesine emin olmamıştım. Onu özgürce seçmediğim müddetçe Eldas’a karşı hislerimden emin olamazdım.

“Artık bu soruların cevaplarını merak etmiyor musun?” Uzun, koyu renkli kirpiklerinin arasından bana bir bakış attı.

“Hayır, etmiyorum.” Bir kolumu araziye doğru uzattım. “Burası başlı başına bir cennet. Ve şatodaki sera, buraya yapılacak gezilerin arasında beni meşgul edecek hoş bir teselli.”

“Anlıyorum.” Sesinde duyduğum şey hayal kırıklığı mıydı?

“Dahası...” Sözlerime devam ettiğimde Eldas beklentiyle bana baktı. Ağzımı hiç açmamalıydım. Umutla aydınlanan yüzü güneş-

ten —dün gece sevişirken tenimi kaplayan büyülü ısıltıdan— bile daha parlak bir hâl almıştı. “Bazı kraliçelerin krallarına nasıl yoldaşlık ettiğini anlayabiliyorum.”

Yüzüme muzır bir gülümseme takınmaya çalışıp “yoldaşlık” kelimesini vurguladım. Aşk değil. Bunu henüz dile getiremezdim. Eğer başarılı olup evime döndüğümde dükkânım ve hastalarımınla meşgulken bir daha geri dönemeyeceğimi fark edersem ne olacaktır? Ya Karaltı, Tabii Dünya’ya geri döndüğüm an bu duyguları benden söküp alırsa? Ya ondan gerçekten hoşlanıyorsam ama bir daha dükkânımı terk edemezsem?

Bu Eldas’ı paramparça ederdi. Ve bu, kendi ellerimle onu mahkûm etmeyi riske atmayacağım bir yıkımdı. Bunun sıradan bir zevk olduğunu düşünmesine izin verecektim. Kendi kalbimi koruyabileceğim noktayı geçeli çok olmuştu. Ben bu yıkımı yaşamaya mecburdum. Ama o? Belki onu hâlâ kurtarabilirdim.

Tabii tüm bunları düşünürken onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini varsayıyordum. Rinni’yle birlikte olmaması daha önce hiçbir kadınla birlikte olmadığı anlamına gelmezdi. Yataktaki mahareti dün gecenin ilk seferi olduğunu düşünmemi zorlaştırıyordu. Gerçi... daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığım düşünülürse, elimde maharetlerini kıyaslayabileceğim uzun bir liste olduğu da söylenemezdi.

Tüm bu düşünceleri zihnimden kovdum. Onu başka bir kadınla hayal etmeyi reddediyordum ve geçtiğimiz gece beni diri diri yakmakla tehdit eden bu hislerin tek taraflı olduğunu düşünemezdim. Şimdilik, burada giderek azalan zamanımızı görmezden geldiğimiz gibi tüm bu bilinmeyenleri de tehlikeli bir şekilde görmezden gelecektik. Böylesi ikimizin kalbi için de daha güvenliydi.

Eldas, geleceğin bize getireceklerine dair sayısız endişemden bihaber kıkırdadı. “O zaman söyleyin bana, Kraliçem, dün geceki *yoldaşlığım*” —kelimeyi söyleyiş şekli biraz soğuk olsa da şaka yaptığı belli oluyordu— “sizi tatmin etti mi? Çünkü bir eksikimi gördüy-

seniz bunu derhal telafi etmek isterim.” Çarpık bir gülümsemeyle kıvırdığı dudaklarını yalamasıyla bütün bedenim altüst oldu.

“Eh, beni bilirsin. Konu bir şeye dair bilgi toplamak olduğunda çok titizimdir. Daha fazla veriye ihtiyacım var.”

Alçak sesle homurdanmasının ardından yüzümü tutup dudaklarımızı birleştirdi. Beni kucağına çekerken memnuniyetle ona uy-
dum. Kaskatı kesilmiş bedenim itiraz etmeye çalışsa da ona kulak
asmadım. Bacaklarım Eldas’ın iki yanından sarkarken kalçalarını
bana sürtüyordu.

Altdudağını ısırdığımda enfes bir ses kulaklarımı doldurdu. Ba-
caklarım beline dolanmış hâldeyken beni iki eliyle kavrayıp ayağa
kalktı. Elini bir savuruşu ve soğuk büyüünün patlamasıyla kupalar
ortadan kayboldu. Sırtımın küçük masaya çarptığını bile zar zor
fark ettim.

Eldas sabahlığının kuşağını çekiştirirken parmaklarım aynı coş-
kuyla pantolonunda geziyordu. *Neden giyinme zahmetine girdik ki?*
Sanki ikimiz de kendimizi bu hâlde bulacağımızı bilmiyorduk.

Dün geceki gibi çırılçıplak kaldığımızda Eldas hiç vakit kaybet-
medi. Kalçaları bir kez daha benimkilere çarptığında dudaklarım-
dan zevk dolu bir inilti döküldü. Aynı anda hem derin bir acı hem
de büyük bir zevkle dolup taşıyordum. Bedenim yorgun olsa da
onunla hareket etmeye —dokunuşunu hissetmeye— hevesliydi.

Tüm utanç ve tereddütler aklımızdan uçup gitti; iniltilerimiz ve
iç çekişlerimiz vadiyi doldururken bizi bekleyen sonsuz olasılıkları
hayal etmeye devam ediyorduk.

otuz iki

Göz açıp kapayana kadar geçen üç günün ardından at arabası geri döndü.

Çantalarımızı bir önceki gece toplayıp ısrarım üzerine kapının yanına yığmıştık. Eldas, uşağın eşyalarımızı arabaya yüklemesine yardım etmeme izin vermiyordu. Bu yüzden de en azından adamın işini kolaylaştırabileceğimi düşünmüştüm.

Uşak arabayı yerleştirmeye başladığında mutfağa geri döndüm, çoktan unutulmuş bir kraliçenin –bu dünyaya ayak basıp sefasını sürdürdükten sonra yok olacak pek çoklarından birinin– hayaleti gibiydim. Havuza bakarken kollarımı kavuşturup dirseklerimi tuttum, dün öğleden sonra Eldas'ın havuzda yüzmesini anımsadım. Güneş, kusursuz, ıslak ve nefis çıplak vücudunda parlıyordu. O kadar nefis görünüyordu ki bir ısırık almak zorunda kalmıştım...

“İyi misin?” diye sordu Eldas yumuşak bir sesle. Bu sefer dışarı çıkıp yanıma geldiğini duymamıştım bile.

“Keşke gitmek zorunda olmasaydık,” diye itiraf ettim.

Ellerini nazikçe kalçalarımın üzerine yerleştirdi. Küçük bir adım atıp bana yaklaştı ve boynumun kıvrımına tatlı bir öpücük kondurdu.

“Şimdilik bizi bekleyen bir işimiz var. Ama kardeşimi ziyaret ettikten sonra geri dönebiliriz.” Eldas duraksadı, tutuşu sıkılaştı ve

ciddiyetle sözlerine devam etti, "Ve sen tahta bir kez daha oturduktan sonra."

Hava çoktan serinlemeye başlamıştı. Burada yaşayan doğal büyü sayesinde haftalardır olmadığı kadar güçlüydüm. Buraya geri dönmenin cazibesine karşı koyabilecek kadar güçlü. Bu harika bir rüyaydı ama her rüyada olduğu gibi gerçek dünyaya dönmek zorundaydım. Hâlâ beni bekleyen işlerim ve sona erdirilmesi gereken üç bin yıllık döngü vardı. Başımı iki yana salladım.

"O zamana kadar taç giyme törenine çok az vakit kalmış olacak." Bu dünyaya sıkışıp kalacağım ve gerçeğin peşinde koşmanın yanı sıra tüm seçim olasılıklarımın da ortadan kalkacağı zamana çok az vakit kalmış olacaktı. Taç giyme töreninin ardından ne geri dönme şansım kalacaktı ne de Eldas'a olan hislerimi özgürce keşfedebilecektim. "Quinnar'a dönüp döngüyü kırmanın bir yolunu aramaya devam etmeliyiz."

"Zamanın insafı yok," diye mırıldandı Eldas. Ona hak vermekten başka çarem yoktu. Kendime burada geçirdiğim zamanın bir rüya olduğunu söylemiş ve bundan öyleymiş gibi keyif almıştım. Şimdiyse söken şafak zalimdi ve bir daha mutlu bir sabaha uyanıp uyanmayacağımı merak ediyordum.

"Beni buraya getirdiğin, burayı gösterdiğin için teşekkür ederim. Dinlenmeme..."

"Dinlenmene pek de fırsat vermedim." Eldas sırtıttı ve kendimi onu öpmekten alıkoyamadım.

"Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına.

"Keyfin yerindeymiş gibi görünüyor." Sesinde neşeli ve tutkulu bir tını vardı. Buranın her köşesinden zevk aldığımı adı gibi biliyordu. Bu zevkin büyük bir çoğunluğunu ona borçluydum.

"Fena değildi." Sırttım.

Beni dehşete düşmüş bir şekilde bıraktı. "*Fena değil miydi?*"

"Belki biraz daha çabalamalısın." Omzumun üzerinden Eldas'a baktım, alaycı sırıtışımı dudaklarıyla bozma sırası şimdi ondaydı. Öpücüklerimiz hâlâ beni neredeyse duvara yaslayıp eteğimi yukarı

sıyracak kadar açtı. Ağırdan aldığımızda bile, şimdiye dek hissettiğim tüm duygulardan daha derin bir arzuyla doluydular.

“Bana meydan okuma,” diye mırıldandı Eldas altdudağını ısınp inlememe neden olurken. “Yoksa bir bakmışsın tüm beklentilerini aşmışım.”

“Belki de istediğim budur.”

“Ah, *istediğini* biliyorum. Ama kaldırabileceğinden emin misin?”

Ona kararlılıkla bakarken bile zevkten titriyordum. Bu adam şehvetin vücut bulmuş hâliydi. Bizi daha temel içgüdülere teslim olmaktan kurtaran uşak olmuştu.

“Majesteleri.” Adam başını eğdi ve gözlerini yerden kaldırmadı. Eldas küçük bir adım atıp benden uzaklaştı ama eli hâlâ belimde duruyordu. Artık başkalarının önünde bana dokunmaktan korkmuyordu ve bu sevebileceğimi düşündüğüm bir değişiklikti. “Araba ne zaman arzu ederseniz gitmeye hazır.”

“Oyalanmayalım,” dedi Eldas.

Kulübenin eşiğinden dışarı adımımı atarken kalbim bir hasret sancısıyla sıkıştı. Benim için kıvrılıp çocukların elleri gibi bana uzanan sarmaşık dallarını görür gibiydim. Toprağın kendisi duymaktan öte hissettim bir fısıltıyla bana yalvarıyordu. Sesleri ayaklarımın altında yankılanıyordu.

Vahşi büyü ve gri şatolarla dolu bir çölün ortasındaki kraliçenin vahasına son bir bakış atıp at arabasına bindim.

Batıgardı’na giden yolun büyük bir kısmında sessizdik. Sessizlik, bir gece terli, yorgun ve zevkten dört köşe olmuşken tanıştığımız, artık iyice aşına olduğumuz huzur verici bir yoldaştı. Eldas’ın günlüğü yine kucağındaydı ve yolculuğun büyük bir kısmını yazıp okuyarak geçirdik. Nihayet dikkatimi Eldas’ın varlığından etkilenmeyecek kadar toplamayı başardığımda günlüğü birkaç saat kesintisiz okuyabilmişim.

“Ah,” dedim bir nefes vererek. Gözlerim okuduğum sayfaya kilitlenmişti. *Bunun kimin günlüğü olduğunu biliyorum.* Kalbim

hızlandı. Belki de bu günlük o masada bu ânı bekliyordu, kendini bunun için tek parça tutmuştu. O geceki arayışım ödüllendirilmişti.

Elimde ilk kraliçenin günlüğünü tutuyordum.

“Geldik,” dedi Eldas bana haber vermek için. Çıkardığım sesi yanlış yorumlamış olmalıydı. Onu düzeltmek için başımı hızla kaldırdım ama arabanın geniş bir asma köprüden yavaşça geçişiyle dikkatim dağıldı. Eldas gökyüzüne doğru yükselip ufukta hem doğuya hem de batıya doğru uzanan bir duvarı omzumun üzerinden işaret etti. “Elf sınırı bu işte,” dedi. “Büyük büyükbabam duvarı peri savaşları ve diğer tehlikeleri elf topraklarından uzak tutmak için inşa etmiş. Fazladan koruma için de sana bahsettiğim nehir var.”

“Periler tatlı suyla temas ettiklerinde cazibeleri kaybolup gider, değil mi?”

Eldas başıyla onayladı.

Perilerden bahsetmek aklıma şehirde geçirdiğim o günü getirdi. Vücudumun titremesine engel oldum ve dikkatimi perilerin bana çağrıştırdığı diğer düşüncelere verdim – Harrow ve zerreye dair düşüncelere. Yalnızca birkaç gündür şatodan uzaktaydım ama geçen süre çok uzunmuş gibi geliyordu.

“Harrow da burada olacak, değil mi?”

“Evet ve bir aile gezisi olduğu için annemiz de geliyor,” dedi Eldas, sesi özür dilermiş gibiydi.

“Bana nazik davranırsa ben de öyle davranırım.” Herkese kendini sevdirmenin ya da seni sevmelerini beklemenin imkânsız olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Elbette, herkesten çok Eldas’ın annesinin en azından bana hoşgörü göstermesini tercih ederdim. Ancak şüphelerim doğruysa, duyduğu nefret bana değil Alice’e ve Eldas’ın babası ile Alice’in arasındaki ilişki her nasılsa onaydı. Gelecek için umabileceğim en iyi şey, burada kalırsam – geri dönersem– beni kabullenmeyi öğrenmesiydi. Ancak şimdilik Sevenna konusunu rafa kaldırdım.

“Göreceğiz.” Eldas’ın sesi pek de umut dolu sayılmazdı.

Geniş suların karşısında bir şehir yükseliyordu. Yanlara doğru genişleyecek yer kalmadığından yukarı doğru inşa edilmişti. Yükselen binalarda ve gri taşlarda Quinnar'ın aşına olduğum mimarisini görebiliyordum. Şehrin kalbinde, duvarların içine konuşlanmış büyük bir kale yer alıyordu. Qunniar'daki şatoda olduğu gibi kalenin temeli yılan gibi kıvrılan çok kapılı tünellerle doluydu – peri topraklarına tek giriş ve çıkış, diye düşündüm.

Arabadan indiğimizde bir hizmetçi topluluğu bizi selamlamak için eğildi. Eteğimi düzeltip Eldas'a doğru ilerledim. Keşke biraz daha resmî bir şeyler giymemi önererek bana yardımcı olsaydı. Benim için bir sürü eşya getirtmesinin nedeni bu değil miydi? Belki de onu genelde giydiğim kıyafetlere alıştırma görevim biraz fazla başarıyla sonuçlanmıştı.

Eldas'ın kardeşi Drestin diğerlerinden çok farklıydı. Annesinin siyah saçlarını almamıştı. Bunun yerine saç, babalarına ait olduğunu düşündüğüm, kahverenginin koyu bir tonuydu. Harrow'unkinden bile kısa kesilmiş saçları ona bir askerin ayırt edici havasını katıyordu.

Drestin'in karısı Carcina'ysa her an doğuracakmış gibi görünüyordu. Odamıza giden yol boyunca elini hamile karnından bir an bile ayırmamış, reverans yapamadığı veya eğilemediği için özür dilemişti. Onu endişelenmemesi gerektiği konusunda temin etsem de bu onu daha çok telaşlandırmış gibiydi.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Eldas yalnız kalır kalmaz.

"Çok hoşlar," diye yanıtladım dürüstçe.

"Çok tatlılar."

"Sana onlar hakkında bir şey sorabilir miyim?" Seyahat ederken giydiğim pelerinimi çıkarıp ateşin yanındaki kanepenin üzerine bıraktım.

"Ne istersen."

"Carcina, Drestin'in karısı."

"Evet?"

“Hem de çocuğunun annesi?” diye sordum biraz çekinerek.

“Bu normal değil mi?”

“Yani...” Lafı neden dolandırdığımdan emin değildim. Boğazımı temizleyip kendimi topladım. “Annenin İnsan Kraliçe olmadığını biliyorum. Elf Kralı’nın genellikle sevgilileri olduğunu da. Elflerin geleneklere önem verdiğini de biliyorum ama maalesef ki konu elf lordlarının vârislerine babalık etmesi olduğunda ‘gelenegin’ ne olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim.”

“Ah, haklısın. Vârislere dair hiç konuşmadık.”

Eldas’la yakınlaşma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmediğinden, buraya ilk geldiğimde bir kenara kaldırmaya hazır olduğum bir gerçektir bu. Ne var ki şimdi... “Seninle beni kastetmiyorum, ya da ikimizin...” diye aceleyle eklemeye başladım geçtiğimiz birkaç günü düşünerek. Eldas’ın kahkahası sözümü kesti.

“Merak etmekte haklısın; bir şeyi kastettiğini düşünmedim.” Eldas paltosunun düğmelerini açmaya başladığında parmaklarının zarif hareketleri bir an için dikkatimi dağıttı. “Elf Kralı sevgililerinden de İnsan Kraliçe’den de çocuk sahibi olabilir. Kralın vârisini sevgilisinin doğurması gelenektir —tıpkı annemde olduğu gibi— çünkü böylece bir sonraki Elf Kralı’nın safkan elf olması ve Perde’yle olan derin bağının riske atılmaması garantilenir.”

“Anlıyorum.” Söylediklerini düşündüm. “Yani bir Elf Kralı ve bir İnsan Kraliçe hiç çocuk sahibi olmadı mı?”

“Hayır. Bu...”

“Geleneklere uygun değil mi?” Cümlesini yüzümde hafif bir tebessümle tamamladım. Yatak odasına ilerledim ve içeride tek bir yatak olduğunu fark ettiğimde duraksadım.

“Sorun olmayacağını düşündüm.” Eldas’ın sesi belli belirsiz bir muziplikle doluydu. Kapı çerçevesine yaslanmıştı ve gümüş renkli tuniği kaslı omuzlarında sıvı metali andırıyordu. “Kardeşim ayrı odalar önerdi ama...”

“Hayatta olmaz.” Sahte bir suçlamayla şaşkınlık dolu bir nefes

verdim. "Onları daha fazla rahatsız etmemizi önermeye nasıl cüret edersin!"

"Tabii, bunu asla istemeyiz, öyle değil mi?" Eldas sırtı ve ellerini belime dolayıp beni sert bedenine çekti.

"Gerçi akşamları bazı işleri halletmek için müsaadelerini istemem gerekecek." Ceketimin cebinden küçük günlüğü çıkarıp ona göstermeye çalıştım.

Eldas'ın umurunda bile değildi. Günlüğü bir kenara itip çenemi havaya kaldırdı. "Pekâlâ ama henüz akşam olmadı," diye homurdandı dudaklarıma doğru. "Bu da şu an dikkatini istediğim gibi dağıtabileceğim anlamına geliyor."

Bedenim ona ürpererek karşılık verdi, günlük aklımdan uçup gitmişti bile. Savunmasızdım, elleri bedenimde yukarı kayıp kıyafetlerimin üzerinden memelerimi kavrarken eriyecek gibiydim. Sert bir nefes aldığımda dudakları benimkileri buldu.

Ona söylemem gereken çok şey vardı. Yapılacak ve endişelenecek çok şey vardı. Aradığımız çözüm bu günlükte saklıydı. Ama beni paylaşacağımız yatağa götürürken bedenimi okşayan elleri buradan gitmeye dair tüm düşüncelerimi yok ediyordu.

Çevremdeki tüm renkler, gözlerim yalnızca onu görene kadar nazik dokunuşları altında bulanıklaştı. Yorganın üzerine düşüp tüm öğleden sonrayı yalnızca birbirimize odaklanarak geçirdik.

"Harrow ve annem gelmek üzeredir." Drestin, akşam yemeğinden önce içki içmek için toplandığımız salondaki tepeleme dolu kitaplıkların arasına sıkıştırılmış ayaklı duvar saatine baktı.

"Yağmur yüzünden gecikmiş olmalılar." Eldas ateşin önünde duruyor, turuncu alevler bedenine gölgeler düşürüyordu. Dışarıda yağın yağmursa pencereleri dövüyordu.

"Nedeni yağmur değil. Harrow hâlâ maskaralık yapmayı bırakmıyor. En küçük prensin dedikoduları Batıgardı'nda bile kulağıma geliyor. Bu gecikmenin nedeninin o olduğuna adım gibi eminim."

Drestin içkisinden uzun bir yudum aldı. Benimkininse çoğu duruyordu. "Bir an önce durumun icabına bakmalıyız, onu evlendirip bir toprak parçası vermeliyiz. Omuzlarına ne kadar çabuk gerçek bir sorumluluk yüklenirse o kadar iyi."

"Henüz hazır değil," diye itiraz etti Eldas.

"Beni Batıgardı'na gönderdiğinde ben de hazır değildim ve Harrow'un şu anki yaşından yalnızca bir yaş büyüktüm. Benim için yapabileceğin en iyi şeydi." Drestin'in parlak mavi gözleri Carcina'ya kaydı. Carcina kanepede yanı başında oturuyor ve sabahki hâline göre çok daha rahatlamış görünüyordu. "Seninle tanışmak dışındaki en iyi şey tabii."

"Beni pohpohlamana gerek yok. Yalnızca unvanın için bir gereklilik olduğumu biliyorum," dedi kadın şakayla sırıtarak.

"Ah, evet, beni affet. Sen yalnızca bundan ibaretsin, çocuğumun annesi, dünyanın ışığı, bu dünyaya ayak basmış tanrıça — yerine getirmem gereken bir gereklilik," diye karşılık verdi Drestin aynı şakacı tavırla ve gözlerinde gerçek bir sevgi görmek beni mutlu etti. Aynı gözler bir anlığına bana dönüp hemen ardından aynı hızla Eldas'ı buldu. Öylesine bir bakış olsa da aklından ne geçtiğini biliyordum.

Zorunluluk nedeniyle gerçekleşmiş ama her şeye rağmen gerçek aşkla sürdürülen bir evlilik. Konuya dair bir yorumda bulunmamak için içkimden bir yudum aldım. Eldas da üstü kapalı imaların farkındaysa bile hiçbir şey söylemedi.

"Yemeğe otursak iyi olacak," diye teklif etti Eldas bir kez daha saate bakarak. "Carcina, bu kadar uzun süre aç kalmamalısın."

"Ben gayet iyiyim." Carcina hafifçe karnına vurdu. "Belki bu bebek yeterince acıkırsa karnımdan çıkıp masaya emekleyerek kendi yemeğini talep eder." Kahkaha attı. "Bir an önce bu durumdan kurtulmak istiyorum."

"Bu aşamada çoğu kadın aynı şeyi ister," dedim. Carcina meraklı gözlerle bana baktı. "Capton'dayken — kendi dünyamda," diye netleştirdim, Karaltı'nın ötesine dair ne bilip ne bilmediklerinden

emin değildim, “akademide bitkibilimci olmak için eğitim gördüm. Ebelik konusunda uzmanlaşmadım ama olanlarla yakın çalıştım. Şu anki durumunda yaşadığın çeşitli rahatsızlıklara —ayak şişkinlikleri ya da sırt ağrıları gibi— faydalı olabilecek birçok merhem ve ilaç var.” Bize odamıza kadar eşlik ederken ikisinden de mustarip olduğu dikkatimi çekmişti.

“Belki şifacılarıma Tabii Dünya’dan getirdiğiniz bu bilgiyi iletebilirsiniz. Her türlü yardıma ihtiyacım var.”

“Kendim hazırlamaktan mutluluk duyarım. Gerekli malzemeler buradaysa tabii.”

“Majesteleri...”

“Bana Luella de lütfen,” diye hatırlattım bir kez daha.

“Luella,” dedi utangaç bir tavırla. “Seni uğraştırmak istemem.”

“Uğraştırmak da ne demek, bu beni çok mutlu eder.” Ona kocaman bir gülümsemeyle baktım.

“Luella aklına bir şeyi koyduğunda onunla mücadele etmemek en iyisidir,” dedi Eldas küçük bir tebessümle. Kısa süre önce başkalarına yardım etmemin kraliçelik makamına “yakışık almadığını” düşünüyordu. Şimdiyse sorgulamamıştı bile.

“O zaman akşam yemeğinden sonra sana şifacının laboratuvarını gösterebilirim.” Carcina ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Teşekkür ederim, Luella.”

“Lafı bile olmaz.”

Samimi bir akşam yemeği yedik. Harrow ve Sevens hâlâ gelmediği için, ilk vardığımızda büyük salona giderken gözüme çarpan daha küçük, daha az resmî olan bir yemek odasına geçmiştik. İçerisi bana Eldas’la birlikte yediğimiz ilk akşam yemeğimizi anımsatıyordu.

O geceyi düşünmek, beni şömineye yaslamasına dair kafamdan atamadığım fantezilerle mücadele etmeme neden olurdu genellikle ama bu gece durum bu değildi. Harrow’a ve gecikmesine neden olabilecek şeylere dair endişeler aklımı kurcalıyordu.

Ancak ne kadar bencilce olursa olsun, Sevenna'nın yokluğuna şükrediyordum. Burada olmaması bana Carcina ve Drestin'i, onlara da Sevenna'nın huzur kaçıran yorumları olmadan beni tanıma fırsatı veriyordu.

Akşam yemeğinin ardından Eldas ve Drestin birer akşam içkisi içmeye karar verdiğinde Carcina ve ben Batıgardı laboratuvarı ve bahçelerine gittik. Böylece iki kardeş arayış kapatma fırsatı bulurken ben de buradaki şifalı ot zulasına bir göz atma şansı yakaladım. Harrow'dan *hâlâ* bir haber gelmemesiyle paranoya zihnimi kemirmeye başlamıştı.

Bir şeyler yolunda değildi ve bu sorun her neyse havayı kasvetle ağırlaştırıyordu.

"İşte geldik." Carcina bir el hareketi ve parlayan gözlerle odanın ışıklarını yaktı. Vahşi büyüye dair bu küçük şeyler mantığın bariz bir şekilde göz ardı edilmesini kıskanmama neden oluyordu.

Laboratuvar, Quinnar'dakine çok benziyordu. Odaya bağlı bir sera yerine Batıgardı şehrine bakan teras bahçeye açılan kemerli kapıları vardı. Malzemelerin düzeni biraz farklı olsa da içeriye hızlıca bir göz attığımda şifacıların benzer aletleri nerede sakladıklarını bulabildim.

"İhtiyacımız olan her şey burada olmalı," dedim bir yandan dolapları karıştırırken. "İstersen sabah olduğunda ilacı sana getirebilirim?"

"Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Güvenli değil mi?" Sormadan edemedim.

"Ziyaretiniz için güvenlik önlemlerini artırdık," dedi Carcina gururla gülümseyerek.

"O zaman bir sorun yok demektir. Yalnız çalışmaya alışkınım. Kendi dükkânımda da öyle çalışırdım. Günün en sevdiğim zamanı kimsenin beni rahatsız etmediği sabah saatleriydi."

"Dükkânın mı?"

"Akademiden mezun olduktan sonra açtığım bir dükkânım vardı." Artık üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Karaltı'dan geçer-

ken zaman kavramım kaybolmuştu. Vakit Ortadiyar'da daha hızlı geçiyor olmalıydı çünkü yıpranmış tezgâhlarımın ve kabaca yontulmuş kâselerin parmaklarımda bıraktığı hissi hatırlamakta güçlük çekiyordum. Sanki başından beri buradaymışım gibiydi.

Dünyamla olan bağlantılarımın solması beni korkutuyordu. Geri dönmek zorundaydım. Bunu yapana kadar gerçekte kim olduğumu ya da ne hissettiğimi anlayamazdım.

"Anlıyorum." Carcina'nın kafasının karıştığı açıktı ama söylediklerimi olduğu gibi kabul edip daha fazla kurcalamaya kalkışmadı.

"Sonuç olarak... şifacılarının laboratuvarında yalnız başıma çalışmam seni rahatsız etmiyorsa, benim için sorun olmaz. Yorgunsun ve dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Bu çocuk henüz dünyaya bile gelmedi ama şimdiden tüm enerjimi ve sabrımı tüketiyor." Esnemesi sözlerini kanıtlar gibiydi.

"Git ve biraz dinlen; ilacın kahvaltıya kadar hazır olur."

"Tekrar teşekkür ederim, Luella." Carcina dışarı çıkmaya yeltenip duraksadı. "İnsan Kraliçe'nin nasıl biri olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Kabul etmeliyim... biraz gergindim. Ama karşımda seni bulduğum için mutluyum."

Carcina bana bir cevap düşünme fırsatı vermeden dinlenmek için izin istedi.

İlacı hazırlarken ellerimi çılgın bir amaç duygusuyla harekete geçiren bunaltıcı, huzursuz duyguyu anlamlandırmaya çalışıyordum. Suçluluk, diye fark ettim en sonunda. Kendimi suçlu hissediyordum. Ama ne için?

Gideceğin için.

Kaşlarımı çatarak fokurdayan küçük kazana baktım. Ortada kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu. Hem dünyamız *hem de* ikimiz için doğru olanı yapıyordum. Buna kendi irademle karar verdiğimden emin olmadıkça asla Eldas'la burada kalıp tam anlamıyla mutlu olamazdım.

"Yüzünü öyle yaptığında ilacın etkisi mi artıyor?" Eldas'ın sesi düşüncelerimi böldü. Vücudum korkuyla irkilirken ona döndüm.

Kollarını kavuşturarak bir masaya yaslanmıştı ve yüzünde kendini beğenmiş tatlı bir ifade vardı.

“Ne zamandır orada duruyorsun?”

“Seni iş üzerinde izleyecek kadar uzun süredir.”

Eldas’ın geldiğini fark etmediğime göre gerçekten de düşüncelere dalıp gitmiş olmalıydım.

“Ve öyle güzel bir manzaraydı ki.”

“Ne?” Sorum bir solukta dudaklarımdan döküldü, masmavi gözlerine bir şekilde sığdırmayı başardığı tüm karmaşık duyguların avına çoktan çıkmıştım. Hayranlık görüyordum, belli belirsiz bir keder, özlem, teslimiyet ve adını koyamadığım çok daha fazlası.

“Bu iş için doğmuşsun,” dedi Eldas.

“Beni daha önce de çalışırken gördün.” Kavanozlardan birini kenara kaldırmadan önce parmağımı tepesinde gezdirdim.

“Gördüm ama tam anlamıyla hiç izlememiştim. Dikkatimi hiç yaptıklarına vermemiştim.” Sesinde fark ettiğim kederin nedeni ortaya çıkmıştı. “Luella... taç giyme töreninden önce döngüyü kırmanın bir yolunu bulamasak bile... tahtı idare etmene yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Neye ihtiyacın varsa sana vereceğim. Belki Quinnar’da şifacı olarak çalışmanın bir yolunu bile bulabiliriz. Ortadiyar’ın bir parçası hâline gelecek olsan da belki Capton’ı yaz gündönümünden başka zamanlarda da ziyaret edebilmenin yollarını ararız beraber.”

Midem kasıldı ve konuşmaya başladığımda ona bakamıyordum. Bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama konu daha önceki ve şimdiki hayatımı, gelecekte beni bekleyen her şeyi düşünmeye geldiğinde tam olarak çözemediğim arapsaçına dönmüş bir duygu yığını su yüzüne çıkıyordu.

“Bu bir kraliçe için alışılmadık bir şey olmaz mıydı?”

“Evet ama alışılmış her şey bir zamanlar yeni olan fikirlerin sonucudur. Günlükleri ben de okudum. Diğer kraliçeler de benzer bir şeyin özlemini çekiyormuş – sekoya tahtın ötesinde bir amacın. Onlar için artık çok geç ama sen ve gelecek kraliçeler için...” Eldas

bir elini saçlarından geçirip gözlerini kaçırdı. Göz ucuyla onu izliyordum. "Tabii gelecek kraliçeler olursa."

"Hazır konusu açılmışken." Yüzümü ona dönüp tezgâha yaslandım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet?" Bu ani ruh değişiminin Eldas'ı şaşırttığı açıktı.

"Okuduğum şu günlük... Bugün kime ait olduğunu anladım."

"Kiminmiş?"

"Kraliçe Lilian."

"Lilian," diye fısıldadı. Bu ismi hayatı boyunca anlatılmış hikâyelerden duyduğuna hiç şüphem yoktu. "İlk kraliçe. O zaman..."

Başımla onayladım, ne söyleyeceğini biliyordum. "Sanırım mevsimlerin, sekoya tahtın ve kraliçenin büyüünün birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu biliyorum. İlk kraliçe ve kralın ne yaptığını ve her şeyin nasıl işlediğini anladığımı düşünüyorum." Büyük bir gizemi çözmüştüm. Daha mutlu olmalıydım. Ne var ki Eldas'ın yaslandığı masadan doğrulmasını büyük bir korkuyla izledim. Geri dönüşü olmayan bir yolun başındaydık. "Daha fazla okuma ve araştırma yapmam gerek tabii. Ve sırf Karaltı'nın nasıl oluşturulduğunu ve mevsimlerin geçişini anlamış olmam her şeyin cevabını bulduğum anlamına gelmiyor ama..."

Eldas'ın elleri omuzlarımı kavradı. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı ama gözlerindeki hüznün kalbimi paramparça ediyordu.

"Bu harika. Eğer bunu çözebilecek biri varsa o da sendin zaten. Bunu başından beri söylüyordum ve şimdi elinde ihtiyacın olan her şey var."

"Biliyorum ama..."

"Ama?" Bocaladı.

Buna sevinme, demek istedim. Gidişim konusunda mutluymuş gibi yapmasını istemiyordum. Böyle yaparak kalbimi canımı yatacak kadar çok sevgiyle dolduruyordu. Yüzündeki gülümseme benimle alay ediyordu ve kendimi gözlerinde gördüğüm belli belirsiz acıyı sorgularken buldum; gerçek miydi yoksa öyle olmasını *istediğim* için hayal mi görüyordum?

“Eldas, bana karşı ne hissediyorsun?” diye sordum cesaretimi toplayıp, sesim kısık ve korku doluydu.

“Ne?” Omzumdaki ellerini indirdi. Belki de sorumun yanıtını almıştım bile.

“Bana karşı ne hissediyorsun?” diye sordum bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle ve kendimden daha emin bir tavırla.

“Sen böyle deyi—”

“Beni seviyor musun?”

Sözlerim bir hançermiş de kaburgalarına saplanmış gibi bakıyordu. Ağız birkaç kez açılıp geri kapandı. Belki o da aramızdaki duruma dair tüm senaryoları düşünmüş ve benimle aynı sonuca varmıştı – bu duyguların aslında ne olduğuna kafa yormamanın daha iyi olduğuna. Hiçbir şey sormamanın ya da bilmemenin ikimiz için de daha iyi olduğuna.

Ölüm sessizliği içinde bana bakarken kasvet dolu gece havasının beni yutmasını istiyordum. Beni alıp hemen şu anda Karaltı’ya götürmesini istiyordum. Cevabını beklemeye dayanamıyordum.

Eğer beni sevmediğini söylerse kalbim paramparça olacaktı. Beni sevdiğini söylerse ve gidiş vaktim kaçınılmaz olarak gelirse –geldiğinde– kalbim yine paramparça olacaktı. Eğer burada kalırsam da... onun duygularının da benimki gibi büyü ya da içinde bulunduğumuz durum yüzünden bir şekilde manipüle edilip edilmediğini merak edecektim. Hisleri gerçek mi yoksa kalbinin çarpık bir içgüdüyle kendini korumasından mı ibaretti? Her şeyi sonsuza dek sorgulayacaktım ve yalnızca bu bile aramızdaki ilişkinin yıkımı olmaya yeterliydi.

“Cevap verme.” Başımı iki yana salladım. “Yapmasan daha iyi...”

“Luella, ben...”

İkimiz de cümlelerimizi bitiremedik. Drestin koşarak içeri girdi. Sanki bir süredir koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Gözleri üzerimde gezinip Eldas’ı buldu.

“Harrow,” dedi nefes nefese. “Bir saldırı olmuş.”

otuz üç

“Saldırı mı?” diye tekrarladı Eldas, sersemlemiş gibiydi. Konuşmanın ani değişimiyle ben de neye uğradığımı şaşırılmış durumdaydım.

“Yemeğe oturmadan önce süvarileri yollamıştım. Endişeleniyordum. Batıgardı’nın hemen dışında annemin arabasıyla karşılaşmışlar. Ama Harrow yanında değilmiş. Annem, buraya gelmeden önce Harrow’un Carron’da durmak istediğini ve ona hayır diyemediğini söylemiş – biricik Harrow’una hayır diyebilir mi hiç? Öylece gitmesine izin vermiş. Atı ve muhafızı Carron’un hemen dışında bağırsakları deşilmiş hâlde bulundu. Harrow’dansa hiçbir iz yok.”

“Carron mu, oraya neden?..”

“Aria,” dedim Eldas’ın sözünü keserek. “Aria’nın gösterisini görmeye gitti. Bana taç giyme törenine kadar sürecek bir gösteri için Maske Topluluğu’yla sahneye çıkacağından ve ilk duraklarının Carron olduğundan bahsetmişti.” Gözlerim iki adamın arasında gidip geldi. “Carron buradan ne kadar uzaklıkta?”

“Duvarın yukarısında, Batıgardı’na bir saat uzaklıkta,” diye yanıtladı Drestin.

“Yola çıkalım o zaman.”

“Burada kalmalısın,” dedi Eldas ciddi bir tonla.

“Ben de geliyorum.” Öyle büyük bir kararlılıkla ısrar etmişim ki

sözlerimin kalın kafalarında yankılandığı duyar gibiydim. "İkinizin bana ihtiyacı olacak."

Drestin'in gözleri Eldas'la benim aramda gidip geldi, kaşları şaşırılmış bir ifadeyle havaya kalkmıştı. Rinni, Eldas'la aramdaki rahat ilişkiye aşına olabilirdi ama bu Drestin için yeni bir şeydi. "Majesteleri..."

Şaşkınlığını görmezden gelip itirazlarını elimle savuşturdum. "Carron'da peri topraklarına açılan bir kapı var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Eldas.

"Duvarı aşmanın hiçbir yolu yok mu?" dedim üsteleyerek.

"Hayır," diye tekrarladı Eldas.

"Aslında..." diye söze girdi Drestin, Eldas'ın tek kaşı çoktan havaya kalkmıştı bile. "Duvarın zayıfladığı yerlere dair raporlar geliyordu. Çiftçiler konuşmaya başladı, perilerin topraklarımıza girdiğine dair söylentiler yayıyorlar. Ama henüz bunları doğrulamadım..."

Zihnim de ellerim gibi yerinde durmuyordu. İki kardeş kendi aralarında konuşurken, hazırladığım iksiri bir kavanoza doldurup bahçeye açılan kapıların yanındaki askıdan aldığım deri bir çantaya koydum. Onları kısa süreliğine yalnız bırakıp büyü veya acil durum tedavisi için ihtiyacım olabilecek taze bitkiler aramak üzere bahçeye çıktım.

Ne yazık ki kalpkökü bulamadım. Görünüşe göre Willow'un bitkinin ne kadar nadir olduğuna dair sözleri doğruyd.

"Luella, burada..." demeye yeltendi Eldas laboratuvara geri döndüğümde.

"İkinize de söyledim, ben de geliyorum." Doğruca her iki elin de buz mavisi gözlerine bakarak yalnızca kendimden emin dik duruşumla bunun tartışmaya açık bir konu olmadığını anlatmaya çalıştım. "Elimde ihtiyacınız olabilecek bilgiler var."

"Ne gibi bir bilgiye ihtiyacımız olabilir?" diye sordu Drestin.

"Boşa zaman harcıyoruz, yalnızca bana güvenin." Eldas'a baktım. "Lütfen."

Hafifçe başını sallayıp elini uzattı. "Carron'a."

Parmaklarımı Eldas'ınkilere geçirdim. Ayaklarının altından yükselen karanlık sise birlikte adım attık. Karaltıyürüyüşüyle Capton büyüklüğündeki bir kasabayı kısa bir yürüyüş mesafesiyle aşıp çamurlu bir yola geldik. Drestin yanımızda beliren bir sis bulutunun içinden çıktı. Karanlık girdaplar taşıdıkları adamı demin kendilerinin bulundukları yere bırakıp rüzgârda dağılmadan önce bir an için havada asılı kaldı.

Carron, Drestin'in de söylediği gibi duvara sokulmuş bir kasabaydı. Batıgardı'nda olduğu gibi nehrin bu dar kısmının üzerinde uzanan bir köprü vardı. Eğer elf topraklarına gizlice bir şey sokmak isteyen bir peri olsaydım, bunu deneyeceğim yer şüphesiz burası olurdu.

Kasabanın en sağındaki tarlaya kurulmuş çadırlar vardı. Her bir çadır, yağmurlu bir gecenin ardından gökyüzünde çıkan yıldızlar gibi canlı renklerle içten parılıyordu. Durduğumuz yerden küçük görünen bayraklar gece esintisinde dalgalanıyordu. Tarlalarda yankılanan tezahüratları belli belirsiz duyabiliyorduk.

"Gidip şu Maske Topluluğu'nu araştır," diye talimat verdi Eldas kardeşine. "Şüpheli bir şeyler dönüp dönmediğine bak."

"Peki ya sen?"

"Ben olay yerine gidiyorum." Eldas, Drestin'in yanıtını beklemedi; çoktan Karaltı'nın içinde yolculuğa çıkmıştık bile.

Yolun biraz daha aşağısındaki katliamın ortasında belirdik. Atlardan birinin karnı yarılmış, bağırsakları dışarı dökülmüştü. Şoförse –yüzünü tanımadığım ama Quinnar'ın zırhını giyen bir muhafız– neredeyse ikiye yarılmıştı.

"Kurtlar mı?" diye sordum pençe izlerine dayanarak.

"Bunu yapan bir kurt değil," dedi Eldas tehditkâr bir sesle. "Bunlar peri pençeleri."

Ürperdim ve ara sokaktaki boynuzlu yaratığı düşündüm. Yani perilerin kanatları, boynuzları ve pençeleri olabiliyordu. Kâbuslarıma musallat olan yaratıklar elfler değil, onlardı.

Eldas çömelmiş, bunu kimin yapmış olabileceğine veya Har-

row'a ne olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyordu. Bense gözlerimi ölü elften alamıyordum, gözleri ardına kadar açılmış, kanı çamurda göl olmuştu. Bakışlarımı ondan çekip yolu çevreleyen ovalarda gezdirdim. Meydana gelen olayı zihnimde yeniden oynatmaya çalışıyordum.

Saklanacak hiçbir yer yoktu, bu da Harrow ve korumasının saldırganlarının geldiğini gördüğü anlamına gelirdi. Peri cazibesi mi? Gözlerimi yola indirdim. *Hayır.*

"Eldas, burada doğru olmayan bir şeyler var."

"Evet," diye homurdandı. "Kardeşim ölmüş olabilir!" dedi bağıarak. "Ortada çok yanlış bir şey var. Çevreyi aramız gerek. Çok uzaklaşmış olamazlar."

Eldas'ın öfkesi ve paniği karşısında sakin kaldım. Hasta akrabalarının acısını benden çıkaran aileler görmüştüm. Endişe, insanın kalbini tanınmaz bir şeye çevirse de eninde sonunda galip gelen sağduyu olurdu.

"Baksana." Yolu işaret ettim. "Akşam yemeği sırasında yağmur yağıyordu, yani herhangi bir peri cazibesi hiçbir işe yaramazdı. Tatlı suyun büyülerinin etkisini alıp götürdüğünü söylemiştin, değil mi?" Eldas duraksayıp hafifçe başını salladı. Sözlerime devam ettim, "Ayrıca herhangi bir ayak izinin de silinmesi gerekirdi. Bunlar bizimkiler. Ama bir de bunlar var..." Çimenliğin üzerindeki iki çift ayak izi suyla doluydu. Bir tanesi bir çift çizmeye, diğeryse şimdiye dek hiç görmediğim kadar büyük patilere aitti. Kanca'ninkilerden bile büyüklerdi.

Kanca demişken... Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve keskin bir ıslık çaldım.

"Kanca, buraya gel," diye talimat verdim. Kurt gecenin gölgeleri arasından dışarı fırladı. Birkaç günün ardından onu yeniden görmek —çağırdığımda hâlâ geleceğini bilmek— güzeldi. Ama karşımda benim tanıdığım sevimli Kanca yoktu. Karşısındaki katliama hafifçe hırlayarak bakıyordu. Gözleri tetikte, kulakları geriye yatıktı. "Kanca." Kurdun dikkatini kendime çektim. "Bizim için Harrow'u bulabilir misin?"

Her zamanki gibi komutumu anlamışa benziyordu. Atlara doğru ilerleyip etraflarını koklamaya başladı. Kanca'nın, Harrow'un kokusunu aldığını tahmin ederken —umarken— Eldas sordu, "Ne demek istiyorsun?" Yeniden net düşünmeye başlamak için endişesini zihninden kovmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Cesetlerin buraya bırakıldığını düşünüyorum."

"Neden?"

"Bizi şaşırtıp tarlalarla yolları aramamızı sağlayarak zaman kaybettirmek için." Bakışlarımı Carron'a çevirdim. "Harrow, Aria'nın gösterisini izlemeye geliyordu ve tahminimce Aria bundan haberdardı. Harrow'un buraya geldiğini bir peri çetesine haber vermiş olabilir."

"Aria ailesine ihanet etmez. Harrow'a zarar vermesi babasının elde ettiği ayrıcalıkları yerle bir eder."

Bu hatırlatmaya rağmen şüphelerimden emindim. Ama bunları şu an dile getirmenin bir faydası olmayacaktı. "Yanlış kişiye yanlış bir şey söyleyip farkında olmadan buna neden olmuş olabilir mi?"

Eldas, kardeşinin ihanete uğradığı fikrine söylene de nihayet itiraz etmedi.

"Kasabayı aramamız gerek." Yanımdaki çantayı sımsıkı tuttum ve içindeki şifalı ot kavanozları bitkilerin etrafında usulca şingirdadı. Harrow'u ne hâlde bulacağımız konusunda endişelendiğimi Eldas'a ne zaman söyleyecektim? Harrow'un sırrını ona zarar vermeden daha ne kadar saklayabilirdim? "Bizi oraya götür."

Eldas tek bir kelime daha etmeden elimi tuttu. Boştaki elimi Kanca'nın kürküne gömdüm ve üçümüz Karaltı'dan Carron'un çamurlu sokaklarına çıktık. Dışarı adım atar atmaz Kanca burnunu yere eğdi.

Yolu koklayıp aradığı şeyi bulmuş gibi görünene kadar bir ileri bir geri gitti.

"Ben Kanca'yla giderim, sen de..."

"Seni yalnız bırakmıyorum," dedi Eldas katı bir sesle ve hızlı adımlarla Kanca'nın peşine takıldı.

Küçük kasaba ürkütücü derecede sessizdi. Burada yaşayan herkes her şeyi kapatıp Maske Topluluğu'nun gösterisini izlemeye gitmişti. Lambalardan gelen cılız ışık karanlık pencere camlarına ve köşelere takılarak ara sokakları daha önce hiç görmediğim kadar karanlık ve uğursuz gölgelere boğuyordu.

Bir prenze saldırmak için kusursuz bir zamandı. Aria, Harrow'u buraya çekmişti ve eğer şüphelerimde haklıysam, bunun nedeni bunca zamandır ona temin ettiği zerrenin cazibesi olabilirdi. Onu bu sessiz sokaklarda yürürken, alışveriş gerçekleşirken sırrını korumak için muhafızına geri çekilmesini söylerken hayal edebiliyordum. Kanca'nın bizi götürdüğü ara sokakta ardında bıraktığı gölgesini görür gibiydim. Muhafızının karnı değişirken paranın zerre için el değiştirdiğini hayal ediyordum. Aria, Maske Topluluğu'na sadece ilk gösterinin yapılacağı mekânda bulunmak için katıldığını bilerek tatlı tatlı gülümsüyordu – Harrow'u peri topraklarına bu denli yaklaştırdığı için.

Harrow olan bitenin farkına vardığında her şey için çok geçti.

"Anlamıyorum." Eldas sesini alçak tutuyordu. Adımları neredeyse bir kedi kadar zarif ve sessizdi. "Harrow birkaç perinin icabına bakabilirdi. Perde'yle en az Drestin kadar bağlantısı var ve kalın kafalı olsa da onların boş sözlerine kanmayacak kadar akıllı."

"Tabii yalnızca birkaç periden bahsediyorsak." Ve aklını bulandıracak kadar çok zerre almadıysa.

"Muhafızıyla..."

"Muhafızına başka bir yerde beklemesini söylemediyse."

"Bunu neden yapsın ki?" Eldas bana dönmek için duraksadı. Yüz ifadem bana ihanet etmiş olmalıydı çünkü gözleri kısıldı. "Ne biliyorsun?"

Çok fazla konuşmuştum ve bunun farkındaydım. "Tek bildiğim Harrow'u bulmamız gerektiği."

"Bana yalan söylüyorsun," diye tısladı. Kaşları öfkeyle çatılmıştı ama gözleri incinmiş bakıyordu. "Seni yalan söylemeye kalkıştığında tavırlarının nasıl değiştiğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

Sertçe yutkundum. "Şu an buna zamanımız..."

"Yalnızca bilmem gerekenleri anlat o zaman."

"Hastama saygı göstermeye çalışıyorum," dedim zayıf bir sesle.

"Bu bir emirdir."

"Ama..."

"Luella!" diye ısrar etti, endişesi sesindeki hayal kırıklığıyla ters düşüyordu.

"Harrow zerre kullanıyordu," diye yumurtladım.

"Ne?" Gözkapakları sonuna kadar açılırken görebildiğim tek şey Eldas'ın gözlerinin akıydı. "Bunu nereden..."

"Kendisi söyledi," dedim hızla. Hemen ardından gerginlik ve korkunun etkisiyle daha da hızlı konuşmaya başladım. Eldas'a ara sokakta gördüklerimi anlatmak için hiç vakit kaybetmedim – zerrenin bir peri suç ortağından diğerine el değiştirip Aria'ya ulaştığından şüphelendiğimi söyledim. Harrow'un hasta yatağında bana anlattıklarını ve asla almayı bile düşünmediği maddeye nasıl bağımlı hâle geldiğine dair kafa karışıklığını da atlamadım. Aria'nın bunu Harrow'u tek başına buraya çekmek için kullandığına dair teorimi de unutmadım.

"Bunu planlıyorlarmış demek... O gün senin peşine düşmeleri beklenmedik bir fırsattan ibaretmiş. Bu yüzden kaçırma girişimleri çok gelişigüzel görünüyordu. Ayaklarına gelmiş bir fırsatmış demek. Ama asıl hedefleri başından beri Harrow'du çünkü peri çetesinin içeride bir köstebeği vardı," dedi Eldas öfkeyle. Gözlerindeki öfkenin hedefinin ben değil de periler olduğunu umdum ama tam anlamıyla emin olamıyordum. "Kardeşim güvende olduğunda tüm bunları benden saklamak konusundaki tercihini ayrıntılı olarak bir kez daha tartışacağız."

"Peki." Ona hastamın isteğine saygı duyduğumu söyleyip karşı çıkmak istiyordum ama bunun ne yeri ne de zamanı olduğunun farkındaydım. Eldas haklıydı. Harrow'un güvenliği şu an en birinci önceliğimizdi.

Kanca alçak sesle inlediğinde yeniden onu takip etmeye koyulduk. Kurt bizi kasabanın unutulmuş bir köşesine götürüyordu. Duvarı kaplayan çöp yığınları havayı kokutuyordu. Eldas burnunu tıkayıp geri çekildi. Bazı nadir bitkilerden bundan daha kötü kokular duymuş olsam da ben bile sersemlemiştim.

Kanca bir şekilde kokunun izini sürmeye devam etmeyi başarıp bizi duvara yaslanmış bir dizi tahta levhaya götürdü — önüne yığılmış çöplerle gizlenmişlerdi. Kanca kaşınıp hemen ardından alçak sesle hırladı. Eldas’la tahtalara yaklaştığımızda belli belirsiz yankılanan konuşma sesleri duyduk, söyledikleri anlaşılmıyordu. Levhadaki çatlaklardan duvarın içinde karanlık bir tünel görünüyordu.

“Burada kal,” diye fısıldadı öfkeyle.

“Ama bana ihti—”

“Sana ihtiyacım yok. Bana yalnızca yük oluyorsun çünkü sana bir şey olmasına müsaade edemem. Hem başından beri bana karşı dürüst olsaydın bunların hiçbirini yaşanmazdı,” diye homurdandı bana karşı hissedebileceğini hiç düşünmediğim bir öfkeyle. Sanki Eldas bana vurmuş gibi geri sendeledim. Yine de öfkesine rağmen benim için duyduğu endişesi ve şefkati kendini gösteriyordu. Önümde duranın, hâlâ tanıdığım ve önemsedığım Eldas olduğunu bana hatırlatıyordu. “Burada kal, saklan ve Kanca’yla kendine *dikkat et*. Eğer sana bir şey olursa her bir periye çıplak ellerimle parçalamak zorunda kalırım.”

Bana cevap verme fırsatı tanımadan levhaları kenara ittirip karanlığa adım atarak beni yalnız bıraktı. Dişlerimi sıktım. Kanca bir kez daha alçak sesle inleyip kaşındı.

Eldas’ın pusuya düşürülüp yaralandığı ve kanlar içinde yattığı görüntüler zihnimi doldurdu. Aria, abisinin Harrow’un peşinden geleceğini eminim ki biliyordu. Tabii kimse fark etmeden önce Harrow’u yeterince uzağa götürebileceklerini sanmadılarsa. Bu düşüncelere, ayakta duramayacak kadar uyuşturulmuş Harrow’un görüntüleri eşlik ediyordu.

Bakışlarım Kanca’nın altın renkli parlak gözlerini buldu.

“Sen olsan ne yapardın?” diye fısıldadım. Kurt başını duvardaki deliğe çevirdi. “Bu kadar ısrar ediyorsan başka çarem yok demektir.”

Bir yaban gülü bulmak için elimi çantama daldırdım. Batıgar-dı’nın bahçelerinden topladığım bitkileri özenle seçmiştim. Eski kraliçelerin öğretilerine dayanarak her birini farklı bir amaç için yanıma almıştım. Yazdıkları yöntemleri haftalardır okuyor ve çalış-şıyordum.

Son saldırganımın hatırası hâlâ canlıydı. O zamanlar büyüm konusunda kendime güvenmiyordum. Bir şansım olması için Kanca’ya ve Eldas’a *ihtiyacım vardı*. Ancak artık o zaman olduğum ka-dın değildim. Güçlerimi nasıl kullanacağımı ve beni güvende tut-ması için ayaklarımın altında uzanan araziye nasıl güveneceğimi biliyordum.

“Gidelim o zaman.” Başım la yarığı işaret ettim ve Kanca ka-ranlığa doğru korkusuzca ilerlemeye başladı. Kurdun hemen ar-kasından ilerlerken bu tavrını taklit etmeye çalıştım. Yürürken bir yandan da elimdeki gülü büyük bir patlama yaratmakta kullanmak için büyüyle dolduruyordum.

Uzaktan yükselen ve sessizliği bozan keskin çığlık mide bulan-dırıcı bir çıtırtıyla yarıda kesildi.

“Koş!” Kanca sözümü dinleyip öne atıldı. Elimi kabaca yontul-muş duvarda gezdirirken karanlığın içinde tökezliyordum. Çıkıntı-lar avucumun içine batsa da elimi sertçe duvara bastırmaya devam ettim.

Çok geçmeden gümüş renkli bir ışık bana rehberlik etmeye baş-ladı. Hızla ilerleyen Kanca’nın gölgesini seçebiliyordum. Ay ışığına benden önce çıktı. Mücadele sesleri giderek artıyordu. Ayaklarımı ilerlemeleri için zorlamaya devam ettim.

Daha önce hiç gerçek bir kavgaya karışmamıştım. Görevim iyi-leştirmekti, zarar vermek değil. Ama daha önce hiç evlenmemiştim de; Karaltı’dan geçmemiş, büyü gücünü tatmamış, bir adam la yat-mamış ya da böylesine sevilmemiştim. Tüm bu ilklerin üstesinden gelmiştim.

Bunun da üstesinden gelebilirdim.

Bir ormana ulaştım. Peri topraklarının Elf Krallığı'ndan ne kadar farklı olduğunu hemen fark ettim. Ağaçların arasında havada süzülen büyü zerreleri her yeri mavi ve yeşilin farklı tonlarıyla boyuyordu. Sarmaşığı andıran, daha önce hiç görmediğim çiçekler ağaçların yapraklı dallarından perde gibi sarkıyordu. Ayaklarımın altındaki toprak bile farklıymış gibi görünüyordu; daha vahşi, daha büyülü ve başlarda bulacağımı sandığım Ortadiyar'a daha benzerdi.

Kanca'nın hırıltısı ve hemen onu takip eden bir bağırış beni gerçekliğe geri döndürdü. Öne atılıp ağaçların etrafından alçakta kalan bir açıklığa koştum. İki peri ölü yatıyordu, boğazları vahşi bir karanlık çizgiyle kesilmişti. Eldas, pençeleri yolda gördüğümüz izlere uyan bir canavarla mücadele ediyordu. Hayvan ayı büyüklüğündeydi, yüzü ve pençelerinin etrafında tüyler vardı ama vücudunun geri kalanı bir yılanı andıran ıslak görünümlü pullarla kaplıydı.

Kanca'nın iniltisiyle gözlerim açıklığın karşısına, kurdun koç boynuzlu başka bir peri tarafından dövüldüğü yere kaydı. Adamın gözleri menekşe renginde parlıyordu ve havada hareket eden ellerini buhara benzer bir büyü takip ediyordu. Hem yaratığın hem de boynuzlu adamın boyunlarında labradorit taşından kolyeler vardı.

Elimdeki yaban gülünü öne uzattım ve ayaklarımı zemine sertçe bastırdım.

Bir kol aniden beni sardı ve boğazıma bir hançer yasladı.

"Kral Eldas!" diye bağırdı Aria omzumun üzerinden. Kulaklarım çınılıyordu. Haklıydım; suçlu başından beri oydu. Haklı olduğum için hiç bu kadar öfke dolmamıştım. "Bizimle görüşmen için biricik kardeşin yeterli değilse, belki Kraliçen fikrini değiştirir."

Eldas'ın parlak gözleri dövüştüğü yaratıktan bize döndü. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir öfke, yakışıklı yüzünü saf bir kötülüğe dönüştürüyordu. Gölgeler bedeninden dalga dalga yayılıyordu ve Karaltı'nın varlığı büyüyle yoğunlaşıyordu.

"Bırak onu," dedi Eldas öfkeyle.

“Gitmemize izin ver ve hakkımız olan toprakları bize geri vermeyi kabul et!” Hançeri boğazıma yaklaştırdı.

“Aria, yapma,” dedi koç boynuzlu adam, sesi duygu yüklü ve zayıftı. “Senin paçanı kurtarman gerekiyordu.” Aşına olduğum bir şey gözüme çarptı – şimdiye dek Eldas’ta defalarca gördüğüm bir duygu. Hayranlık, *şefkat*. Tüm bu olanların altında yatan basit nedenin parçalarını birleştirmeye başlamıştım... Aria isyancı perilerden birine âşık olmuştu. Birinin kendi çıkarlarına aykırı davranmasına neden olabilecek tek şey aşktı.

“Bunu yaparak halkının –ailenin– diplomasi girişimini aşağılıyor ve davanıza zarar veriyorsun.” Eldas kollarını açtı ve aniden çevresinde bir dizi gümüş bıçak belirdi. Her birini yalnızca düşünerek çağırmıştı – öğrendiği ve hayatı boyunca kullanabilmesi için hafızasına kaydettiği silahın gerçek adını kullanarak. “Onu öldürürsen hepimiz ölürüz.”

“Topraklarımız zaten soğuk ve acımasız,” diye bağırdı Aria. “Kraliçe sadece Elf Krallığı’na yemek ve av hayvanı sağlıyor.”

“Bu doğru d–” Cümlemi tamamlayamadım. Aria beni daha sıkı kavradı ve ağzımı açar açmaz hançer boğazımı sıyırdı. Akan kan metale oradan da toprağa damladı.

“Sessiz ol,” diye azarladı beni. “Sana artık ihtiyaç duyulmamasını sağlayacak bir çözümümüz var. Bu toprakları yeniden canlandıracak bir ritüel.”

Ritümansi... Willow bunu büyü gücü elde etmek için ritüeller gerçekleştirmek olarak açıklamıştı. Döngüyü nasıl bitireceğime dair bulmacayı nihayet tamamlayan eksik parçayı bana verecek kişinin Aria olmasını hiç beklemiyordum. Ama olan buydu.

Tek yapmam gereken teorimi test etmek için hayatta kalmaktı.

“Tek bir adım daha atma,” diye bağırdı Aria, Eldas hareket ettiğinde; panik dolu gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Seni tanıyorum, İnsan Kraliçe’nin hayatını riske atmaya cesaret etmezsin.”

Duvarı tutarken kestiğim elimden akan kan, hançerinden akanlarla karışarak bir süredir yere damlıyordu. Sırıttım; kanımın do-

ğayla karışmasının ne kadar tehlikeli olabileceğini yolun çok başında öğrenmiştim.

“O edemez,” diye fısıldadım. “Ama ben ederim.”

Büyü, Harrow’la ilk geçirdiğim öğleden sonradan beri hissetmediğim bir şiddetle etrafımda patladı. Kontrolümü bıraktığımda tüm güç özgürce yeryüzüne akmaya başladı.

Araziye dadanmış bir hastalık gibiydim. Toprağın kendisinden çekip tükettiğim güçle etrafıma ölüm yayılıyordu. Denge – her şey denge isterdi.

Yabangülü parmaklarımdan kaydı ve dışarıya doğru kıvrıldı. Dikenli sarmaşıklar etrafını sardığında Aria bir çığlık kopardı. Küçük dikenlerin sanki bedenimin bir parçasıymış gibi etine saplandığını hissedebiliyordum.

Ancak sarmaşıkların hiçbiri karşımda değildi. Aria onu dört bir yandan saran acı verici bir kafesteydi –kıpırdıyamıyordu ama hâlâ hayattaydı– ve ben sarmaşıklar hançeri tutan elini sarıp zorla boynumdan uzaklaştırırken gitmekte özgürdüm. Yürürken ayaklarımın altındaki toprak çatlıyordu. Beni takip eden dikenli, öfke dolu sarmaşıklar işaret ettiğim canavara doğru hızla harekete geçti.

Pençeli ve pullu yaratık kaçmaya yeltendi ancak büyüümün hızını geçemedi. Eldas dikkatini son periye çevirdiğinde havada bir şeyler değişti. Çağırdığı silahlar, kalan adamın üzerine bir metal yağmuru gibi yağdı. Aria saf ıstırap dolu bir çığlık kopardı – buz gibiydi ve bitmek bilmiyordu.

Son peri de sarmaşıklara dolandığı an elimi indirdim. Bir anda tüm enerji bedenimi terk etti ve dizlerimin üzerinde yığıldım. Artık çatlayıp kurumuş –kıvrımlı sarmaşıklarım haricinde tüm hayattan yoksun– zemine düştüm.

otuz dört

Ben dört ayak üzerinde dengede durmaya çalışırken, Kanca hızla bana doğru koşup yüzümü yalamaya başladı. Kendimi az önce sekoya tahta oturmuş gibi hissediyordum. Bedenim titriyor ve ağrıyordu. Yorgunluk görüşümü bulanıklaştırıyordu.

“Onu öldürdün!” diye bağırdı Aria. “Biricik sevgilim, aşkım benim...” Sözleri yerini hıçkırıklara bıraktı. O mu konuşmayı mı bıraktı yoksa zihnim ona dikkat etmeyi mi kesti emin değildim — ne de olsa bilincimi yerinde tutmak gibi büyük bir önceliği vardı.

Ben gerçekten de ölüm değil, hayat getirmek için yaratılmıştım. Dengeyi sağlamak için bir yöntem olarak ilkinin kullanmak bile büyük bir bedel gerektiriyordu. İçimdeki büyü fırtınalı bir deniz gibi çalkalanırken olduğum yerde hafifçe sallanıyordum. Sanki vücudum toprağı kurutmanın rahatsız edici hissini üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi yapış yapış ve terden sıırılsıklamdı.

“Luella...”

“Bir şeyim yok,” dedim Eldas yanımda diz çökerken. Başımı kaldırıp önce ona sonra da Aria’ya baktım. Sarmaşıklarım her yerinden etine batarken uyuşmuş bir şekilde etrafındaki dünyayı izliyordu. Ne olursa olsun onu öldüremezdim. Ben böyle biri değildim. Böylece daha sonra olacıklara karar vermeyi Eldas’a ve onun adaletine bıraktım. “Onunla sen ilgilen. Ben Harrow’a bakacağım.”

“İkinizi de Batıgardı’na götürüyorum,” dedi Eldas. “Güvende olduğuna bir emin olayım da geri dönüp onlarla ilgilenirim.”

“Ama...”

“Önümüzdeki beş dakika içinde hiçbir yere kıpırdamayacaklar.” Eldas başıyla etrafımızı sarmış sarmaşıkları işaret etti. “Gerçekten de inanılmazsın,” diye mırıldandı kolunu benimkinin altından geçirip omzuma dolarken. Eldas’ın yardımıyla yalpalayarak Harrow’un olduğu yere ilerledik. Bir çeşit komada gibiydi; gözleri buğulu ve yarı açıktı, boş bakıyorlardı. Eldas’ın ağzı sert bir çizgi hâline geldi.

“Onunla ilgileneceğim,” dedim.

“Biliyorum.” Eldas öne eğilip elini Harrow’a yasladı. Belli belirsiz bir dargınlıkla mırıldandı, “Ne olursa olsun ona yardım etmek güçlerinden biri gibi görünüyor.”

Gölgeler, ben sözlerine karşılık veremediğimden çevremizde yoğunlaştı ve Batıgardı’nın girişindeki ışıklarla hızla dağıldı. İki muhafız aniden ortaya çıkmamız karşısında yerinden sıçradı. Eldas emirler yağdırıp Harrow’la beni arkada bırakarak bir kez daha ortadan kayboldu. Kanca’nın bizimle olmadığını fark ettiğimde Eldas, Aria ve yaşananların sonuçlarıyla ilgilenirken kurdumun peri topraklarında ona göz kulak olacağını umdum bencilce.

Ricam üzerine Harrow laboratuvara yakın bir odaya götürüldü. Attığım her adım bir öncekinden daha zor gelse de çantamdaki karışımların şingirtısı bana güç veriyordu. Harrow’un hazırladığım ilaca ve çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Harrow’u tedavi ederken Sevenna ortalıkta görünmüyordu – bir mucize. Tedavinin ilk bir saatinde tek başıma ve hiçbir engel olmadan hareket edebildim. Daha sonrasında etrafım diğer şifacılarla doldu. Harrow’un durumu yeterince stabildi ve Sevenna’yı buraya gelmekten alıkoyan şey her neyse ondan kurtulmadan önce kaçmaya karar verdim.

Şafaktan kısa bir süre sonra odama döndüğümde içerisi soğuk ve boş geldi. Bakışlarımı yatağa çevirdim ama beni sıcak tutacak Kanca ya da Eldas olmadan uyumak çekici gelmiyordu. Bunun ye-

rine banyo yapıp gece yaşanan olayların tüm izlerindne arınarak salondaki kanepeye kıvrıldım ve istemesem de uykuya daldım.

Uyandığımda günün yarısı çoktan geçmişti bile. Görüşüm netleştğinde gözüme çarpan ilk şey Eldas oldu. Kucağında Lilian'ın yarısına geldiği günlüğü duruyordu. İnsanüstü okuma hızına rağmen bu kadar ilerlemesi muhtemelen uyumadığını gösteriyordu.

"Uyanmışsın," dedi gözlerini sayfadan ayırmadan.

"Öyle görünüyor." Yattığım yerde doğruldum. Vücudumdaki her bir kastan itiraz çılgınları yükseldi. İki gün daha uyumam işten bile değildi. "Harrow nasıl?"

"Durumunun stabil olduğunu söylüyorlar. Şifacılar sorunu tedavi etti... Ne demiştin adına? Yağmurun altında kalmaktan çıkmış ateş mi? Ancak henüz uyanmadı." Eldas'ın gözleri nihayet beni buldu.

"Herkesin zerreyi öğrenmesini istemeyeceğini düşündüm," dedim temkinli bir tavırla.

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun." Günlüğü yavaşça kapattı. "Kimsenin kardeşimin zerreye bulaştığını bilmesini istemediğimi sanıyorsun."

"Yanlış mı düşünmüşüm?"

"Benim de bilmemem gerektiğini sanıyorsun."

"Harrow'un isteklerine saygı göstermeye çalışıyordum," dedim sakince.

"Zerre kullanıyorsa neyin onun için faydalı olup olmayacağı konusunda söylediklerine güvenemeyeceğin çok açık!"

"Bu benim seçimim değildi."

"Ne olduğunu bile bilmediğin bir konuda durumu idare edebileceğini *sandın*." Her söylediğinde bu kelime kulağa daha da bir suçlamaymış gibi geliyordu.

"Eldas," dedim yumuşak ama kendimden emin bir tonla. Gözleri kederli ve yorgundu. Şimdi bu konuşmayı yapmanın sırası değildi. Derin bir nefes aldım ve en baştan başladım. "Sana zerreye dair bir şey söylemedim çünkü Harrow'un güvenine ihanet etmek istemiyordum. Olanları kimseye anlatmayacağını düşündüm – bel-

ki yalnızca Jalic ve Sirro'ya, ki onlar da Aria'nın planına dahil olabilirler. Bilmiyorum. Bana duyduğu güvene ihanet etseydim muhtemelen daha da içine kapanır ve bu sırrı mezara götürürdü." Dün gece farklı şekilde sona ermiş olsaydı çok erken kazılacak bir mezar. "Onun için gerçekten korktum, Eldas. Ve açılmaya başladığı tek insanı kendinden uzaklaştırması için ona bir sebep vermenin her şeyden çok daha zararlı olacağından endişelendim. Tüm bunların olabileceğini öngöremediğim için özür dilerim."

Eldas dudaklarını büzüp gözlerini pencereye çevirdi. Dirseğini oturduğu berjerin koluna yasladı ve sanki pişman olacağı bir şey söylememek için tüm bedenini zorluyormuş gibi elini dudaklarına götürdü. "Periler, Vahşi Orman Müritleri denen bir grubun parçasıydı. Yalan söyleyememelerinin tek faydası bir noktadan sonra sorguyu kolaylaştırıyor olması."

Rinni'nin bu ismi daha önce de söylediğini anımsadım ve sorguya dair söylediklerini duymazdan geldim. Neyi kastettiğini bilmek istediğimi sanmıyordum.

"Aria onların amcasının sarayına sızmalarına yardım ediyordu. Peri Kralı'nın haberi olmadan yüksek rütbelere gizlice bu şekilde ulaştılar. Onu evime aldığıma inanamıyorum." Eldas yaşadığı hayal kırıklığı için kendini suçluyordu. Benimle konuşuyormuş gibi bile değildi.

"Aria'ya ne yaptın?" Bunu sormak zorundaydım. Tam olarak bilmek *istediğim* söylenemezdi ama öğrenmem *gerekliyordu*.

"Bir süre kilit altında kalacak ve hücrelerini açan anahtar ortadan kaybolacak," dedi Eldas nihayet. "Onu oracıkta öldürmek istemiş olabilirim. Ama Aria hâlâ Peri Kralı'nın yeğeni; kaderine karar verecek kişi o olmalı. Kararı ona bırakmak iyi niyetimin bir göstergesi olacak ve Peri Kralı'nın krallıklarımızın ilişkisi konusunda ciddi olup olmadığını bana gösterecek."

Bir aile üyesi –sevdiğim biri– hakkında karar verme fikriyle yüzümü buruşturdum.

"Peki ya diğerleri?"

“Yakalayabildiklerim adaletimle yüzleşti.” Sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. *Öldüler yani*. Sertçe yutkundum ve bir kral olarak yapmak zorunda oldukları yüzünden Eldas’ı yargılamamaya çabaladım. “Umarım uzun zamandır kurdukları bu planın işe yaramaması onları bir süre geriletir. O zaman, döngüyü sonlandırma-mızla İnsan Kraliçe’nin elfleri kayırdığı ve böylece peri topraklarının kuraklaştığı yönündeki iddiaları kesin olarak son bulacak. Yaptığımız şeyin herkese faydası dokunacak... onlar henüz bunu bilmese de.”

“Konusu açılmışken, sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum – döngüyü nasıl kıracağımı yani,” dedim. Eldas kaşlarını kaldırdı. “Çözümün hiç düşünmediğimiz kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Her şey Ortadiyar ve Tabii Dünya arasındaki dengeyi yeniden kurmakla ilgili – kraliçenin bahçesinde olduğu gibi.” Ben konuşurken çözümün Eldas’ın gözlerini aydınlatmaya başladığını görebiliyordum. “Perilerin ritümansisi gibi bir şeyle, dengeyi kurmak için gereken koşulları bir araya getirebileceğimizi düşünüyorum. Ki çok mantıklı – İnsan Kraliçe’nin büyüğü elflerden ziyade perilerinkine benziyor... Nedeni muhtemelen perilerin, orman perileri ve diğerleriyle daha yakın akrabalar olması.” Perilerin, orman perilerinin soyundan geldiği ve orman perilerinin daha sonra insanları yarattığından yola çıkarak mantığımın doğru olduğuna inanıyordum ama Willow’la Ortadiyar tarihini tartışmamızın üzerinden uzun zaman geçmişti.

“Güzel.” Ne var ki ayağa kalkarken salladığı başı sözleriyle çelişiyordu.

“Sevinmiş görünmüyorsun.” Yüzünü koltuğun arkasındaki şöminede çıtırdayan ateşe dönerken onu izliyordum.

“Tabii ki sevinmedim,” diye mırıldandı öfkeyle.

Göğsüm daraldı. Bana kızmasını bekliyordum. Ama bunun bu kadar acı verici olacağını tahmin etmemiştim. “Eldas, ben...”

“Kardeşim zarar görebilirdi. *Sen* zarar görebilirdin.” Omzunun üzerinden bana döndü.

“Durumun ciddiyetini tam anlamıyla bilmiyordum. Yalnızca kardeşinin zor durumda olduğunu düşündüm. İşin içine dahil olabilecek siyaseti düşünmedim.” Yavaşça ayağa kalktığımda dönen başıma durması için zaman tanıdım. Hem büyüm hem de bedenim yorgundu.

“Böylesi en iyisi,” diye mırıldandı.

“Ne demek istiyorsun?”

Eldas bana döndüğünde yüzündeki ifadeyi tanıyamadım. O soğuk gözleri düğünümüzden beri görmemiştim. “Yakında gidecek olman.”

“Sen ciddi misin?” diye fısıldadım.

“Elbette ciddiylim. İstedğin buydu, değil mi? Kafanda bir fikir var ve o günlükte okuduklarıma bakılırsa doğru yoldasın.” Bakışları beni delip geçiyordu. “Artık burada sana ihtiyaç kalmayacak ve gidebileceksin – benden kurtulacaksın. Hiçbir kral bir daha bir İnsan Kraliçe’yle uğraşmak zorunda kalmayacak.”

“Kes şunu,” dedim fısıltıyla. Dudaklarından dökülen her bir söz bedenime aldığım fiziksel bir yara gibiydi, beni mümkün olduğunu bile düşünmediğim kadar derinden yaralıyordu. Zeminin kan gölüne dönmemesine şaşıırıyordum. “Üzgün olduğunu biliyorum ve... bana kızmak için bir nedenin var. Ama Eldas, ben...”

“Bana karşı ne hissediyorsun?” Ona sorduğum şeyin aynısını bana sorarken yüzünü bana döndü. Destek almak için sandalyeye yaslandım. Yoksa bakışları karşısında yere yığılabiliirdim.

“Daha önce sorduğumda cevap vermemiştin,” diye hatırlattım cılız bir sesle.

“Sorduğuna göre hislerime dair bir fikrin var demektir.” Eldas duruşunu dikleştirdi. “Ama ben seni duymak istiyorum, Luella. Bana karşı ne hissediyorsun? Beni seviyor musun?”

Her bir hücrem, varlığımın her bir zerresi *Evet!* diye bağıırıyordu. Ancak dudaklarım kıpırdamadı. Gözlerim yanmaya başlarken sessizce titrediler. *Evet, evet de, Luella.* Ama eğer şimdi evet dersem... daima kendimden şüphe edecektim.

“Söyle bana, Luella, beni seviyor musun?” Sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

Her bir dürtümle mücadele ederken dudaklarımı daha da sertçe birbirine bastırdım. Aklım ve kalbim savaş hâlindeydi. Capton ve Ortadiyar’a karşı sorumluluklarımı düşünen mantıklı kısmımla bu duyguların içimde körüklediği dürtülerim karşı karşıyaydı. Eldas bunu şu an göremiyor olsa da sessizlik bizim için en iyisiydi.

“Ya şimdi cevap verirsin ya da senden sonsuza dek kurtulurum.”

Beni anlamasını nasıl sağlayabilirim? “Eldas, ben...”

“Evet mi hayır mı, beni seviyor musun?” Sesi biraz daha yükselmişti.

Sessizliğim ve tereddüdüm altında parçalanışını izledim.

“Hayır. Tabii ki hayır. Beni kim sevebilir ki?” Hüzünle güldü ve başını iki yana salladı. “Kendine saklamayı tercih ettiğin sırları düşününce bunu zaten tahmin etmiştim.”

“Eldas, bu kadar basit değil.”

“Hayır, bu kadar basit.” Bana çevirdiği gözleri karşısında nefes alamıyordum. “Bu, basit bir cevabı olan basit bir soru. Yaptıkların ve söyleyemediğin her şey bana bilmem gereken her şeyi söyledi.”

“İstedim ki... Durumumuz... Emin olamayız... Bilmem gerekiyor...” Düzgün bir cümle kurmak imkânsızdı. Ayaklarımın altındaki dünya gümbürdüyordu. Çevremi saran inlemeleri ve kırılmaları duyabiliyordum. *Anlamasını sağla*, beni anlamasını sağlamak zorundaydım. Ama onlara en çok ihtiyacım olduğu sırada kelimeler beni yüzüstü bıraktı, kulağa en acil gelenleri bile. “Eldas...”

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yuvasına oturan mandalın hafif tıkırtısı bile kulak zarımı patlatacak gibiydi. Sendeleyip kapıya koştum ve hızla açtım. Ama beni bekleyen manzarayı çoktan biliyordum – boş bir koridor.

Eldas gitmişti.

otuz beş

Eldas Quinnar'a tek başına döndü. Bana tek bir kelime bile etmeden Karaltıyürüyüşüyle gitti. Canımı en çok yakansa gittiğini Dres-tin'den öğrenmemdi. At arabasının arka koltuğu, şatonun beni bekleyen koridorları kadar soğuk ve ıssızdı. Kanca'nın varlığı bile bu soğuğu engelleyemiyordu. Yol boyunca, neyi farklı yapabileceğim ya da yapmış olmam gerektiği konusunda kendimle uzun bir tartışmaya girdim.

Dağların zirvesi hizasında yükselen ve tarlalara tepeden bakan Quinnar şatosu uzaktan görüldüğünde ne hissettiğimden emin değildim. Bir yanımda bu yere garip bir özlem doluydu. Diğer yanımsa giderek şatoya yaklaşan bu araba dışında bir yerde olmak için her şeyi yapardı.

Araba giriş tünelinin önünde durduğunda Rinni beni bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu – hayır, *cevap almayı talep ediyor gibiydi.*

"Harrow..."

"Harrow'a olanları biliyorum. Ben Eldas'ın komutanıyım, tabii ki bana *onu* anlattı." Rinni yaklaşıp kolunu benimkine geçirdi ve beni kapılara doğru ilerletti. Kanca hemen arkamızdan geliyordu. At arabasını süren askerlerin peşimizden gelmediğine emin olmak için arkasına bakarken sesi bir fısıltıya dönüştü. "İkinizin arasında ne oldu?"

“Hiçbir şey olmadı,” diye yalan söyledim.

“Eldas da böyle söyledi ve yalan söylediğiniz *gün gibi ortada*.”

“Rinni...”

“Onun değiştiğini görmeye başlamıştım – iyi değişiklikler, Luel-la. Onun daha sıcak, daha nazik yanını görmeye başlamıştım. Bize öncülük eden adama inanmamı ve umutla bakmamı sağlamıştı.” Büyük giriş holünde duraksadık. Hemen karşı ucumuzdaki büyük merdiven yukarı doğru kıvrılarak boş asma kata çıkıyordu. Buraya ilk geldiğim zamanki anılarım canlandı.

Şaşılacak şekilde, o zaman her şeyin *daha basit* olduğunu düşündüm. Eldas’ın yalnızca bir kraldan ibaret olduğu ve kraliçe olarak rolümü pek anlamadığım zamanların.

“Ama geri döndüğünden beri... Yine eskisi gibi davranıyor,” diye bitirdi sözlerini Rinni. “Bunun aranızda bir şeyler geçtiği anlamına geldiğini biliyorum.”

“Onu değiştiremem, Rinni.” Sanki dünyanın yükü omuzlarımda değilmiş gibi omuz silktim. Eğer Rinni umursamadığıma inanırsa belki Eldas’da aynısını yapardı, böylece belki ben de gerçekten umursamazdım. Ve içinde bulunduğum bu dayanılmaz olay bir şekilde daha kolay hâle gelirdi.

Rinni irkilmiş bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Senden böyle bir şey yapmanı ne istiyorum ne de bekliyorum. Eldas sevmeye –*senin sevgine*– layık bir adam olabileceğine inandığı için kendini değiştiriyordu.”

Sözlerine dayanamıyordum. Bunları ondan duymak istemiyordum. Eldas’tan duymak istiyordum. Hayır, bu sözleri hiç kimseden duymak istemiyordum. İmkânsızdık, birbirimizi sevemezdik. Bu şartlar altında, bu kadar hızlı olmazdı.

Ama aşk hakkında ne biliyordum ki? Aşk hakkında şimdiye dek ne öğrenmiştim? Hiçbir şey ve tam da bu yüzden her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

Bildiğim ve beni incitmeyeceğinden emin olduğum şeye dönmeliydim – sorumluluklarıma.

“Üzgünüm, Rinni, sanırım yanlış anlamışsın. Ama sana açıklama yapacak vaktim yok. Günler soğumaya başlıyor ve yapmam gereken işler var. Kanca, gel hadi.”

Ben odama doğru ilerlerken Rinni boş gözlerle bana bakıyordu. Çok geçmeden peşimden gelmeye başladı ama bunu yalnızca zorunluluktan yaptığını anladım. Bir plan yapmak ve çalışmak için köşeme çekilirken Rinni hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Eldas’ın tarafında olacağını umdum... Eldas’ın onabenden daha fazla ihtiyacı vardı.

Eldas üç gün boyunca benimle konuşmadı. Dördüncü gün gelip çattığında sessizliğini bir mektupla bozdu. Yazdıkları dört basit, duygudan yoksun cümleden ibaretti.

Yakında kar yağacakmış gibi görünüyor.

Krallığımın ya tahta oturmana ya da döngüyü kırmana ihtiyacı var.

Hangisini yapacaksın?

İşini bitip gitmen ne kadar sürecek?

İşimi bitirip gitmem. Benden kurtulmak istiyordu. Rinni yanıliyordu; o da benim gibi âşık olmak istemiyordu. Biz bunun için yaratılmamıştık. Biz işlerimize odaklanmak için yaratılmıştık.

Yaptığım şey de buydu.

Laboratuvarda geçirdiğim beşinci günde yanımda Willow da vardı, bana durmaksızın attığı endişeli bakışlara daha fazla katlanamadım.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedim gözlerimi günlüğümden ayırmadan. Planlarımın taslağı neredeyse tamamlanmıştı. Yapılması gereken tek bir şey kalmıştı. Willow’la biraz çene çalabilirdim. Bana karşı hep nazik olmuştu ve yaşananların hiçbirisi onun suçu değildi.

“Batıgardı’nda tam olarak ne oldu?” Dikkatli gözleri nazikçe üzerimde geziyordu. “Geri döndüğünden beri aynı değilsin.”

“Değişen hiçbir şey yok,” diye yanıtladım sakın bir tavırla. Her

şey aynıydı. Eldas hâlâ buz gibi soğuk Elf Kralı'ydı. Ben de hâlâ İnsan Kraliçe'si olmaya zorlanıyordum. O kulübede yaşadığımız her şey bir rüyaydı, bir kelebeğin kanatları kadar kırılgan bir andı.

"Bir şeyler değişmiş." Willow kaşlarını çatıp karşıma oturdu. "Harrow'la olan şeyler yüzünden mi?"

"Durumu nasıl?" diye sordum, genel rahatsızlığımın perilerle yaşadığımız olaydan kaynaklandığını düşünmesine izin verecektim. Şatoya döndüğümüzden beri Harrow'un bakımını Willow devralmıştı. Ancak en küçük prens hâlâ uyanmamıştı. Eldas'ın benden nefret etmesi için bir neden daha. Onu ilk tedavi eden ben olduğum için kardeşinin komada olması yüzünden beni suçladığına hiç şüphem yoktu.

"İyi ama hâlâ bir değişiklik yok." Willow hafifçe elimin üzerine vurdu. "Yakında uyanacağından eminim."

"Tabii..." Son planımı gözden geçirmeyi bitirdim. Taç giyme törenine yalnızca iki hafta kalmıştı. Dudağımı ısırıp iç çektim. Dengeyi sağlayacak bir şeyi gözden kaçırdığımın farkındaydım. Ama düşüncelerim rüzgârda uçuşan karahindiba gibi darmadağındı.

Aklımın bir yanı yalnızca Harrow'u düşünüyordu – durumu için endişeleniyor ve neden hâlâ uyanmadığını merak ediyordu. Diğer yanıysa doğru seçimi yapıp yapmadığımı sorguluyordu. Yapılacak başka bir seçim olup olmadığını merak ediyordum. Tabii bir de Eldas...

"Seradan birkaç şey almam gerekiyor," dedim Willow'un daha fazla soru sormasından kaçarak. Fazla narinleşmiştim. Sırf bir başkası da içimdeki fırtınayı görebilsin diye duygularımı hepten ortaya dökmenin eşiğindeydim – böylece hiçbirinin yükünü tek başıma taşımak zorunda kalmayacaktım. Ancak bunu yapamazdım. Hiçbiri yokmuş gibi davranmak daha iyiydi.

Sıcaklık seraya adım atar atmaz üzerime yapıştı ve yakamı bırakmadı. Artık aşına olduğum kokuyu derin bir nefesle içime çektim – içeride yetişen bitkilerin eşsiz aroması, yosun, toprak ve Willow'un arka tarafa özenle yığılmış kompostunun kokusu.

“Gittiğimde yaramazlık yapmayın,” dedim bitkilere alçak bir sesle. Bana cevap olarak hışırıyorlarmış gibi görünüyordu.

Saksıların arasında dolanıp yanıma almak isteyebileceğim bitkilere bakıyordum. Sekoya tahtın gücünü taklit edebilecek bir şey bulmam gerekiyordu. Tabii Dünya’nın derinliklerine kök salıp bu dünyadaki tahta denge sağlayabilecek denk bir şey. Tahttan küçük bir parça almayı düşünmüştüm ama başka bir kraliçe bunu daha önce başka nedenden denemiş ve ahşabın tüm bıçak ve keskin aletlere dayanıklı olduğunu görmüştü.

İlk İnsan Kraliçe tahtı oluşturmak için bir şeyler ekmişti – Quinnar’ın göbeğindeki heykelin bunu gösterdiğine inanıyordum. Karaltı ve taht, bir ritüeli andıran aynı büyü süreci yaratılmıştı. Ama tahtın gücünü yansıtacak ne ekebilirdim? Dengenin kurulmasını engellemeye devam eden neydi?

Daha sonra küçük, soğanlı bir bitki gözüme çarptı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi gözlerimi kırıştıtırıp kalpköküne baktım.

“Kalpkökü hatırlar,” dedim fısıldayıp Willow’un sözlerini tekrarlarlarken.

Tahtla tek vücut olduğumda bilincimin gittiği boşluğu düşündüm. Bu boşluk tahtın doğduğu tohumdu. İçerideyken geçmiş kraliçelerin yaşamını, dünyanın enerjisini hissetmiştim.

Lilian, bir kolyeye ince bir telle koyu renkli bir ağaç kabuğu bağlamıştı – kalpkökünü ve sekoya tahtın kalbindeki tohumu yansıtan bir ağaç kabuğu. Kutuya sakladığı kolye bu kolyeydi. Eldas’ın anlayamadığı bir büyüyle dolu kolye.

Quinnar’ın merkezindeki heykelinin diz çökmesini istemişti. Kraliçelerin boyun eğmesini kastettiğinden değil, her şeyin nasıl başladığını... ve nasıl sona ereceğini göstermek için.

“İşte bu.”

Bitkiye ilk dokunduğumda ânında açılan iki çiçek sanki tüm parçaları bir araya getirmemle mutluluktan havaya uçmuş gibi bana göz kırptı. Dikkatlice, mütevazı bitkinin içinde durduğu sak-

sıyı aldım. Kalpköküne dokunduğumda ilk kez tanık olduğum hayalet hatıraların bana uzandığını görür gibiydim.

Bitkiye ilk donuşumda kalpkökünü alıp toprağa eken Kraliçe Lilian'ı görmüştüm. Heykelin gösterdiği sahne de buydu. Bunu biliyordum. Bunu her zerremde hissediyordum. Sekoya tahtı oluşturan ve Tabii Dünya'nın dengeyi bulmasına yardımcı olacak şey buydu.

"Başından beri bunu mu planlamıştın, Lilian?" diye mırıldandım. Savaşın ortasındaki bir Elf Kralı'yla barış müzakeresi yapan bir insan kadın. Lilian zekiydi. Kalpkökünü kasten yalnızca Ortadiyar'a özel kılmıştı. Dünyaların dengesini o bozmuştu. Zamanı geldiğinde – istikrarlı bir barış ortamı sağlandığında ve artık bir zafer ganimeti olarak İnsan Kraliçelere ihtiyaç kalmadığında– İnsan Kraliçelerin kullanması için bir çıkış yolu inşa etmişti. Birinin onları bulacağını umarak ardında ipuçları bırakmıştı – günlük tutma geleneğini başlatmış, heykeli inşa ettirmiş, anılarını içine hapsedecek kalpkökünü kullanmıştı.

Eve dönüyorum.

Hızla laboratuvara dönüp bitkiyi bıraktım ve Willow'u kendime çekip ona sıkıca sarıldım. Elf şaşkınlıkla kaskatı kesilmişti ve tam sarılışıma karşılık vereceği sırada ondan ayrıldım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedim.

"Ne?" Gözlerini kırptırdı.

"Hepsi senin sayende, kalpkökü sayesinde, hepsi – ah, boş ver. İyi dinle, benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Willow hafifçe başını salladı. "Neymiş o?"

"Bunu al." Dikkatle bitkinin çiçeklerinden birini kestim. Willow'un gözleri kocaman açıldı. "Ve Harrow için bir iksir hazırla." Bu zamana kadar onu iyileştirmeme yardımcı olan şey kalpköküydü. İhtiyacı olan şey bu çiçekte saklıydı – yalnızca bitkinin bedensel ve zihinsel özelliklerini birleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Çiçek mi? Ama bu..." Sesi giderek azaldı.

"Zehir yapmak için, biliyorum. Neden faydalı olacağını düşün-

düğümü açıklayamam,” dedim özür diler gibi. “Lütfen sadece bana güven çünkü dikkatimi diğer işime vermem gerek.”

“Ah... peki.” Willow yavaşça harekete geçip ona söylediğimi yapmaya koyuldu. Bu sırada ben de bitkilerimi gözden geçiriyordum. Kalpkökünün daha hızlı çoğalmasını sağlamak için denge uğruna feda etmem gerekebilecek her şey için laboratuvarı taradım.

Ellerim büyüyle dolup taşmadan önce duraksadı. Eğer bu işe yararsa... karanlık çökmeden eve gidecektim. Endişe ve kaygıdan başım dönüyordu.

Hemen ardından aklım başka bir düşünceyle doldu. Eğer bu işe yararsa, Eldas'ı son görüşüm olacaktı bu. Parmaklarım titremeye başladığında sertçe yutkundum.

Döngü sona ermeli, diye hatırlattım kendime sertçe ve işime geri döndüm.

Ne olduğunun farkında bile varmadan kendimi taht odasına açılan kapının önünde buldum. Rinni geçtiğimiz hafta pek ortalarda görünmemişti. Belki de nedeni kendimi odama kapatmamdı. Veya belki de Eldas sonunda olan biten her şeyi ona anlatmıştı ve onun tarafında olacağı konusunda haklı çıkmıştım. Belki benim gidişimle o ve Eldas ilişkilerine yeniden bir şans verirdi. Bu düşünce midemi bulandırdığında dikkatimi ellerimde tuttuğum kalpköküne verdim.

“Geç kaldın,” dedi Eldas sertçe ben içeri girerken. “Tahta oturman için seni bir saat önce çağırmıştım.”

“Biliyorum.” Bakışlarım onunkileri bulduğunda göğsüm daha da sıkıştı. Bu buz gibi gözler bir zamanlar karanlıkta bana özlemle... aşk olabileceğini düşünmeye cüret ettiğim bir duyguyla bakan gözlerdi. “Ama bir önemi yok. Her şey sona ermek üzere.”

Döngü.

Biz.

“Bir yolunu bulmuşsun,” diye fısıldadı, yüzündeki maske yerinden bir nebze bile oynamamıştı.

“Evet, bu gece gidiyorum.” Yüzünde bir duygu kırıntısı görmek için bekledim. Gözlerinde bir pırıltı vardı ama ne anlama geldiğini

okuyamadım. Pişmanlık kadar rahatlama olarak da yorumlanabilirdi. Doğru kararı verdiğimden de bu şekilde emin oldum, ifadesini anlamlandıramadığım için. Bildiğim, bana mantıklı gelen ve beni boğmaya çalışan bu duygu karmaşasını çözmek için bir miktar özgür olduğum bir dünyaya dönene kadar bunların hiçbirisi kafamda netleşmeyecekti.

“O zaman Karaltı’dan geçmene izin vereceğim,” dedi yavaşça, “ve bir daha asla geri dönmeyeceğini umacağım.”

otuz altı

Saat o kadar geçti ki gökyüzü yalnızca şafağın ilk ışığının pusuyla aydınlanıyordu.

Beni uğurlamaya yalnızca Willow ve Rinni gelmişti. Eldas bana bir veda bile etmeden bu geç saatte gitmeme izin vermişti. Beni o büyük, yalnız taht odasından yalnızca iyi şanslar dileyerek göndermişti. Beni uğurlayacak başka kimse yoktu çünkü bu görev hâlâ en büyük sırrımızdı. Eğer başarılı olursam, Ortadiyar daha önce hiç görülmemiş bir emniyet içinde bayram edecekti; topraklarının refahı artık tek bir kişiye bağlı olmayacaktı. Eğer başarısız olursam... Eldas taç giyme töreninden önce beni almaya gelecekti ve hiç kimse kraliçesinin “ondan kaçmaya yeltendiğini” bilmeyecekti.

Etrafımı saran her şeyin altında yavaşça ezilen bir kömür parçası gibiyim. Gerçi sonum elmas mı... yoksa toz mu olacağını bilmiyordum.

Willow bana kıpkırmızı gözleriyle bakıp burnunu çekiyordu. “Ben... gideceğini hiç düşünmemiştim. En azından bu şekilde... Ben... bilseydim...”

Ona sıkıca sarıldım, bu sefer hiç tereddüt etmeden bana karşılık verdi. “Sorun değil. Sana söylemediğim için üzgünüm. Ama başka çarem yoktu.” Bu gidişim konusunda Eldas ve Rinni’den rica ettiğim tek şey Willow’du – nereye gittiğimi bilmesini ve burada olma-

sını istemiştim. Bana daima çok iyi davranmıştı ve ona tek kelime bile etmeden gidemezdim. Hem aksi hâlde yokluğunu fark edip ortalığı ayağa kaldırırdı. Yani bunu ondan saklamak artık mümkün değildi.

“Önemli değil,” dedi titrek bir sesle. “Kızgın değilim, ben... Qu-innar ve Ortadiyar’a dair sana göstermek istediğim daha çok şey vardı. Bahar ritüelleri için burada olmanı istemiştim, sonra da hasat festivalleri ve Yule için.”

Göremeyeceğim her şey içimi biraz daha burkuyordu. Yine de tüm bu hislerin Capton’a döndüğüm an geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Bu büyülü dünyaya karşı duyduğum tüm özlem ve yakınlık, artık burada kalmak *zorunda olduğum* varsayımıyla hareket etmediğimde geçip gidecek miydi?

“Her birini seninle görmeyi çok isterdim. Hem kim bilir, belki de görürüm. Tüm bunlar başarısızlıkla sonuçlanabilir. İki hafta içinde taç giyme töreni için geri dönebilirim.” Eldas ben gitmeden önce bunu çok net bir şekilde söylemişti – anlaşmamız üç ay içindi. Ortadiyar ya da Capton’da olmam bir şey değiştirmezdi. Döngü bozulmadan zamanım dolarsa, taç giyme töreninde olacaktım.

Willow’la ayrılırken hafifçe omzunu sıktım. Karşımda gözyaşlarını zar zor tutması benim de kendi gözlerimin yanmasına neden oluyordu. Bir ıkış yolu bulmak için kolları sıvadığımda gidişimin bu kadar zorlu olacağını hiç düşünmemiştim.

“Ayrıca,” dedim cesur bir ifade takınarak. “Capton’a dönmem Poppy’nin geri geleceği anlamına geliyor. Bu kadar çok alışmayacaksın.”

“Bir şekilde idare ediyordum,” dedi mırıldanarak. Daha sonra ondan hiç beklemediğim bir şekilde kollarını sıkıca bana doladı. “Dikkatli ol, Luella.”

“Sen de öyle.” Bir kez daha birbirimizden ayrıldığımızda Rin-ni’ye döndüm. Yüzü görmeyi beklemediğim kadar çok duyguyla doluydu. Tam da ben aramızda filizlendirmeyi başardığımız tüm arkadaşlığa sırtını döndüğünü düşünürken.

“Hata yapıyorsun,” dedi en sonunda Rinni.

“Hayır, kraliçe soyu giderek zayıflıyor. Lilian bu kadar uzun sürmesini planlamamıştı. Bunu yapmak...”

“Onu terk etmekle hata yapıyorsun,” diye düzeltti. Willow’un gözleri yerdeydi, konuşmanın bu kısmına şahit olmak istemediği gün gibi ortadaydı. “Seni seviyor, Luella.”

O zaman bunu neden söylememişti?

Ben neden söylememiştim?

Kalbimin etrafında kök salan derin üzüntüye rağmen zorla gülümsedim. Şimdilik bu kökler, yanımda götürdüğüm kalpkökü kadar ince ve cılızdı. Ama zaman içinde azim ya da pişmanlıkla güçleneceklerdi. İlkini olacağını umuyordum.

“Bazı şeyler mutlu sonla bitmez.”

“Bunun içler acısı bir bahane olduğunu sen de biliyorsun.”

“Rinni,” dedi Willow onu belli belirsiz azarlayarak.

“Korktuğun için, hislerinin gerçek olduğunu bildiğin için ondan kaçırıyorsun.” Rinni gözleriyle beni delip geçiyordu. “Buraya başın dik bir şekilde gelecek kadar cesurdun. Bunun cezası olarak sana ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrin olmasa da ilk geldiğinde kaçmayı deneyecek kadar cesurdun. *Onca kişi arasından* Harrow uğruna Vahşi Orman Müritleri’nin karşısına dikilecek kadar güçlüydün.”

“Ama...”

“Ama gerçek bir şey hissetmekten kaçırıyormuşsun demek ki,” dedi sözümü keserek. “Neden?”

Başımı iki yana salladım. “Anlamamı beklemiyorum.”

“Güzel çünkü anlamıyorum.” Rinni bir adım öne çıkıp beni kendine çekerek şaşırttı. Sarılışı sanki bunu yaptığı için kendinden nefret ediyormuş gibi sertti, sanki bunu yapmasa kendinden daha çok nefret edecekmiş gibi. “İyi dinle,” diye fısıldadı. “Karaltı yalnızca Eldas’a ve büyüüne karşılık verir. Geri dönmeni sana verdiği izin sağlayacak. Ama unutma, oradayken elinde çok azımızın sahip olduğu bir şey olacak – bir rehber. Aklın başına geldiğinde seni bekliyor olacağız.”

“Benim...”

“Şimdi git ve sorunu çöz.” Rinni neredeyse beni kemere doğru itti. Arkasını döndü ve Karaltı’ya girerken beni izlemedi. Çoktan şehre doğru ilerlemeye başlamıştı. Willow’sa hâlâ bekliyordu. Karanlık dört bir yanıma sarmadan gördüğüm son şey onun hüzünlü gözleri oldu.

Karanlığın içinde tek başıma yürürken Eldas’ın büyüsu ayak bileklerime dolanmış hâldeydi. *Geçmene izin veriyorum*, demiş ve şövalyelik veren bir kral gibi bana büyüsunü bahşetmişti. Ancak omuzlarımdaki bu örtü çok soğuktu ve bana kendimi yalnız hissettiriyordu.

Alçak bir inleme sesi beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

Duraksayıp sesin kaynağına döndüm. Kanca bir kayanın üzerine tünemişti. Çevremdeki karanlık, kürküne karışıyordu ve tek görebildiğim, kurdun gözleriydi. Ancak o olduğunu biliyordum.

“Gel buraya.” Yere çömeldim ve Kanca zıplayarak yanıma geldi. Sanki olanları biliyormuş gibi bana hüzünlü gözlerle bakıyordu. Sanki üzerimdeki hüznün kokusunu alıyormuş gibi. “Buna mecburum,” diye fısıldadım, Eldas’ın tuhaf ama güzel bir kısmı olduğunu bilmeden çok önce sevdiğim ilk parçasına. “Bunu yapmak zorunda olduğumu bilmeni istiyorum. Ben tam anlamıyla Ortadiyar’a ait değilim. Bunu her ikimizin dünyası ve benim ardından gelecek genç kadınlar için yapıyorum.”

Kanca bir kez daha inlediğinde başımı eğdim. Kurt bana daha da yaklaştı ve kollarım tüylü boynuna dolandı. Gözyaşlarımı tutmak için çektiğim set paramparça oldu. Kanca’nın kürküne hıçkırarak ağladım.

Kaybettiğim zamanın yasını tutuyordum. Olabilecek ihtimallerin yasını tutuyordum. Aramızda filizlendiğini düşünmeye cüret ettiğim, daha tam anlamıyla başlayamadan koşullar nedeniyle yok olmuş aşk yüzünden yaşama fırsatı bulamayacağım tatlı hatıralar için yas tutuyordum. Eldas’ın parmak uçlarımin altındaki tenini, üzerimde gezinen ipeksi saçlarını, sesinin gümbürdeyen tonunun

yasını tutuyordum. Hatta kendimi şato pencerelerinden görünen Quinnar manzarasını ve hiç görmediğim festivalleri bile özlerken buldum.

Karaltı'da yüzümü Kanca'ya gömmüş vaziyette ne kadar ağladım bilmiyordum. Ancak gözyaşlarım tükenene kadar durmadım. Avuç içlerimle yanaklarımı kurulayıp başımı kaldırdım. Ayağa kalktığımda nefesim hâlâ düzensizdi. Yaşlarım kararlılığım hariç her şeyi alıp götürmüştü.

"Gidelim hadi, sen ve ben, son bir kez daha."

Kanca, Karaltı boyunca benimle yürüdü. Etrafımı saran sisin uzantıları başladığında uzaklarda alacakaranlığın altındaki orman görüldü. Kendi dünyamla onun dünyası arasındaki sınır inceldi ve aradaki çizgiyi geçtiğim an başımın arkasına bir darbe yemiş gibi hissettim.

Eldas'ın son büyüğü de sanki başından beri hiç orada olmamış gibi rüzgârda kaybolup beni terk etti. Son bir inilti beni artık yalnız yürüdüğüm konusunda uyardığında henüz on adım atmıştım. Duraksadım ve arkamı dönüp Kanca'ya baktım. Karaltı'nın sınırına oturmuş, daha ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Kulakları ve kuyruğu düşmüştü, hareketsizdi, gözlerineyse hüznün çökmüştü.

"Geri dön," dedim güçsüz bir sesle. "Teşekkür ederim, her şey için." Kanca bir kez havlayarak karşılık verdi, sonra bir kez daha. "Kendine iyi bak, Kanca," dedim kendimi zorlayarak.

Patikadan inip tapınağa doğru ilerlediğim sırada günün ilk ışıklarıyla aydınlanan sekoya ormanında kasvetli, yalnız bir uluma yankılandı.

Arkama bakmadım. Gözlerimi önümden, özlemini çektiğim dünyadan ayırmadım. Hava tıpkı hatırladığım gibiydi — turba kömürü, sekoya özsuğu ve keskin okyanus kokusuyla tatlıydı. İlkbaharın sonlarını yaşayan orman beni Ortadiyar'da benzerini göremeyeceğim bir canlılıkla doldurdu. Gidişimin acısını hafifletiyor ve adımlarımı hızlandırıyordu. Bu, Ortadiyar'da hüküm süren bir yanılsama değil, *hayatın* ta kendisiydi.

Beni ilk gören, ana tapınağın önündeki alanı süpüren Muhafız oldu. Adam, Capton'dan birinin neden Karaltı'ya uzanan ormanın derinliklerine düştüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi alnını kırıştırıp başını yana eğdi.

"Sen..." Tutuşu gevşediğinde elindeki süpürge düşüp taş kaldırıma çarptı. Çenesindeki kaslar da onu yüzüstü bırakmış gibiydi. *Sözcükler* onu yüzüstü bıraktı. "Sen... Sen... Sen..."

"Başmuhafız'la konuşmam gerek." Capton'ın üzerinde yükselen dağın gölgesindeki kutsal alana baktım. Dağ, Karaltı'nın öteki tarafındakiyle aynı görünüyordu, tıpkı bir ayna yansıması gibi. Ve Quinnar şatosunun olduğu yerde Capton tapınağı yükseliyordu.

Adam tek bir kelime daha etmeden içeri koştu. Geri döndüğünde yanında yalnızca Başmuhafız değil diğer Muhafızlar da vardı. Hepsi sanki başlarına bir şeyle vurulmuş gibi şok ve merak içinde bana bakıyordu.

"Luella?" diye fısıldadı Başmuhafız. "Bu gerçekten sen misin?"

"Benim." Başımla onayladım. "Her iki dünyayı da ilgilendiren bir görev için buradayım."

"Görev mi?" diye fısıldadı büyük bir saygıyla. Bana sanki ete kemiğe bürünüp bu dünyaya ayak basmış bir tür tanrıçaymışım gibi bakıyorlardı. Sanırım yaz gündönümü dışında geri dönmüş ilk kraliçeydim. Üstelik etrafımı sarmış bir sürü elf de yoktu.

"Tapınak topraklarında özgürce gezinebilir miyim?" diye sordum. Yalnızca Karaltı Muhafızlarının girebileceği bazı yerler olduğunu biliyordum.

"Tabii ki, Majesteleri." Başmuhafız başını eğip beni selamlarken kutsal alana doğru ilerlemeye başladım, henüz unvanımı tartışacak vaktim yoktu. Capton halkının bana nasıl sesleneceğini bilmiyordum. Daha burada kalıp kalmayacağımdan bile emin değildim.

Neredeyse üç ay önce Eldas'la önünde durduğumuz mihrabı görünce duraksadım. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Her kalp atışımla vücudumu donuk bir acı sardı, ta ki mihraba daha fazla bakmaya dayanamayana kadar.

Teorim doğruysa ve dengenin yeniden sağlanması gerekiyorsa, o zaman tapınak Quinnar kalesinin bir yansıması olmalıydı ve Muhafızların kutsal alan olarak adlandırdıkları yer yalnızca giriş salonu demekti.

Dönüp Ortadiyar'daymışım gibi ilerlemeye devam ettim, tek farkı her şeyin tam tersi olmasıydı. Tapınak arazisinin ortasındaki açıklığa ulaşana dek yavaşça yürüdüm, Muhafızlar da arkamdan geliyordu. Karşımda ormanın en büyük sekoya ağacı duruyordu.

"Taht bu ağacın köklerinden oluşmuştu," diye fısıldadım. Ağacın güçlü gövdesi benzer bir enerjiyle uğulduyordu. Üstümde yükselen yapraklı dallarından âdeta yağıyordu bu enerji.

"Affedersiniz?" Başmuhafız yanıma geldi.

"Üzgünüm, yakında açıklayacağım."

Taş ve çimden oluşan açıklığı aşp ağaca doğru ilerledim.

Planımın işe yaraması için her şeyin dengede olması gerekiyordu. Lilian, ilk kralın ve kraliçenin büyüünün kendisine düşen kısmını ritümansi temellerine dayandırmıştı — zaman içinde bir araya getirilecek nesnelerin ve eylemlerin doğasında büyü barındırabileceği fikrine. Kraliçenin büyüünün dengi olmadığı için tam olarak benzer sayılmazdı ama Lilian'ın dengeyi bozacak bir parçayı eksik bırakabileceği kadar yakındı.

Büyük ağaca —sekoya tahtın Tabii Dünya'daki yansımasına— doğru yürüdüm. Yanına geldiğimde diz çöküp kalpkökünü yanıma bıraktım ve toprağı ellerimle kazmaya koyuldum.

Bu toprak... bu ağacı besleyen toprak ve onca yıldır ondan gelen genç kadınlar. Tabii Dünya ilk kalpköküne kavuşacaktı. Lilian'ın günlüğünün yanında bulduğum kolyeyi boynumdan çıkarıp kazdığım çukura ilk onu gömdüm. Hemen ardından kalpkökünü özenle saksısından çıkardım ve köklerini kolyeyi sarmalayacak biçimde düzelttim.

Ağaç tahtı temsil ediyordu.

Lilian'ın kolyesiye bilincimin gideceği o karanlık yeri.

Kalpkökü hepsini saklayacaktı. Dengeyi yeniden kuracaktı.

Kalpkökü bunca zamandır nerede olduğunu ve çevresine toprağı sıkıca istifleyen ellerimi hatırlayacaktı.

Ortadiyar'ın, Tabii Dünya'daki kusursuz yansıması artık tamamlanmıştı. Dünyaların arasındaki dengeyi bozan kayıp parça artık yerini bulmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı kaldırıp yüzümde bir gülümsemeyle ağaca baktım. Döngüyü kırmak için gerekenler yalnızca bir bitki, bir kolye ve biraz anlayıştı.

"Bu kolay çözüm yolu için teşekkür ederim, Lilian," diye fısıldadım.

"Siz ne yaptınız?" diye sordu Başmuhafız.

Muhafızlar çevremi sarmıştı ve kafa karışıklığıyla beni izliyorlardı. Ağacı doldurmaya başlayan büyüü hissedemiyorlardı. Bulutlara dokunan dalların bu dünyanın özünü emdiğinden ve Karaltı –kör düğüm olmuş kökler– yoluyla Ortadiyar'a taşıdığından bihaberlerdi.

Hiçbirinin farkında bile değillerdi. Ama biliyordum. Çünkü bir daha asla Ortadiyar'a dönemeyecek olsam da ben son İnsan Kraliçe'ydim.

Kelimeler nihayet dudaklarımdan döküldü, "Döngüyü kırdım."

otuz yedi

Beş gün boyunca bekledim.

Muhafızlara buraya döndüğümü gizli tutmalarını emretmiştim. Bu acı verici bir istektir ve her gecemi bana verdikleri odanın penceresinden dışarı bakarak, Capton'ın pırıl pırıl ışıklarını izleyip verdiğim karardan şüphe ederek geçiriyordum. Ancak bunun doğru olduğunu biliyordum. Eğer yanılıyorsam aileme ve Capton halkına döngünün sona erdiğine dair umut vermek ve hemen ardından hiçbir şeyin değişmediğini söylemek çok acımasızca olurdu.

Pek uyuduğum söylenemezdi. Her şey çok... *normaldi*. Bu yer, bu insanlar... sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmeyi başarmıştı. Geçtiğimiz üç ay içinde değişen *benim* dünyamdı, onlarınki değil. Bir anda fazlasıyla küçük gelmeye başlayan yatağında iğneler üzerinde yatıyormuşum gibi kıpırdanmama neden olan bir gerçektir bu.

Tam da bu nedenle elf ulağı geldiğinde uyanıktım. Muhafızlardan biri aceleyle odama geldi, nefes nefese kalmıştı. "Majesteleri, size... Karaltı'nın ötesinden gelmiş bir ulak burada."

"Ne dedi peki?" Pencereden uzaklaştım.

"Yalnızca sizinle konuşacağını söyledi."

"O zaman onu daha fazla bekletmesek iyi olur." Bunu ne amaç-

la sorduğumu bilmesem de cesaretimi toplayıp devam ettim, “Elf Kralı da onunla birlikte mi?”

“Unutulmuş Tanrılara şükürler olsun ki hayır,” diye mırıldandı Muhafız. Özür dilemeye tenezzül bile etmedi. Bu düşüncesinin karşılıklı olduğunu sanıyordu. Ne de olsa Şehir Meydanı’nda yaptıklarından sonra Capton’daki hangi insan ona dair iyi bir şey düşünebilirdi ki? Bana yumuşak yüzünü göstermesini sağlamam haftalarımı almıştı.

Ulak, Quinnar şövalyelerinin zırhını giyiyordu ve beni almaya gelen ilk birliğin içinde olduğunu belli belirsiz hatırlar gibiydim. Muhafızların ona attığı ihtiyatlı bakışlara aldırmadan rahat bir tavırla kutsal alanın ortasında beni bekliyordu. Bazılarının içgüdüsel olarak labradoritlerine uzandığını gördüğümde gülümsememe engel olamadım. Tıpkı onlar gibi yalnızca bir elfi görmenin bile beni korkuttuğu zamanları hatırlıyordum.

“Majesteleri.” Elf, başını eğerek beni selamladı.

“Quinnar’dan ne haber getirdin?” diye sordum biraz sabırsız bir tavırla. Ulağın burada olmasına dayanarak başarımın ya da başarısızlığımın bir işaretinin görüldüğünü varsaydım. Ortadiyar’ı terk ettiğimde tahtın büyüyle doldurulması gerekiyordu. Kendimi kara dair sözler duymaya, Eldas’ın karşımdaki adam aracılığıyla bana ileteceği talepleri duymaya hazırlıyordum.

Ama sözlerine, “Sekoya tahttan dallar ve yapraklar filizlendi. Komutan Rinni, Elf Kralı’nın size tebriklerini ilettiğini söylememi istedi. Tabii Dünya ve Ortadiyar’ın iyiliği için harcadığınız çabaların işe yaradığını da ekledi.”

“Eğer bu doğruysa...” Başmuhafız bana bakarak bir adım ilerledi. “O hâlde geldiğinizde bize anlattıklarınız gerçekleşti mi?”

Capton’a döndüğüm ilk gece Başmuhafız ve en güvenilir danışmanlarından birkaçına yaptığım uzun açıklamayla geçmişti. Onlar bana Luke’un yaptıklarından dolayı Lanton’daki hapishaneye gönderildiğini söylerken ben de onlara planımın ana hatlarını ve Ortadiyar’da olup bitenleri anlatmıştım.

“Öyle olduğuna inanıyorum.” Sahte bir gülümseme takındım. Dünya parıldıyor ya da neşeyle dolup taşıyormuş gibi görünmüyordu. Daha önce imkânsız olarak görülen bir şeyi yapmıştım. İki dünyanın kurtulmasına yardım etmiştim. Ne var ki... içim bomboştu. Ruhumda doldurulamayacak bir boşluk vardı. Hiçbir şey olmasını umduğum kadar keskin, parlak ya da renkli değildi.

“Bununla birlikte,” diye devam etti elf ulak, “Kral işinizin bittiğine karar verdi ve size iyi dileklerini ilettiler. Poppy’yi de aldıktan sonra Ortadiyar’a geri döneceğiz.”

Bir odadan diğerine sürüklenirken hiçbir şey gözüme tam olarak gerçek görünmüyordu. İnsanlarla konuştuğumu sanıyordum ama pek emin değildim. Poppy’ye tüm çabalarından ötürü teşekkür edip vedalaşmadan önce ona benim için Willow’a sımsıkı sarılmasını söylediğimi belli belirsiz hatırlıyordum. Muhafızlar bana sorular sormaya devam ediyordu ve hepsini elimden gelen en iyi şekilde —anlayabileceklerini düşündüğüm kadarıyla— yanıtlıyordum.

Döngü sona ermişti. Bunu başarmıştım. Bir daha asla Ortadiyar’a dönmem gerekmeyecekti. Eldas beni zorla almaya gelmeyecekti.

Heyecanlı olmam gerekiyordu. Ama yine de...

Kutsal alanın girişinde duran annemi ve hemen yanındaki babamı gördüğüm an dünya yeniden netleşti. Onlara doğru koşup kollarımı aynı anda ikisine de doladım. Garip, gözyaşı dolu bir sarılıştı bu ama günlerdir hissetmediğim kadar çok duyguyla doluydum.

“Luella, gerçekten de sensin.” Ayrıldığımızda annem gözlerini sildi ama yeni yaşlar damlamaya devam ediyordu.

“Muhafızlar döndüğünü söyledi ama onlara inanamadık,” dedi babam.

“Anlıyorum. Ama benim. Ve artık bir yere gitmiyorum,” dedim. Ama kelimeler ağzımdan bir garip dökülmüştü.

Aynı anda nasıl hem bu kadar mutlu hem de böylesine üzgün

olabilirdim? Yanaklarımdaki yaşları sildim ve bir kez daha anneme sarıldım.

“İşte bu bir kutlamayı hak ediyor,” dedi babam.

“Ben de öyle düşünüyorum.” Başmuhafız başıyla onayladı. “Luella’nın dönüşünü şehir meydanında büyük bir eğlenceyle onurlandırmamız gerektiğini düşünüyordum.”

“Şehir meydanı mı? Ama ben...”

“Her şeyi onardık.” Annem saçlarımı yüzümden çekti.

“Yaptığın ‘düzenlemeleri’ benimseyip meydanı eskisine kıyasla büyük bir şehir parkına çevirdik diyelim,” deyip kıkırdadı babam. Ben de bir kahkaha patlattım. Babam yeniden Başmuhafız’a döndü. “Konseyle konuşacağım.”

“Bir kutlamaya yapmaya çok da gerek olduğunu düşünmüyorum,” diye itiraz ettim güçsüzce.

“Tabii ki var!” Babam hafifçe sırtıma vurdu. “Harika bir iş başardın, Luella. Tüm şehir seni onurlandırmak isteyecektir.”

“Şehir benim için yeterince şey yaptı.”

“Bundan böyle hiçbir genç kadının İnsan Kraliçe unvanına katlanmak ve Karaltı’yı geçmek zorunda kalmayacak olmasını kutlamak isteyeceklerdir.”

“Tabii.” İç çekme isteğimi bastırdım.

“Sorun ne, Luella?” diye sordu annem.

“Bir şey yok.” Zorla gülümsedim. “Yalnızca dükkânıma dönmek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu.”

“Zamanı gelince,” diye itiraz etti babam. “Şimdilik fazlasıyla hak ettiğin istirahatının tadını çıkar.”

Geçen üç günün ardından, bir kez daha ailemin evinin çatı katındaki eski odamda duruyordum. “Pek gösterişli sayılmasa da burası benim odam,” diye fısıldadım. Bir zamanlar böyle derdim.

Saman şilte, bir köşeye dizilmiş kitaplarım, elbise sandığım ve bir zamanlar hayatım olarak gördüğüm her şey tek bir yerdeydi –

dükkânım hariç. Ortadiyar'ın görkemli salonlarından döndüğüm-den beri hepsini ilk kez görüyordum. Rahat ve huzurlu olmalarını beklemiştim. Evet, *huzurluydu...* ama bu daha çok nostaljinin beraberinde getirdiği bir his gibiydi. Tıpkı ayağın büyüdüğünde kullanılmaz hâle gelen o çok sevdiğin eski ayakkabılar gibi.

“Luella?” dedi babam çatı katına çıkan dar merdivenleri tırmanırken. Elinde iki kupa vardı. Yıllar önce ona hazırladığım nane çayının tanıdık kokusu odamı doldurdu. “Sinirlerini yatıştıracak bir şeyler isteyebileceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” Kupalardan birini elime aldım ve dudaklarıma götürdüm.

“Annenle bugün giymen için sana yeni bir şey aldık.” Başıyla yatağın üzerine serilmiş elbiseyi işaret etti. Beyaz ipek kurdeleyle bağlanmış parlak sarı, pamuklu güzel bir yazlık elbiseydi. “Tabii, muhtemelen İnsan Kraliçe olarak giydiğin elbiselerle boy ölçüşemez ama üzerinde bu varken daha eğleneceğini sanıyorum,” dedi kıkırdayarak.

“Eminim öyle olacak.” Yalnızca keten pantolonlarımı istiyordum. Yalnızca dükkânımı istiyordum. Yalnızca yeniden normal olmak istiyordum.

Ancak artık normalin ne olduğunu bilmiyordum. Artık unuttuğum bir şeyi nasıl bulacağımı da öyle.

“Yeni şehir parkına bayılacaksın.” Babam ağzı kulaklarında bana bakarken çayından bir yudum aldı. Buraya gelirken parkı bana göstermek istemişti ama Muhafızlar “büyük sürpriz” öncesi birinin beni görmesi riskine girmek istemiyordu. Bu yüzden de doğruca eve gelmiştik; böylece kendi odamda, kendi eşyalarımınla hazırlanabilecektim – tıpkı annemin ısrar ettiği gibi. “Hatta konsey adını Luella Parkı koymayı bile düşünüyor.”

Hafifçe güldüm. “Sırada ne var, ortasına heykelimi de dikecek misiniz?”

“Garip bir şekilde bu fikir kulaktan kulağa yayıldı ve herkes bunu istiyormuş gibi görünüyor.” Babam da güldü ancak ben sessizdim.

Quinnar'daki ilk kraliçenin heykeli. Capton'daki son kraliçenin heykeli. Denge başka bir yolla daha sağlanırdı. Doğal düzen açısından baktığımda da Eldas'tan ayrılıp burada kalmam mantıklı görünüyordu. İlk kraliçe kralının yanında kalırken ben kendiminkini terk etmiştim.

Tırnaklarımı elimdeki kupaya batırdım.

"Sorun ne?" diye sordu babam hüzünlü sessizliğimi fark edip.

"Bir şey yok." Başımı iki yana salladım. "Haklısın, yalnızca biraz gerginim."

"Her şey yolunda gidecek. Herkes seni gördüğüne çok sevinecek. Luke'un başımıza açtığı onca sorunun ardından mükemmel bir son bu. Her şey herkes için bitmiş olacak."

"Umarım öyle olur," diye mırıldandım.

"Kızı rahat bırak, Oliver," diye bağırdı annem aşağı kattan. "Hızırlanması gerek. Senin de öyle!"

"Geliyorum, Hannah!" Babam ben küçükken yaptığı gibi başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru ilerledi.

"Baba," dedim ürkek bir sesle onu durdurarak. "Bugünden sonra her şey normale dönecek, değil mi?"

Bana kafası karışmış gözlerle baktı. "Neden dönmesin ki?"

"Hiç. Güzel. Hepsi buydu. Çay için bir kez daha teşekkür ederim." Gidişini izleyip haklı olduğunu umut ederken fincanımdan bir yudum aldım.

Çayımı bitirdiğimde annemle babamın seçtiği elbiseyi üzerime geçirdim. Geniş eteği dizlerime kadar geliyordu, gözalıcı ön bağcıkları ve omuzlarımda hemen altında biten kolları vardı. Sonunda Ortadiyar kıyafetleri ve Muhafızlardan ödünç alınmış cüppelerden kurtulduğum için kendimi harika hissediyordum.

Aşağıya inip annemle babamı beklerken dükkânımda bir tur attım. Ben yokken Poppy'nin bazı düzenlemeler yaptığını görebiliyordum. Birkaç şeyi yerine yerleştirmem gerekiyordu.

Kapının eşiğinde duran Luke'un hayaletini bile görür gibiydim ama bu kötü hatıra bile bir zamanlar olduğu kadar acı verici değil-

di. Aldığı tüm risklere, bu kadar aptal olmasına rağmen... belki de onun bu yaptıkları yüzünden Eldas'la ortak bir yol bulabilmiştik. Çaresizce bir çıkış yolu aramamış olsaydım Eldas'ı olduğu gibi kabullenebilirdim. Dönüşmeye başladığı adam olarak değil.

Tenimde dolanan ellerinin hayali ürpermeme neden oldu. Ancak bu anı, annemin sesiyle hemen kayboldu.

"Gitmeye hazır mısın?" Babamla birlikte merdivenin son basamağında duruyorlardı.

"Evet," dedim ve yola koyulduk.

Kasabanın içinden geçip uzun yoldan gittik ve bir zamanlar sahnenin olduğu yerin hemen arkasına ulaştık. Alanda yapılan yeni iyileştirmelerin izlerini görebiliyordum. Binaların üzerinde büyüyen sarmaşıklardan kesilen parçalar sokağa yığılmış, yakılmayı veya gübre için kullanılmayı bekliyordu.

Babam beni sahnenin kenarına götürdü. Tüm şehre —uğruna geri döndüğüm insanlara— bir bakış attım. Sevdiğim ve borçlu olduğum insanlara. Derin bir nefes aldım.

"Gel hadi," dedi babam.

Aklımı başıma toplayamadan sahneye çıkarıldım. Sanırım Konsey Başkanı ya da Başmuhafız adımı anons etmişti. Yoksa ikisi de miydi? Aylar önce Eldas'la durduğunuz yerde dikilip bir zamanlar tanıdığım herkesin yüzüne baktım.

Kalbim ağzımda atarak beni nefessiz bırakmaya çalışıyordu. *Hayır, bu doğru değil,* diye bağıırıyordu içimde bir şey, *İnsan Kraliçe taç giyme töreninden önce kalabalık içine çıkamaz.* Doğru yerde olmadığımı fark ettim. Benim burada, bu insanlarla olmamam gerekiyordu. Onları ne kadar çok sevsem de, daima kalbimin bir parçası olarak kalacak olsalar da bu dünyaya bir daha asla uyum sağlayamayacaktım.

Tüm gözler benim üzerimdeyken arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

otuz sekiz

Şehir boyunca koştum, kalbimse yerinden çıkacakmış gibi atmaya çok önce başlamıştı. Bacaklarıma dolanan eteğe, rüzgârda uçuşan saçlarıma, yanaklarımdan süzülen yaşlara rağmen koştum. Ama neden —ya da nereye— kaçtığımı bilmiyordum. Neden ağladığımı da öyle.

Tek bildiğim içimde, hiç bilmediğim kadar derinde acıyan bir yara olduğuydu. İçimi kemiren, doymak nedir bilmeyen ve tarif etmesi imkânsız bir yara. Sekoya tahtı dizginlemiş olsam da kökleri hâlâ içimdeydi, beni geri çağırıyordu.

Hayır, bunlar sekoya tahtın kökleri değildi. Bu köklerin kaynağı bendim. Bu kökler ne aklımda ne de gönlümde olan bir şeyden doğmuştu. Dünyamı —sorumluluklarımı— altüst etmişti ve şimdi belki de asla kaçamayacağım derin bir uçuruma düşüyordum.

Şehrin sınırını geçip ormanın kenarındaki inişli çıkışlı tepelere ulaştığımda yavaşladım. Orman boyunca akan ve kıvrılarak Karaltı'ya uzanan nehri gördüm. Akıntıyı takip etmeyi düşündüm ancak Eldas'ın büyüü artık üzerimde değildi. İlk kaybolduğumda olduğu gibi bu girişimim de Karaltı'da umutsuzca gezinmekle sonuçlanırdı.

Ormana girmeye de cesaret edemiyordum. Oraya ait değildim. Bu ağaçlar anılarımla kol kola büyümüşlerdi. Omzumun arkasın-

dan şehre baktım. İnsanların büyük bir kısmı hâlâ meydandaydı. Kafa karışıklıklarını ve kalp kırıklıklarını hayal edebiliyordum.

Islak yüzüm yanmaya başladı. Bana kızacaklardı. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra onlara verdiğim karşılık yüzünden öfkeleneciklerdi. Koşmaya devam ettim.

Koştum çünkü... çünkü... çünkü artık Capton'da bir yerim yoktu. Şehirdeki eski görevim hâlâ beni bekliyordu ama hiçbir şey doğru gelmiyordu sanki. Burası artık benim yuvam değildi. Geri kalan günlerimi burada hasretle mi geçirecektim? İksirlerimi yalnızca kalbimin yarısıyla mı hazırlayacaktım? Denize dönüp uçurumlara doğru ilerledim ve ufuk çizgisine, Capton'ın ötesindeki uçsuz bucaksız araziye baktım.

Sanırım artık bu dünyayı keşfedebilirdim. Artık ne buraya ne de Ortadiyar'a aitsem, belki ait olduğum yeri önümde uzanan bu dünyada bulurdum. İçimde yükselen suçluluk aklımdaki tüm bu düşünceleri alıp götürdü.

Göğsüm sıkıştı ve dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü. Ne tam anlamıyla ağlıyor ne de kahkaha atıyor gibiydim. "Eh, istediğin şeye kavuştun, Luella," diye mırıldandım kendime öfkeli bir sesle. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Neymiş o istediğin şey?" Annemin sesi beni daldığım düşüncelerden kendime getirdi. Arkamı döndüm, onu burada gördüğüme şaşırmıştım. Kıpırmızı saçları deniz melteminde örgüsünden kurtulmaya çalışıyordu.

"Anne..." dedim zayıf bir sesle. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme; başından çok şey geçti ve Muhafızların —sana karşı nazik olsalar da— seni doğru düzgün kontrol ettiklerini sanmıyorum," dedi nazik bir sesle. "Oturalım mı?"

"Tabii." Eliyle işaret ettiği otların üzerine oturdum.

Annem de benim yaptığım gibi eteklerini toplayıp yanı başıma yerleşti. "Babana bunun çok fazla olduğunu, çok erken olduğunu söyledim. Senin için endişelenmişti. Gariptir ki, şu an senin için gittiğin zamana kıyasla daha çok endişelendiğini düşünüyorum."

“Ne?” Yüzümü ona döndüm. Annemin yüzünde yalnızca şefkatli diyebileceğim bir gülümseme vardı. “Ama geri döndüm...”

“Ve gittiğin zamanki kadın değilsin.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “İstediğin şey neydi?” dedi sorusunu tekrarlayarak.

“Herkesin beklentilerini karşılamak istemiştım. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra Capton halkını yüzüstü bırakmak istemiştım,” dedim. “Özgürlük istemiştım. Bir amaç istemiştım. Bir de...”

“Bir de?” diye beni cesaretlendirdi.

“Ona karşı hislerimin gerçek olup olmadığını bilmek istemiştım,” diye itiraf ettim, aynı anda hem ona hem de kendime. Sözcükler, sanki onları yüksek sesle söylemek göğsümde titreyen bu hisleri paramparça edecekmişçesine sessiz ve kırılabakmış gibi dökülmüştü.

“O,” dedi annem sessizce. “Elf Kralı’nı mı kastediyorsun?”

“Evet, Eldas.”

“Ona karşı ne hissediyorsun?” Annemin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Onun yalnızca vahşi bir adam olarak bildiği birini sevmenin bir yolunu bulduğumu itiraf etmem onu kızdırır mıydı? Beni ondan koparıp almış olsa da Eldas’ın nazik ve düşünceli bir yanı olduğuna inanır mıydı? Poppy’yi buraya gönderdiğine, beni umursadığı için tahttan bitkin düştüğümde yanımda kaldığına, pastırma pişirdiğine ve dilini kullanarak yaptığı o şeyle beni...

Yüzümün kızardığını hissettiğimde bakışlarımı okyanusa çevirdim, sıcaklık kulaklarıma kadar ulaşmıştı. “Bilmiyorum.”

“Ne olduğunu düşünüyorsun peki?” Annem paçayı bu kadar kolay kurtarmama müsaade etmeyecekti.

“Aşk,” diye itiraf ettim.

“Bunu sana düşündürten ne?” dedi gerçekten ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu barındırmayan o düz sesiyle.

Derin bir nefes aldım ve ona Ortadiyar’da geçirdiğim zamanı anlattım. Yalnızca gerekli bilgileri temel hatlarıyla anlattığım Muhafızların aksine, kulübede paylaştığımız ve beni hâlâ utandıran

anlar hariç her şeyi anneme anlattım. O gri şato duvarları arasında keşfettiğim her çirkin, güzel ve umulmadık duyguyu dinledi.

Sözlerimi bitirdiğimde boğazım da kalbim kadar harap olmuştu ve uzaktaki gökyüzündeki yıldızlar bize göz kırptıyordu.

“Anlıyorum,” dedi annem düşünceli bir sesle.

Hemen ardından gelen sessizliğimiz dayanılmazdı ve boğazımın daralmasına neden oluyordu. Ben acı içinde kıvranırken Lanton’la aramızdaki karanlık sulara bakan annemin yüzünde esrarengiz bir gülümseme vardı.

“Neye gülüyorsun?” diye sordum en sonunda.

“Birçok şeye. Bu kadar güçlü ve becerikli olduğu için kızımın hâlâ çok gurur duyduğumdan gülümsüyorum. Anlamakta güçlük çektiğim böylesine etkileyici bir şeyi başardığı için.” Karaltı’yı, sekoya tahtı ve mevsimleri anneme hem ilk seferinde hem de şimdi açıklamaya çalıştığımda kafası karışmış görünmüştü. “Kızımın ait olduğu ve mutlu olabileceği bir yer bulduğuna sevindiğim için gülümsüyorum. Her anne babanın duymak isteyeceği tek şey budur.”

“Ama...” Peki mutlu muydum? Aklıma ben bahçeyle meşgulken kulübedeki havuzda yüzen Eldas’ın görüntüsü geldi. Sanırım öyleydim.

“Ee, şimdi ne yapacaksın?” Annem tereddüdümü görmezden geliyordu.

“Emin değilim,” dedim gerçeği kabul ederek.

“Ortadiyar’a geri dönecek misin?”

Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma doladım. “Hiç bir yere gidemem.”

“Neden?”

“Seni ve babamı bırakamam.”

“Canım benim...” Annem bir kolunu omzuma sardı. “Her çocuk eninde sonunda yuvadan uçar. Bazen sokağın aşağısındaki bir eve gider, bazen de çok uzaklarda bir yere. Ama o çocuk ait olduğu yeri bulursa, mutluysa ve seviliyorsa... bir ebeveyn başka ne ister ki?”

Sözleri içimi nostalji hissiyle yakıyordu. Bir çocuğun yaz sona

ererken hissettiği şeydi, eski odama bakarken hissettiğim duyguydu. Orada ne kadar mutlu olduğumu bilsem de artık oraya ait olmadığımı bilmek can yakıcıydı.

“Capton’ın ihtiyaçlarına sırt çeviremem.”

“Capton’a hiçbir şey olmayacak,” dedi ısrarını sürdürerek.

“Çünkü Poppy buradaydı.” Ona suçlayıcı gözlerle baktım. “Poppy gitti ve geri dönmeyecek. Artık Capton’daki yaşlılarla kim ilgilenecek? Hastalarla? Yaralılarla?” Annem konuşmak için ağzını açtı ama ondan önce davranıp sözlerime devam ettim. “Ve sakın insanların benim için öylece mutlu olacağını söyleme. Bana verdiklerinin karşılığını almayı hak ediyorlar. Herkes çok fazla fedakârlıkta bulundu – sen ve babam da öyle. Eğer burayı terk edersem herkesin şehrim faydalı olmak için karşıladığı akademi eğitimin hakkını veremem.” *Sizi yüzüstü bırakırım*, demek istiyordum ama dilim varmadı.

Annem derin bir nefes aldı. Yalnızca nefes alış şekline bakarak benimle paylaşmak üzere olduğu bir sürü düşüncesi olduğunu anlayabiliyordum. Kendimi hazırladım.

“İlk olarak, bana kalırsa aldığın eğitimin hakkını Ortadiyar’ı kurtarıp gelecek kraliçeler için döngüyü kırarak verdin. Bu, çalışmalarının oldukça iyi bir sonucu. Eğer biraz dinlenmeyi hak etmiş biri varsa, o da sensin.”

“Ama ben bu yüzden...”

“Bu yüzden okula gitmedin mi?” *Benimle aşık atmaya kalkışma, küçükhanım*, dercesine kaşlarını kaldırdı. “Belki özellikle bunun için gitmedin ama bunun eğitiminin değerli bir uygulaması ve sonucu olduğunu düşünmüyor musun?”

“Ama insanları iyileştirmek...”

“Evet, şu konu. Her şeyden önce, sen yokken her şeyi sorunsuzca *idare ettik* ve sen burada ol ya da olma böyle yapmaya devam edeceğiz. Luella, sen yetenekli ve harika bir şifacısın ama şehrin ayakta kalmak için sana ihtiyacı yok.” Üzücü ancak dürüst sözleri beni derinden sarstı. Etrafımda sallanan otlara ve altımdaki zemine

odaklanmaya çalışarak hareketsiz kaldım. Tüm hayatımı bu kasabanın bana ihtiyacı olduğu düşüncesine göre şekillendirmiştim. Eğer bana ihtiyaçları yoksa... o zaman ne yapacaktım? "Ayrıca bu kadar endişeliysen, babana ve konseye bu sabah Royton'dan haber geldiğini bilmelisin."

"Royton mı?" dedim sözlerini tekrar ederek. Royton Akademisi, tüm ülkedeki en iyi bitkibilimcilerin bazılarını yetiştirmiş olmasıyla tanınırdı. Kıyının daha aşağısında, yıl boyunca her türlü bitkinin yetiştirilebildiği daha sıcak, daha tropik topraklarda yer alıyordu. "Royton'dan ne haberi aldılar?"

"Akademilerinden bir öğrenciyi buraya gönderiyorlar. Bir hafta içinde buraya gelip sen yerleşene kadar —ne kadar vakit alırsa alsın— Capton'ın tüm ihtiyacıyla ilgilenecek. Mektupta en az yüzyıllık parasının ödendiğini ve hizmetinden istediğimiz kadar çok ya da az yararlanabileceğimizi söylemişler."

"Ama Royton'dan buraya gelmek günler sürer..." Parmaklarım titriyordu.

Bunun sorumlusu Eldas'tı. Haberi Royton'a ulaştırmıştı. Ben yerleşirken birinin gelmesini ayarlamıştı. Ona bu küçük şehre hizmet etmesi için kraliyet hazinesinden ödeme yapmıştı. Bir Royton mezununun bunu bilmesinin ve onca yer arasından buraya gelmeyi seçmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Bu yeni şifacıyı ayarlarken Eldas'ın aklından ne geçiyordu?

Karamsar tarafım bir zamanlar sandığımın aksine bu şehir için çok da elzem olmadığımı kanıtlamaya çalıştığını söylerdi. Amacımı elimden aldığını ve beni Ortadiyar'da kalmaya zorlamak için bunu yaptığını. Ama eğer niyeti bu olsaydı... bana bu haberi şüphesiz buraya gelmeden önce verirdi.

Bana bir seçim sunuyordu — Capton'da kalmak ya da gitmek için, gideceğim yer Ortadiyar olsun ya da olmasın.

Sevgi bir seçimdir.

Yalnızca hayal kur, Eldas ve sonra o hayallerin peşinden koş.

Bilmek için gitmem gerek.

Kulak verdiğini bile bilmediğim sözler zihnimde yankılandı. Beni dinlemişti. Birbiri ardına defalarca kez. Karşımda kusurlu ve duygusal olarak cimri bir adam vardı. Acımasız ve buz gibi olabiliyordu. Ama söylediklerime kulak vermeye istekliydi. Bir şekilde, söylediğimin farkında bile olmadığım şeylere kulak vermişti. Beni dinlemişti... ve ben aynısını yapmamıştım.

Paylaştığımız tüm anlar hızla zihnimi doldurdu. Bakışları, dokunuşları, çevremizde başkalarının olmasına hiç aldırmaması. Geceleri bana sarılışı. Büyülerimizin birbirini tamamlaması. Bana verdiği sözler.

Eldas, bana karşı ne hissediyorsun? Sorum zihnimde yeniden yankılandı ve şimdi satır aralarını görebiliyordum. Seni her şeyden daha çok seviyor, aptal.

“Luella.” Annemin nazik sesi beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü. “Baban ve benim için en önemli olan şey daima senin mutluluğun oldu. En çok nerede mutlu olacaksın?”

“Her şey yoluna girecek mi?” Yalnızca onlarla olan ilişkiyi ya da benim yokluğumdaki Capton’ı kastetmiyordum. Yalnızca bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

“Seni tanıyorum. Eğer yolunda değilse bile sen her şeyi düzeltirsin.” Elimi hafifçe sıktı.

“Eğer geri dönersem... beni kabul ederlerse... bu dünyadan çok onların dünyasının bir parçası olacağım.”

“Ama yine de zaman zaman ziyarete gelebilirsin, değil mi?” diye sordu annem. Başımınla onayladım. “O zaman bunun diğer anne babaların yaşadıklarından ne farkı var? Büyüyüp kendi hayatlarını yaşamak çocukların doğasında vardır. Eğer istediğin buysa, Luella, git.”

“Geri dönmeyi istesem bile... yapamam.” İçimde bir panik hissi yükseliyordu. Geri dönüşüm için de büyüsünü istemeliydim. Neden Eldas’ın dönüşüm için de izin vermesini gerektirecek bir baha ne bulmamıştım ki?

“Neden yapamazmışsın?”

“Çünkü Karaltı’yı geçebilen –ya da başkalarına bu yeteneği ve-

ren— tek kişi Eldas.” Kaçmaya kalkıştığımda, İnsan Kraliçe olmama rağmen ben bile içeriden çıkış yolunu bulamamıştım. Eldas beni kurtarmaya gelene kadar kaybolmuş ve çaresizce oradan oraya dolanmıştım. “Karaltı’dan iki geçişimde de ya bana büyüyle izin vermişti ya da bizzat rehberlik etmişti.”

Rehber. Rinni, beni Karaltı’dan geçirecek bir rehberim olduğunu söylemişti. *Kanca.* Kastettiği rehber Kanca’ydı.

“Bir dakika,” diye fısıldadım ufuğa doğru bakarken. “Geri dönebilirim.”

Annem sanki bunca zamandır bunu biliyormuş gibi gülümsedi. “O zaman ne bekliyorsun?”

“Ama...”

“Git,” diye ısrar etti son bir kez daha. “Git ve mutlu ol.”

Çantamı hazırlarken nabzım öyle hızlı atıyordu ki neredeyse aşağı kattaki anne babamın sesini tamamen bastırıyordu. Annem babama olan biteni açıklama görevini üstlenmişti. Kulaklarımı dört açmış tepkisini dinliyordum. Babamın yumuşak sesini belli belirsiz duysam da ne söylediğini çıkaramıyordum. Omzumdaki çantayla aşağı indiğimde yüzünde yorgun ama içten bir gülümseme vardı.

Bana iyi şanslar dileyip öyle sıkı sarıldılar ki kemiklerim kırılacak sandım. Onlara on dakika içinde geri dönebileceğimi ama aynı zamanda bir hafta, bir ay hatta bir yıl sonra da dönmemiş olmamın ihtimaller dahilinde olduğunu söyledim. Dönüşümün Ortadiyar’da ne gibi değişiklikler yaratabileceğinden emin değildim. Eldas’ın kalmama izin verip vermeyeceğinden ya da taç giyme töreninin beni dünyayla *geri dönemeyeceğim* kadar birleştirecek birleştirmeyeceğinden bile emin değildim. Büyü değişmişti ve ben olası sonuçlarla kumar oynuyordum.

Hayatımda ilk kez bir planım ya da bana rehberlik edecek bir sorumluluğum olmadan hareket ediyordum. Kulak verdiğim tek şey yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimdi.

Şimdi bir kez daha Karaltı'nın kıyısında durmuş buradaki her şeyi riske atıyordum ama bu yeni bir şey miydi ki?

Derin bir nefes aldım ve Karaltı'ya adım attım; buzdan bir parmak omurgamda geziniyor gibiydi. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve bu anormal sessizlikte yankılanan bir ısıklık çaldım.

"Kanca?" Adını arka arkaya anmaya devam ettim. Tam pes etmek üzereyken Kanca'nın altın renkli gözleri karanlığın içinde yanıp söndü. "Kanca!" Kurt hızla üzerime atılırken dizlerimin üzerine çöktüm. Kanca yüzümü yalarken hiç vakit kaybetmeden devam ettim. "Geri dönmem gerek. Eldas'a gitmeliyim. Beni ona götürür müsün?"

Karaltı'daki ilk seferim gibi Kanca hareket etmeden önce başını sağa sola eğdi. Karanlığa doğru yürümeye başladı ve beni bir kez daha bir temel taşa götürmemesini umarak onu takip etmek için gücümü topladım. Mağaranın ağzından içeri sızan soluk ay ışığını gördüğüm an koşmaya başladım.

Kanca mutlulukla havlayarak yanımda koşuyordu. Ona sırtarak karşılık verdim, neredeyse etrafımda sekiyormuş gibi görünüyordu. Hareketleri, *Tekrar hoş geldin!* der gibiydi.

Hızımı alamayarak birden durup Quinnar'a göz attım. Bahar havası gece olmasına rağmen artık ılıktı ve Karaltı'nın serinliğiyle kıyaslandığında nemli bile denebilirdi. Çiçekler rüzgârda sallanırken ağaçlar hışırdıyordu. Şehir boyunca asılmış flamalara ve sancaklara uyum sağlıyorlardı.

Hava müzik sesleriyle yankılanıyordu. Sokaklara saçılmış insanlar dans ediyor, kahkahalar atıyor, bir şeyler içiyordu. Kâğıttan canavarların ve kuşların etrafta uçuşan büyü kıvılcımlarıyla hayat bulup insanlara karışarak eğlenceye ortak olduklarını görüyordum. Rinni'yle birlikte yediğimiz keklerin kokusunu alıyordum. Gölün üzerinde havada imkânsız görünen bir biçimde asılı duran çemberlerde dönen akrobatları görüyordum.

Karşımda kutlama havasında bir şehir vardı – sanki geri döneceğimi bir şekilde biliyorlardı. Buraya ilk adım attığımda gördüğüm

ölü ve gri şehir artık rengârenkti. Büyüyle doluydu ve yuvam diyebileceğim bir yere benziyordu.

Kanca'nın sıcak burnu elime değdiğinde kulaklarının arkasını kaşımak için çömeldim. "Karaltı'yı geçmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Şimdi gidip biraz oyun oyna. İlgiyi üzerime çekmek istemiyorum." Bana inleyerek karşılık verdi. "Seni tekrar çağıracağım, söz veriyorum."

Kanca ısrarla oturmaya devam etti.

"Ah, peki o zaman. Benimle gel." Güldüm, bir kısmı gerginlikten bir kısmı da yeniden hissetmeyi hiç ummadığım neşedendi.

Merdivenlerden aşağı koşmaya başladım, neredeyse takılıp düşecektim. Neyse ki altıma pantolon giymiştim, böylece aşağı yuvarlanarak inersem etraftaki elflerin karşısında eteğim kafama dolanmış bir vaziyette kalmayacaktım.

"Dur..." dedi bir kadın elf, "Sen az önce..."

Sözünü bitirmesini beklemeden son sürat koşmaya başladım. Kanca, her zamanki gibi, nereye gittiğimi biliyordu. Kalabalığın içine atıldı, havlayıp uluyarak elflerin önümüzü açmasını sağlıyordu, ben de umutsuzca ona yetişmeye çalışıyordum.

Şatoya giden tünelin girişine ulaştığımızda önümüzün bir sıra şövalye tarafından kapatıldığını gördük. Hızımı alamayınca ayaklarım kayarak önlerinde durdum. Kanca arkamı kolluyor, meraklı kalabalığı bizden uzakta tutuyordu.

"K-kralı..." Zorlukla nefes alırken çantama uzandım. Dükkânımı hazırlıksız terk etmemiştim. Yanımda getirdiğim güçlendirici iksirden bir yudum aldığımda duruşum dikleşmiş ve nefesim düzene girmişti. "Kral'ı görmem gerekiyor."

"Siz..."

"Ama siz..."

"Siz o?..."

Muhafızların hepsi aynı anda kendi aralarında konuşmaya başlamış gibiydi. Aşına olduğum bir ses yükseldiğinde hepsi sessizliğe büründü.

“Kenara çekilin!” diye bağırdı Rinni ilerlemek için kendine yol açarken. Beni gördüğünde duraksadı ve dudaklarında sinsi bir sırıtiş belirene kadar gözlerini kırptırdı. “Neredeyse geç kalıyordun.”

“Beklettiğim için üzgünüm,” dedim gülümseyerek. “Karaltı’nın öteki tarafında zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Taç giyme törenini kaçırdım mı?”

“Henüz kaçırmadın.” Rinni beni tünele götürdü. Şato kapılarının ardında bir kalabalığın gümbürtüsü duyuyordum. Rinni gözlerindeki parıltıyla kapıları açtı.

Şatoya adım attım ve ilk kez içerisinin renklendiğini gördüm. Zemine kadar uzanan parlak mavi ve yeşil duvar halıları geniş girişi destekleyen büyük sütunlar boyunca asılmıştı. Asma katın korkuluklarıysa daha fazla çiçek çelenkleriyle süslenmişti.

Çiçek vazoları büyük salonda toplanan kalabalığın arkasına dizilmişti. İçeriye dolduran akla gelebilecek her renk ve türden kadın ve erkek kalabalığı gözlerini merdivende duran Elf Kralı’ndan – muhtemelen bir konuşma yapıyordu– bana çevirdi.

Ancak benim gözlerim yalnızca onunkileri görüyordu. Ağzı şaşkınlıkla hafifçe açılmıştı. Daima takındığı maskesi şokun etkisiyle parçalanmıştı ve sersemlemiş bir şaşkınlıkla bana bakıyordu.

İçerisinin önemli insanlarla dolu olduğunu farkındaydım – lordlar ve leydiler. Krallığının, eğer benimle paylaşmayı kabul ederse, *bizim krallığımızın* halkıyla. Kirli dizlerimle karşılarında durduğumun ve üzerimdekileri yoksul kılıklı olarak değerlendirdiklerinin farkındaydım. Bu ilk izlenimi etkili kılmak için bir şansım olduğunu ama bunu mahvettiğimin farkındaydım. Eldas’ın bu âna kadarki yıllarca süren planını, fedakârlığını ve çektiği acıları mahvetmiştim. Olanların hiçbirini plana uygun değildi.

Ne söyleyeceğimi bile düşünmemiştim. Böylece ağzımı açtım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Sözlerimin salon boyunca yankılanmasına müsaade ettim.

“Kral Eldas, seni seviyorum!”

otuz dokuz

Sessizlik sağır ediciydi. Herkes o kadar sessizdi ki yere düşen bir kiraz çiçeği yaprağının sesini bile duyabilirdim. Kalabalığın nasıl tepki verdiğini bilmiyordum. Dikkatim yalnızca Eldas'ın üzerindeydi. Burada ne düşündüğünü bir nebze bile olsa önemsedğim tek kişi oydu.

Şaşkınlığı yerini samimi bir ifadeye bıraktı. Taşkınlığım —yaşananların *hiçbirinin* geleneklerine uygun olmaması— karşısında duyduğu ilk dehşet solup gitti. Karşımda aşına olduğum gözler vardı. Âşık olduğum ve Tabii Dünya'da geçirdiğim her an hasretini çektiğim gözler.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Eldas en sonunda.

Yalnızca bu dört sözcükle her şey yerine oturdu. Burada çözmeme gereken bir sürü şey vardı. Artık mevsimleri değiştirecek bir İnsan Kraliçe'ye ihtiyaç olmadığından bu dünyadaki yerime dair birçok soru işareti vardı. Ama her şeyin bir yolunu bulacaktım çünkü karşımda duran adam kucak açmak istediğim her olasılığın beden bulmuş hâliydi.

“Biz...” Eldas boğazını temizledi. “Kraliçe ve bana bir süre izin verin.” Elini uzattı ve salonu aşarak ona doğru ilerledim, takılıp düşmemek ve başımı dik tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Ortadiyar halkının alıştığı kraliçelere benzemiyor olabilirdim ama belki zaman içinde benim gibi farklı bir kraliçeyi de bağırlarına

basabilirlerdi. Yavaşça merdivenleri çıktığımda Eldas'ın parmakları benimkilere dolandı. Büyüm onunkine seslenirken bedenlerimiz arasında uçuşan görünmez kıvılcımlar beni nefessiz bırakıyordu.

Merdivenlerden çıkıp hemen yanındaki odaya kadar bana eşlik etti ve kapıyı arkamızdan çabucak kapattı.

Eldas sorularıyla saldırmakta hiç vakit kaybetmedi. Yaptıklarım yüzünden bana biraz kızgın olmasını bekliyordum ama gözlerindeki alevlerin ardında en ufak bir öfke belirtisi yoktu. Elleri yüzümdedeydi, yanaklarımı avuçlarına almıştı. "Bir daha söyle," diye fısıldadı sanki gittiğimden beri tuttuğu nefesi verirmiş gibi.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım önceki sözlerimi ancak bu seferki yalnızca onun içindi. "Kulübede geçirdiğimiz zamandan beri seni seviyorum. Tam olarak... ne zaman başladı bilmiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde bir yerde sana âşık oldum. Sen ve ben... Tanışmamıza neden olan olaylar karmakarışıktı. Ama tüm bunlara rağmen seni seviyorum."

"O zaman neden aramıza mesafe koydun?" diye fısıldadı. "Neden gitmeden önce bana söylemedin?"

"Çünkü korkağın tekiydim," diye itiraf ettim yüksek sesle hem onun hem de kendim için. "Başka seçeneğim olmadığı için seni sevdiğimi sanmaktan korktum. Hislerimi burada hayatta kalmak için kafamda kurduğumu düşündüm çünkü bir çıkış olmadığını—sonsuz dek burada kapana kısıldığımı— sanıyordum. Bir seçim şansımın olmamasından doğmuş bir aşktan korktum. Aşkın ne olduğunu bile bilmediğimden korktum çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum."

"Ama çıkış yolunu bulduğunda... elinde seçenekler olduğunda... geri dönmeyi seçtin." Eldas'ın artık üzerimde gezen gözleri zevkten titrememe neden oldu. Bakışları hiç görmediğim kadar arzu doluydu. Yalnızca bakışlarıyla bile kendimi çırılçıplak hissediyordum.

"Geri gelmek zorundaydım. Yanıtımı Capton'dayken almıştım — seni sen olduğun için, birlikteyken olduğumuz şey için seviyorum. Bu kendi kafamda kurduğum bir şey değil; hayatta kalabilmem için

değil. Evet, Eldas, özgürdüm ve bir seçim şansım vardı ve ben seni *seçtim*. Bu duygunun alışıl gelmiş şekilde başlamadığının farkındayım ama hissettiğim şey gerçek. Ve belki, belki de ilişkimize bir şans daha verebileceğimizi düşündüm.”

“Şans mı?” Koyu renkli kaşlarını havaya kaldırdığında hafifçe güldüm.

“Her şeye sondan başladık biliyorsun. Evlendik, yatağa atladık, âşık olduk. Genellikle bunun tam tersi olur.”

“Benim bundan bir şikâyetim yok,” dedi Eldas, sesi ipek gibi yumuşacıktı. Nefesi tenime değdiğinde bedenim kasıldı. “Çünkü beni sana getirdi.”

“Sanırım ben de aynı fikirdeyim,” dedim nefes nefese.

Bastırılmış arzu ve özlem dolu dokunuşlarının eşlik ettiği sabırsız bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı. Beni kapıya yasladı, elleri kalçalarımda geziyor, saçımı çekiyordu. Hayatımda ilk kez, pantolon giymiş olmaktan nefret ettim.

Öpücüğüne aynı coşkuyla karşılık veriyordum. Parmaklarımı kuzguni saçlarından geçirerek hiç çekinmeden omuzlarının üzerinden dökülüp yüzümüzü çevrelemelerini sağladım. Dudakları benimkilerin üzerinde hareket ederken yanaklarını okşadım. Defalarca kez dilinin tadına baktım ve bunun yalnızca gün içinde ondan tadacağım diğer şeylerin *ilki* olduğunu umdum.

Eldas geri çekildiğinde dizlerim titriyordu ve destek almak için arkamdaki kapıya yaslanıyordum. Onunla çırlıçıplak yerde yuvarlanmaya hazırdım. Onun bir kez daha içimde hareket etmesini sağlayacaksa tüm odanın zevk çığlıklarımı duymasına razıydım.

“Şimdi ne olacak peki?” diye sordum nefes nefese, gözlerim onun, zeminin ve arkamdaki kapının arasında gidip geliyordu.

Eldas beni kendine çekip diğer kolu belime doladı.

“Şimdi,” diye homurdandı dudaklarımın üzerine. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdiğinde ona boynumu açmak için başımı geriye yatırdım. “Şimdi, sevgili Kraliçem, sevgili *karıcığım*, seni yatağa götüreceğim.”

“Ama dışarıdaki...”

“Bırak beklesinler. Ne de olsa biz kral ve kraliçeyiz. Taç giyme törenimiz olması gerektiğinde gerçekleşecek.”

İki gün, yataktayken Eldas'ın parmaklarının arasından kayıp giden saçlarım gibi çabucak geçip gitti. Törende yaptıklarım tüm şehrin dilindeydi ve İnsan Kraliçe'nin neden aceleyle geldiği, Eldas'ın mevsimlerle ilgili yapacağı duyuruyla ne ilgisi olduğu ve Kraliçe'nin neden bu kadar sade kıyafetler giydiği konusuna dair söylentiler sağa sola yayılmaya başlamıştı bile. İnsan Kraliçe döngüsünü bozan şeyin aşkımız olduğunda dair bazı söylentiler bile vardı.

Bu, şüphesiz yeniden yazacağım bir tarihti. Aşkımız güçlüydü, evet ama Eldas'la verdiğimiz emekler de onun kadar güçlüydü. Bu topraklara iyi hükümdarlar olmak için vermeye devam edeceğimiz emekler.

Bana kalsa, sonsuza dek Eldas'ın odasında kalabilirdim. Ancak eninde sonunda sorumluluklarımıza dönmemiz gerekiyordu. Taç giyme töreni er ya da geç yapılacaktı. Birkaç gün oyalanabilirdik ama daha fazla beklemek skandalı da aşır ahlaksızlığa dönüşürdü.

Taht odasının ana girişinin önünde duruyorduk. Gerginlikten eklemeleri beyazlamış elim Eldas'inkini tutuyordu.

“Gerilmeni gerektirecek bir şey yok,” diye fısıldadı.

“Senin için söylemesi kolay,” diye yanıtladım ve eteğimdeki görünmez kırışıklıkları düzelttim. Terzinin benim için diktiği elbise nefes kesiciydi. Yaprak şeklindeki kat kat şifon, hareketsiz durduğumda neredeyse pul gibi görünüyordu. Ama hareket ettiğimde, yazın sona ermesiyle rüzgârda ağaçlardan dökülen yaprakları andırıyordu. Geri dönmeseydim bu sanat eserini andıran elbisenin boşa gittiğini görmek çok yazık olurdu.

“Tek yapman gereken oturmak.”

“Bana söylediğin ilk şey de buydu, aşağı yukarı.” Ona bakıp sırtıttığımda Eldas kıkırdadı. Ancak endişe, şakacı tavrımı hızla göl-

gede bıraktı. “Beni sömürmeye kalkmayacağından emin olmak için tahta oturmayı denemeliydim.”

“Biraz meşguldük.” Eldas sırtıttı. Elini kendime çekip yüzündeki ifadeyi bir öpücükle bozdum. Kocam bu kadar yakışıklı görünürken onu öpmemem mümkün değildi.

“Törenden sonra *daha az* meşgul olalım. Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Neler olduğunu mu? Ne konuda?”

“Her konuda,” dedim. “Ne de olsa seninle bu topraklara hükmetmek için buradayım. Artık mevsimler de ben olmadan sorunsuzca ilerlediğine göre güzel bir yüzden daha fazlası olmalıyım.”

Eldas bana hafifçe gülümseyip bir şeyler söylemek üzere ağzını açtığı sırada Harrow ve Sevenna içeri girdi. Harrow hâlâ incecik ve istediğimden biraz daha solgun görünse de gözleri parlak ve keskindi. Hareketleri canlıydı.

Eldas’inkini tutan elimi bıraktım ve Sevenna’yı tamamen görmezden gelerek Harrow’un yanına gidip onu kollarıma aldım.

“Yüce tanrılar aşkına, bana sarılıyor,” diye mırıldandığını duydum. Ama kollarımın arasındaki bedeni gergin değildi. Hatta bir eliyle hafifçe omzuma bile vurmuştu.

“Senin için çok endişelendim.” Onu bırakıp geri çekildim. Eldas, örtülerin içindeki molalarımız arasına –sonuçta yemek yemek zorundaydık– Harrow’un durumuna dair gelişmeyi sıkıştırmış olsa da bu onu ilk görüşümdü.

“Herkesi endişelendirmişim gibi görünüyor.” Gözleri suçlulukla Eldas ve Sevenna arasında gidip geldi. Harrow’un zerre ve Aria’yla yaşadığı karmaşaya dair hâlâ yapılması gereken bazı konuşmalar olduğunu görebiliyordum. Ama bunun zamanı değildi. Ve artık buradaydım. Yani en azından Eldas’ın genç adamın omuzlarına yüklediği ceza konusunda çok acımasız davranmadığından emin olabilirdim.

“İyi olduğun için çok mutluyuz,” dedim kendimden emin bir sesle, odadaki herkes adına konuştuğumu biliyordum.

“Harrow, git de abinle konuş,” diye buyurdu Sevensa buz gibi bir sesle. “İnsan Kraliçe’yle konuşmak istiyorum.”

Harrow, kadının söylediklerini dinleyip gitmeden önce annesiyle bana bir bakış attı. Eldas ve Harrow kendi arasında sessizce konuşuyor olsa da düzenli aralıklarla dönüp bize bakıyorlardı. Sevensa oğullarını görmezden geldi.

“Harrow bana onun için yaptıklarını anlattı,” dedi gönülsüzce Sevensa. Ellerini önünde birleştirmişti – eklemleri bembeyazdı. “Ve sanırım krallığın yarısı en büyük oğluma ettiğin ilanı aşktan haberdar.”

“Geleneklere uygun olmadığını...”

“Ah, bana kalırsa bunu gelenek hâline getirdin,” dedi ters bir tavırla. Memnun mu, gururlu mu, sinirli mi yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyordum, bu yüzden yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Sevensa iç çekti. “Her neyse, Eldas bir mektupla olan biten her şeyi bana anlattı. Yaptığın seçim konusunda beni bilgilendirdi.”

“Yaptığım seçim mi?”

“Özgür olmana rağmen geri döndüğün konusunda. Oğlumu ve karısı olarak ona ettiğin yemini seçtiğini.” Sertçe yutkunurken boğazının kasılmasını izledim. Sonraki iki kelimeyi söylemek için kendini zorladığını açıkça görebiliyordum. “Teşekkür ederim.”

Bunu söylemenin çok mu zor olduğunu sorma isteğimi zorlukla bastırdım. Gerçi bunu yapması bile beni şaşkına çevirmişti. Ayrıca bu kadın âşık olduğum adamın annesiydi. Herkesin iyiliği için aramızdaki ilişkiyi tatlıya bağlamanın zamanı gelmişti.

“Rica ederim.” Karşımdaki kadın beni herkesten daha fazla tedirgin etse de konu Eldas’a olan hislerim olduğunda sakin ve düzgünce konuşabiliyordum. “Oğlunu seviyorum. Ve eğer izin verirse, Harrow’u da kardeşimmiş gibi sevmek istiyorum. Drestin ve Carcina’yı da öyle.” Omzumun üzerinden arkama baktığımda Harrow’un bizi izlediğini gördüm. Adını duyduğuna emindim.

Sevensa alaycı bir tavırla güldü. “O konuda iyi şanslar. En küçük oğlum tam bir baş belasıdır.”

“Bilmez miyim.”

Karşılıklı gülümsedik, neredeyse aramızda bir samimiyet oluşmuş gibi görünüyordu. Daha yapılması gereken çok iş, Sevensa'da aşılması gereken çok katman vardı ama her birini sıyrarak vaktim olacaktı.

Hayatımın geri kalanını Ortadiyar'da geçirecektim.

Kapılar açılırken kocam elini benimkine geçirdi. Girişimizle trompet sesleri yükseldi ve çiçek yaprakları büyüyle tepemize yağdı. Eldas'ın yürüyüşü tacı kadar soğuktu, yüz ifadesi sertti ancak ben salona bakarken hayretle gülümsememe engel olamıyordum.

Daha önce de olduğu gibi içerisi kalabalıktı. Geçen sefer bir duyuru için gelmişlerdi, şimdiyse taç giyme töreni —son İnsan Kraliçe'nin taç giyme töreni— için buradalar. Salon vahşi büyü ve bu büyüü kullanan canlılarla doluydu. İçeride gördüğüm şey yuvaydı — ait olduğum ve hiçbir şeyin eksik olmadığı bir yer. Seçtiğim yuva burasıydı.

Eldas tahtıma kadar bana eşlik etti ve hemen ardından yüzünü kalabalığa döndü.

"İnsan Kraliçe geri döndü." Sesi en yüksek tavan kirişlerine kadar yankılanıyordu. "Döngü yeniden başlıyor. Ancak bu başlayacağımız döngü sonsuza dek sürecek." Eldas altın yaldızlı sekoya yapraklarından yapılmış tacı Willow'un tuttuğu yastıktan aldı. Genç adamın gözleri mutluluk yaşlarıyla parlıyordu. "Çok yaşa, Kraliçe Luella! Baharın son kraliçesi."

"Çok yaşa, Kraliçe Luella," diye yankılandı odada Eldas tacı başıma yerleştirirken.

Eldas ve ben birlikte tahtlarımıza oturduğumuzda oda alkış sesleriyle inledi. Nihayet tahtta rahatça oturabiliyordum. Karaltı boyunca uğuldayan büyüün —olduğum yere bakarken bana nereden geldiğimi hatırlatan büyüün— tenimdeki sessiz fısıltısı dışında bir şey hissetmiyordum.

En sonunda burada rahatlayabilirdim. Elimi uzattım ve Eldas yüzündeki gülümsemeyle elimi tuttu. Her şey dengesini bulmuştu ve dünyadaki her şey yolundaydı.

Teşekkürler

Amy Braun – bu taslağı acımasızca eleştirmeseydin metin şu anki hâlinin yakınından bile geçemezdi. Benimle çalıştığın, tahammül gösterdiğin ve kılı kırk yardığın için sana çok, çok teşekkür ederim. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Miranda Honfleur – ilk bölümleri mükemmelleştirmemde bana çok yardımcı oldun ve (dürüst olalım) bir taslağın en önemli kısımlarından biridir bu bölümler. Eleştirilerin için sana minnettarım ve umarım gelecekte yeniden birlikte çalışabiliriz.

Alisha Klapheke – onca işinin arasında bile bana yardım etmek için vakit ayırdın ve bunun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Kitabın en iyi hâline gelmesine ettiğin yardımlar için teşekkür ederim.

Melissa Wright – bil diye söylüyorum, eleştiri ortakları bulmam için beni zorladığında seni dinlediğim için hâlâ pişman değilim. Yukarıda da görebildiğin üzere... şimdiye dek yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Ayrıca sana geri bildirimde bulunmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Suçu bu kitaba atabilirsin.

Danielle Jensen – fantastik romantik kitapların *kraliçesi*, bu kadar harika olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Bana ilham veriyorsun. Söylenmeme izin veriyorsun. Harika birisin ve arkadaşın olduğum için çok şanslıyım. Arkadaşlığımızın nice yıllarına ve daha nice kitaplara!

Marcela Medeiros – bu projede seninle çalışmak çok zevkliydi. Karakterlerime hayat verme konusundaki sabrın ve sıkı çalışman için teşekkür ederim. Kapak resmi hayal edemeyeceğim kadar mükemmel oldu.